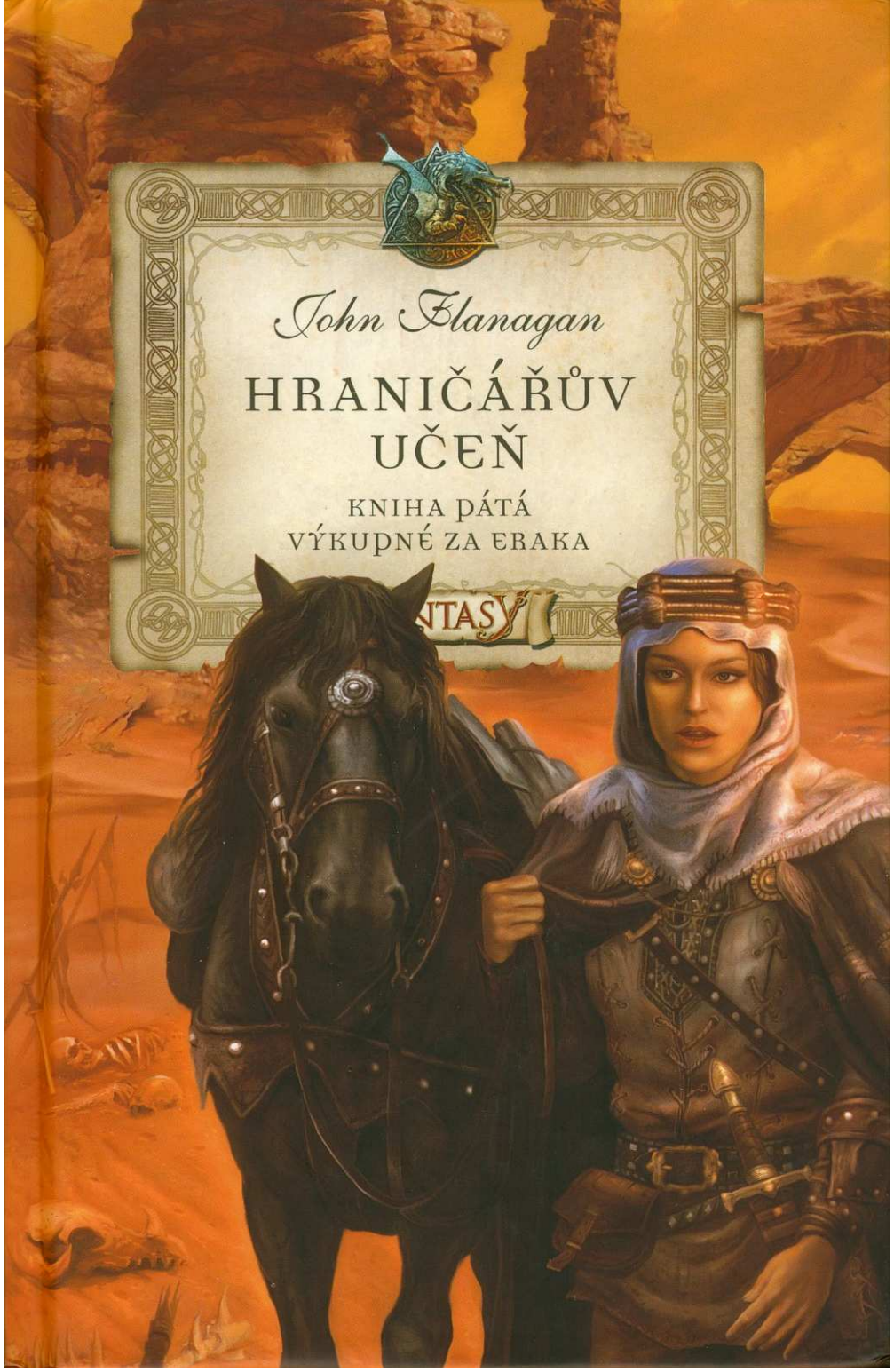
John Flanagan
HRANIČÁŘŮV UČEŇ
KNIHA PÁTÁ
VÝKUPNÉ ZA ERAKA

John Flanagan

HRANIČÁŘŮV UČEŇ

KNIHA PÁTÁ

VÝKUPNÉ ZA ERAKA

www.egmont.cz
EGMONT

Copyright © John Flanagan 2006
Cover Illustration © Jan Patrik Krásný 2009
All rights reserved

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMIX jako svou 2375. publikaci
Z anglického originálu *Ranger's Apprentice. Erak's Ransom*
přeložila Zdena Tenklová
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.
Tisk CPI Moravia Books, s. r. o.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-1257-8

Pro Rachel Skinnerovou
(Doufám, že se při čtení této knihy posadíš.)

ARALUEN
A SOUSEDNÍ ZEMĚ
OBECNÁ ÉRA, ROK 643
Mrazivé moře
Severní pustiny
Greystonský les
ZÁPADNÍ OCEÁN
SKANDIE
Hallasholm
Východní step
SONDERLAND
Bílé moře
Skorgbijl
TEUTLAND
PIKTA
ALPINA
hrad Araluen
Úzké moře
La Rivage
Montsombre
ARALUEN
GALIKA
CELTIKA
IBERION
ASLAVA
TOSKANO
NEKONEČNÝ OCEÁN
Stálé moře
Surožské moře
ARIDA

Jedna

Temně oděnou postavu, která se jako duch pohybovala nocí směrem k hradu Araluenu, strážný vůbec neviděl.

Vetřelec splývал s obrazci světla a stínu, které vrhal půlměsíc, jako by se stal součástí noci, přizpůsobenou rytmu stromů a stínům mraků, jež se pohybovaly v mírném větru.

Stanoviště strážného se nacházelo za vnitřními hradbami mohutného hradu, u jihovýchodní věže. Za ním se ve větru čeřila hladina vodního příkopu a svit hvězd se v temné vodě odrážel jako tisícero drobných světelných střípků. Vpředu se kolem hradu rozprostírala rozlehlá travnatá plocha, pečlivě udržovaná, dokonale pokosená a osázená ovocnými stromy, jež poskytovaly stín.

Směrem dolů od hradu se krajina mírně svažovala. Byly tam stromy a malá stinná zákoutí, kde mohli jednotlivci i dvojice do jisté míry nerušeně usednout a chráněni před sluncem odpočívat nebo něco pojíst. Stromy však byly nízké a rostly daleko od sebe, aby nemohly poskytnout úkryt většímu množství útočníků. Podařilo se tak nabídnout soukromí a odpočinek, a přitom zachovat nutnou bezpečnost v době, kdy mohlo k případnému útoku dojít vlastně kdykoli.

Čtyřicet kroků nalevo od stanoviště strážného bylo k pařezu, který tu zůstal po jednom větším stromě, připevněno staré kolo od vozu, takže vznikl jakýsi stůl. Kolem něj bylo umístěno několik prostých lavic a po jedné straně zasazen malý strom, aby v poledne dával stín. S oblibou toto místo vyhledávali rytíři a jejich dámy, aby pojedli pod širým nebem. Poskytovalo dobrý výhled na utěšený zelený svah táhnoucí se až k vzdálené hranici temného lesa. A bylo zvoleno tak, aby na ně sluneční paprsky dopadaly po celý rok – pokud ovšem svítilo slunce.

Právě k tomuto stolu mířil vetřelec.

Temná postava vklouzla do stínu malého háječku asi padesát kroků od lavic a rychle se položila na břicho. Vetřelec se naposled rozhlédl, aby zvolil směr, a s tváří skloněnou se vyplížil ze stínu a zamířil do úkrytu u stolu.

Postupoval důsledně pomalu. Jednalo se zjevně o zkušeného stopaře, který si byl vědom, že každý rychlejší pohyb by strážný mohl koutkem oka zachytit. Stíny mraků se plazily po zemi a plížící se postava postupovala s nimi, nenápadně se vlnila v nízké trávě a vypadala jen jako další putující stín. V tom, aby byl nenápadný, mu pomáhal i tmavozelený oděv. Černá by byla příliš tmavá a vytvářela by příliš hluboký stín. Tmavozelená dokonale splývala s barevným odstínem trávy.

Trvalo deset minut, než postava překonala vzdálenost ke stolu. Kousek před cílem ztuhla, protože strážný náhle znehybněl, jako kdyby ho nějaký zvuk či nepatrný pohyb varoval – nebo snad instinktivní pocit, že není všechno v pořádku. Obrátil se a upřel zrak směrem, kde stál stůl, ale temný nehybný stín pár kroků od něj vůbec nepostřehl.

Nakonec se strážný upokojil, že žádné nebezpečí nehrozí, potřásl hlavou, podupal nohama, odpochodoval několik kroků doprava a pak zase zpátky doleva, potom si přehodil kopí do levé ruky a pravou si promnul unavené oči. Byl znuděný a unavený a říkal si, že právě v takovém stavu člověk začíná mít vidiny.

Zazíval a dal si pohov – tělo spočívalo na jedné noze, druhá byla pokrčená. Popotáhl nosem a trochu se ušklíbl. Při denní

službě by si něco takového nikdy nemohl dovolit. Ale teď bylo po půlnoci a pravděpodobnost, že se během další hodiny objeví seržant, aby prověřil jeho bdělost, byla mizivá.

Když se strážný opět zklidnil, temná postava se prosmekla přes posledních zhruba deset stop do úkrytu u stolu. Vetřelec se zvolna zvedl do dřepu a obhlížel okolí. Strážný se díky všemu tomu přešlapování a dupání přesunul o pár kroků dál směrem od stolu, ale ne natolik, aby to vadilo.

Vetřelec měl kolem pasu omotaný dlouhý kožený řemínek. Když byl nyní rozmotaný, ukázalo se, že jde o prak s kolébkou z měkké kůže uprostřed. Do kolébky praku vklouzl hladký oblý kámen. Skrčená postava se trochu nadzvedla, drobným pohybem zápěstí začala zvolna roztáčet jednoduchou zbraň a postupně její rychlost zvyšovala.

Strážný zachytil neobvyklý noční zvuk. Zpočátku hluboké, téměř neslyšné hučení bylo stále pronikavější. Měnilo se tak plynule, že muž nevěděl jistě, kdy si zvuku vlastně všiml. Pomyslel si, že připomíná bzučení nějakého hmyzu… možná obří včely. Bylo těžké určit směr, odkud přichází. Pak se probudila paměť. Nedávno se jeden z ostatních strážných o podobném zvuku zmínil. Říkal, že šlo o…

PRÁSK!

Do hrotu strážcova kopí udeřila neviditelná střela. Síla nárazu vyrazila kopí z chabého sevření a roztočené je poslala pryč. Strážcova ruka bezděčně sjela k jilci meče. Když se zpoza stolu nalevo od něj zvedla štíhlá postava, meč už byl napůl vytasený.

Poplašný výkřik se muži zasekl v hrdle, protože postava shodila z hlavy tmavou kapuci, pod níž ukrývala záplavu světlých vlasů.

„Buď v klidu! To jsem jenom já," řekla s neskrývaným pobavením v hlase.

Dokonce i ve tmě a ze vzdálenosti čtyřiceti kroků bylo zřejmé, že rozesmátý hlas a výrazné plavé vlasy patří Kasandře, araluenské korunní princezně.

Dvě

„Kasandro, tohle musí přestat,“ prohlásil Duncan.

Zlobil se. To jí bylo jasné. Kdyby to zřetelně nevyplývalo ze způsobu, jakým přecházel za stolem ve své pracovně, poznala by to podle toho, že ji oslovuje Kasandro. Obvykle jí říkal Kas nebo Kasi. Nezkrácenou podobu jména používal pouze v případě, kdy se na ni hodně zlobil.

A dnes se zlobil hodně. Měl před sebou perné pracovní dopoledne. Stůl byl zavalený písemnými žádostmi a soudními nálezy, pozornosti se dožadovala obchodní delegace z Teutlandu, a on musel všeho nechat a zabývat se stížností na chování své dcery.

Rozhodila rukama – pohybem, v němž se mísila bezmoc a snaha o vysvětlení.

„Tati, já se jen…“

„Ty ses jen po půlnoci plížila kolem hradu, stopovala nic netušícího strážného a pak mu málem vyhnala duši z těla tím svým zlořečeným prakem! Co kdybys místo kopí zasáhla přímo jeho?“

Rozhněvaně na ni pohlédl a natáhl ruku.

„Dej mi ho,“ vyzval ji, a když nechápavě zvedla hlavu, dodal: „Ten prak. Dej mi ho.“

„Ne,“ odmítla.

Královská obočí vyjela vzhůru. „Ty mi odporuješ? Jsem přece král.“

„Já ti neodporuju. Já ti jen nedám ten prak. Vyrobila jsem si ho. Trvalo mi týden, než se povedl. Cvičila jsem s ním řadu měsíců, takže trefím všecko, na co zamířím. Nedám ho z ruky, abys ho zničil. Promiň.“ Poslední slovo dodala po krátké odmlce.

„Jsem i tvůj otec,“ připomněl Duncan důrazně.

Kývnutím tu skutečnost potvrdila. „To uznávám. Ale jsi rozzlobený. A když ti svůj prak dám teď, bez váhání ho rozřežeš, viď?“

Rozčileně potřásl hlavou a otočil se k oknu. Nacházeli se v králově pracovně, ve velké, vzdušné a světlé komnatě, z níž byl výhled na okolí hradu.

„Nemůžu tě nechat, aby ses tu potmě plížila a přepadávala strážné,“ řekl. Pochopil, že v záležitosti praku se dostali do slepé uličky, a napadlo ho, že nejlepší bude zaútočit z jiné strany. Věděl, jak paličatá umí být jeho dcera.

„Není to správné,“ pokračoval. „Tohle je potřetí, kdy se to stalo, a jim ty tvoje hloupé hry vadí. Seržant od stráží žádá, abych ho ještě dnes přijal, a já vím, o co půjde.“ Obrátil se čelem k ní. „Dostala jsi mě do velmi obtížné situace. Budu se muset omlouvat seržantovi. Chápeš, jak to bude nepříjemné?“

Viděl, že se zatvářila malinko zkroušeně. „Mrzí mě to, otče,“ řekla. Zachovávala jeho formálnost. Obvykle ho oslovovala tati. Dnes byli Kasandra a otec. „Ale není to hloupá hra, věř mi. Já musím něco takového dělat.“

„Proč?“ dožadoval se trochu rozčileně. „Pro všechno na světě, ty jsi korunní princezna, a ne nějaká venkovská holka! Žiješ na hradě, kde je spousta vojáků, aby tě ochránili! Proč se musíš učit plazit ve tmě a zacházet s pytláckou zbraní?“

„Tati,“ zapomněla v rozhorlení na formálnost, „uvažuj o tom, co se mi zatím stalo. V Celtice mě pronásledovali wargalové. Moje ochránce zabili a já sotva vyvázla. Pak mě zajalo Morgarathovo vojsko. Odvlekli mě do Skandie, kde

jsem musela přežívat v horách. Mohla jsem tam umřít hlady. Potom jsem se zúčastnila velké bitvy. Takže ta spousta strážců mě vlastně neochránila, je to tak?“

Duncan podrážděně máchl rukou. „Nu, asi ne. Ale –“

„Řekněme si to upřímně,“ pokračovala Kasandra. „Svět je nebezpečný a já jako korunní princezna jsem pro naše nepřátele dobrý cíl. Chci se umět bránit sama. Nechci být odkázaná jenom na jiné lidi. Kromě toho…“ Zaváhala a král se na ni upřeně zadíval.

„Kromě toho?“ opáčil. Kasandra se zřejmě rozmýšlela, jestli by měla říct ještě něco víc. Pak se zhluboka nadechla a pustila se do toho.

„Jsem tvoje dcera a jednou přijde čas, kdy bych ti měla pomáhat – převzít něco z tvých povinností.“

„Ale to přece děláš! Ta hostina minulý týden byla velký úspěch…“

Přezíravě mávla rukou. „Já nemám na mysli hostiny, královské oslavy a pohoštění venku v parku. Mám na mysli důležité věci – diplomatické cesty s tvým pověřením, nebo tvoje zastupování při řešení sporů. Dělat takové věci, které bys očekával od syna.“

„Jenže ty nejsi syn,“ namítl Duncan.

Kasandra se posmutněle usmála. Věděla, že otec ji miluje. Ale věděla i to, že každý král doufá, že bude mít syna, který bude pokračovat v jeho díle.

„Tati, jednou budu královnou. Doufám, že ne moc brzy,“ dodala chvatně a Duncan úsměvem vyjádřil souhlas s jejím postojem. „Ale až to přijde, budu muset tyhle věci dělat, a pak už bude trochu pozdě, abych se je teprve začala učit.“

Duncan se na ni dlouze a upřeně zahleděl. Kasandra měla silnou vůli a on to věděl. Byla odvážná, schopná a chytrá. Bylo vyloučené, že by se spokojila s postavením loutkové vládkyně, která nechá jiné, aby za ni rozhodovali a dělali těžkou práci.

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl nakonec. „Měla by ses naučit o sebe postarat. Ale sir Richard tě učí zacházet s mečem. Proč se trápit s prakem a plížením?“

Nebylo zvykem, aby se urozené mladé dámy učily šermířskému umění. Kasandru několik měsíců vyučoval zástupce velitele bojové školy – používala lehký, zvlášť pro ni vyrobený meč. Princezna se s rozmrzelým výrazem otočila k otci.

„Meč je dobrý," připustila. „Ale nikdy se ho nenaučím ovládat dokonale a právě to bych potřebovala, abych se uměla ubránit útočníkovi s těžkou zbraní. S lukem je to stejné. Je zapotřebí roky výcviku, aby se z něj člověk naučil pořádně střílet, ale já ten čas prostě nemám.

Prak je zbraň, kterou už znám. Naučila jsem se ho používat, když jsem byla malá. Ve Skandii mi pomohl přežít. Rozhodla jsem se, že bude mou základní zbraní a že se budu zdokonalovat, dokud ho nebudu ovládat opravdu mistrně."

„Můžeš cvičit vrhání na terč. Není nutné, abys děsila moje stráže," namítl Duncan.

Omluvně se usmála. „Uznávám, že to bylo vůči nim nepěkné. Ale Geldon říkal, že nejlepší je výcvik v podmínkách, které se co nejvíc blíží skutečnosti."

„Geldon?" Duncanova obočí se zamračeně stáhla k sobě. Geldon byl hraničář ve výslužbě a žil na hradě Araluenu. Příležitostně působil jako poradce Crowleyho, velitele hraničářského sboru. Kasandra zrudla, když si uvědomila, že vyzradila víc, než měla v úmyslu.

„Požádala jsem ho, aby mi trochu poradil, jak se pohybovat nenápadně," přiznala a potom chvatně dodala, „ale přísahám, že o praku nic nevěděl."

„S ním si promluvím později," prohlásil Duncan, i když vůbec nepochyboval, že princezna mluví pravdu. Geldon by nebyl takový blázen, aby ji podporoval v nezodpovědných kouscích, které si vymyslela.

Posadil se a chvíli zhluboka dýchal, aby ho přešla zlost. Pak smířlivějším hlasem pronesl: „Kasi, uvažuj. Kvůli tomu tvému výcviku by ses do nebezpečí mohla dostat ty nebo i celý hrad."

Nechápavě naklonila hlavu ke straně.

„Když teď strážní vědí, co dovedeš, mohli by si prostě přestat všímat nečekaného hluku nebo známek pohybu v okolí hradu. Kdyby třeba uviděli nějakou temnou postavu, jak se plazí ve tmě, mysleli by si, že jsi to ty. A mohli by se zmýlit. Co kdyby se do hradu pokoušel proniknout nějaký nepřátelský zvěd? Strážného by to mohlo stát život. Chtěla bys mít něco takového na svědomí?“

Kasandra se svěšenou hlavou uvažovala o jeho slovech. Pochopila, že má pravdu.

„Ne,“ hlesla.

„Nebo by to mohlo být naopak. Některý strážný by si mohl všimnout, že ho ze tmy někdo sleduje, a nedošlo by mu, že je to jen korunní princezna. Mohlo by to stát život tebe.“

Otevřela pusu, aby něco namítla, ale král ji zdvižením ruky zadržel.

„Já vím, že si myslíš, že na to jsi už dost zkušená. Ale uvažuj. Co by se stalo člověku, který by tě zabil? Chtěla bys, aby něco takového měl na svědomí on?“

„Asi ne,“ zašeptala a král pokýval hlavou. Viděl, že to zabralo.

„Takže chci, abys s těmi svými nebezpečnými hrami přestala.“ Znovu se chystala něco namítnout, ale předešel ji. „Když už musíš cvičit, ať ti Geldon připraví pořádný plán. Jsem si jistý, že ochotně pomůže, a možná bude těžší proklouznout jemu než poklouznout několika ospalým strážným.“

Když Kasandra pochopila, že otec nejenže jí nezabaví prak, ale že jí právě dal svolení, aby pokračovala ve výcviku se zbraní, rozzářila se jí tvář úsměvem.

„Díky, tati,“ řekla a z hlasu jí zřetelně bylo slyšet nadšení. „Začnu s ním ještě dnes.“

Jenže král Duncan už vrtěl hlavou.

„Na to bude čas později. Dnes potřebuji, abys mi pomohla a naplánovala cestu – v oficiální záležitosti. Chci, abys rozhodla, kdo by nás měl doprovázet. A budeš si muset asi nechat ušít i nové šaty – vhodný cestovní oděv a dlouhé slavnostní šaty,

žádnou halenu a kalhoty, co máš teď na sobě. Říkáš, že chceš pomáhat, tak se chop příležitosti. Vezmeš si to celé na starost.“

Princezna kývla a lehce svraštila čelo v zamyšlení nad přípravami, které musela provést, a drobnostmi, které bylo třeba zařídit. Oficiální královská cesta vyžadovala všechno pečlivě naplánovat a týkala se spousty lidí. Princezna si uvědomovala, že v příštích týdnech bude mít plné ruce práce. Byla ale ráda, že otec si našel něco jiného a už netrvá na tom, aby mu odevzdala svůj prak.

„Kdy pojedeme?“ zeptala se. „A kam?“ Potřebovala vědět, jak daleko pocestují, aby mohla zařídit noclehy.

„Za tři týdny,“ odpověděl král. „Jsme pozvaní na hrad Redmont na svatbu, příští měsíc čtrnáctého.“

„Redmont?“ opáčila. Zmínka o Redmontu pochopitelně vzbudila její zájem. „Kdo bude mít na Redmontu svatbu?“

Tři

Halt si prohrábl střapaté vlasy a zkoumal soupis jmen.

„U Gorlogovy brady!“ ulevil si skandijskou kletbou, kterou si poslední dobou docela oblíbil. „Kolik je těch lidí?“

Lady Paulina na něj mírumilovně pohlédla. „Dvě stě tři,“ řekla klidně.

Vyděšeně zvedl oči od seznamu. „Dvě stě tři?“ ujišťoval se a ona kývla. Potřásl hlavou a pustil arch pergamenu na její stůl.

„Nu, tak to budeme muset trochu seškrtat,“ prohlásil.

Paulina v zamyšlení lehce svraštila čelo a uvažovala o jeho slovech. „Možná bychom se mohli zbavit těch tří,“ řekla. „Nejsem si jistá, jestli chci mít na své svatbě iberionského vyslance a jeho dvě přihlouplé dcery.“

Uchopila brk a přeškrtla poslední tři jména na seznamu. Pak zvedla oči k Haltovi a zářivě se usmála.

„Tak. A je to. Že to byla hračka?“

Halt zmateně vrtěl hlavou, opět si vzal seznam a pročítal ho. „Ale… dvě stovky lidí? Copak vážně potřebujeme mít svatbu s dvěma stovkami lidí?“

„S nimi svatbu mít nebudeme, drahý. Budeme mít svatbu spolu,“ předstírala záměrně nepochopení. Zamračil se na ni. Haltův zamračený výraz obvykle naháněl hrůzu. Pro lady

Paulinu v něm však nebylo nic hrozivého. Pohlédla na Halta s jedním obočím zdviženým a on si uvědomil, že klidně může s mračením přestat. Vrátil se k seznamu a zapíchl ukazovák do jedné jeho části.

„Já jen… počítám, že král u toho být musí," začal.

„Samozřejmě že ano. Jsi jeden z jeho nejstarších rádců," připomněla.

„A Evanlyn – totiž, Kasandra. Jsme přátelé. Ale kdo jsou všichni ti ostatní? Ta královská výprava má snad patnáct členů!"

„Sedmnáct," upřesnila lady Paulina. „Král přece nemůže cestovat bez družiny. Nemohou s Kasandrou jen tak skočit na koně a jednoho dne se tu objevit a říct: ‚Tak jsme přijeli na tu svatbu. Kam nás posadíte?' Je nutné dodržet jistý protokol."

„Protokol!" posměšně zahučel Halt. „Taková snůška nesmyslů!"

„Halte," promluvila uhlazená diplomatka, „když jsi mě žádal, abych si tě vzala, myslel sis, že se jen tak s hrstkou přátel odplížíme na nějaký lesní palouček a bude hotovo?"

Halt zaváhal. „Nu… ne, samozřejmě že ne."

Ve skutečnosti si právě tohle myslel. Prostý obřad, pár přátel, trochu dobrého jídla a pití a pak z nich s Paulinou bude manželský pár. Měl však pocit, že by asi nebylo moc moudré přiznat to právě teď.

O zasnoubení postaršího hraničáře a krásné lady Pauliny už několik týdnů mluvilo celé Redmontské léno.

Lidé se divili a měli radost, že z této nesourodé, avšak velice vážené dvojice se mají stát manželé. Bylo to něco, nad čím mohli žasnout a o čem mohli klevetit. Už týdny se v redmontské hodovní síni nemluvilo skoro o ničem jiném.

Byli i tací, kdo předstírali, že překvapeni nejsou. Jedním z nich byl baron Arald z Redmontu.

„Já to vždycky věděl!" vykládal každému, kdo ho chtěl poslouchat. „Vždycky jsem věděl, že mezi těmi dvěma něco je! Už dávno jsem tušil, že k tomu dojde! Možná jsem to věděl dřív než oni."

A vskutku, během let se čas od času objevily zvěsti, že Halt a Paulina jsou něco víc než jen přátelé. Ani Halt, ani Paulina se k tomu nikdy nevyjadřovali. Pokud šlo o udržení tajemství, jen málokdo uměl být mlčenlivější než hraničáři a členové diplomatické služby.

Jenže přišel den, kdy si Halt uvědomil, že čas běží stále rychleji. Will, jeho učeň, byl v posledním ročníku přípravy. Za pár měsíců výcvik dokončí a slavnostně obdrží stříbrný dubový list – znak plnohodnotného hraničáře. A to znamenalo, že Will se odstěhuje pryč z Redmontu, protože dostane přidělené vlastní léno. Halt cítil, že každodenní život, díky Willově přítomnosti pestrý a plný událostí, bude najednou strašlivě prázdný. Jak v něm ten pocit narůstal, Halt bezděčně stále častěji vyhledával společnost lady Pauliny.

Paulina si zase všimla, že Halt čím dál víc potřebuje společnost a lásku. Hraničářský život přirozeně tíhl k osamělosti – a hovořit o něm se dalo pouze s několika málo lidmi. A Paulina, jako hlava diplomacie obeznámená s mnoha tajemstvími léna i království, jemuž oba sloužili, mezi ně patřila. Halt se v její společnosti dokázal uvolnit. Mohli probírat pracovní záležitosti obou dvou a radit jeden druhému. A v minulosti mezi nimi vlastně něco bylo – někdo by to mohl nazvat vzájemným porozuměním – v době, kdy byli oba mladší.

Řečeno bez obalu, lady Paulina byla do Halta zamilovaná už řadu let. Čekala tiše a trpělivě a věděla, že jednoho dne ji požádá o ruku.

Věděla také, že až k tomu dojde, bude vyhlídka na velmi veřejný sňatek pro něj jako pro mimořádně plachého a samotářského člověka naprosto děsivá.

„Kdo je tohle?“ zeptal se a ukázal na jméno, které neznal. „Lady Georgina ze Sandalhurstu? Proč ji zveme? Já ji neznám. Proč zveme lidi, které neznáme?“

„Já ji znám,“ odvětila Paulina. Z hlasu jí zazněla jistá tvrdost a Halt ji dobře postřehl. „Je to moje teta. Taková stará ochechule, vlastně, ale pozvat ji musím.“

„Nikdy předtím ses o ní nezmínila," namítl Halt.

„Ovšem. Nemám ji moc ráda. Jak jsem řekla, je to taková stará ochechule."

„Tak proč ji zveme?"

„Zveme ji proto," vysvětlovala lady Paulina, „že teta Georgina posledních dvacet let ustavičně běduje nad tím, že jsem se nevdala. ‚Chudáček Paulina!' stěžuje si každému na potkání. ‚Bude z ní osamělá stará panna! Provdaná za svoji práci! Nikdy si nenajde manžela, který by se o ni postaral!' Takovouhle příležitost si nemůžu nechat ujít."

Haltova obočí se v zamyšlení spojila. Možná bylo několik věcí, které by mu vadily víc než něčí výtky namířené proti ženě, kterou miloval, ale právě teď nemohl na žádnou přijít.

„Souhlasím," řekl. „A na hostině ji posadíme k těm největším otravům."

„Dobrý nápad," poznamenala lady Paulina. Udělala si poznámku na list papíru. „Bude první osobou u stolu protivů."

„Stůl protivů?" nechápal Halt. „Tenhle výraz jsem asi ještě neslyšel."

„Na každé svatbě musí být stůl protivů," vysvětlovala trpělivě jeho snoubenka. „Vezmeš všechny nudné, otravné a naduté lidi a posadíš je k sobě. Tak se všichni nudí navzájem a neotravují slušné lidi, které jsi pozval."

„Nebylo by jednodušší pozvat jen ty lidi, které máš ráda?" zeptal se Halt. „Samozřejmě kromě tety Georginy, protože u té je k pozvání dobrý důvod. Ale proč zvát jiné protivy?"

„Je to rodinná událost," prohlásila lady Paulina a podle vlastního uvážení doplnila druhé a třetí jméno ke stolu protivů. „Musíš pozvat rodinu a každá rodina má svůj příděl otravných protivů. K plánování svatby to prostě patří."

Halt se opřel ve vyřezávaném křesle. Seděl v něm ze strany, s jednou nohou přehozenou přes područku. „Já myslel, že svatba je radostná událost," zamumlal.

„To je. Pokud máš stůl protivů." Usmála se. Už se chystala dodat, že Halt má štěstí, že nemá rodinu, kterou by musel pozvat, ale včas se ovládla. Halt přes dvacet let nikoho ze své

rodiny neviděl a ona vycítila, že někde hluboko v nitru je z toho smutný.

„Jde o to," začala hovořit o něčem jiném než o rodině, „že jakmile se nějaké události zúčastní i král, stává se významnější. Je nutné pozvat některé další lidi – šlechtice, rytíře a jejich dámy, místní hodnostáře, radní a podobně. Kdybychom je okradli o příležitost pobývat v přítomnosti královského majestátu, nikdy by nám to neodpustili."

„Mně by vážně nevadilo ani za mák, kdyby mi to neodpustili," řekl Halt. „Po léta se mi většina z nich usilovně vyhýbá."

Lady Paulina se předklonila a jemně ho pohladila po ruce.

„Halte, pro některé z nich to bude vrcholný okamžik života. Když se to tak vezme, v království se nic moc neděje. Vážně bys je chtěl připravit o špetku zpestření a lesku v jejich jednotvárných životech? To já bych nechtěla."

Halt si s povzdechem uvědomil, že má pravdu. Pochopil i to, že možná protestuje přespříliš. Začínal mít pocit, že vyhlídka na velkou, honosnou svatbu asi není pro Paulinu tak nepříjemná jako pro něj. Sice to nechápal, ale pokud ona chtěla právě tohle, byl ochoten jí to dát.

„Ne. Máš pochopitelně pravdu."

„Tak," pokračovala, jelikož poznala, že se vzdal, a byla mu za to vděčná, „už sis vybral družbu?"

„Samozřejmě, Willa," odpověděl okamžitě.

„Ne Crowleyho? Je to tvůj nejstarší přítel." Byla si vědoma, zřejmě na rozdíl od Halta, že přidělování oficiálních rolí je choulostivá záležitost.

Halt svraštil čelo. „To je pravda. Jenže Will je zvláštní případ. Je vlastně spíš jako můj syn."

„Samozřejmě. Ale budeme muset najít nějakou roli pro Crowleyho."

„Mohl by vést nevěstu," navrhl Halt. Paulina v zamyšlení okusovala konec brku.

„Myslím, že baron Arald čeká, že si vybereme jeho. Hmmm. To je svízel." Chvíli přemýšlela a pak dospěla k

rozhodnutí. „Vést mě může Crowley. Arald bude oddávat. Je to vyřešeno!“ Připojila další dvě poznámky k narůstajícímu seznamu.

V Araluenu byla svatba záležitostí světskou, nikoli náboženskou. Obřad obyčejně provedl nejvyšší představitel království, který se svatby účastnil. Halt si odkašlal a ze všech sil se snažil tvářit vážně.

„Nevyžaduje ale protokol,“ namítl s předstíraným zaujetím, „aby to provedl král?“

Paulininy uhlazené rysy se zamračeně stáhly. Uvědomila si, že je to pravda. Halt byl se sebou navýsost spokojen a nevinný výraz v jeho očích to potvrzoval.

„Zpropadeně!“ ulevila si. Zdálo se však, že to nestačí, a tak si vypůjčila jeho kletbu: „U Gorlogových zubů!“ Nespokojeně bubnovala prsty do stolu.

„Správně se říká u brady,“ opravil ji Halt mírně.

„Má obojí, jak jsem slyšela,“ prohlásila. Náhle dostala nápad. „Už vím. Požádáme krále Duncana, aby se stal hlavním patronem celé události. Tím se to vyřeší.“

„Co dělá hlavní patron?“ otázal se Halt a lady Paulina nad otázkou pokrčila rameny.

„Nejsem si jistá. Právě jsem tu hodnost vynalezla. Ale Duncan to nezjistí. Vyzná se v protokolu skoro stejně tak bídně jako ty. Svatba se bude konat pod jeho záštitou. Našemu svazku propůjčí jistý… královský lesk. Hmmm, to je dost dobré,“ mumlala si pro sebe. „Zapíšu si to.“

Provedla to a umínila si, že musí královského komořího přesvědčit, aby s nápadem ohledně vrchního patrona souhlasil. Ale lord Anthony byl starý přítel.

„Tak kdo ještě? Vynechali jsme někoho?“

„Horác?“ navrhl Halt. Lady neprodleně kývla.

„Uděláme z něj ceremoniáře,“ prohlásila a urychleně to zapisovala.

„To je další hodnost, kterou jsi právě vynalezla?“ zeptal se Halt a lady dotčeně vzhlédla.

„Jistěže ne. Ten existuje. Vždyť to znáš: ‚Jste ze strany nevěsty? Ze strany ženicha? Posaďte se vlevo. Posaďte se vpravo.‘ Ceremoniář.“

Halt se zamračil. „Pořád mám dojem, že na někoho zapomínáme…“

Paulina se plácla dlaní do čela. „Gilan!“ vyhrkla. „Strašně by se ho dotklo, kdybychom mu žádnou roli nepřidělili.“

Halt nespokojeně mlaskl. Měla pravdu. Gilan byl vysoký, veselý, čestný – a Haltův bývalý učeň.

„Můžu mít dva družby?“ zajímal se.

„Ne. Ale můžeš mít mládence. Dobrý nápad! To znamená, že já si budu muset opatřit další družičku. Chtěla jsem vzít Alyss.“

„Nu,“ prohlásil Halt s radostí, že v tomhle ji překoná, „to by bylo něco pro Kasandru.“

Překvapilo ho, když spatřil, že Paulině po tváři přeběhl mírný záblesk nevole. Dobře odhadla, že Alyss, její pomocnici, by vůbec nenadchlo, kdyby s ní a s Willem byla u svatebního stolu princezna Kasandra. Bylo by lepší, kdyby se toho večera zdržovala dál, u stolu královského hlavního patrona.

„Ne-e,“ protáhla nesouhlas. „To si nemůžeme dovolit. Jako královská princezna by odváděla pozornost od nevěsty.“

„Hm, tak to si rozhodně dovolit nemůžeme!“ souhlasil Halt.

„Možná mladá Jenny, pokud ji Chubb může postrádat. Konec konců, vyrůstala spolu s Alyss a Willem.“

Vytáhla nový list papíru a zapsala si další poznámku. Seznam se rozrůstal. Bylo toho třeba tolik zařídit. Vtom si na něco vzpomněla. Aniž zvedla oči, řekla: „Necháš se ostříhat, ne?“

Halt si znovu prohrábl vlasy. Jsou trochu dlouhé, pomyslel si.

„Udělám to sám,“ prohlásil a ruka mu bezděčně sjela k jilci saxonského nože. Tentokrát Paulina zvedla oči od psaní.

„Necháš se ostříhat,“ řekla a Halt si uvědomil, že jisté svobody, které po léta považoval za samozřejmé, už mu nebudou patřit.

„Nechám se ostříhat,“ svolil.

Čtyři

„Skasat plachtu,“ rozhodl Erak, skandijský oberjarl a v té chvíli kapitán nájezdnické lodě *Vlčí vítr*.

Svengal a skupinka námořníků obsluhujících plachtu už stáli připraveni u stěžně. Na Erakův rozkaz uvolnili lana držící mohutné ráhno a začali plachtu, do níž se opíral pobřežní vítr, spouštět na palubu. Velká čtvercová plachta prudce sjela dolů a tři muži ji hbitě a přesně poskládali, aby ji mohli uložit do přední plachetní komory.

Samotné ráhno stáhli dolů ze stěžně a opatrně, aby zbytečně nenaráželo a neklapalo, ho položili do úložného prostoru podél zvýšeného bednění mezi dvojitými řadami veslařských lavic. Skandijci se obvykle při podobné činnosti tolik nesnažili nadělat co nejméně hluku. Jenže ten den nebyli v obvyklé situaci. Chystali se k nájezdu.

Po zbytek cesty zůstávali v tichosti na lodi, Erak stočil příď k přístavu a plul podle nízkého pobřeží Aridy, vzdáleného co by kamenem dohodil.

„Vesla,“ zavelel stále stejně tiše. Potom dodal: „A u Toraka, dělejte to potichu.“

Blesklo mu hlavou, že jednou z užitečných věcí na skandijském náboženství je velký počet bohů, bůžků a menších

démonů, kterých se člověk může dovolávat, když potřebuje zdůraznit rozkaz. Posádka statných veslařů s téměř přehnanou opatrností vytáhla vesla a založila je do vidlic rozmístěných na obou bocích lodě. Neozvalo se přitom víc než několik slabých cvaknutí a dutých ťuknutí, ale i tak Erak zatínal zuby. I když tato část aridského pobřeží byla obvykle opuštěná, vždycky se mohlo stát, že nějaký osamělý pastýř nebo jezdec něco zaslechne a pustí do oběhu zprávu, že předjitřní tmou tiše klouže směrem k městu Al Šabě skandijská vlčí loď.

Erak věděl, že je nebezpečné plavit se tak blízko pobřeží. Ale ze dvou nebezpečí bylo tohle to menší. Celou noc vytrvale udržovali jihovýchodní směr, neúnavně poháněni severním větrem vanoucím v tuto roční dobu směrem k pobřeží. Nesen pouze větrem při pobřeží vplul *Vlčí vítr* do rozlehlé zátoky zařízнuté do linie pobřeží. Na východním konci zátoky na vyvýšeném výběžku stálo město Al Šaba. Erak věděl, že když nechá loď v zátoce a k městu se přiblíží od vnitrozemí, bude ho zezadu zaštiťovat temný pás pevniny. A až bude vycházet slunce, což nastane asi za tři čtvrtě hodiny, bude loď stále skryta ve tmě, zatímco výběžek pevniny a město budou ozářené.

Mohl loď obrátit k Al Šabě ještě na moři a vyhnout se tak nebezpečí, že je zahlédne někdo z pobřeží. Jenže tím by se zvýšilo nebezpečí, že je uvidí někdo ze samotného města. Na pozadí ocelově šedé mořské hladiny by se i za noci *Vlčí vítr* jevil jako temnější stín. A čím víc by se k městu blížili, tím větší by bylo nebezpečí, že je někdo odhalí.

Ne, takhle to bylo jistější. Stáhnout plachtu a pomalu se plavit blízko pobřeží v skrytu temné masy pevniny za zády.

Zaplašil myšlenky, které ho rozptylovaly. Dávno nebyl zvyklý se chovat v takovéhle chvíli roztěkaně.

„Připravit vesla," zašeptal. Veslařské lavice si předávaly příkaz. Dvě řady veslařů visely na Erakovi očima. Zdvihl ruku, pak ji spustil a vesla se zanořila do vody, aby zvolna poháněla *Vlčí vítr* k cíli. Erak cítil, jak mu páka kormidla ožívá pod rukou, a štíhlé plavidlo začalo klouzat po vodě. Vlnky bublavě

šplouchaly do dubových boků a příď s jemným syčením prořezávala bíle světélkující zpěněnou černou vodu.

Je nádherné být opět na nájezdu, pomyslel si spokojeně Erak.

Život oberjarla měl své půvaby, to musel uznat. A bylo příjemné dostávat pětinu podílu z každé kořisti, kterou přivážela flotila nájezdních lodí do Hallasholmu. Jenže Erak se narodil pro to, aby byl mořským nájezdníkem, ne výběrčím daní a úředníkem. Těch několik let vysedávání v hallasholmské Velké dvoraně a probírání příjmů a výdajů s hilfmannem Borsou ho otrávilo a potřeboval rozptýlení. Zatímco jeho předchůdce Ragnak pohlížel na daně ukládané lodním kapitánům i rolníkům s nelíčenou a nenasytnou chamtivostí, Erak se při hromadění peněz v truhlách cítil trochu nesvůj. Jako vlčímu kapitánovi mu vždy byli milejší ti, kdo se placení daní snažili vyhnout, a ne oberjarl a hilfmann s ostřížím zrakem, kteří daně vybírali.

Nakonec haldu svitků, daňových odhadů, hlášení, číselných záznamů o sklizni, podrobných soupisů zboží a kořisti, kterou jeho jarlové získali, hodil Borsovi do náruče a oznámil mu, že znovu vyráží na nájezd.

„Jen jeden poslední nájezd," řekl rozhořčenému hilfmannovi. „Jestli budu ještě chvíli sedět za tímhle stolem, tak se dočista zblázním. Potřebuju zpátky na moře."

Borsa mu zdráhavě dal za pravdu. Sám nikdy nebyl žádný válečník. Byl úředník a svou práci zastával velmi dobře. Nikdy nepochopil, proč ti velcí, divoce vyhlížející námořní kapitáni, kteří byli pravidelně zvoleni za oberjarly, nesdílejí jeho vášeň pro svět čísel a pátrání po nezdaněných příjmech. Ale věděl, že jsou takoví. I Ragnak v počátcích vlády pokračoval v občasných nájezdech. To až později, když zlenivěl a do jisté míry podlehl hrabivosti, se mu zalíbilo zůstávat v Hallasholmu a ustavičně přepočítávat své bohatství.

Erak hned poslal pro Svengala, svého bývalého zástupce, jemuž předtím svěřil kormidlo *Vlčího větru*, a sdělil mu, že opět přebírá velení a vypraví se ještě na jeden nájezd.

Někomu by vyhlídka, že bude opět jen prvním důstojníkem, možná nebyla po chuti. Ale Svengal se radoval, že vidí Eraka zpátky jako velitele. Byli dobří přátelé a Svengal věděl, že Erak je mnohem lepší mořeplavec.

A tak se ocitli zde, u pobřeží Aridy, a blížili se k malému obchodnímu městu Al Šabě.

Al Šaba byla jedno z měst, která lodím vplouvajícím do Stálého moře poskytovala zásoby, výstroj, dřevo, lanoví a provazy. Byla vcelku nezajímavá, stála na výběžku nad okrajem moře a na severní straně měla uměle vybudovaný přístav, k němuž se sestupovalo po stupních. V tuto roční dobu začínalo mířit do Stálého moře stále větší množství lodí z obchodních flotil – přivážely zboží z ostrovů na jihozápadě Nekonečného oceánu.

Když připluly, zastavily se v Al Šabě nebo v některém z podobných měst, aby doplnily zásoby vody, potravin a palivového dřeva a opravily škody způsobené mořskými bouřemi.

Když z přístavu odpluly, nechávaly za sebou úžasnou směsici zlatých mincí a prutů, jimiž zaplatily účty. Čas od času, na základě tajné zprávy, přijížděla z vnitrozemského sídelního města Mararoku ozbrojená karavana, vybrala od přístavů zlato a odvezla ho do emrikírových podzemních pokladnic.

Erak věděl, že první letošní karavana má přijet do dvou týdnů. Časový plán byl z pochopitelných důvodů přísně střeženým tajemstvím. Nebezpečí přepadení se snížilo, když případní útočníci nevěděli, zda byl poklad odvezen, nebo ne. Žádný poctivý pirát by nedal v sázku život kvůli naději, že v městské pokladnici je možná zlato. Utajení a nejistota byly nejlepší obranou Al Šaby – zejména proto, že jedinou další možností by bylo udržovat v městě celoročně velkou a drahou vojenskou posádku.

Jenže tajemství mohou být vyzrazena a Erak před týdnem zaplatil na pobřeží padesát mil jižněji jednomu špiclovi čtyřicet rílů stříbra, aby získal časový plán výběrů. Z něj se dozvěděl, že zatímco z ostatních přístavů už bylo bohatství vyzvednuto,

truhlice Al Šaby jsou stále lákavě plné – a takové ještě po nějaký čas zůstanou.

Ve městě byla malá stálá posádka – ne víc než čtyřicet mužů. Čtyřicet ospalých, obtloustlých, pohodlných aridských měšťanů, kteří nejméně dvacet let proti nikomu doopravdy nebojovali, asi nebude klást veliký odpor třicítce řvoucích, hrozivých, krvežíznivých, zlata chtivých Skandijců, kteří se přiženou do přístavu jako smečka pekelných psů.

Erak upřeně hleděl do tmy před sebou a spatřil písčité pobřeží u paty výběžku, které se jevilo jako světlá skvrna. Vysoko nad ním se ponenáhlu objevovaly i bílé městské domy. Všiml si, že nikde nejsou světla. Žádné strážné ohně nebo třeba jen pochodně, jež by ozařovaly, kudy chodí na obchůzku hlídky. Pokrčil rameny. Docela dobrý nápad, pomyslel si. Hořící pochodeň může hlídce dodat pocit bezpečí a jistoty, ale zhoršuje vidění ve tmě a skoro znemožňuje spatřit cokoli, co se nachází mimo okruh ozářený pochodní.

Znovu si uvědomil, jak moudré bylo jeho rozhodnutí plavit se se staženou plachtou podél pobřeží.

Nyní k němu dolehlo jemné šplouchání vln o břeh. O příboji se mluvit nedalo, byly to jen malé vlnky převalující se jedna přes druhou. Mírně pootočil kormidlem a namířil loď šikmo směrem k písčitému pobřeží. Zvedl druhou ruku dlaní vzhůru v předem domluveném znamení a šestnáctero vesel se vynořilo z vody. Občas se ozvalo heknutí, když veslaři s námahou zvedali vesla vzhůru a pak je opatrně spouštěli a ukládali podél lavic. Jedno či dvě vesla hlasitě zarachotila a okolní ticho jako by ten hluk ještě znásobilo. Erak zabodl pohled do neopatrných veslařů. S nimi si to potom vyřídí – až se nebude muset krotit jako teď.

Zpředu zaznělo zaskřípění a Erak ucítil v nohou zachvění, když kýl najel na písek. Na kraji přídě byli připraveni čtyři muži, aby vyskočili do mělké vody a loď zajistili.

„Jen pomalu s těmi lany!“ zašeptal chraptivě Svengal.

Námořníci, kteří by jinak bezstarostně seskočili do mělké vody, se na poslední chvíli vzpamatovali a opatrně se sesmekli

po boku lodě. Uchopili dvě příďová lana a rozběhli se po pobřeží. Písek jim vrzal pod nohama, když vytahovali loď dál na souš.

Zajistili vázací lana v písku hákovými kotvami a pak se s rukama na bojových sekerách otočili do vnitrozemí a pátrali po známkách nebezpečí.

Erak upřeně sledoval město nahoře. Zatím se neozval žádný poplach, po hlídkách nebylo ani památky. Vápnem obílené domy vypadaly v jitřním šeru skoro jako přízraky a tiše se rýsovaly nad vlčí lodí.

Z přídě se nyní spustili další muži. Ostatní opatrně vytahovali štíty a bojové sekery zpoza veslařských lavic a podávali je dolů svým druhům, kteří je velmi pečlivě odebírali a ukládali na hromadu na břehu nad čárou přílivu. Štíty, které visely podél vnější strany obrubnice lodi, zakrývalo tmavé plátno, aby nebyly nápadné. Námořníci plátno sejmuli, rozebrali si zbroj a čekali připravení u kapitána.

Erak podal svůj štít a sekeru jednomu z mužů, kteří už stáli v mělké vodě, a pak se také spustil z lodi. Pověsil se za ruce, pak je uvolnil. K mokrému písku mu zbýval jen asi palec. Vzal si od námořníka štít a sekeru a přešel k místu, kde čekala seřazena třicítka mužů z přepadového oddílu. Čtyři muži, kteří vystoupili jako první a vlekli lana, zůstali u lodi.

Erak ucítil, jak jím projel záchvěv vzrušení, a musel se pousmát. Je dobré být zase zpátky, pomyslel si.

„Nezapomeňte," nabádal oddíl nájezdníků, „musíte být co nejvíc potichu. Dávejte pozor, kam šlapete. Nechci, abyste zakopli a s rámusem se skutáleli z kopce. Potřebujeme se dostat, co nejblíž to půjde, dřív než nás zmerčí. Jak to tak vypadá, s kapkou štěstí budeme ve městě dřív, než někdo spustí poplach."

Odmlčel se a obhlížel hrozivé vousaté tváře před sebou. Odpovědělo mu několik kývnutí. Pak pokračoval.

„Ale jestli nás zmerčí, je v sázce všechno. Začněte řvát jak zběsilí a vrhněte se na ně. Ať si myslí, že je přitáhla porazit celá armáda."

Věděl, že když ospalá hlídka zaslechne řev hordy útočníků, může zkoprnět strachy. Někdy se i stalo, že strážní opustili svá stanoviště a vyděšeně uprchli do noci.

Rozhlédl se kolem. Od úpatí kopce se směrem k tichému spícímu městu klikatila hrbolatá stezka. Hlavou sekery ukázal k ní.

„Tudy se dostaneme nahoru," řekl. Pak si zavěsil štít na levé rameno a vydal osvědčený povel, jímž skandijský vůdce volá do útoku.

„Chlapi, za mnou."

Pět

Stezka byla úzká a kostrbatá a prudce stoupala. Ale Skandijci byli navzdory mohutným tělům v dokonalé kondici a rázně postupovali za svým vůdcem. Občas někdo zafuněl námahou a tu a tam se někomu pod nohama uvolnil kamínek a s harašením se kutálel ze svahu dolů.

Celkem vzato však třicet nájezdníků klusajících vzhůru po stezce k Al Šabě nadělalo málo hluku.

Člověk musí umět vždycky slevit, napadlo Eraka. Tak jako se předtím rozhodl podstoupit menší ze dvou rizik a přiblížit se oklikou podél pobřeží, teď musel nějak skloubit rychlost a nenápadnost. Čím déle by jim trvalo dostat se k cíli, tím větší bylo nebezpečí, že budou odhaleni. Boj by potom byl mnohem tvrdší. A zároveň platilo, že kdyby se hrnuli vzhůru co nejrychleji, zvýšilo by se nebezpečí, že je někdo uslyší.

Takže nejlepší za daných okolností byla zlatá střední cesta a Skandijci udržovali rovnoměrný klus.

Boty z tulení kůže tiše dusaly po písku a kamení. Nadělali víc rámusu, než by se Erakovi líbilo, ale usoudil, že i kdyby na vrcholku útesu někdo byl, nejspíš je neuslyší.

Horká chvilka přišla, když muž, který klusal bezprostředně za Erakem, udělal chybný krok, zapotácel se na strmém srázu

svažujícím se prudce k moři a zoufale rozhodil rukama. Sekeru měl naštěstí zavěšenou v poutku za pasem, jinak by při tom mávání rukama mohl někoho z kamarádů zkrátit o hlavu.

Námořník bezděčně vykřikl a hrabající nohy uvolnily spršku kamínků, které se s rachotem řítily dolů ze srázu. V okamžiku, kdy se už už zdálo, že se odporoučí za nimi, sevřel límec jeho ovčí kazajky železný stisk a muž ucítil, že ho oberjarl táhne zpátky na stezku.

„Bohové na nebi! Díky, veliteli…“ spustil. Ale velká tlapa mu zaklapla pusu a přetrhla řeč. Erak mu málem vrazil nos do obličeje a nikterak šetrně s ním zatřásl.

„Buď zticha, Axle!“ zašeptal zuřivě. „Jestli si chceš srazit vaz, tak to dělej potichu, nebo to pak udělám za tebe.“

Axel byl hromotluk, jeden z veslařů. Mezi členy posádky vlčí lodi nepatřili veslaři právě k nejchytřejším a Axel už chtěl Erakovi sdělit, že nemá smysl, aby mu vyhrožoval, že mu srazí vaz podruhé. To je proti rozumu.

Pak ho napadlo ještě něco. Věděl, že když je oberjarl rozzuřený, nespoléhá na rozum. Zato spoléhá na řešení sporů pěstmi, a i když byl Axel urostlý, rozhodně se mu nechtělo dostat se do křížku s Erakem.

„Promiň, veliteli. Já jen…“ zamumlal a Erak s ním znovu zatřepal.

„Sklapni už!“ zasyčel. Pak pustil Axlův límec a vrhl ustaraný pohled směrem k vrcholu útesu. Čekal, jestli se objeví nějaký náznak, že veslařovo rámusení a hulákání někdo zaslechl.

Celý nájezdnický oddíl několik minut tiše vyčkával. Když se jim nad hlavami nestrhl žádný poplach, všeobecné napětí se uvolnilo.

Erak ukázal vzhůru, opět se ujal vedení a vytrvale klusal do prudkého kopce. Těsně pod vrcholem dal mužům znamení, aby se zastavili, a pokynul Svengalovi, ať ho následuje. Pak se přikrčil a poslední úsek k hřebeni urazil v podřepu. Opatrně natahoval krk dopředu. Svengal se držel asi krok za Erakem a

přesně napodoboval jeho pohyby. Dva velcí Skandijci klečeli bok po boku a obhlíželi situaci.

Od Al Šaby je dělilo zhruba padesát kroků volného prostranství. Město obklopovala nízká zeď asi šest stop vysoká. I kdyby byla střežena hlídkami, nepředstavovala by pro Skandijce vážnou překážku. V zlézání takových zdí byli zkušení. Dva muži si proti sobě stoupli u paty zdi a v úrovni pasu společně drželi násadu starého vesla. Ostatní členové oddílu se jeden po druhém rozbíhali, a jakmile naskočili na násadu vesla, ti dva, co ji drželi, ho nadzvedli a on se přenesl přes zeď. Správné načasování vyžadovalo cvik, ale právě tuhle dovednost všichni Skandijci nacvičovali už od dětství.

To ráno to však zřejmě nebylo zapotřebí. Na hradbách Erak neviděl žádné hlídky. Zato však spatřil klenutou bránu, asi pět metrů vpravo. Byla otevřená a nestřežená.

„Je to hračka," zakřenil se Svengal.

Jeho kapitán se zamračil. „Právě to jsem si myslel," řekl. „Kde jsou stráže? Kde jsou hlídky na pozorovatelně?"

Svengal pokrčil rameny. Přestože tu žádné hlídky nebyly, oba stále mluvili potichu, hlasem sotva silnějším než šepot.

„Nachytali jsme je s otevřenými zadními vrátky, veliteli," řekl. „Jestli tu nějaké stráže jsou, asi budou na druhé straně města, směrem k moři. Odtamtud by nejspíš očekávali útok."

Erak si nedůvěřivě mnul bradu. „Možná," připustil. „Počkej tady, já se kouknu zblízka."

Zvedl se do podřepu a přesunul se přes otevřené prostranství ke zdi. Každou vteřinu očekával výzvu k zastavení. Výkřik. Nebo zvonění na poplach. Jenže Al Šaba zůstávala tichá. Erak se dostal ke zdi a sunul se podél ní k otevřené bráně. Jedním plynulým rázným pohybem vytáhl velkou bojovou sekeru z poutka na opasku a potěžkal ji v pravé ruce. Pak s mrštností, která byla u někoho tak mohutného pozoruhodná, proskočil otevřenou bránou, rychle se rozhlédl vpravo, pak vlevo, se sekerou napřaženou a štítem zdviženým, aby si chránil levý bok.

Nic.

Směrem dolů se táhla úzká ulička bílých domů s rovnými střechami. Ve vápnem nabílené omítce se černalo několik čtverců oken. Dveře byly pevně zavřené. Nic se nehýbalo. Nikdo se nevzbudil. Al Šaba vypadala opuštěně.

Erak několik vteřin váhal. Zdálo se, že něco není v pořádku. Měla by tu být hlídka. Alespoň jeden muž střežící hradby. Pak pokrčil rameny. Možná měl Svengal pravdu a aridské stráže se soustřeďovaly na moře. Všechny hlídky možná napínaly zrak a snažily se zjistit, zda se k přístavu neblíží nějaká loď. Nebo byli alšabané jen moc bezstarostní. Od posledního nájezdu skandijské lodě uplynulo víc než dvacet let. Utajování doby příjezdu výběrčí karavany poskytovalo pobřežním městům bezpečí. Erak mohl uskutečnit tento nájezd jen díky tomu, že šťastnou náhodou získal časový plán.

Potřásl hlavou. Možná se zbytečně plašil. Možná že lenošení v Hallasholmu z něj začínalo dělat polekanou tetku. Náhle se rozhodl, vrátil se k bráně a dal znamení Svengalovi a ostatním, aby ho následovali do města.

Tichý dusot tuleních bot po písčité půdě nevyvolal ve městě žádnou odezvu. Svengal tázavě pohlédl na svého vůdce.

„Kam teď, veliteli?“

Erak ukázal sekerou. „Do středu města. Půjdeme touhle ulicí. Zdá se, že vede správným směrem. Mějte sekery připravené a oči otevřené.“

Opět se ujal vedení a oddíl nájezdníků následoval v dvojstupu za ním. Cestou se bedlivě rozhlíželi po tichých domech. Čas od času se poslední dvojice mužů otočila a rozhlédla se, aby se ujistila, že za nimi nejdou nepřátelští vojáci. Zároveň pohledem pátrala po případných nepřátelích na plochých střechách domů po obou stranách ulice. Nebylo ale nic vidět.

Ulička se vinula směrem do středu města a nakonec vyústila na malém náměstí, kde se Skandijci ocitli před větší stavbou, jež zaujímala celou jednu jeho stranu. Erak usoudil, že je to sídlo vládce města. Zapátral v paměti po názvu takové budovy

– chadíf, vzpomněl si. Něco jako městská radnice nebo berní úřad v jiných městech.

Do náměstíčka ústilo půl tuctu úzkých ulic. Domy na dalších třech stranách – pravděpodobně krámky, jídelny a hostince – byly opatřeny vzdušnými verandami, které v poledne skýtaly vítanou ochranu před sálajícím sluncem. Při té myšlence pohlédl Erak k východu, kde se obloha už zbarvovala růžovými proužky. Přední část chadífu obrácená k náměstí byla rovněž stíněna. Budova jako taková byla jedinou poschoďovou stavbou na dohled. Stejně jako ostatní domy však měla rovnou střechu ukrytou za ozdobným průčelím, které budově dodávalo dojem výsadního postavení.

Uprostřed náměstí stála malá kašna. Nádržka byla plná vody, ale zařízení, které vodu hnalo chrličem uprostřed, zřejmě nepracovalo.

Erak vykročil na náměstí, jeho muži následovali za ním. Jakmile vyšli z úzké uličky, seřadili se do sevřenějšího kosočtvercového útvaru v čele s oberjarlem, Svengalem a Axlem. Přesunovali se po náměstí k patrovému domu a někteří z nich cvičně máchali sekerami. Město stále zůstávalo tiché. V přibývajícím světle se za postavami Skandijců tvořily prapodivné protáhlé stíny. Erak vystoupil k mramorovému krytému vchodu u velkých dvoukřídlových vrat chadífu. Chvíli si je pozorně prohlížel. Bytelné, pomyslel si. Tvrdé dřevo s mosazným kováním a dobrý, odolný zámek. Nicméně Skandijci nosili při sobě své vlastní klíče ke dveřím, jako byly tyhle, a Erak pokynul dvěma svalnatým veslařům, ať přistoupí blíž.

„Sekery," řekl a ukázal na dveře. Oba muži se široce usmáli. Jeden z nich na chvilku odložil sekeru, plivl si do dlaní a pak uchopil sekeru oběma rukama. Erak ustoupil stranou, aby měl veslař dost místa a mohl se proti zámku důkladně rozmáchnout.

„Ihned přestaň!"

Rozkaz se břitce rozlehl náměstím a Skandijci se překvapeně otočili. Z jedné z postranních uliček směřujících ven z města vyšla postava. Několik nájezdníků si ulevilo

kletbou. Erak přivřel oči a žaludek se mu sevřel. Šlo to všechno moc jednoduše, blesklo mu hlavou.

Muž, který se objevil, byl vysoký, štíhlý a nastrojený, jak bylo u aridských válečníků zvykem. Přes splývavou bílou halenu a kalhoty, nepochybně z jemného plátna, měl koženou, kovem pobitou zbroj. Po boku mu visel dlouhý zakřivený meč a na paži měl okrouhlý kovový štít – pravděpodobně mosazný. Štít, jak si Erak všiml, byl uprostřed opatřen ostrým bodcem. Byl útočnou i obrannou zbraní zároveň. Jednoduchá špičatá helmice, rovněž s bodcem, seděla na svinuté jemné látce, kterou měl muž omotanou kolem hlavy. Erak usoudil, že nejspíš slouží k tomu, aby se kov, rozpálený v horkém poledním slunci, nedotýkal přímo kůže.

Helmice byla pečlivě naleštěná a visela z ní lesklá stříbrná kroužková rouška chránící tváře a zátylek. Spolu s nablýskanou kovovou zbrojí byla dostatečným důkazem, že příchozí je vysoký důstojník.

Sledovali, jak dvě řady vojáků, oděných podobně, ne-li stejně nákladně, rychle vyklusaly z postranní uličky a rozestoupily se po obou stranách vedle velitele. Erak odhadoval, že je jich nejméně čtyřicet. Když se aridští vojáci objevili, Erakovi muži zneklidněli.

„Ani se nehněte," zavrčel na ně. Koutkem úst ucedil k Svengalovi: „Jsou v přesile."

„Moc velká není," prohodil Svengal. I on protivníky spočítal. „Řek bych, že naši chlapi si s těmahle slečinkama poradí raz dva."

Na rozdíl od Eraka se nenamáhal mluvit potichu a jeho hlas dolehl přes náměstí až k aridskému důstojníkovi. Viděli, jak se mu v úzké, vousaté tváři objevila puklina úsměvu, když uslyšel Svengalovu poznámku. Zvedl ke rtům stříbrnou píšťalku a jednou zapískal.

Skandijci uslyšeli zvuky připomínající drhnutí dřeva o kámen a viděli, jak všech šest uliček vedoucích na náměstí náhle uzavřely těžké dřevěné zátarasy, přistrčené od stěn domů.

„Těch jsem si nevšiml,“ řekl Erak tiše Svengalovi. Kolem jednoho ze zátarasů určitě prošli při vstupu na náměstí, jenže Erak měl plnou hlavu jiných věcí a jeho význam si neuvědomil.

„Zdá se, že jste v pasti,“ prohlásil Arid.

Erak se zatvářil sebejistěji a zvedl štít do obranné polohy. Jeho bojovníci ho napodobili. „Vy taky,“ prohlásil.

Druhý muž se opět zasmál. Bílé zuby působily ve snědé vousaté tváři velmi nápadně.

„Aha,“ řekl. „A kolik s sebou máte lučištníků?“

Zvedl k ústům malou stříbrnou píšťalku a jednou dlouze a pronikavě zapískal. Shora bylo slyšet rychlé kroky, a když se Erak podíval, střechy domů na třech stranách směřujících do náměstí najednou ožily lučištníky. Vůbec nepochyboval, že další stojí i na ploché střeše chadífu.

I bez počítání viděl, že je to skoro stovka mužů. Všichni byli vyzbrojeni krátkým zakřiveným lukem a šípy ze všech natažených luků mířily na vzdorné Skandijce.

Erak zachmuřeně přejel pohledem řadu lučištníků. Jejich luky měly krátký dostřel. Na bitevním poli by na ně nedbal. Jenže tady, na uzavřeném náměstí, byly smrtelně nebezpečné.

„Nikdo ať se ani nehne,“ nařídil tiše. Jeden neopatrný pohyb by mohl mít za následek salvu šípů vyslanou proti nim.

Axel vedle něj tiše a bezmocně vrčel. Nelíbila se mu hrozba stovky namířených šípů a bojovná krev v něm vřela. Instinkt velel vyrazit a s někým si to vyřídit.

„Veliteli, všecky nás dostat nemůžou,“ řekl. „Podáme si aspoň tady toho krasavce.“

Vysoký Arid se při těch slovech usmál a ruka mu nenuceně sjela k jilci zakřiveného meče u boku. Erak poznal bojovníka, když se s nějakým setkal, a měl pocit, že navzdory veškeré té nablýskané nádheře je tento muž pravý válečník.

„Sklapni, Axle,“ řekl, toho rána nikoli poprvé. Arid postoupil o krok vpřed. Vzhlédl k mužům na střechách a rukou dal znamení. Lučištníci uvolnili napnuté luky, i když, jak si Erak všiml, šípy nechali vložené a připravené.

„Není třeba, abychom spolu bojovali,“ řekl důstojník. Hlas měl hluboký a příjemný. Hovořil mírně, nevyhrazoval. „Nás zajímá jenom jeden z vás. Vydejte nám ho a ostatní mohou svobodně odejít.“

„A kdo má být ten jeden muž?“ zeptal se Erak, i když dopředu tušil, jak bude znít odpověď na jeho otázku.

„Erak. Ten, kterému se říká oberjarl,“ odvětil Arid.

Axel bez rozmyslu vykročil vpřed a výhružně zvedl sekeru.

„Než ho dostanete, budete se nejdřív muset vypořádat s náma ostatníma!“ zakřičel vzdorně. Erak si zhluboka povzdechl a trpce potřásl hlavou.

„Dobrá práce, Axle,“ řekl. „Právě jsi jim oznámil, že jsem tady.“

Šest

Na tuhle svatbu, pomyslel si baron Arald s pocitem hlubokého uspokojení a pýchy, se nepochybně bude vzpomínat jako na svatbu roku. Možná i desetiletí.

Už nyní měla všechny znaky omračujícího úspěchu. Stůl protivů byl zdařile obsazen skupinkou osmi osob, které právě soupeřily, kdo bude nejnudnější, nejnadutější a nejotravnější. Při letmém pohledu na ně ostatní hosté tiše vzdávali díky, že nemusí sedět pohromadě s tak příšernými lidmi.

Došlo i na obvyklý plačtivý výstup doprovázený hlasitými výčitkami – dívka jednoho z mladých bojovníků z bojové školy sira Rodneyho přistihla svého chlapce, jak se v tmavé chodbě líbá s jinou. Bez toho by se žádná svatební hostina neobešla, pomyslel si Arald. Spokojeně vzdychl, když očima přejížděl malebný obraz hodovní síně redmontského hradu – za stoly seděly skvostně oděné páry a kuchtíci mistra Chubba pobíhali po sále a roznášeli spousty nejrůznějších dobrot: pečená masa a drůbež, kouřící mísy zeleniny, kořeněné lahůdky, úžasné umělecké výtvory z těsta tak lehoučkého, že se rozplývalo v ústech. A to ještě mají přijít nákypy a ovoce, pomyslel si s nesmírným potěšením.

Svatební obřad byl naprosto dokonalý, uvažoval, a to v nemalé míře i díky jeho výkonu v roli oddávajícího. Měl pocit, že když ke šťastnému páru pronášel oddávací řeč, jeho sytý a vznosný hlas dodal celému obřadu přesně tu pravou důstojnost.

Jak se od řečníka ostříleného jako on dalo čekat, odlehčil situaci velmi vtipnou poznámkou o tajné vášni planoucí mezi Haltem a lady Paulinou v uplynulých dvaceti letech – vášni, které si podle všeho nikdo nevšiml, s výjimkou právě barona Aralda. Vtip spočíval v tom, že navzdory časté hraničářově nepřítomnosti byla láska lady Pauliny „věčně zelená jako hraničářská pláštěnka“.

Po vtipném výroku se odmlčel, aby publikum mělo čas se zasmát. Když se nikdo nesmál, trochu ho to zklamalo. Řekl si, že jeho humor je pro tak velkou spoustu lidí asi příliš jemný.

Paulina byla samozřejmě velice spanilá nevěsta.

Ženským půvabem a vkusem se jí v království nikdo nemohl rovnat. Když v doprovodu mladičké Alyss a Jenny procházela středem redmontské audienční síně, všem shromážděným se zatajil dech a zaznělo tiché sborové „Áách“.

Nevěsta byla pochopitelně v bílém, v chytré obměně slušivého stejnokroje diplomatického sboru, který obvykle nosila. Jednoduchost, pomyslel si baron. To je klíč k dobrému oblékání. Sklouzl pohledem na svůj fialový kabátec, který zdobily zářivě modré a zlaté kosočtverce lemované stříbrnými krajkami, a na chvilku zapochyboval, jestli není vyfintěný až příliš. Pak tu myšlenku zaplašil. Urostlá mužná postava malinko ozdobnější styl snese, usoudil.

Ale Paulina byla skutečně úchvatná. S nahoru vyčesanými stříbřitě plavými vlasy a jednoduchým zlatým náhrdelníkem kolem krku se nesla středem síně jako skutečná bohyně. Její doprovod byl okouzlující stejným způsobem. Alyss, rovněž vysoká a uhlazená, byla oblečena podobně jako její velitelka, avšak v bledě modré barvě. Plavé vlasy jí přirozeně splývaly na ramena. Malá Jenny, druhá družička, sice nemohla s druhými dvěma ženami soupeřit výškou ani vkusem, ale měla svůj

osobitý půvab. Zdálo se, že malá boubelatá rozesmátá postava se středovou uličkou, kterou se ty dvě plavně nesly, spíše hrne. Aralda napadlo, že Jenny do průběhu každé události vnáší přirozenou nevázanost a bujné veselí. Žluté šaty odrážely její veselou povahu i postoj k životu.

Pokud šlo o ženicha a jeho doprovod, Crowley se skutečně překonal. Všichni byli pochopitelně zvědaví, co bude mít na sobě Halt. Konec konců, nikdo si nedokázal vzpomenout, že by ho viděl v něčem jiném než v nenápadné tmavozelené hraničářské pláštěnce s hnědými a šedými maskovacími skvrnami. Vzrušené debaty se vystupňovaly, když se proslechlo, že pár dnů před svatbou dokonce navštívil redmontského holiče, aby si nechal ostříhat vlasy a upravit vousy.

Potom Crowley přišel s nečekaným překvapením – se slavnostním stejnokrojem hraničářského sboru, který právě na svatbě poprvé obléknou Halt, Will, Gilan a sám Crowley.

V souladu s hraničářskou tradicí byla základní barvou zelená – tmavá listová zeleň. Namísto bezvýrazné hnědé kazajky, kalhot a maskovací pláštěnky s kapucí měl každý hraničář přepásanou halenu bez rukávů a pod ní jemnou bílou košili. Haleny byly ušité z nejjemnější kůže a všechny měly stejnou, listově zelenou barvu. Nahoře na levé straně hrudníku byl vetkaný malý znak dubového listu – stříbrný pro Halta, Gilana a Crowleyho, bronzový pro Willa.

Celkový dojem doplňovaly tmavozelené kalhoty a vysoké boty z měkké kůže a u širokého opasku viselo obvyklé hraničářské pouzdro na dva nože v ozdobném provedení. Slavnostní pouzdro bylo černé, lesklé a vroubené tepaným stříbrem. Halt v něm měl dva zvlášť pro něj vyrobené nože, saxonský a vrhací. Oba byly dokonale vyvážené, a měly jilce z tepaného stříbra. Jednalo se o Crowleyho svatební dar starému příteli.

„Já vím, že do lesa je nosit nebudeš," sdělil mu. „Ale schovej si je pro slavnostní příležitosti." On sám, Gilan a Will měli své každodenní obyčejné zbraně.

Celek završoval mimořádně chytrý nápad, na tom se shodli všichni. Jestli byli hraničáři něčím proslavení, byly to jejich dlouhé skvrnité pláštěnky – část oděvu, která jim v případě potřeby umožňovala ztratit se každému z očí. Taková pláštěnka by pro slavnostní příležitost nebyla vhodná, takže Crowley ji nahradil něčím, co její původní význam připomínalo. Každý hraničář měl na sobě krátkou pelerínu. Byla ušitá z matného atlasu se zeleno-hnědo-šedým vzorem a ozdobená čtyřmi šikmými, dolů směřujícími šípy, vyšitými stříbrnou nití. Pelerína byla upevněna tak, aby splývala z pravého ramene a sahala jen k pasu. Zastupovala tak nejen pláštěnku, ale i toulec se šípy, který hraničáři nosili na pravém rameni. Všichni se shodovali, že nový slavnostní hraničářský stejnokroj je působivý a slušivý. Také jednoduchý a vkusný, pomyslel si Arald a opět ho přepadla chvilková pochybnost nad vhodností jeho vlastního oblečení.

Otočil se ke své ženě, krásné rudovlasé lady Sandře sedící vedle něj, a ukazoval na svůj pestrobarevný kabátec.

„Drahá," řekl, „vy si nemyslíte, že jsem v tomhle trochu… že je to trochu příliš, že ne?"

„Trochu příliš, můj drahý?" opáčila a pokoušela se skrýt úsměv. Baron nejistě naznačil rukou.

„Vždyť víte… příliš barevné… nepatřičné. Nevypadám jako nějaký hejsek, jak se říká?"

„Vy si připadáte nepatřičně, můj pane?" zeptala se.

„Nu, to ne. Ale možná…"

„Jste přece baron z Redmontu," prohlásila a konečně se jí podařilo nasadit úplně vážnou tvář. Baron se na sebe zkoumavě zadíval a potom uklidněn kývl na znamení díků.

„Nepřipadám si nepatřičně. Jistěže ne. Máte pravdu, drahá. Jako vždycky. Soudím, že mé postavení si trochu nádhery a okázalosti zaslouží. Ne… máte pravdu. Je to naprosto přijatelné. Vlastně je to přesně to pravé."

Tentokrát se lady Sandra musela otočit, protože potřebovala neprodleně něco sdělit osobě sedící po jejím druhém boku. Arald, uklidněný, že se nedopustil nějakého společenského

přestupku, se opět vrátil k přemítání nad dosavadním průběhem událostí.

Po slavnostním obřadu postoupili hosté z audienční síně do síně hodovní a zaujali svá místa u stolů. Ty byly pečlivě uspořádané podle společenského postavení hostů.

Hlavní skupinka svatebčanů byla pochopitelně usazena uprostřed na vyvýšeném stupínku. Arald, lady Sandra, sir Rodney a další významné osobnosti z Redmontu byly soustředěny u stolu po jejich levici. Král, jako hlavní patron celé události, obsadil spolu s princeznou Kasandrou a svojí družinou třetí stůl.

Hosté se postavili každý za svoji židli a pak vešlo osazenstvo tří stolů na stupínku – nejprve hlavní svatebčané, potom král s doprovodem a jako třetí Araldova skupina. Král pokynul hostům, aby usedli, a rozlehlou síň naplnil hluk odstrkovaných židlí. Král Duncan zůstal stát. Když se konečně všichni usadili a ztichli, král promluvil a jeho hluboký hlas snadno dolehl do všech koutů síně.

„Vážení šlechtici, šlechtičny, pánové…," začal a pak si všiml, že u dveří do síně se tísní obličeje hradního služebnictva, a dodal s širokým úsměvem, „a lidé z hradu Redmontu." Síň se pobaveně zavlnila. „Dnes mám tu čest být hlavním patronem velmi šťastné události."

Arald se v zaujetí trochu předklonil a natáhl krk, aby krále na druhé straně stupínku viděl. Role hlavního patrona byla pro něj novinkou. Už několik týdnů hloubal, co je její náplní. Teď se to možná dozví.

„Musím se přiznat," pokračoval král Duncan, „že mě trochu zajímalo, v čem povinnosti hlavního patrona spočívají. Takže jsem se poradil se svým komořím, lordem Anthonym – s člověkem, pro něhož jsou tajnosti protokolu otevřenou knihou."

Ukázal na komořího a lord Anthony provedl důstojnou úklonu hlavy.

„Zdá se, že povinnosti hlavního patrona jsou poměrně jednoznačné." Sáhl si do rukávu a vytáhl kousek pergamenu,

na němž měl připravené poznámky. „Jako hlavní patron jsem pověřen," odmlčel se a zkoumal poznámky, „propůjčit dnešní události lesk královského majestátu."

Vyčkával, zatímco sálem probíhala vlna tlumeného hovoru. Nikdo úplně přesně nevěděl, co znamená propůjčit lesk královského majestátu. Lady Paulina sklonila hlavu ke stolu a zacukalo jí v koutcích úst. Halt právě objevil něco velice zajímavého vysoko ve stropních trámech. Duncan pokračoval.

„Mojí druhou povinností je…," opět nahlédl do poznámek, aby měl jistotu, že se správně vyjádří, „věnovat nevěstě a ženichovi mimořádně drahý svatební dar…"

Při těch slovech lady Paulina překvapeně zvedla hlavu. Nahnula se a pohledem hledala oči lorda Anthonyho. Komoří čelil jejímu upřenému zraku s obličejem zcela prostým jakéhokoli výrazu. Pak velice pomalu spustil jedno oční víčko a mrkl. Paulinu i Halta měl hodně rád a tuto povinnost připojil o své vlastní vůli. Soudil, že vzhledem k jistým událostem v minulosti to přinejmenším Haltovi dluží.

„A konečně," hovořil dále král, „je mojí povinností prohlásit tuto slavnost za zahájenou. Což s velkým potěšením právě činím. Chubbe! Noste na stůl!"

A za jásotu shromáždění usedl a hostina začala.

* * *

„Tvoje řeč se mi líbila," řekla Alyss Willovi, když byl po moučníku sklizen stůl. Will pokrčil rameny.

„Doufám, že byla dobrá," odpověděl. Jako ženichův družba pronesl přípitek Haltovi a lady Paulině. Napadlo ji, že už je dospělejší, když našel odvahu mluvit upřímně o hluboké náklonnosti, kterou ke svému učiteli a příteli cítí. Alyss se jako členka diplomatické služby řečnickému umění učila a obdivovala Willa, že se nestyděl vyjádřit nahlas své skutečné city a navíc se vyvaroval laciné dojímavosti. Během Willovy řeči se podívala na Halta a viděla, že nepřístupný hraničář si potají utírá oči ubrouskem.

„Byla víc než dobrá,“ ujišťovala Willa. Když si všimla, že se začíná potutelně usmívat, šťouchla do něj loktem. „Co je?“

„Jen jsem uvažoval, že se nemůžu dočkat, až uvidím Halta, jak tancuje sólo s Paulinou. Není mi známo, že by měl zálibu v tancování. Bude to pohled k popukání, až bude šlapat zelí!“

„Opravdu?“ řekla Alyss suše. „A jak to podle tebe zvládneš ty?“

„Já?“ podivil se Will. „Já tancovat nebudu! To je sólo pro novomanžele. Ženich a nevěsta tancují sami!“

„Jedno kolečko kolem sálu,“ sdělila mu. „Potom se k nim přidají družba s družičkou a pak mládenec s druhou družičkou.“

Willa jako kdyby něco píchlo. Natáhl se přes Jenny po své levici ke Gilanovi.

„Gile! Tys věděl, že musíme tancovat?“ zeptal se. Gilan nadšeně přikyvoval.

„Jistěže ano. Poslední tři dny jsme s Jenny nacvičovali, viď, Jen?“

Jenny k němu obdivně vzhlédla a kývla. Jenny se zamilovala. Gilan byl vysoký, neodolatelný, pohledný, okouzlující a velice zábavný. A navíc ho obklopovalo vzrušující a romantické tajemno jako každého hraničáře. Jenny dosud znala jen jednoho hraničáře, zachmuřeného vousáče Halta.

Samozřejmě, ještě tu byl Will. Ale to byl kamarád z dětství a nevzbuzoval v ní žádný pocit tajemna. Zato Gilan! Byl tak krásný, myslela si.

A rozhodla se, že po zbytek hostiny bude patřit jí.

Když Will uslyšel, že hudebníci spustili první takty *Navždy spolu,* tradičního svatebního tance, zmocnila se ho panika. Halt s Paulinou se zvedli ze židlí, lidé povstali, tleskali a tlačili se, aby viděli, jak ji vede dolů ze stupínku k parketu.

„Já teda netancuju,“ ucedil Will přes zaťaté zuby. „Neumím to.“

„Ale tancuješ,“ ujistila ho Alyss. „A doufejme, že budeš bystrý žák.“

Pohlédl na ni a viděl, že nemá naději uniknout. „No tak v tom alespoň nebudu sám," prohlásil. „Halt bude taky strašný."

Ani on, ani nikdo jiný z přítomných samozřejmě netušil, že Halt v posledních deseti dnech bral lekce tance u lady Sandry. Vždy měl dobrý smysl pro rovnováhu a lehké nohy a byl dost obratný, a tak baronova manželka, která sama byla velkou odbornicí, potřebovala jen několik hodin, aby z něj udělala vynikajícího tanečníka. Nyní se Halt s Paulinou vznášeli síní, jako kdyby se oba pro ten společný tanec narodili. Zástup vydechl překvapením a pak se rozpoutal nadšený potlesk.

Alyss vstala a Will ucítil, jak mu překvapivě silně sevřela předloktí, vytáhla ho na nohy a postrčila před sebe.

„Tak jdeme, šlapači zelí," řekla.

Věděl, že není úniku. Scházel po schůdcích před Alyss, a když sestupovala, nabídl jí rámě. Potom na ni nejistě pohlédl.

„Ruku sem," řekla. „Druhou, ty hlupáku. Tuhle ruku sem … dobře, připraven? Začínáme tvojí levou nohou. Na tři. Raz. Dva… K čertu, co ten tady dělá?"

Hleděla Willovi přes rameno k hlavnímu vchodu do síně, kde najednou nastal rozruch. Přímo ve dveřích stál velký muž v zaprášeném oděvu a dohadoval se se sloužícími a strážci u dveří, kteří se ho snažili zadržet. Podle vlněné kazajky a rohaté helmice bylo zřejmé, že se jedná o Skandijce. Hlavy se otáčely za zdrojem hluku a Horác už mířil středem sálu ke dveřím, aby zjednal pořádek. Po několika krocích se však překvapeně zarazil, protože ve stejnou chvíli jako Will toho muže poznal.

„To je Svengal," vyhrkl Will.

Sedm

Horác dorazil ke skupince dohadující se mezi dveřmi a záhy zjednal klid. Ubezpečil sloužící a strážce, že Skandijec je přítel a že se nechystá vlastními silami dobýt Redmont. Will sledoval, jak vysoký bojovník rychle promluvil se Svengalem a pak ho odváděl do postranní místnosti. Když odcházeli, Horác se otočil, zachytil Willův pohled a jednoznačným pokynem ruky ho vyzval, aby šel za nimi.

Hosté v sále se postupně uklidnili. Bylo zřejmé, že událost se vyřešila a žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí. Po Svengalově příchodu hudba utichla, ale teď opět začala hrát a oči hostů se obrátily k novomanželskému páru. Will viděl, že Halt a lady Paulina netančí, ale nehybně stojí uprostřed taneční plochy. Rychle zamířil k nim.

„Jen tancujte," řekl jim tiše. „Já to vyřídím."

Halt s povděkem kývl hlavou. Pokazit lady Paulině její den bylo to poslední, co by si přál.

„Zjisti, co chce," řekl.

Will se usmál. „Třeba vám přinesl svatební dar."

Halt kývl hlavou k zadní straně síně.

„Jdi už," vybídl svého učně. Will se opět usmál, otočil se a cestou uchopil Alyss za ruku.

„Jdeme,“ prohlásil a odváděl ji s sebou. Gilan právě s Jenny sestupoval z vyvýšeného stupínku. Will mu pohlédl do tázavých očí, ukázal hlavou směrem k Haltovi a Paulině a jeho rty naznačily slova: „Tancuj.“

Gilan kývl. Uvědomil si, že čím méně se naruší obvyklý průběh svatební hostiny, tím lépe.

Paulina viděla rychlou domluvu mezi oběma mladými hraničáři a pak sledovala, jak Will v doprovodu Alyss prochází mezi stoly. Tu a tam se zastavil, usmál se při otázce od někoho z hostí a prohodil pár uklidňujících slov. Obdivovala ho za to, jak se celé věci ujal a rychle začal jednat.

„Je dospělejší,“ řekla Haltovi, když opět začali tančit. Gilan s Jenny kroužili sálem s nimi. Pak se připojili král Duncan s princeznou Kasandrou a po nich baron Arald s lady Sandrou. Pro ostatní to bylo znamení, že mohou zaplnit taneční parket. Většina přítomných do několika minut zapomněla, že svatební veselí nedávno narušil vyčerpaný a prachem dlouhé cesty pokrytý Skandijec.

Král Duncan směřoval při tanci k Haltovi s Paulinou a Kasandra se jím zlehka nechala vést.

„Halte? Nevíš, co se to děje?“ utrousil král koutkem úst.

„Will to právě zjišťuje, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Halt a král spokojeně pokýval hlavou.

„Dej mi pak vědět,“ řekl a odkroužil s Kasandrou pryč. Vystřídali je Arald se Sandrou, jen co si baron prorazil cestu davem tanečníků. Zatímco Duncan s Kasandrou půvabně přitančili, baron Arald zvolil přímou cestu a podobal se přitom spíše pestrobarevnému bojovému oři. Lady Sandře se bohužel nikdy nepodařilo úspěšně vštípit svému choti jemnůstky tanečního umění.

„Halte?“ řekl baron, když se přiblížili.

„Will to zjišťuje, sire,“ odpověděl Halt a baron přikývl.

„Dobrá. Dej mi pak vědět.“

A vzdálil se i se svojí paní. Halt tázavě pohlédl na svou tanečnici. Musel přitom malinko zvednout oči, protože Paulina byla na ženu dost vysoká.

„Hned jak se sám něco dozvím,“ utrousil.

* * *

Když se dostali ke vstupním dveřím do síně, Alyss se zastavila a obrátila Willa k sobě.

„Možná bych měla jít zpátky ke stolu,“ řekla. „Ten Svengal mě nezná a třeba se bude při řeči cítit volněji, když u toho nebude nikdo cizí.“

Jako diplomatka měla pro podobné věci vytříbený smysl a Will cítil, že má pravdu. Bylo jasné, že se děje něco mimořádného. Důkazem byl Svengalův náhlý příchod. Will přikývl a krátce podržel její ruku ve svých dlaních.

„Asi máš pravdu,“ řekl. „Navíc to bude vypadat líp, když se jeden z nás ke společnosti vrátí.“

Stiskl jí ruku a pak ji pustil. Usmála se na něj, pak se obrátila a proklouzla zaplněnou síní. Will se za ní chvíli díval a potom zamířil k malému předpokoji, kam Horác zavedl nečekaného hosta.

Když Will vešel, vyčerpaný Svengal sklesle seděl na lavici.

„Wille,“ řekl Skandijec s unaveným úsměvem a ztěžka vstával, aby si potřásli rukama. „Omlouvám se, že jsem sem vrazil v takovéhle chvíli.“

Will rychle pohlédl na Horáce.

„Co se děje?“ zeptal se. Ze Svengalovy sklíčenosti a vyčerpání vyvodil, že nepřinesl žádnou dobrou zprávu.

Horác pokrčil rameny. „Myslel jsem, že bude líp, když počkáme na tebe. Aby Svengal nemusel všecko říkat dvakrát. Jak to vypadá tam?“ Drobným pohybem hlavy ukázal k sálu.

„Všechno je zase v pořádku. Vyřešil jsi to dřív, než si většina lidí vůbec něčeho všimla. Dobrá práce.“

Horác skromně mávl rukou a Will opět pohlédl na Skandijce.

„Vypadáš dost utahaně, Svengale. Není ti nic?“

Svengal klesl zpátky na lavici. Neradostně se usmál a rovnal si bolavá záda.

„Už mi bylo líp,“ připustil. „Dva dny a většinu dnešního večera jsem strávil na jednom z těch vašich zatrápených koní – celou cestu z hradu Araluenu až sem. Skoro necítím nohy ani záda.“

„Z Araluenu?“ skočil mu do řeči Horác. „Cos tam dělal?“

„Připluli jsme s *Vlčím větrem* po té řece jako posledně. Myslel jsem, že to je nejlepší cesta, jak vás všechny najít.“

Will s Horácem si vyměnili pohledy. „Umím si představit, že to vypadalo, jako když pustíš štiku do rybníka,“ poznamenal Will. Mezi Araluenem a Skandií byla uzavřena smlouva, ale i tak musel nečekaný pohled na vlčí loď tak daleko ve vnitrozemí způsobit poplach.

„Pluli jsme pod Evanlyninou vlajkou,“ vysvětloval Svengal. „Ještě jsme ji měli mezi ostatními vlajkami. Nemáte tu něco k pití?“

Will omluvně zvedl ruce. „Promiň. Možná se ti hodí i něco k snědku,“ řekl.

Svengal několikrát pokýval hlavou. „Jo. To by se taky hodilo. Hrozně dlouho jsem nejed.“

Will zavolal páže, které stálo za dveřmi. Chlapec nakoukl dovnitř a zvědavě civěl na mohutného Skandijce. Svengal se na něj zazubil.

„Dones nám nějaké víno… ne, počkej!“ volal Will za hochem, který okamžitě vyrazil. Páže se vrátilo. „Přines i misku jídla. Mísu. Vlastně podnos. Hromadu masa a chleba. Se zeleninou nebo salátem se nezdržuj.“ Věděl, že Skandijci mají hluboce zakořeněný odpor k požívání zeleninových salátů.

„Vína přines rovnou džbán,“ doplnil Horác. „Ne takový pohárek, jako mají tam. A pospěš si!“

„Ano, pane,“ odpovědělo páže a odběhlo.

„Tak nám řekni,“ vybídl Will Svengala, „co tě sem přivádí, zrovna když má Halt svatbu?“

Skandijec omluvně potřásl hlavou. „Já to nevěděl,“ řekl. „Jsme na moři už celé měsíce. Potřebujeme pomoc a mysleli jsme si, že nám můžete pomoct jedině vy.“

„Kdo potřebuje pomoc?“ zeptal se Horác.

„Erak a já. No, vlastně Erak. Řek mi, abych plul sem a našel vás – a Halta.“

„Takže jestli tomu rozumím, on je pořád v Hallasholmu?“ řekl Will. Věděl, že když se Erak ujal úřadu oberjarla, přenechal loď Svengalovi. Ale Svengal zavrtěl hlavou.

„Je v Aridě,“ oznámil. „Aridové ho zajali a chtějí za něho výkupné.“

„Cože?“ Will vyjekl trochu víc, než měl v úmyslu. Odmlčel se, aby se uklidnil. „Co k čertu dělá v Aridě?“

„Vypravili jsme se tam na nájezd,“ vysvětloval Svengal. „Eraka už omrzelo celé dny jen posedávat a probírat věci s Borsou.“

„To si umím představit,“ vyhrkl Will. Pořád měl v sobě odpor ke skandijskému hilfmannovi, který ho kdysi přidělil jako otroka k práci na dvoře – což se v období kruté skandijské zimy téměř rovnalo rozsudku smrti.

„Už se tím netrap,“ řekl Horác a palcem ukázal na Svengala. „Poslechneme si, co se stalo.“

Jenže v tu chvíli se vrátilo páže s podnosem naloženým kuřecími stehny, vepřovými kotletami a skopovou kýtou. Položilo podnos a velký džbán vína. Svengal se lačně zahleděl na jídlo a pití.

„Tak jen do toho,“ vybídl ho Horác.

Svengal jedním lokem vyprázdnil třetinu džbánu, pak popadl skopovou kýtu a zuby odtrhl tolik masa, že by nasytilo průměrně velkou rodinu. Chvíli žvýkal a polykal. Blaženě přivíral oči a do těla mu skoro viditelně proudila nová síla.

„Hlad tedy měl,“ zamumlal Will. Svengal říkal, že jel dva dny na koni – to není u Skandijců právě nejoblíbenější způsob cestování. Podle všeho se nikde nezastavil ani na jídlo. Mořský vlk polkl poslední sousto skopového a dopřál si další pořádný lok vína. Hřbetem mohutné tlapy si otřel mastnotu a víno z kníru a pak si říhl tak jadrně, že by to vzkřísilo mrtvého.

„Beru to jako pochvalu našemu jídlu,“ řekl Horác. Will netrpělivě obrátil oči vzhůru.

„Svengale,“ ozval se, „mluv dál. Jak se Erak dostal do zajetí? A jak jsi ty vyvázl? Co jste pro všecko na světě vyváděli v Aridě? A –“

Svengal zvedl umaštěnou ruku. „Haló, ne víc než dvě nebo tři otázky najednou, platí? Podívejte, Erak se nudil. Chtěl zase vyrazit na moře. Tak se rozhodl vyplout na poslední nájezd.“ Odmlčel se a zauvažoval. „Teda, on říkal, že to bude jeho poslední, ale já o tom pochybuju. Počítám, že –“

„Pokračuj dál!“ pobídli ho jednohlasně Will i Horác.

„Aha… jo, omlouvám se. Takže, plánovali jsme ten nájezd.“

„Do Aridy?“ nevěřícně se zeptal Horác a Svengal na něj pohlédl s dotčeným výrazem ve tváři.

„Jo. Do Aridy. Když se to tak vezme, sem teď nesmíme, ne? Musíme dál na jiný pobřeží.“

Will s Horácem se podívali jeden na druhého. „Takže za to můžeme my,“ prohlásil Will. „Mluv dál, Svengale.“

„Ať je to jak chce, vybrali jsme si město, který se jmenuje Al Šaba. Je to přístav, kde obchodní lodě nabírají zásoby, a my jsme si mysleli, teda, Erak si myslel, že tam bude hromada peněz. Však víte –“

„Svengale,“ přerušil ho Will, „já chápu, že jste měli skvělé důvody, abyste přepadli tu El Šibu…“

„Al Šabu,“ opravil ho Svengal. Upřel pohled na kuřecí stehno a pak po něm sáhl.

„Ale hlavně nám už řekni, co se stalo, ano?“

„No, přistáli jsme před úsvitem a město vypadalo opuštěně. Žádný stráže. Žádný hlídky na hradbách. Dorazili jsme do města a pak jsme pochopili, že na nás čekali. Byla tam víc než stovka vojáků – pravidelná armáda. Žádní dobrovolníci, jako je v těchhle městečkách zvykem. Čekali na nás. Dokonce věděli, že tam bude Erak. Znali jeho jméno a věděli, že je oberjarl. Říkali, že mají zájem jen o něj.“

„Potřebuju se v tom vyznat. Oni vás všechny vlákali do léčky? Celou lodní posádku?“ Horác se při té představě zamračil.

Svengal přikývl. „Nás ostatní pustili, protože potřebujou, abysme sehnali výkupný. Jakmile jsme byli zpátky na palubě, dokonce nám vrátili i zbraně. Že prý nechtějí, aby nás zajali piráti, až budeme shánět peníze.“ Odfrkl si a trpce se pousmál. „To se povedlo, co?“

„Kolik dělá to výkupné?“ zeptal se Will.

„Osmdesát tisíc rílů,“ odpověděl Svengal a oba mladíci překvapeně hvízdli.

„To je hodně stříbra,“ poznamenal Horác.

Svengal pokrčil rameny. „Erak je přece jen oberjarl.“

Will zamračeně přemýšlel o Svengalových slovech. Bylo tu něco, čemu nerozuměl.

„Svengale, osmdesát tisíc je hromada peněz. Erak by třeba dokázal dát takovou částku dohromady. Jak říkáš, je oberjarl. Proč jsi kvůli tomu přišel za námi?“

„Erak to chtěl. Vrátit se do Skandie a pak zase zpátky s penězi do Aridy by mohlo trvat skoro rok…“ Odmlčel se a úvahu nedokončil.

Will pokýval hlavou. „To dává smysl,“ uznal. „A jsem si jistý, že král Duncan vám ty peníze půjčí. Erak přece zachránil život jeho dceři.“ Měl dojem, že Svengal má ještě něco na srdci, ale zdráhá se to vyslovit.

„Ale?“ napověděl a mořský vlk těžce vzdychl.

„Erak nechtěl, abych se vracel do Skandie se zprávou, že padl do zajetí,“ přiznal. „Je si jistý, že ho zradil někdo z našich vlastních lidí.“

Osm

„Zrada?“ divil se král Duncan. „Proč by ho zrazovali jeho vlastní lidé? Poslední, co jsem slyšel, bylo, že zvolení Eraka oberjarlem mělo všeobecnou podporu.“

Byl druhý den ráno a dokonce i v prostorné pracovně barona Aralda se velký počet přítomných trochu tísnil. Kromě krále a jeho dcery seděli za jednacím stolem lord Anthony, Crowley, Halt s Paulinou, baron Arald a sir Rodney, Horác, Gilan, Will a Alyss. Místo v čele stolu přenechal Arald králi. Svengal, vyčerpaný jízdou z Araluenu, po dlouhé cestě ještě spal. I když, pomyslel si Will trochu zlomyslně, její následky můžou přetrvávat déle, než si Svengal myslel. Až se probudí, bude mít jako každý nováček v sedle tělo ztuhlé a bude cítit každý sval a kloub.

Když Will předchozího večera podal zprávu o hlavních důvodech Svengalova příjezdu, bylo rozhodnuto, že podrobnosti se nechají až na ráno. Svatební veselí pokračovalo, jako kdyby se nic nestalo. Rozhodla tak lady Paulina. Jak před několika týdny řekla Haltovi, pro mnohé z hostů to byla velká událost – možná jediná příležitost v jejich životě, kdy se mohli ocitnout v blízkosti královského majestátu.

„Nech je, ať si to užijou," řekla. „Tímhle se můžeme zabývat ráno."

Halt se na ni po těch slovech usmál. Ocenil tak správnost baronova rozhodnutí jmenovat ji do vysokého diplomatického úřadu.

Paulina měla i skrytější pohnutku. Moc dobře věděla, že dnes má jednu z mála příležitostí v životě, kdy může Halta přimět, aby s ní tančil, a nechtěla se jí vzdát jen proto, že oberjarl Erak se hloupě nechal zajmout v Aridě. Důležité podle ní bylo vidět vše ze správného úhlu.

Takže tanec a svatební veselí pokračovaly. Potom, těsně před půlnocí, předjel před hodovní síň otevřený kočár tažený dvěma bílými klisnami. Novomanželé prošli ven špalírem hostů v sále a za hlasitého provolávání slávy do něj nastoupili. Poblahopřát jim přišla i spousta lidí z vesnice, v níž se konala velká slavnost pod širým nebem – pekli se dva volci, které spolu s několika sudy piva věnoval baron.

Noví příchozí stáli podél cesty k hradní bráně, kde byl spuštěn padací most a vytažena mohutná padací mříž. Další lidé čekali venku po stranách silnice, která se vinula z kopce dolů k lesu. Když tudy kočár projížděl, lidé jásali a zasypávali ho květinami. Halt, který se vždy zabýval utajovanými činnostmi a nenápadně a nepozorovaně se pohyboval po celé zemi, zjistil, že být středem pozornosti je nezvyklá a nepříjemná zkušenost. Bez uklidňujícího úkrytu maskovací pláštěnky si připadal podivně zranitelný a krčil se na sedadle ve snaze ztratit se v měkkých poduškách. Naproti tomu lady Paulina seděla vzpřímeně a rukou vznešeně kynula jásajícímu davu. Ale protože drtivá většina těch, kdo přijdou okukovat svatbu, chce za každou cenu vidět hlavně nevěstu, Haltovy zdrženlivosti si skoro nikdo nevšiml.

„Kam asi jedou?" uvažovala nahlas kovářova žena, když kočár s rachotem ujížděl z kopce dolů.

Vedle ní stála jedna hospodyně – patřila k lidem, kteří vždy znají odpověď na každou takovou otázku – a odpověděla s namyšlenou jistotou.

„Slyšela jsem, že hluboko v lese je pro ně vybudované hnízdečko lásky. S postelí s nebesy ze samého kvítí a drahých látek a tam stráví svatební noc.“ Popustila uzdu vlastní představivosti ještě víc a vševědoucně dodala: „A to není všechno. Na stromech zpívají cvičení ptáci a na paloučku se pasou bílé laně, aby paní potěšily.“

Skutečnost byla mnohem přízemnější. Kočár zastavil hned na kraji lesa, u malé chaty, kde Halt a Paulina počkali, až se dav rozejde. Pak nastoupili do jiného, skromněji ozdobeného kočáru taženého dvěma obyčejnými hnědáky a vrátili se do hradu, kde jim Arald vyhradil několik komnat k trvalému bydlení.

A tak byli nyní všichni v jeho pracovně a probírali pozoruhodné a nečekané události, které k bráně Redmontu přivedly Svengala.

„Erak je u většiny Skandijců oblíbený,“ odpověděl Will na královu otázku. „V Hallasholmu je ale jistá malá skupina, která by si přála, aby Erak své postavení ztratil. Je malá, ale projevuje se dost nahlas a vytrvale.“

„Má to souvislost s naší vzájemnou smlouvou?“ zeptal se Crowley. Když Halt dovedl Skandijce k vítězství nad temudžajskou armádou, která přepadla Skandii, využil situace a předjednal smlouvu, podle níž oberjarl nebude podporovat velké nájezdy na Araluen. Pro Eraka však slova „nebude podporovat“ znamenala totéž, co „zakáže“.

„Není zrovna oblíbená, to je jisté,“ řekl Will. „A skupina Erakových odpůrců ji využívá jako nástroj, kterým rozeštvává ostatní. Ale je tu ještě něco hlubšího.“

„Jestli proti Erakovi stojí nějaká skupina,“ řekla lady Paulina, „tak se dá předpokládat, že musí mít i nějakého duchovního vůdce. Kdo to je? Víme to?“

„Víme,“ sdělil všem přítomným Will. I když Svengalovy novinky slyšeli s Horácem oba, rozhodli se, že ostatní s nimi seznámí Will. K hraničářskému výcviku patřilo i umění sbírat zprávy a co nejlépe je dávat do souvislostí. „Jmenuje se Toskjak a je to důvěrný přítel Slagora.“

Jakmile to jméno vyslovil, pohlédl Kasandře do očí a spatřil záblesk pochopení. V době, kdy byli oba u Skandijců, Slagor se snažil dosáhnout toho, aby byla Kasandra popravena. Později princezna odhalila, že Slagor se spikl s Temudžaji a chtěl zradit skandijskou armádu.

Alyss si všimla výměny pohledů mezi Willem a plavovlasou princeznou. Rty se jí malinko sevřely, ale protože byla školená diplomatka, ovládla svůj výraz dřív, než si toho někdo všiml.

„Slagor?“ divil se král. „Ale ten je přece mrtvý. Když válka skončila, nechal ho Erak popravit jako zrádce.“

„Snažila jsem se ho přesvědčit, aby to nedělal,“ řekla Kasandra. „Myslela jsem, že to není dobrý nápad, a asi jsem měla pocit, že… jsem za to zodpovědná.“

Král potřásl hlavou. „Ne, má milá. Je to nepříjemné, ale nezbytné. Slagor zradil svou zemi v době války. Takoví lidé nesmějí vyváznout bez trestu. Dostal, co si zasloužil, a ty si za to nedávej žádnou vinu.“

„Princezna má ale v něčem pravdu,“ promluvil Halt. A když na něj ostatní pohlédli, pokračoval s vysvětlením. „Poprava často udělá ze zločince mučedníka. Jakmile je po něm, lidé až příliš často zapomenou na zločiny, které spáchal, a začnou si ho přikrašlovat. Udělají z něj oběť a jeho hlavu si dá na prapor každý, kdo brousí sekyru. Žádnou slovní hříčku tím nemyslím,“ dodal, když si uvědomil, že Slagorovi setli hlavu.

Will souhlasně přikyvoval. „Přesně takhle to podle Svengala vidí Erak. Toskjakovi, vůdci buřičského tábora, nezáleží na Slagorovi ani za mák. Jenom ho využívá pro svůj vlastní cíl. A tím je získat postavení oberjarla.“

Král zvolna pokýval hlavou. Dávalo to smysl. „A proto Erak nechce, aby se Svengal vrátil do Skandie se zprávou, že Erak padl do zajetí – a že výkupné za něj bude stát Skandijce osmdesát tisíc rílů. Rychlejší a levnější by prostě bylo zvolit nového oberjarla.“

Sir Rodney zatím jenom poslouchal, do hovoru se ještě nezapojil. Teď zamyšleně svraštil čelo a vyslovil otázku.

„I když vezmeme v úvahu, že existují lidé, kteří chtějí Eraka odstranit, pořád ještě to nedokazuje, že mají prsty v jeho zajetí," soudil. „Konec konců, Aridům jednoduše mohlo přát štěstí."

Will přikývl. „Mohlo by to tak být, sire Rodney. Ale je tu ještě něco. Skandijská flotila se před každým obdobím nájezdů shromáždí a losem si rozdělí cílové oblasti. Takže ostatní kapitáni – a jedním z nich je i Toskjak – věděli, na jaké pobřeží provede nájezd Erakova loď."

„Nicméně," zapojil se Crowley, „Rodney má správný názor. Třeba měli Aridové prostě štěstí, když chytili Eraka do léčky. Mohli se doslechnout, že se v jejich oblasti vyskytuje vlčí loď, a nastražit past – zařídit, aby koupil falešný časový plán. Nemáme žádný pořádný důkaz, že Toskjak je v tom namočený."

„Až na jednu věc," poznamenal Horác. Měl dojem, že na Willa se hrnou námitky ze všech stran a že možná potřebuje trochu pomoct. „Oni nečekali jen tak nějakou loď. Věděli, že připlouvá právě Erak, a věděli, že je oberjarl. To jim mohl říct jen nějaký Skandijec."

Rodney i Crowley zamyšleně přikyvovali, uznali, že je to správná úvaha. Kasandra nedočkavě sledovala otce. Zdálo se jí, že debata se ubírá nesprávným směrem.

„Ty peníze Erakovi půjčíme, že ano, otče?" Král na ni pohlédl. Nebyl tak docela proti, ale ještě se úplně nerozhodl. Osmdesát tisíc byla spousta peněz. Nezchudl by, to uznával. Ale nebyla to částka, kterou by člověk jen tak zahodil.

„Jsem si jistý, že Erak za ty peníze stojí, Vaše Veličenstvo," řekl Halt. Právě se rozhodl, že pokud by se stalo nepravděpodobné a Duncan by nesouhlasil s půjčkou, vydá se na cestu a vyrve Eraka aridským domorodcům z drápů.

„Ano, ano," potvrdil Duncan a stále se rozmýšlel. „A skutečná částka bude určitě nižší. Aridové by se cítili uraženi, kdybychom něco neusmlouvali."

„Dlužím Erakovi za svůj život, otče," tiše, ale pevně řekla Kasandra. Použití slova „otče" krále upozornilo, že jeho dcera

si začíná myslet, že se zdráhá Erakovi pomoct. Než stačil něco říct, pokračovala.

„Nejen když mně a Willovi pomohl utéct z Hallasholmu. Ale i potom, když Slagor odhalil, kdo opravdu jsem, a pokoušel se prosadit, aby mě zabili. Erak byl odhodlaný mě z toho dostat.“

Duncan zvedl ruku, aby dceru upokojil. Vnímal, jak zvyšuje hlas, a nepřál si žádnou vzrušenou debatu v přítomnosti tolika dalších osob.

„Kasi, já mám plně v úmyslu výkupné zaplatit. Jen je trochu složité, jak celou věc provést.“ Viděl, že jeho rozhodnutí dceru uklidnilo, ale tvářila se trochu zmateně, a tak pokračoval. „Jen pro začátek, já nemohu naložit osmdesát tisíc rílů – nebo kolik bude činit konečná částka – na vlčí loď a zamávat jí na rozloučenou, až vypluje do Aridy. Nebezpečí, že nedorazí do cíle, je příliš velké… bouře, ztroskotání, piráti. Je to moc riskantní.“

Lord Anthony omluvně zakašlal. „Pořád je tu Silasiánská rada, Vaše Veličenstvo,“ poznamenal a král Duncan na něj pohlédl a přikývl.

„Přesně to jsem měl na mysli, Anthony.“

Silasiánská rada bylo sdružení, které obchodovalo spíše s penězi než se zbožím. Nabízelo způsob, kterým země mohly mezi sebou převádět peněžní částky, aniž by přitom musely posílat skutečné peníze nebo zlaté pruty po dlouhých a nebezpečných cestách. Jednotlivé země si u Silasiánských ukládaly peníze a ti jim za to platili úrok. Silasiánští také zařizovali předání požadovaných částek příjemcům – buď vyplacením skutečných peněz, nebo převodem z účtu jedné země na účet druhé. Z každého takového předání si Silasiánští ponechávali určité procento. To jim dostatečně krylo riziko ztráty při přepravě či převodu peněz.

„Anthony, podepsala Arida Silasiánské dohody?“ zeptal se Duncan svého komořího. Tvář lorda Anthonyho se zamyšleně stáhla.

„O tom pochybuji, Vaše Veličenstvo. Na posledním seznamu uvedena nebyla.“

„V takovém případě budeme muset zařídit, aby Rada provedla doručení skutečných peněz. To znamená, že někdo bude muset u Aridů vyjednat podmínky a výši konečné částky a přimět je, aby souhlasili s navrhovaným postupem a s poplatkem, který bude třeba zaplatit Silasiánským.“

Poplatky obvykle platil odesílatel peněz i jejich příjemce.

„Mohu to udělat já, Vaše Veličenstvo,“ rychle navrhl Halt. Král však zavrtěl hlavou.

„Ne. To bohužel asi nepůjde, Halte. Jsou tu jistá pravidla. Zabýváme se výkupným za vladaře celé země. A podle toho je potřeba také vyjednávat. Vyžaduje to někoho s vysokým postavením – kdo má právo užívat královskou pečeť. Jedná se o peníze království, a tak potřebujeme někoho, kdo je královského rodu. Nejlepší by bylo, kdybych se do Aridy mohl vydat já sám.“

Halt pokrčil rameny. To by mu vyhovovalo.

Pak ale Duncan zklamaně dodal: „Jenže to právě teď nemohu. Musím uspořádat mírová jednání mezi čtyřmi ze šesti hibernských králů. Jestli je neusmířím, bude to zlé.“

„Tak mi dejte svou pečeť a já se tam vypravím místo vás. Řekneme, že jsem váš dlouho ztracený bratranec,“ prohlásil Halt. Na řádný postup měl moc málo času. Duncan si povzdechl a pohlédl na Crowleyho.

„Crowley, cožpak jsi tomu divochovi nikdy nevysvětlil, jaká jsou pravidla pro zacházení s královskými znaky a pečetěmi v civilizovaném světě?“

Crowley zvedl obočí. Soudil, že v posledních dvaceti letech se Halt mnohokrát zapletl do činností spojených s podvodným používáním královských pečetí. Ale tentokrát nemohli takové nebezpečí podstoupit.

„Halte, jak jistě víte, královskou pečeť může užívat pouze člen královského rodu,“ promluvil lord Anthony. „Kdybyste ji použil vy, veškerá vyjednávání, která byste vedl, by byla podvodná, a všechny úmluvy, které byste uzavřel, tudíž

neplatné. Kdyby to vyšlo najevo, trvalo by Araluenu léta, než by opět získal důvěru ostatních zemí. Něčeho takového se nemůžeme odvážit.“

Halt pohrdavě zasupěl, což byl jeho obvyklý projev, když šlo o formality nebo protokol. Lady Paulina ho konejšivě pohladila po ruce a on na ni pohlédl a omluvně pokrčil rameny. Pak vznesl dotaz a snažil se mluvit klidně.

„Nemohl byste mi dát listinu s plnou mocí, že jsem pověřen jednat vaším jménem, která by byla opatřena podpisem s otiskem pečeti?“

„Přesně to bych udělal, kdyby šlo o nějakou jinou zemi – například Teutland nebo Galiku,“ odpověděl král Duncan. „Ale bohužel, i když Aridové hovoří obecným jazykem, mají vlastní abecedu a písmo, které se našemu nijak nepodobá. U nás není nikdo, kdo ho ovládá, a u nich zase pravděpodobně není nikdo, kdo ovládá naše. Takže plná moc, která by tě opravňovala jednat v mém zastoupení, by pro ně byla jen cárem papíru s mojí pečetí.“ Král se odmlčel a nespokojeně si kousal ret. „Ne, musím jet sám,“ prohlásil. „Ale bude to muset počkat, dokud se nevypořádám s těmi zatrápenými Hiberňany. Nevykládej si to jako urážku, Halte,“ dodal, když si uvědomil, že z té nerozumné země pochází i Halt. Halt zavrtěl hlavou.

„Já si to tak nevykládám, Vaše Veličenstvo. Ale musí přece být nějaké jiné řešení,“ trval na svém.

„Máme ho přímo před nosem,“ prohlásila Kasandra. „Pojedu já.“

Devět

Všechny oči se obrátily k princezně. Místnost na chvíli ztichla, protože všichni přítomní uvažovali o jejím návrhu. Pak se zhurta ozval král.

„Ty nepojedeš. To je vyloučené.“

Kasandra při jeho slovech zrudla. S velkým úsilím ovládala zlost a mluvila velice klidně.

„Proč? Proč by to mělo být vyloučené? Náš rod, naše země má vůči Erakovi čestný dluh. Skandijci jsou našimi spojenci jeho zásluhou. Tak proč bych já neměla vyjednávat o jeho osvobození?“

„Protože…“ Král zaváhal a princezna mu skočila do řeči.

„Říkal jsi, že ten úkol vyžaduje někoho, kdo má právo užívat královskou pečeť. Člena královského rodu. Kromě mě tu nikdo takový není. Proč bych místo tebe nemohla jet já?“ Odmlčela se a pak dodala s větší naléhavostí: „Tati, tohle je přesně to, co jsme před pár týdny probírali. Jednou budu královna. Když nezačnu některé z povinností přebírat teď, nebudu nikdy připravena stát se skutečnou královnou – na jakou bys byl hrdý.“

„Kasandro, ty nepojedeš a tím to končí. A už to dál nebudeme rozebírat. Je to trapné.“

Kasandra si uvědomovala chatrnost toho zdůvodnění a věděla, co za tím vězí.

„Je to trapné jen proto, že ty víš, že nemáš pravdu. Dlužím Erakovi za svůj život. Mám právo pomáhat při jeho záchraně."

I králi začaly nyní tváře plát zlostí a princezna poznala, že trefila do černého. Žádný rozumný důvod, proč by se nemohla ujmout takového poslání, neexistoval. Otcovy námitky byly čistě osobní. Bylo to pochopitelné, uvědomila si. Ale nebylo to správné.

„Jde o to, Kasandro," začal král a také se snažil ovládat svůj hlas, „že jsi…"

„Děvče," skočila mu do řeči.

Umíněně zavrtěl hlavou. „To jsem říct nechtěl. Chtěl jsem říct, že jsi nezkušená a moc mladá. Nikdy jsi žádné podobné jednání nevedla."

„Vyjednávala jsem o smlouvě se Skandií," odpověděla zostra. Král potřásl hlavou jako nevrlý medvěd, na kterého poňafává malý psík.

„Tehdy jsi měla jako poradce Halta," připomněl jí a ona okamžitě odpověděla a nedopřála mu oddech, protože věděla, že tu výhodu musí využít, jestli má mít nějakou naději v této hádce zvítězit.

„Může mi radit i tentokrát," řekla. Pohlédla na hraničáře. „Halte, jel bys se mnou, že ano?"

„Samozřejmě že ano, Vaše Výsosti," odpověděl Halt. Na rozdíl od krále neviděl žádný důvod, proč by se takové poslání Kasandře nemělo svěřit. Ve Skandii dokázala, že je odvážná a vždy si ví rady. A jen tak něčeho se nezalekla. Prokázala to v bitvě proti Temudžajům, když dál řídila střelbu skupiny lučištníků, přestože na jejich postavení útočili divocí temudžajští vojáci. Halt vůbec nepochyboval o tom, že se o sebe umí postarat.

„Halte…," spustil král a pohlédl zlostně na starého přítele. Nyní se však zapojil i lord Anthony.

„Vaše Veličenstvo, ve skutečnosti má tato myšlenka v sobě jistou výhodu. Aridové jsou společenství, které je řízeno

ženami. Nástupnictví se u nich určuje v linii matky. Takže nemají nic proti jednání se ženami – na rozdíl od některých jiných zemí. Pověřit vaším zastupováním princeznu by bylo vynikající volbou.“

Král se prudce zvedl. Těžké křeslo s vysokým opěradlem, v němž seděl, se na okamžik kymácelo na dvou nohách a pak se s tupým zaduněním opět vrátilo do původní polohy.

„Budu vám všem vděčný, když se do toho nebudete plést!“ požádal zbytečně silným hlasem. „Je to rodinná záležitost. Jen mezi mojí dcerou a mnou a netýká se nikoho z vás! Je to dost jasné?“

Poslední čtyři slova spíše zakřičel a v místnosti nastalo na několik vteřin nepříjemné ticho. Poté promluvil baron Arald.

„Ne, Vaše Veličenstvo. Domnívám se, že se mýlíte,“ řekl pevně. Králův zlostný pohled rychle přejel k němu. Arald mu neochvějně čelil.

„Barone Aralde, tohle se vás netýká. Rozumíte?“

Arald zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Nerozumím. Právě naopak, týká se mě to. Týká se to nás všech.“

„Barone Aralde, já jsem král a já říkám, že tahle záležitost je soukromá.“

Will sledoval barona Aralda s jistou úctou. Několikrát byl svědkem statečnosti mohutného rytíře v boji, ale tohle bylo něco jiného. Tohle byl mnohem důležitější druh odvahy – odvaha zásadového člověka promluvit tehdy, když ho k tomu vede svědomí.

„A tato dvě tvrzení jsou navzájem v rozporu, Vaše Veličenstvo. Právě proto, že jste král, nemůže být tato záležitost soukromá. Protože to, co se týká vás a vašeho rodu, týká se celé země. Říkal jste předtím, že si mé rady vážíte –“

„No tak teď si jí nevážím!“ vypálil král.

Arald pokrčil rameny. „Pokud si vážíte mé rady jen tehdy, když s vámi souhlasím, tak si jí nevážíte vůbec,“ řekl bez obalu. Král sebou trhl, jako kdyby ho Arald udeřil. Uvědomil si, že pravdu má baron. Ale přece jen…

„Vy tomu nerozumíte, Aralde. Vy nemáte děti. Je to moje dcera a ta cesta bude nebezpečná…“

Kasandra pohrdavě sykla, ale Arald ji umlčel pohledem a pak smířlivě rozhodil rukama. „To uznávám, Vaše Veličenstvo. Stejně jako bylo nebezpečné, když jste vedl tažení proti Morgarathovi. Jako bylo nebezpečné, když jsme s Rodneym bojovali proti kalkarovi. Je to cena, kterou platíme za své výsadní postavení. Požíváme výsad, protože když přijde čas, musíme čelit nebezpečí. A vaše dcera není žádná výjimka. Poznala to, když s Willem zničili Morgarathův most a nechali se zajmout.“

Král byl ještě poměrně mladý, ale při zmínce o té hrozné době vypadala jeho tvář náhle ztrhaně a staře. Bylo to nejhorší období jeho života, pomyslel si. Zvolna se posadil. Arald trochu zmírnil hlas.

„Máte pravdu, Vaše Veličenstvo, já děti nemám, takže nedokážu plně pochopit, jak se cítíte. Ale pravdu má i vaše dcera. Jednou bude královna a chce vládnout tak, jako vládnete vy. To vše v sobě skrývá nebezpečí. Ale Kasandra je připravena ho podstoupit a vy byste měl být také.“

Král Duncan zvedl hlavu a pomalu přejel pohledem všechny shromážděné. Kasandra, jak viděl, se tvářila vzdorovitě jako vždy. Araldův výraz byl vyrovnaný a odhodlaný. Obličeje Halta a Crowleyho byly v stínu kapucí nevyzpytatelné. Oba mladíci měli trochu vyvalené oči – nejspíš byli z té vzrušené debaty dost nesví. Will měl však v očích stále náznak obdivu a upřeně hleděl na barona. Rodney pokyvováním hlavy dával najevo souhlas s baronovou řečí a Gilan si s předstíraným zaujetím prohlížel nehty. Anthonyho výraz byl omluvný, avšak neústupný. Alyss se jako obvykle snažila skrývat, co cítí, ale bylo jasné, že je stejně nesvá jako Will a Horác.

Jedině Paulina byla vyrovnaná a klidná. V jejím výrazu nebylo ani stopy po souhlasu. Král vycítil možného spojence.

„Pánové, Kasandro, Alyss, byl bych rád, kdybyste mě laskavě nechali chvíli o samotě s lady Paulinou,“ řekl.

Na jeho žádost deset ostatních osob se souhlasným mumláním opustilo komnatu a král zůstal sám s nejvyšší představitelkou diplomatické služby své země. Když se za Willem jako posledním z odcházejících zavřely dveře, Duncan se otočil k vysoké ženě sedící naproti.

„Co mám dělat, Paulino? Jak je mám přesvědčit, aby byli rozumní? Musíte mi s tím pomoct.“ Ze všech sil se snažil, aby jeho hlas zněl mírně a ani trochu svárlivě.

„Vaše Veličenstvo,“ odvětila klidně Paulina, „jestli jste mě požádal, abych zůstala, kvůli tomuhle, pak jste mě mohl rovnou poslat pryč spolu s ostatními. Souhlasím s Araldem. V tomto se mýlíte.“

„Ale ona je ještě moc mladá…,“ začal král.

„To je i Alyss. A přece jsem jí už několikrát svěřila docela nebezpečné poslání. Je vaše dcera vzácnější než moje pomocnice?“

„Je to korunní princezna!“ namítl rozčileně král a Paulina zvedla obočí.

„A jako taková má ke své zemi větší povinnosti než bezvýznamný sirotek, jako je Alyss. Baron má pravdu. Ti z nás, kdo požívají větších výsad, mají i větší povinnosti. A pokud jde o výsady, Kasandra následuje hned po vás.“

Duncan povstal a začal přecházet po pracovně. Paulina zůstala sedět, ale sledovala ho očima.

„Když jste mě jmenoval do vysokého úřadu v diplomatické službě, váhal jste kvůli tomu, že jsem žena?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl. „Byla jste pro tu práci nejlepší.“

Kývnutím hlavy poděkovala za poklonu. „Jste první panovník, který svěřuje ženám významné úřady bez ohledu na to, že jsou ženy. A bez obav, že by vaše rozhodnutí mohlo ohrozit jejich bezpečí.“

„Já si nade vše cením schopností,“ řekl. „Je jedno, jestli je to muž nebo žena.“

Mírně rozhodila rukama, jako by naznačovala: „Tak vidíte.“

„Ceňte si jich tedy i u své dcery," řekla nahlas. „Je to výjimečná mladá žena. A není z těch, které budou sedět u krbu a hloupě se usmívat, zatímco muži dělají všechnu nebezpečnou práci. To už dokázala. Už udělala a viděla víc, než někteří muži zvládnou za celý život. To děvče se nebojí nebezpečí a vy byste ji neměl odrazovat.

Já sama děkuji nebesům, když vidím povahu a statečnost osoby, která nastoupí po vás na trůn. Vaše Veličenstvo, vy jste dobrý král. A ona bude dobrá královna. Ale vy jí k tomu musíte poskytnout příležitost."

Královi poklesla ramena, když si uvědomil, že Paulina má pravdu. Unaveně se na ni usmál. Bezmocně rozhodil rukama na znamení, že ustupuje, a posadil se do křesla s vysokým opěradlem.

„Co mě vůbec přivedlo k myšlence, že jste na mé straně?" prohodil. Lady Paulina mu oplatila úsměv.

„My jsme všichni na vaší straně," poznamenala. „Vy jste byl jen trochu jinde." Odmlčela se a pak ho jemně pobídla: „Mám zavolat zpátky ostatní?"

Kývl hlavou. „Proč se ptáte mě? Rozhodujete přece vy všichni."

* * *

Skupinka opět vešla do pracovny a všichni zaujali svá původní místa u stolu.

Vrhali na Paulinu zvědavé pohledy a pokoušeli se odhadnout, co se tu odehrávalo v době, kdy čekali v předpokoji. Diplomatka však byla ve skrývání vlastních pocitů zkušená a neposkytla jim žádný náznak, jaké padlo rozhodnutí.

Král Duncan seděl s lokty opřenými o stůl a s hlavou v dlaních si rovnal myšlenky. Když skončilo obvyklé postrkování křesel a usazování, pohlédl na shromáždění osob kolem sebe.

„Nuže dobrá," začal zvolna. „Rozhodl jsem. Kasandra povede vyjednávání s Aridy…"

Jeho dcera se prudce nadechla, pak svůj výraz rychle ovládla, pro případ, že by rozhodnutí třeba změnil. Pohlédl na ni a kývl hlavou. Potom opět upřel pohled přímo před sebe.

„Halte, ty s ní pojedeš jako hlavní poradce. Pomůžeš při vyjednáváních a budeš ji chránit.“

„Ano, sire,“ řekl Halt klidně.

„Wille, samozřejmě pojedeš i ty,“ pokračoval král. „Ochraňoval jsi ji předtím. Udělej to i teď.“

„Ano, sire,“ odpověděl se širokým úsměvem Will. Předpokládal, že bude svého učitele doprovázet, ale jeden nikdy neví. Pak se to dokonce ještě vylepšilo.

„Horáci, jen pro případ, že oni by to nemohli zvládnout sami, pojedeš jako Kasandřin osobní strážce. Rozumíš?“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ řekl Horác a s Willem si vyměnili úsměvy. Willovy rty naznačily slova „jako kdysi“ a Horác kývl. Kasandra se na ně na oba oslnivě usmála a přisunula se trochu blíž k nim. Alyss, sedící na jednom konci stolu, se zatvářila nelibě.

„Dobrá. Nuže tedy, kromě vás tří chci vyslat i přiměřeně velkou jednotku. Řekněme dvacet ozbrojenců z královské stráže.“ Král se odmlčel, protože Halt zdvihl ruku a chtěl něco říct. „Ano?“

„Sire, nebudou zapotřebí,“ začal, ale král mu skočil do řeči.

„Mně nejde o to, zranit tvou pýchu, Halte. Mě především netěší, že tím posláním pověřuji svou dceru, a opravdu trvám na tom, že potřebujete dostatečně velkou jednotku, aby ji chránila. Podle mého názoru vy tři nestačíte.“

„S tím souhlasím, Vaše Veličenstvo. Ale možná zapomínáte, že s námi bude i třicet plně ozbrojených Skandijců. To jsou nejlepší bojovníci na světě.“

Horác se neudržel a hlasitě zabručel na souhlas. Pak se posunkem chvatně omluvil za vyrušení. Král přejel pohledem od Halta k Horácovi a zase zpět.

„Ty jim věříš?“ zeptal se otevřeně a Halt kývl.

„Svěřil bych jim svůj život, Vaše Veličenstvo.“

Duncan si zamyšleně mnul bradu. „O tvůj život zrovna starost nemám.“

„I já bych jim svěřila svůj život, tati,“ klidně prohlásila Kasandra.

Halt přidal další ujištění. „Postarám se, aby Svengal složil kormidelnickou přísahu, že on i jeho třicet mužů budou princeznu chránit. Jakmile ji jednou složí, musel byste je všechny nejdřív zabít, abyste se ke Kasandře mohl jen přiblížit.“

Duncan bubnoval prsty na stole a rozmýšlel se. Nakonec ustoupil. „Nu dobrá. Ale chci mít jistotu.“ Pronikavě se rozhlédl kolem sebe. „Gilane, pojedeš i ty.“

„Ano, sire!“ vyhrkl horlivě Gilan. Vyhlídka na výpravu s Haltem a Willem se mu velice líbila. Jenže Crowley se zamračil.

„Vaše Veličenstvo, to je velice neobvyklé,“ namítl. „Znáte přece staré rčení ‚Jedno povstání, jeden hraničář‘.“

Rčení vycházelo z jedné proslulé události v minulosti. Jedno menší léno povstalo proti krutému a hrabivému vládci. Stovky lidí obklopily jeho sídlo a hrozily, že ho vypálí do základů. Po žádosti vyděšeného šlechtice o pomoc se dostavil jediný hraničář. Užaslý šlechtic zpupně hleděl na osamocenou postavu v kápi.

„Oni poslali jednoho hraničáře?“ ptal se nevěřícně. „Jednoho muže?“

„A kolik povstání tady máte?“ opáčil hraničář.

Král Duncan však neměl v tuto chvíli chuť nechat se zviklat nějakou pověstí. „Já mám nové rčení,“ odvětil. „Jedna dcera, dva hraničáři.“

„Dva a půl,“ upřesnil Will. Král se musel usmát na dychtivou mladou tvář před sebou.

„Nepodceňuj se,“ řekl. „Dva a tři čtvrtě.“

Deset

Druhý den byli tři hraničáři v doprovodu Horáce a Svengala na cestě a mířili k hradu Araluenu.

Všichni s úsměvem sledovali, jak Halt rozpačitě políbil na rozloučenou svoji novomanželku. Lady Paulina snášela odloučení vyrovnaně. Když přijala Haltovu nabídku k sňatku, věděla, že jejich společný život budou narušovat naléhavá poslání a náhlé odjezdy. Ale stejně, pomyslela si lítostivě, by bylo krásné, kdyby právě tenhle odjezd byl trochu méně náhlý a trochu méně naléhavý.

Alyss stála vedle ní a společně mávaly pěti jezdcům, kteří pobídli koně do klusu a vzdalovali se po klikaté silnici od hradu Redmontu. Paulina stočila pohled na svoji chráněnku a musela se malinko pousmát nad jejím strnulým výrazem.

„Proč se tak mračíš?“ zeptala se nevinně. Alyss na ni pohlédla a ušklíbla se.

„Zase odjede s ní,“ řekla. Paulina se nepotřebovala ptát, koho tím myslí. Věděla, že Alyss a Will se v posledním roce často vídali. Hodně se sblížili. Alyss teď zřejmě vadilo, že Will se opět vydává na výpravu s Kasandrou. Alyss věděla, že mezi hraničářovým učněm a princeznou je zvláštní vztah. Jen si nebyla jistá, jak moc je zvláštní.

„Snažila jsem se vymyslet nějaký důvod, abych mohla jet s nimi,“ dodala trochu sklíčeně.

„Aby sis pohlídala to, do čeho vkládáš své úsilí?“

Alyss přikývla. „Přesně tak. Napadlo mě, že bych mohla nabídnout své služby jako její doprovod – a jako diplomatický poradce. Vždyť víte, že ve vyjednávání jsem dobrá.“

„To je pravda,“ uvažovala Paulina o jejím nápadu. „Vlastně by to bývalo stálo za zmínku. Já bych takovou myšlenku podpořila. Proč jsi to neudělala?“

Alyss odvrátila oči a zadívala se za skupinkou zvolna mizející z dohledu. Tedy přinejmenším za jedním členem té skupinky, opravila se Paulina.

„Ze dvou důvodů. Za prvé si myslím, že Will, Halt a ostatní nemají zapotřebí starat se ještě o další ženu. Kdybych byla s nimi, znamenalo by to méně ochrany pro Kasandru. Ona je přece jen korunní princezna.“

„A druhý důvod?“ vybídla ji Paulina. Alyss se smutně pousmála.

„Napadlo mě, že bych mohla podlehnout pokušení praštit ji veslem po hlavě,“ řekla. „Což by asi nebyl dobrý krok pro mou kariéru.“

Paulina jí oplatila úsměv. „Je to přece jen korunní princezna,“ dodala spiklenecky.

Jezdci pomalu mizeli v lese. Paulina vsunula ruku pod Alyssinu paži a odváděla dívku z cimbuří, odkud odjezd sledovaly.

„Nic si z toho nedělej,“ říkala. „Dejme tomu, že mezi Willem a princeznou je silné pouto. Po všem, čím prošli, je to nevyhnutelné…“ Tón jejího hlasu však napovídal, že chce ještě něco dodat. Teď byla řada na Alyss, aby Paulinu pobídla k řeči.

„Ale?“ zeptala se.

„Ale Will si zvolil cestu před několika lety, když se rozhodl, že zůstane hraničářem. Ví, že život hraničáře nelze sloučit se životem u dvora. A princezna s hraničářem prostě nejsou dobrý pár. A bylo by to dvojnásob složité, až se Kasandra nakonec stane královnou.“

„Zatímco," řekla Alyss, „o sňatcích hraničářů a diplomatek se toho dá říct hodně?"

Lady Paulina se mírně usmála. „Ale jistě. Diplomatka musí samozřejmě pochopit, že hraničář bude často odvoláván kvůli naléhavému poslání."

„A on zas lépe pochopí, že i já budu mít svá vlastní poslání," prohlásila Alyss a přestala předstírat, že mluví o někom jiném.

Paulina ji pohladila po ruce. „To je moje děvče," řekla.

* * *

„Proč jsem nemohla jet s ostatními?" zeptala se Kasandra snad už podvacáté.

Byla v komnatě, kterou měla vyhrazenou na hradě Redmontu, a chvatně cpala oblečení do kožených cestovních zavazadel. Když Duncan viděl, jak hrubě při balení zachází s jemným hedvábím a atlasem, nadzvedl obočí.

„Možná bys to měla přenechat služebnictvu," navrhl. Bylo jasné, že chumel dlouhých šatů, pláštíků, spodniček a šálů přetékající z brašen se jí nikdy nepodaří zavřít dovnitř. Kasandra netrpělivě mávla rukou.

„To si taky myslím. Mohli všechno tohle zabalit. A já mohla odjet s Willem a Horácem."

„A připravit mě o posledních pár dnů tvé společnosti," mírně řekl Duncan a ona ihned zalitovala, že je tak nedočkavá. Věděla, že ji neposílá do Aridy s lehkým srdcem. Nijak to neskrýval. A věděla, že si o ni bude dělat starost od chvíle, kdy odjede, až do chvíle, kdy se vrátí – živá a zdravá.

Když tak uvažovala, uvědomila si, že až bude pryč, bude jí chybět otcova důvěrná a uklidňující blízkost. A láska. Možná se čas od času nepohodli, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že jeden druhého hluboce milovali.

Přistoupila k otci, položila mu zlehka paže kolem krku a přitáhla ho k sobě. „Promiň, tati," řekla tiše. „I já budu ráda ještě pár dní s tebou."

„Oni musejí připravit loď," připomněl král. „Když pojedeš zpátky se mnou, celkově tě to nijak nezdrží."

Pohladil ji po rameni. Cítil, že se mu do očí začínají tlačit slzy. Bude se mu po ní stýskat. Bude se o ni bát. Ale věděl, že především na ni bude pyšný. Bude pyšný na její odvahu, odhodlání a smysl pro povinnost.

„Jednou z tebe bude skvělá královna," řekl.

* * *

Svengal ležel v trávě a hekal. Stehna mu kroutila křeč. Zadek bolestí necítil. Lýtka měl v jednom ohni. A když teď sletěl z malého ponyho, pohmoždil si ještě ke všemu i rameno. Usilovně se snažil objevit na těle nějaké místo, které by příšerně nebolelo, ale s naprostým neúspěchem. Otevřel oči. První, co uviděl, byl upřený výraz obstarožního ponyho, na kterém předtím seděl.

Zvíře jako by se ptalo: *Copak tě přimělo udělat takovou divnou věc?*

Svengal postupně zaměřil pozornost i dál a uvědomil si, že na něj zírají další oči. Nejprve tři hraničářští koně a nad nimi tři hraničáři – všichni se stejně rozpačitými výrazy. Jen Horác a jeho velký kůň vypadali trochu soucitně.

„Víte, já nechápu," ozval se Halt, „jak se tihle lidi dokážou udržet na palubě lodi, která se kymácí nahoru a dolů a ze strany na stranu na deset nebo patnáct stop vysokých vlnách. Ale posaďte je na hodného starého poníka, který je krotký jako houpací kůň, a oni se honem honem snaží dostat se zase dolů."

„Já se nesnažil dostat dolů," namítl Svengal. Zvolna se převalil a zvedl se do kleku. Svaly bolestně protestovaly. „Ách, u nejtlustší modrý velryby, proč mě všeličko bolí!" posteskl si. Pak navázal na původní myšlenku. „Ta koňská potvora se postavila na zadní."

„Postavila na zadní?" žasl Gilan a schovával úsměv. „Viděli jste někdo, že by se tady Dříč postavil na zadní?"

Will s Haltem zavrtěli hlavami. Halt si to vychutnával až nezdravě. V době temudžajského vpádu do Skandie plul na vlčí lodi, která měla prověřit, jestli je Slagor zrádce. Když se Haltovi na moři udělalo špatně, Svengal patřil k těm, kdo se tím nejvíc bavili. Will už se přesvědčil, že když se jedná o lidi, kteří se v podobných chvílích škodolibě smějí, má Halt dlouhou paměť.

„Povídám, že se postavil na zadní," trval na svém Svengal. Stoupl si víceméně vzpřímeně a znovu zahekal. Nemohl pořádně narovnat záda. „Jasně jsem to cítil."

„Zahnul doleva," řekl mu Gilan.

„Nečekaně," odsekl Svengal. Hraničáři si vyměnili nevěřícné pohledy.

„Dříč nikdy v životě neudělal nic nečekaně," prohlásil Halt. „Alespoň ne za posledních patnáct let."

„Taky proto mu říkáme Dříč," přispěchal s vysvětlením Will. Svengal po něm loupl očima.

„Já mu tak neříkám," utrousil jedovatě. Tři hraničáři si opět vyměnili pobavené pohledy.

„Nu ano, uznávám, že dnes dopoledne jsme slyšeli jisté šťavnaté výrazy," poznamenal Gilan. Obrátil se k Haltovi. „Mimochodem, co je zač ten Gorlog? A má opravdu rohy, zuby a dlouhou huňatou hřívu?"

„To je velmi užitečná osoba," odpověděl Halt. „Můžeš se dovolávat všech jeho částí. Je rozmanitost sama. S Gorlogem se člověk nikdy nenudí."

Během té bodré výměny názorů upíral Svengal oči na sekeru zavěšenou na vidlici Dříčova sedla. Nebyl si jistý, jestli by ji radši vzal na ponyho, nebo na tři hraničáře, kteří se tak náramně bavili jeho utrpením.

Horác usoudil, že už je toho příliš. Sklouzl z Kikrova sedla, vzal Dříče za uzdu a vedl ho k hekajícímu Skandijci.

„Vy tři zrovna moc soucitu nemáte, co?" prohodil. Tři hraničáři se s úsměvem opět podívali jeden na druhého.

„Ani ne," zvesela souhlasil Gilan. Horác nad nimi jen mávl rukou a otočil se ke Svengalovi.

„Naskoč. Vysadím tě nahoru.“ Spustil ruce dolů a spojil je prsty, aby vytvořil třmen a pomohl Svengalovi vylézt do sedla. Skandijec couval a rukou si třel bolavá záda.

„Půjdu po svých,“ prohlásil.

„Nemůžeš celou cestu do Araluenu jít pěšky,“ domlouval mu Horác. „No tak. To nejlepší, co můžeš udělat, když spadneš z koně, je znovu na něj nasednout.“ Ohlédl se na tři hraničáře. „Nemám pravdu?“

Tři hlavy v kapucích kývly. Vypadají jako šedo-zelení krkavci, napadlo Horáce.

„Znovu na něj nasednout?“ zeptal se Svengal. „Na tohle zvíře?“

Horác povzbudivě kývl.

„Tenhle zplozenec pekel sebou škubal, vrtěl a házel, až mi zlámal každičkou kost v těle, a ty říkáš, že nejlepší, co můžu udělat, je znovu na něj nasednout a vydat se mu napospas?“

„Správně. Tak pojď. Vysadím tě.“

Svengal se ztěžka přibelhal, zvedl levou nohu a položil ji do Horácových spojených dlaní. Věděl, že teď přijde prudké trhnutí nahoru, při němž se pohnou všechny jeho ztýrané svaly a bude to bolet jako sám čert. Pohlédl Horácovi do očí. Upřímných. Povzbudivých. Bezelstných.

„A já myslel, že ty jseš můj kamarád,“ posteskl si trpce.

Jedenáct

„Spouštět dolů!“ volal Svengal. „Teď pomalu! Dejte pozor! Trochu víc… Olafe, napni lano! Vem za to pořádně! Uhni s ním doleva! Drž to! Trochu víc… to je ono!“

Cuk se s vytřeštěnýma očima vznesl na plátěném popruhu protaženém pod břichem vysoko do vzduchu, pak se přehoupl přes bok lodě a měkce se spustil do posledního ze stání pro koně, která byla zbudována ve střední části *Vlčího větru.*

Na první pohled vlčí loď vypadala jen jako velký otevřený člun. Ale Will věděl, že ten dojem je klamný. Krytá střední část táhnoucí se mezi veslařskými lavicemi se vlastně skládala ze tří vodotěsných komor, které loď nadnášely v případě, že se přes ni přehnala vlna. Prostorné a uzavíratelné komory zároveň sloužily jako skladovací prostor pro kořist, kterou si posádka „osvojila“ při nájezdech. Do jedné z těch komor nyní umístili tři hraničářské koně a Horácova bojového koně Kikra. Svrchní část rozebrali a pro koně zřídili čtyři malá stání. Úpravy proběhly tak rychle a zručně, že bylo zřejmé, že podobnou práci Skandijci nedělají poprvé.

Stání byla velmi těsná, což ale v případě, že by loď zasáhla nepřízeň počasí, bylo jen dobře. Snižovalo se tak nebezpečí, že koně uklouznou a upadnou. Pro případ mimořádně

nepříznivého počasí připravil Svengal a jeho námořníci další plátěné popruhy, které by koně přidržovaly a chránily před pádem.

Will vklouzl do stání s Cukem a uvolnil mu zvedací popruh upevněný pod břichem. Přivázal koníkovu ohlávku ke kruhu v přední části stání. Abelard ve vedlejší komůrce zaržál na pozdrav. Cuk pohlédl neklidně na svého pána.

Jako kdyby říkal: *K čemu tohle bylo dobré? Koně by přece létat neměli.* Will se usmál, pohladil ho po nose a dal mu půlku jablka.

„Hodný koník," chválil ho. „Tady nebudeš na dlouho."

Posádka nyní rozebírala smykové zařízení, které sestavila, aby mohla koně zvednout na palubu. Všechno proběhlo hladce. Kikr byl ze všech koní nejvíc nervózní, takže šel na palubu jako první. Panovala obava, že kdyby spatřil své druhy ve vzduchu bezmocně hrabat nohama, mohl by se splašit. Když neví, co ho čeká, řekl Halt, spíš to zvládne. Při spouštění koní do komůrek na palubě čekal na každého koně jeho jezdec, aby ho uklidnil a povzbudil. Will ještě jednou poškrábal Cuka za uchem a vyšplhal ven ze stání.

„Vy už jste tohle někdy dělali," řekl Will Svengalovi. Skandijci na koních zpravidla nejezdili, takže tu bylo jen jediné vysvětlení.

Svengal se zazubil. „Někdy narazíme na opuštěný koně na pobřeží. Bylo by krutý nechat je tam, tak je bereme na palubu a najdeme jim hezký domov."

„Opuštěné?" zapochyboval Will. Svengal se zatvářil jako neviňátko.

„No, nikdo se po nich nikdy nesháněl," odpověděl. Potom dodal: „A navíc, po tom, co jsem slyšel o Haltovi a temudžajských koních, bych já na tvém místě kolem toho nedělal tolik řečí."

Před mnoha lety si Halt „vypůjčil" pár chovných koní z temudžajských stád. Dnešní hraničářští koně byli těm vypůjčeným zvířatům nápadně podobní. Bohužel bylo třeba dodat, že Halt ty koně stále ještě nevrátil.

„Dobrá připomínka,“ řekl Will. Pak s pohledem na přístaviště prohlásil: „Zdá se, že jsme skoro připraveni vyplout.“

Kasandra s otcem scházeli k lodi, doprovázeni malou družinou přátel a dvořanů. Král Duncan objímal dceru kolem ramen. Na výrazu jeho tváře bylo vidět, že Kasandřinu účast na této výpravě stále považuje za nemoudrou. Kasandra naproti tomu vypadala nedočkavě a odhodlaně. Cítila, jak se zbavuje nepříjemných omezení života na královském hradě. Místo drahých šatů, které musela obvykle nosit, si oblékla úzké kalhoty, vysoké boty, vlněnou košili, kožený kabátec sahající ke stehnům a opasek. Za ním měla dýku a v pochvě po boku lehký meč. Zavazadla za ní nesli dva sloužící. Doba strávená ve Skandii Kasandru naučila, jaký význam má cestování nalehko. Zářivě se usmála, když uviděla Willa s Horácem, jak se opírají o lodní hrazení. Oba mladíci se na ni také usmáli.

Svengal, s hbitostí překvapivou u člověka jeho rozměrů, se zlehka vyhoupl na bočnici lodě, seskočil na břeh a šel královskému páru vstříc. Na projev úcty ke králi zvedl ruku k čelu a zasalutoval. Král odpověděl rychlým kývnutím hlavy.

Je třeba říct, že Skandijci nebyli moc dobří v protokolu a spletitém chování u dvora. Svengal byl trochu na rozpacích, jak krále oslovit. Skandijci nikdy nikomu neříkali „pane“, protože to by naznačovalo, že mluvčí je vůči oslovenému v podřízeném postavení. Podobně ani titulování jako „Vaše Veličenstvo“ nebo „můj pane“ rovnostářským seveřanům příliš nesedělo. Sami mezi sebou si vystačili s používáním názvu hodnosti nebo úřadu: skirl, jarl či oberjarl. Žádný Skandijec nikdy neřekl Erakovi „pane“, nebo dokonce „můj pane“. Když mu chtěli projevit úctu, oslovili ho „oberjarle“. Svengal usoudil, že jestli je to dost dobré pro jeho vládce, mělo by to stačit i araluenskému králi.

„Králi,“ řekl, „Skandie je ti vděčná za pomoc, kterou nám poskytuješ.“

Král Duncan opět kývl. Nezdálo se, že je zapotřebí slov. Svengal pohlédl na štíhlou plavovlásku po králově boku.

„A vím, jak pro tebe musí být těžké, když posíláš svou dceru na takovouhle výpravu.“

„Nepopírám, že mám pochybnosti, kapitáne,“ odpověděl tentokrát Duncan. Svengal rychle kývl.

„Proto budu přísahat. Složím kormidelnickou přísahu – znáš kormidelnickou přísahu, králi?“

„Vím, že žádný Skandijec ji nikdy neporuší,“ řekl Duncan.

„To je pravda. Nuže, tady je přísaha a zavazuje mě i všechny mé muže. Budeme tvoji dceru chránit, jako kdyby byla naší vlastní dcerou. Dokud bude jediný z nás naživu, nedovolíme, aby jí někdo ublížil.“

Členové posádky, shromáždění u boku přivráceného ke břehu, odkud vše sledovali, nyní sborově zabručeli na souhlas. Duncan přejel očima po tvářích pod rohatými helmicemi, orámovaných vlasy svázanými do nevzhledných cůpků. Byly zjizvené a ošlehané větrem. Duncan byl urostlý muž, ale Skandijci měli těla jako obři. Byli mohutní, svalnatí a dobře vyzbrojení. A na jejich výrazech bylo vidět ještě něco – odhodlání dodržet přísahu, kterou složil jejich vůdce. Král cítil, že poprvé za poslední tři dny má z celé té záležitosti trochu lepší pocit. Tihle muži jeho dceru nikdy neopustí. Budou se rvát zuby nehty, aby ji ochránili a ubránili.

Mírně zvýšil hlas a jeho odpověď patřila nejen Svengalovi, ale i celé posádce.

„Děkuji vám, námořníci z *Vlčího větru.* Jsem přesvědčen, že moje dcera by nemohla být v lepších rukou.“

Upřímnost v jeho hlase byla zřejmá a z řad Skandijců se opět ozvalo hlasité souhlasné zabručení.

„Je tu ale ještě jedna věc. Myslím, že by bylo bezpečnější, kdyby od této chvíle až do okamžiku, kdy dorazíte do Al Šaby, Kasandra cestovala po jiným jménem. Rozhodla se pro jméno, pod nímž ji většina z vás zná – Evanlyn.“

Will šťouchl Horáce loktem do žeber. „Díky bohu za to. Nikdy jsem si nezvykl jí říkat Kasandro. Když s ní mám mluvit a uvědomím si, že je princezna, zdřevění mi jazyk.“

Horác se zazubil. Jemu nevadilo ani jedno. Naopak, vzhledem k tomu, že sloužil u araluenské hradní posádky, byl spíše zvyklý vídat se každodenně s Kasandrou.

Evanlyn, jak se jí teď mělo říkat, otce ještě jednou objala. Měli už za sebou dlouhé loučení v soukromí. Pak pohlédla vzhůru na trojúhelníkovou vlajku na vrcholu stěžně – její osobní zástavu s červeným jestřábem.

„V tom případě bychom tohle měli zatím raději spustit," řekla.

Když jeden z námořníků zamířil k lanu, aby vlajku spustil, král ke své dceři potichu prohodil: „Hleď, abys ji tentokrát dostala zpátky. Představa bandy pirátů plujících pod tvojí vlajkou se mi nijak zvlášť nezamlouvá."

Usmála se a pohladila ho po tváři. „Máš pravdu. Časem by z toho mohla být mrzutost." Otočila se a s pomocí Axlovy podané ruky zlehka nastoupila na loď.

„Díky," řekla. Začervenal se, pokýval hlavou a zamumlal něco nesrozumitelného. Princezna odcházela na záď, kde čekali její společníci.

„Ještě něco?" zeptal se Svengal a Halt ukázal k východu.

„Vyrazíme," řekl.

„Dobrá. Vztyčit vesla!" Svengal zvýšil hlas do známého, uši drásajícího řevu, jímž skandijští kapitáni vydávali povely. Členové posádky veslařů s rachotem usedli na lavice, vytáhli uložená vesla a poté tyto deset stop dlouhé dubové tyče zvedli do svislé polohy.

„Vyvázat a odrazit!"

Muži, kteří obsluhovali lana, uvolnili příďové a záďové lano, jimiž byl *Vlčí vítr* pevně přivázán u přístavní hráze. Zároveň další tři námořníci zapřeli dlouhé tyče do dřevěného mola a odstrčili od něj loď, aby se dostala do proudu. Když se mezera mezi lodí a břehem zvětšila, vydal Svengal další povel.

„Spustit vesla!" Ozvalo se klapání dřeva a šestnáct dřevěných vesel bylo zastrčeno do dřevěných vidlic podél boků lodi. Listy se natočily směrem k přídi a stanuly těsně nad hladinou, připravené k prvnímu záběru.

„Všichni zaberte!“ nařídil Svengal a uchopil páku kormidla. Lopatky vesel se ponořily a veslaři přitáhli držadla k sobě. Vlčí vítr vyrazil vpřed a páka pod Svengalovou rukou ožila. Příďový veslař na levoboku dal povel k dalšímu záběru, rychlost lodi se zvýšila a zčeřená voda tlumeně pleskala pod přídí.

Konečně byli na cestě.

Dvanáct

Plavba po řece ubíhala bez zvláštních příhod. Několikrát zahlédli, jak se rolníci nebo pocestní na břehu zastavili a s otevřenou pusou civěli na plně obsazenou poklidně plující vlčí loď. Jednou či dvakrát při spatření lodi nasadil jezdec koni ostruhy a cválal pryč, pravděpodobně aby spustil poplach.

Will se pousmál, když si představil, jak se vesničané krčí za ohradou z kůlů nebo v některé z obranných věží, jež stály na strategických místech, a čekají na útok, který nikdy nepřijde.

I když v posledních třech letech k žádným skandijským nájezdům nedošlo, lidé žijící poblíž mořského pobřeží si pamatovali hodně. Na nájezdy trvající po staletí se nedalo jen tak zapomenout. Byla tu sice smlouva, jenže smlouvy jsou jen představy napsané na papíře. Vlčí loď za humny byla tvrdá skutečnost a jako taková samozřejmě musela vyvolat podezření.

Konečně *Vlčí vítr* proklouzl střeženými vodami ústí řeky a zamířil Úzkým mořem k jihu. Galické pobřeží se jevilo jako tenká linka na obzoru, kterou spíš tušili než viděli. Dost dobře to však mohly být i nízké mraky. Vlčí loď klesala a stoupala na mírných vlnách převalujících se pod kýlem. Evanlyn, Will a

Horác stáli na přídi a vnímali, jak se s nimi loď pravidelně houpá.

„Dnes je to o trochu lepší než minule," poznamenal Will.

Evanlyn se na něj usmála. „Vzpomínám si, že něco podobného jsi říkal i tenkrát. *Jestli je tohle to nejhorší, tak by to mohlo být dobré.* Něco v tom smyslu."

Will se omluvně usmál. „Copak jsem mohl vědět, co přijde?"

Horác se na ně zvědavě zadíval. „Co je na tom vtipného?" zeptal se.

Evanlyn se loktem opřela o roubení lodi v místě, kde začínalo vybíhat směrem k přídi, zavřela oči a nechala vlasy povlávat ve slaném větru.

„Ách, to je příjemné," pochvalovala si. Pak odpověděla na Horácovu otázku. „Víš, brzy potom, co Will vyslovil tahle nesmrtelná slova, nás zasáhla jedna z nejhorších bouří, jaké kdy Erak se Svengalem zažili."

„Vlny byly tehdy velikánské," vzpomínal Will. „Prostě obrovské." Ukázal na lodní stěžeň, kam námořníci právě vytahovali ráhno pro velkou čtvercovou plachtu. „Dosahovaly dvakrát nebo třikrát výš než tamhleten stěžeň."

Horác se podíval na stěžeň, v duchu si ho prodloužil do dvojnásobné až trojnásobné délky a se zdvořilou nedůvěrou opět pohlédl na svého dlouholetého kamaráda. Horác už věděl, že když lidé vypravují o strašné bouři nebo krvavé bitvě, mají sklon přehánět podrobnosti.

Evanlyn si toho pohledu všimla a přispěchala Willovi na pomoc.

„Ne, vážně, Horáci. Byly obrovské. Myslela jsem, že to nepřežijeme."

„Já si byl jistý, že umřeme," dodal Will. Horác se zamračil a znovu pohlédl nahoru na stěžeň. Willa by možná podezíral z přehánění. Ale Evanlyn? To bylo něco jiného.

„Jenže," namítl zdráhavě, „pak by ty vlny byly vyšší než celá vlčí loď…" Něco takového nedokázal pochopit, ale viděl, jak oba jeho kamarádi horlivě přikyvují.

„Přesně tak!“ potvrdil Will. „Po některých z nich jsme vlastně veslovali nahoru.“

„Tedy, my ani ne,“ opravila ho Evanlyn. „Aby nás to nesmetlo z paluby, byli jsme přivázaní ke stěžni. Naštěstí,“ dodala, když se jí vybavilo, jak bezmocní byli proti nesmírné síle nazelenalé vody, která se valila přes palubu.

Horác se znepokojeně rozhlédl. Až doteď se z lehkého houpání lodi radoval.

„Tak doufám, že dnes nás nic takového nepotká,“ řekl.

Will nenuceně pokrčil rameny. „Ale, neměj strach. *Vlčí vítr* si poradí se vším, co na něj moře pošle. Je to výborná loď.“

Hovořil s přesvědčivou sebejistotou člověka, který na moři zažil nepřízeň počasí. Byla to ovšem i sebejistota někoho, kdo včera večer podrobně vyzpovídal Svengala a věděl, že podobná bouře je v tuto roční dobu málo pravděpodobná. Will však neměl pocit, že je nutné to Horácovi říkat. Alespoň ne teď. Kochal se kamarádovým neklidem a výrazem, s jakým ustavičně přejížděl očima po obzoru a pátral po prvních náznacích blížící se bouře.

„Taková bouřka tě přepadne dřív, než se naděješ, je to tak,“ prohlásil Will klidně. Evanlyn se na něj vyčítavě podívala. Pokrčil rameny jako učiněná nevinnost. Zavrtěla hlavou nad jeho pokusem vylekat Horáce.

„Jak tě tak poslouchám, mluvíš, jako bys strávil na palubě lodi celý život,“ řekla. Will se na ni zazubil. Evanlyn se otočila k Horácovi. „On se totiž zapomněl zmínit o tom, že v tuhle roční dobu je na tak velké bouře ještě brzy.“

Bylo vidět, že Horácovi se po těch slovech trochu ulevilo.

„Ale stejně, jeden nikdy neví,“ prohlásil Will vážným hlasem. Evanlyn naklonila hlavu směrem k němu.

„Přesně tak,“ souhlasila. „Hlavně ty nevíš. Taky proto jsi měl včera večer takovou starost a vyptával ses Svengala, jestli nás nemůžou potkat nějaké ošklivé bouře.“

„Co říkal?“ ptal se Horác a pochopil, že Will ho trochu tahá za nos.

„Říkal, že jeden nikdy neví,“ odpověděl Will s vážnou tváří.

Evanlyn nespokojeně vzdychla a mávla nad Willem rukou. „Řekl," odpovídala s pohledem na Horáce, „že celou cestu až do Stálého moře poplujeme jako po rybníce."

Horác se rychle podíval na Willa a ten nasadil výraz uražené nevinnosti. Horác si zase jednou připomněl, že hraničáři jsou prohnaná cháska.

„Tak to je dobře," odtušil Horác. Usmál se na Evanlyn a ona se na něj také usmála.

Will nevesele potřásl hlavou a hleděl na Evanlyn.

„S tebou už prostě není žádná legrace, viď?" prohlásil. Nedokázal se ale ubránit úsměvu, když to říkal. Po pravdě řečeno měl radost, že s ní zase může být.

Po návratu ze Skandie se jejich cesty rozešly a Will věděl, že jeho rozhodnutí, že odmítne jmenování důstojníkem královských průzkumníků a raději zůstane hraničářem Evanlyn zklamalo, ne-li dokonce ranilo. Netušil, jak hluboce se jí to dotklo. Nabídku stát se důstojníkem dostal Will proto, že Evanlyn otce prosila, aby našel nějakou cestu, jak Willa udržet na hradě Araluenu. Odmítnutí brala velmi osobně a při několika málo příležitostech, kdy se setkali ve společnosti, si dávala záležet, aby se chovala s královskou povýšeností a zachovávala mrazivý odstup. Nyní se zdálo, jako kdyby v drsném prostředí vlčí lodi, kde jim každá věc připomínala společně prožitá dobrodružství, všechny překážky roztávaly.

* * *

„Není ti něco?" zeptal se Gilan Halta. Už se ho takto ptal potřetí. A Halt, stejně jako dvakrát předtím, stručně odpověděl: „Nic mi není."

Gilan ale cítil, že něco není v pořádku. Jeho bývalý učitel byl nezvykle neklidný. Čelo měl lehce podmračené a rukama svíral obrubu paluby tak silně, že mu zbělely klouby prstů.

„Jseš si jistý? Nevypadáš, že bys byl v pořádku." Vousatý Halt se ve stínu kapuce skutečně zdál poněkud pobledlý. „Trápí tě něco?"

Haltova nasupená bledá tvář se k němu obrátila. „Jo," přitakal. „Něco mě trápí. Pořád se mě nějaký hlupák vyptává, jestli mi něco není. Vážně si přeju…"

Ať už si přál cokoli, větu nedokončil a Gilan viděl, jak se zatvářil sveřepě a zaťal zuby. Skutečnost, že se to časově shodovalo s trochu větším zhoupnutím *Vlčího větru*, mladému hraničáři unikla. Ustaraně pohlédl na svého starého učitele. Halt pro něj řadu let představoval nedostižný vzor. Byl neúnavný. Byl vševědoucí. Byl to nejschopnější člověk, jakého kdy Gilan poznal.

Trpěl však mořskou nemocí.

Trápila ho pokaždé prvních několik hodin plavby. Věděl, že za to může nejistota. Byl to stav mysli. Když se loď houpala, prudce stoupala, klesala nebo se nakláněla, pokaždé byl zaskočen – nevěřil, že něco tak velkého a pevného se může tolik kolébat.

Někde v hloubi duše věděl, že tentokrát nejsou podmínky nijak zlé. Jenže prvních několik hodin cesty po moři se jeho mysl potýkala s představou, že každou chvíli přijde mocnější vlna, nečekaně velké zhoupnutí nebo osudové naklonění a skončí to neblaze. Věděl, že jakmile si zvykne na pohyby lodi, na její stoupání a klesání, usadí se i jeho žaludek a nervy. Jenže to potrvá několik hodin. A do té doby, pomyslel si pochmurně, mu bude nejlíp, když zůstane stát u palubní obruby, ať si rozum říká co chce. Přál si, aby ho Gilan nechal na pokoji. Neuměl ale najít způsob, jak mu to sdělit, aniž by se dotkl jeho citů. Ať byl Halt sebevíc mrzutý, nenaložený a zamračený, něčeho takového by se nikdy nedopustil.

Rozložitý, hlučný a bodrý Svengal se objevil u bočnice vedle Halta. Zhluboka nabíral do plic slaný vzduch a s rozkoší ho vydechoval. Svengal se na moři vždycky cítil šťastný – což byla vlastnost, která podle Halta hraničila s bláznovstvím.

„Mmmmm! Áááách! Nic jednoho tak neposílí jako mořský vzduch, žejo?" zahulákal. Halt na něj podezíravě pohlédl. Svengal se na něj nedíval, upřeně civěl do jiskřící vody. „Neznám nic lepšího!" svěřoval se. Znovu se několikrát

zhluboka nadechl, úmyslně přehlédl Haltův stav a nakonec promluvil na Gilana: „Víš, co nechápu?“

Gilanovi bylo jasné, že Svengal si hodlá na tu otázku odpovědět sám, a tak nepovažoval za nutné udělat víc než zvednout obočí.

„Já nechápu, jak lidi dokážou bez sebemenších potíží vydržet celý den jízdy na jednom z těch pekelných tvorů, co se pořád cukají, házejí, a poskakujou,“ ukázal palcem za sebe na čtyři koně umístěné ve stáních ve středu lodi, „ale postav je na rovnou, bytelnou lodní palubu, která se skoro ani nehne, a najednou jim při sebemenším zhoupnutí žaludek začne dělat kotrmelce.“

Široce se na Halta usmál a vzpomínal na hraničářův nedostatek soucitu, když na zpáteční cestě do Araluenu shodil pony Svengala na zem.

„Halte?“ zeptal se Gilan, jelikož mu svitlo. „Snad nemáš mořskou nemoc?“

„Ne,“ řekl stručně Halt. Troufl si jen na jednoslabičnou odpověď.

„Ne, jasně že ne,“ přisvědčil Svengal. „Možná jsi jen trochu ztratil barvu, protože jsi vynechal snídani. Vynechal jsi snídani?“

„Ne,“ odpověděl Halt. Tentokrát se zmohl ještě na dvě další slova. „Snídal jsem.“

„Nejspíš jen kousek chleba a trochu vody,“ přezíravě prohlásil Svengal. „Chlap potřebuje mít v břiše pořádnou snídani,“ pokračoval směrem k mladšímu z hraničářů. Gilan pozoroval Halta se zájmem a trochou nedůvěry. „Dobrý jsou klobásy. Nebo kus masa. A já mám rád brambory. I když někdo tvrdí, že nejlepší je kapusta. Že je dobrá na trávení, kapusta. Dobře se k ní hodí pěkně prorostlá slanina.“

Halt tiše zaúpěl. Ukázal na Svengala a zamumlal několik nesrozumitelných slov.

Svengal svraštil čelo a natáhl se blíž k němu. „Promiň, já nerozuměl,“ omlouval se vesele.

Haltovy ruce jako dva spáry sevřely lodní obrubu a hraničář se naklonil blíž k velkému Skandijci. S mimořádným úsilím ze sebe vypravil: „Půjč mi…“

„Půjčit? Co ti mám půjčit?“ zeptal se Svengal. Halt ukázal rukou, ale Svengal nerozuměl.

Halt se odmlčel, zvedl ruku, vzchopil se a zřetelně požádal: „Helmici. Půjč mi svou helmici.“

„No jistě. Proč jsi to neřek hned?“ řekl Svengal. Začal povolovat řemínky, které mu velkou rohatou helmici přidržovaly na hlavě. Pak se zarazil a všiml si záblesku temného, pomstychtivého úsměvu na Haltově bledé, zmučené tváři. Vynořila se mu vzpomínka na jinou dobu, jinou loď a jinou vypůjčenou helmici. Rychle odtáhl helmici od Haltovy napřažené ruky.

„Najdi si jinou putýnku!“ doporučil mu zarputile.

Třináct

Po dvou dnech na moři byl Halt naštěstí už opět pánem svého žaludku. Což ovšem Svengalovi nebránilo, aby se při každé příležitosti se škodolibým úsměvem nezajímal o jeho zdraví nebo mu nenabízel vybrané lahůdky z omezených zásob vlčí lodi.

„Kuřecí stehno?“ zeptal se a nasadil úsměv neviňátka. „Trochu mastný, ale i tak dobrý. Něco takovýho člověka pěkně zasytí.“

„Svengale,“ řekl Halt už podesáté. „Mám to za sebou. Rozumíme si? Už nemám mořskou nemoc. A rozhodně je konec s možností, že mě přiměješ, abych vyhodil obsah žaludku přes bok lodi.“

Svengal nevypadal přesvědčeně. Znal Haltovu silnou vůli a byl si jistý, že hraničář to na něj hraje – že jeho útroby se ještě neusadily. Chtělo to jen správné rýpnutí.

„Jestli ti kuře samotný nechutná, mám taky výbornou kaštanovou omáčku, nechceš si ho do ní namáčet?“ navrhl s nadějí v hlase.

„Tak dobře,“ souhlasil Halt, „dej mi to stehno. A dones tu kaštanovou omáčku – a nějakou nakládanou zeleninu, když už

tam budeš. Jo, a radši mi přines i pořádný džbán tmavého piva, jestli nějaké máš.“

Svengal se radostně zazubil, byl přesvědčený, že Halt se přetvařuje. Během několika minut bylo požadované jídlo rozloženo na malém skládacím stolku u kormidla. Svengal nedočkavě sledoval, jak se Halt zakousl do kuřete, zvolna žvýkal a polykal. Jurgen, jeden z členů posádky, naplnil džbán tmavým pivem, postavil ho na stolek a pak si s malým soudkem stoupl vedle a čekal na další příkazy.

„Chutná?“ zeptal se nedočkavě Svengal. Halt kývl.

„Vynikající. Trochu vysušené a tuhé, ale jinak dobré.“ Pořádně se napil tmavého piva, o němž věděl, že je Svengalovo nejmilejší a že jeho zásoba je malá. Přistrčil džbán k Jurgenovi.

„Ještě,“ řekl stručně. Skandijec odšpuntoval soudek a tmavé zpěněné pivo nechal proudit do džbánu. Halt se opět napil a rázem v něm zmizela většina piva. Hřbetem ruky si utřel ústa.

„Není špatné. Není vůbec špatné,“ prohlásil a znovu nastavil džbánek. Svengal přihlížel, jak jeho zamilované pivo teče do Haltova džbánku, a úsměv v jeho tváři povadal. Žert je žert, pomyslel si, ale tenhle se mu začínal nevyplácet.

„Kolik máme ještě soudků toho piva?“ zeptal se námořníka.

„Tenhle je poslední, skirle,“ zněla odpověď. Zkusmo potřásl soudkem, aby zjistil, kolik piva v něm zbývá, a Svengalovo cvičené ucho podle dutého šplouchání rozpoznalo, že je plný sotva z poloviny. Neboli, jak si náhle s hrůzou uvědomil, že je víc než z poloviny prázdný. Halt si opět pořádně zavdal a nastrkoval skoro prázdný džbánek.

„Radši až po okraj,“ poroučel si.

„Ne!“ Svengalův úzkostný výkřik zadržel námořníka, právě když soudek znovu zvedal. „Jurgene, dost.“

Jurgen kývl hlavou a potají se smál. Svengala měl rád. Ale jako všem Skandijcům i jemu se líbily zlomyslné žerty. Obdivoval způsob, jakým tenhle malý Araluenec dokázal všechno obrátit proti kapitánovi.

„Určitě?“ zeptal se. „Zdá se, že mu chutná.“

Halt to potvrdil slabým říhnutím a ukousl si další sousto kuřecího stehna namočeného v omáčce.

„Chutná mu až moc," stručně odvětil Svengal. Vrhl na Halta ukřivděný pohled. „Některý lidi nepoznají, kdy zajdou žerty moc daleko."

Halt se na něj škodolibě usmál. „Taky jsem si všiml," poznamenal. „Tak pověz, skončili jsme už s dotazy na mé zdraví a stav mého žaludku?"

„Jo," nazlobeně zamumlal Svengal. „Jen jsem měl o tebe starost, to je všecko."

„Tvoje starostlivá péče mě dojímá," s nehybnou tváří prohlásil Halt. Pak se zadíval přes bočnici lodě a ukázal na pobřeží Iberionu, které se odtud jevilo jako dlouhá bílá čára.

„Bylo by tamhle vhodné místo, kde by se koně dali vyvést na souš?" zeptal se. Věděl, že pokud Cuk, Abelard, Blaze a Kikr budou příliš dlouho bez pohybu, svaly jim ztuhnou a ochabnou a koně ztratí sílu. Už se Svengalem hovořil o tom, že jednou za několik dní je zapotřebí koně vyvést na břeh a umožnit jim, aby se proběhli.

Svengal už byl opět klidný a s přimhouřenýma očima sledoval pobřeží.

„Vhodný jako všude jinde," řekl. „Tahle část pobřeží je daleko od velkých osad. Nerad bych, aby si Iberionci mysleli, že je chceme přepadnout." Vzal si od Halta nabízený džbán, do poloviny plný piva, a napil se. „Díky."

„Není zač," odvětil Halt s téměř neznatelným úsměvem. „Já tohle pití stejně nemám rád."

Svengal se na něj dlouze a upřeně zadíval.

„Nebuď překvapený, až tě i s těma drahocenýma koňma nechám na pobřeží," řekl. „Stejně nevím, proč je musíte mít s sebou. Přistaneme v Al Šabě, předáme peníze a pak zase poplujeme domů."

„Doufejme," řekl na to Halt. „Mám tu zkušenost, že se vždycky vyplatí být připravený na něco nečekaného. A hraničář bez koně je jako Skandijec bez lodi."

„To je rozumná řeč,“ souhlasil Svengal. Podíval se na lodní vějičku, lehké vlákno vlající z vrcholu stěžně a ukazující směr větru. Zjistil, že nebude nutné měnit nastavení plachty, a tak zatáhl za kormidlo a natočil příď vlčí lodi ke vzdálenému pobřeží.

* * *

O hodinu později najela příď *Vlčího větru* zlehka na písek a se skřípotem plynule zastavila.

Opět přišly na řadu zvedací popruhy a koně byli vyzdviženi a spuštěni přes bok lodi do mělké vody. Cuk se na Halta vyčítavě podíval. Poslední dva dny se měl dobře – spokojeně se pohupoval ze strany na stranu v pohodlném, měkce obloženém kotci, dostával pravidelně jídlo, podřimoval na sluníčku a bezstarostně se nechával unášet vlčí lodí. Nebylo to poprvé, kdy se s Haltem neshodovali v představě o tom, kolik odpočinku by měl kůň mít, kolik jablek smí sníst anebo kolik výcviku skutečně potřebuje.

Cítit zase pod nohama pevnou zem byl nicméně příjemný pocit a zatím nebyli na lodi tak dlouho, aby se projevila „suchozemská nemoc“, jak Skandijci nazývali pocit, kdy se země pod nohama houpe a zvedá jako paluba plující lodi.

Cuk se otřepal od uší a krátké hřívy až po huňatou oháňku, tak jak to koně dělávají. Pak trpělivě stál a čekal, až mu Will nasadí uzdu. Nechtěli se zdržovat sedláním koní. Jízda na holém hřbetě pro tyto účely stačila. Evanlyn s trochou závisti sledovala, jak čtyři její společníci naskakují na koně. Nebyl důvod, aby s sebou brali zvláštního koně pro ni. Kdyby koně potřebovala, mohli jí ho koupit v Al Šabě. Jenže Kikr a tři hraničářští koně měli zvláštní výcvik. Žádný narychlo koupený kůň by neuměl a nevydržel to co oni. Pokud by tři hraničáři nebo Horác potřebovali koně, potřebovali ty, na které byli zvyklí.

„První čtvrtinu míle jen zlehka,“ doporučoval Halt ostatním. „Budou se chtít rozběhnout, ale nemáme zapotřebí, aby přepínali síly.“

A vskutku, Cuk navzdory počáteční nelibosti nad přerušením plavby po moři zjistil, že se vlastně *chce* proběhnout. Toužil prostě ukázat Abelardovi, Blazovi a tomu velkému, zabedněnému, svaly obalenému bojovému koni, jak jsou na tom, když přijde na rychlost.

Když vyrazili směrem k jihu, napjal otěže. Ale Will ho držel zkrátka a povolil mu nejdřív jen chůzi, potom klus a pak ho konečně pustil do pomalého cvalu.

Čtyři koně se jeden vedle druhého hnali po dlouhém stáčejícím se mořském břehu, cválali bok po boku, pohazovali hlavami a vzdorovitě trhali otěžemi. Každý z nich byl přesvědčený, že ve světě koní je to právě on, který umí běžet nejrychleji, nejjistěji a nejvytrvaleji. Pokukovali jeden po druhém, funěli a popichovali jeden druhého – a každý se nechal popichovat ostatními. Ale pevné ruce na otěžích jim bránily v přehnaném rozletu.

Cuk cítil, jak se mu rozproudila krev a ztuhlé nohy se uvolňují. Cítil se dobře. Cítil, že žije. Cítil, že dělá to, k čemu byl zrozen. Písek pod nohama byl pevný, ale ne přehnaně tvrdý. V mokrých sprškách odletoval od kopyt. Plíce se naplňovaly slaným vzduchem a Cuk ho zhluboka vdechoval. Ucítil, že Willovy ruce trochu povolily, vyrazil kupředu a na několik okamžiků se dostal do čela před ostatní koně – dokud jim jejich jezdci nedovolili trochu přidat a Will Cuka nepřibrzdil. Čtyři koně bok po boku ujížděli tryskem po mořském pobřeží.

Na obrubě vysoké přídě vlčí lodi stála Evanlyn, stínila si oči a sledovala, jak se jezdci pomalu ztrácejí v dálce. Nelíbilo se jí, že ji tu takhle nechali. Horác jí sice nabídl, že může sedět za ním, ale ona odmítla. To nebylo ono. Nechtěla být spolujezdec. Chtěla ujíždět se svými přáteli na vlastním koni.

Svengal se vyhoupl na obrubu vedle ní a hleděl za jezdci.

„Já vážně nevím, jak to děláte," přiznal se tiše. Pozoroval Araluence, jak nasedají a potom odjíždějí. Seděli na koních tak přirozeně, jako by s nimi najednou srostli. Věděl, že tohle umění nikdy v životě neovládne. Vypadá to jako velká zábava, napadlo ho. To nemělo nic společného s křečovitou strnulostí, poskakováním v sedle a zoufalou neohrabaností, které zakoušel on, když se vydrápal na koňský hřbet.

Evanlyn si všimla stínu lítosti v jeho očích a zlehka se dotkla jeho ruky.

„Není to těžké. Chce to jen jezdit," řekla. „Mohla bych tě učit."

Svengal však zavrtěl hlavou. „Právě to ježdění je nejtěžší," postěžoval si a bezděčně si třel zadnici, protože její svalstvo si ještě slabě připomínalo jízdu na Redmont a zpět.

„Skipre!" zavolal Axel shora z ochozu stěžně. Svengal zvedl hlavu a viděl, že Axel ukazuje rukou k severu.

„Máme společnost," pokračoval Axel. Svengal si zastínil oči. V dálce, směrem na sever, mezi nízkými pahorky za mořským břehem zahlédl záblesk slunce odražený od nějakého kovu – od helmice nebo štítu. Byl vidět i malý oblak prachu. Jezdci, pomyslel si. A je jich hodně. Pokrčil rameny. Nebylo to zas až takové překvapení. I když tato část pobřeží byla řídce obydlena, Iberionci ji nejspíš pravidelně objížděli a vlčí loď, která přistála u břehu, byla pádným důvodem k průzkumu. Odhadoval, že jezdci jsou od nich vzdáleni ještě přinejmenším hodinu. Byla spousta času, aby čtyři Araluence zavolali zpátky, naložili koně a odpluli. Opatrnost však byla nejlepší.

„Radši je zavolej zpátky," řekl námořníkovi, který právě za tím účelem stál s beraním rohem vedle něj.

Muž kývl, zhluboka nabral dech a dvakrát dlouze zatroubil – domluvené znamení k návratu.

Necelé dvě míle od lodi zaslechl Halt táhlé troubení. Přitáhl koni uzdu a pokynul ostatním, aby udělali totéž. Otočil se v sedle a hleděl zpátky směrem k lodi. Blížící se jezdce ze svého místa vidět nemohl. Věděl však, že Svengal má jistě dobrý důvod, aby troubil k návratu.

„Je čas vrátit se,“ řekl. „Necháme je pořádně…“

Než stačil větu dokončit, Will s Cukem byli v prachu – koník vystřelil, nohy se mu jen míhaly a během několika skoků běžel plným tryskem. Blaze byl v závěsu za ním a Horác s Kikrem nemotorně vyrazili a zvolna se propracovávali k dunivé plné rychlosti bojového koně.

„…rozběhnout,“ dořekl Halt už jen sám pro sebe. Potom se zlehka dotkl Abelarda kolenem a výborně vycvičený kůň vystřelil jako šíp z luku. Halt věděl, že Kikra dostihne. Ale v žádném případě se mu nepodaří dotáhnout se na Blaze a Cuka.

Především Cuka.

Čtrnáct

Vlčí vítr hladce plul po moři a pobřeží Aridy se jevilo jako tenká hnědá čára na pravoboku. Posádka mohla vytáhnout vesla a rozvinout velkou čtvercovou plachtu, a tak na lodi zavládlo podivné ticho. Poslední čtyři dny vál stálý vítr z východu, přímo proti směru plavby. Ale když dnes, patnáctého dne cesty, vyšlo slunce, vítr se stočil k jihu. Svengal poručil zvednout ráhno a nastavit ho pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů, aby nabrali vítr. Vlčí loď měla okamžitě snahu stáčet se po větru jako větrná korouhev. Jenže Svengal pevně vládl kormidlu i lanoví a příď stále mířila k východu. *Vlčí vítr* to sice stále táhlo k severu, ale v důsledku protichůdného působení větru, odporu kýlu a otáčení kormidla udržovala loď východo-severovýchodní kurs.

A i když se mírně posunovala k severu, východním směrem postupovala mnohem lépe, než kdyby ji poháněla vesla. Svengal navíc věděl, že moudrý kapitán šetří síly veslařů, jak jen to jde.

„Stáčíme se trochu na sever," řekl Haltovi, „ale poplujeme s větrem, dokud se nepřiblížíme k Al Šabě."

Halt přikývl na souhlas. Svengal věděl, co dělá, a hraničář nemohl navrhnout nic, co by jejich postup vylepšilo. Věřil

zkušenostem a úsudku velkého Skandijce skoro stejně, jako věřil Erakovi.

Halt, Evanlyn a Svengal byli na zádi a právě zevrubně probírali plán pro nadcházející vyjednávání. Horác seděl v podřepu u Kikra ve stání a snažil se odstranit kamínek, který bojovému koni uvízl pod podkovou při poslední vyjížďce na pobřeží.

Will stál osaměle ve špičce přídě a s bradou položenou na předloktí se opíral o lodní roubení. Snad už podesáté během posledních deseti dní sklíčeně uvažoval, co asi přinese budoucnost.

Nešlo o vyjednávání kvůli propuštění Eraka. Ta proběhnou hladce a úspěšně, tím si byl jistý. Konec konců, Evanlyn bude mít vedle sebe Halta, aby ji vedl a upozornil na všemožné nástrahy.

A v tom to právě vězí, uvědomil si Will. On sám podstatnou část posledních pěti let spoléhal na Halta, věřil jeho úsudku, nechával se jím vést. Totéž všichni udělají, až loď nakonec dopluje do Al Šaby a oni vystoupí, aby vysvobodili Eraka. Haltova přítomnost, jeho předvídavost, dovednosti, vrozená schopnost vyřešit každý problém, který se vyskytne, to byl pro Willa obrovský zdroj jistoty. Byl pevně přesvědčen, že neexistuje nic, co by Halt nedokázal, žádný problém, který by neuměl vyřešit.

A Will věděl, že o tuto ochranu brzy přijde a bude si muset umět poradit sám. Za tři měsíce ho čekaly závěrečné zkoušky a hodnocení – jejich cílem bylo ověřit, zda má či nemá to, co potřebuje mít úspěšný hraničář.

V posledním roce na závěrečné zkoušky myslel velice často. Viděl v nich vyvrcholení své přípravy, poslední překážku, kterou musel překonat – a potom získá stříbrný dubový list, odznak hotového hraničáře. S trochou netrpělivosti se na to těšil.

Teď si však uvědomil, že zkoušky a hodnocení neznamenají konec, ale jen začátek nové a dokonce delší části jeho života. Opravdové, životní zkoušky přijdou teprve pak. A dokud bude

hraničářem, nikdy neskončí. Každý den bude podrobován zkouškám. Bude muset dělat důležitá rozhodnutí – a někdy nebude dost času na to, aby je náležitě uvážil. Lidé u něho budou hledat radu a vedení a on najednou pochyboval, zda jim je bude schopen poskytnout. Uvědomil si, že na práci hraničáře není připraven. Nemá na to. Nikdy nebude jako Halt – tak klidný, sebejistý, zkušený.

Ve všem tak neomylný.

Nebyl Halt. Byl Will. Mladý, zbrklý, nezkušený zelenáč. Aniž by o tom opravdu přemýšlel, žil v domnění, že až složí zkoušky, bude dál bydlet s Haltem v útulné chatě na okraji lesa. Jenže díky Haltovu sňatku si Will uvědomil, že ty časy pomalu končí, a i kdyby si to neuvědomoval Will, tak Halt ano. Halt se už přestěhoval do komnat, které na hradě obýval s lady Paulinou, i když chatu v lese hodlal nadále využívat jako základnu pro sledování dění v lénu.

Změnu podmínek posuzoval Will nejprve vyrovnaně. Představa, že bude mít chatu většinu času pro sebe, měla jistý půvab. Mohl by zvát kamarády na oběd nebo večeři. Horáce, když bude náhodou na Redmontu, jak se to občas stávalo. A Alyss.

Alyss, napadlo ho. Ano. Bylo by příjemné sedět u ohně v útulné chatce s hezkou, vysokou plavovláskou a probírat staré časy a nové události v práci každého z nich. Alyss už byla vyškolená diplomatka a lady Paulina, její nadřízená, ji už pověřovala poselstvími. Ráda sedávala s Willem, poslouchala, jak hraje na mandolu, a pokyvovala do rytmu.

Na rozdíl od Halta, pousmál se lítostivě. Pokaždé, když Will vytáhl malý hudební nástroj z koženého pouzdra, Halt zavzdychal a ošil se.

Jenže pak mu došlo, že takový život nepovede. Nebude v chatě bydlet s Haltem, ani bez něj. Nebude nikde v okolí hradu Redmontu. Jakmile složí závěrečné zkoušky, bude přidělen do jiného léna, do jednoho z padesáti v celém království. Může se dostat stovky mil daleko od všech, které zná. A až tam bude,

lidé od něj budou očekávat, že ví, co dělá. Budou spoléhat na jeho úsudek, rady a ochranu.

Stručně řečeno, budou si myslet, že je jako Halt.

A on moc dobře věděl, že takový není. Zhluboka si při té myšlence povzdechl.

„Tady je nějak veselo," ozval se přívětivý hlas u jeho lokte. Will sebou překvapeně trhl. Přestože byl zcela ponořený do vlastních úvah, byl by čekal, že si všimne každého, kdo by se k němu blížil.

Každého kromě Gilana, opravil se. Možná ještě Halta, ale Gilana určitě. Mladý hraničář se podle všeho uměl pohybovat úplně neslyšně, když se mu zachtělo. V umění pohybovat se nenápadně byl v hraničářském sboru uznávaným mistrem.

Gilan se opřel vedle Willa a zvědavě se na něj zahleděl.

„Trápí tě něco?" zeptal se tiše. Gilan věděl z vlastní zkušenosti, že existují věci, na které se učeň svého učitele nechce vyptávat. Věděl i to, že jeho vlastní postavení je jedinečné. Jako předchozí Haltův učeň dokázal pochopit většinu pochybností, které Willovi v tuto chvíli táhly hlavou. Ve skutečnosti se Gilan bystře dovtípil, proč si Will povzdechl.

„Ne… tedy, možná, totiž… dobrá, ano," přiznal Will.

Gilan se široce usmál. „A můžu si vybrat hned ze tří odpovědí. Nikdo nemůže říct, že na otázky neodpovídáš důkladně."

Will se na něj pokusil usmát, dopadlo to ale chabě.

„Gile," promluvil nakonec, „když jsi měl dostat stříbro, nemyslel sis, že jsi…" Zaváhal, nevěděl, jak to říct, a pak se pokusil znovu. „Myslím jako, jestli ses necítil tak trochu…"

Chystal se vyslovit „neschopný", ale nedokázal si představit, že něco takového řekne o Gilanovi. Gilan měl nárok na Willovu úctu hned jako druhý za Haltem. Byl vynikající lukostřelec, jako všichni hraničáři. Ale na rozdíl od ostatních byl i znamenitý šermíř. On jediný z padesáti sloužících hraničářů nosil kromě obvyklých hraničářských zbraní i meč. Vynikal, jak Willovi právě připomněl, i v umění pohybovat se nenápadně. A ostatní ve sboru si ho vážili, i mnohem starší

hraničáři než byl on. Will několikrát zaslechl, jak Crowley s Haltem hovoří o Gilanově budoucnosti u sboru, a věděl, že se s ním počítá na významné místo.

Willa nenapadlo, že by tu mohla být nějaká souvislost s tím, že Gilan je bývalý Haltův učeň. Ale slovo „neschopný“ by bylo urážkou někoho tak zdatného a zkušeného jako Gilan.

Gilan se upřeně zadíval na usouzeného mladíka vedle sebe a pocítil k němu velkou náklonnost.

„Chtěl jsi říct ‚nepřipravený‘?“ zeptal se a Will se toho slova vděčně chopil. Nebylo tak urážlivé jako výraz, který už málem vypustil z úst.

„Ano! Přesně tak! Neměl jsi pocit, že na to všechno nejsi připravený?“

Dříve než Gilan odpověděl, pokýval několikrát hlavou. S trochu zasněným úsměvem se v myšlenkách vrátil zpět do doby, kdy pociťoval přesně stejné pochybnosti, jaké teď patrně cítil Will.

„Víš, rok před závěrečnými zkouškami jsem si byl celkem jistý, že všechno umím.“

„Aha, ano. Samozřejmě,“ řekl Will. Je možné, že Gilan byl připravený o rok dřív než většina učňů. Pak si uvědomil, že před rokem se sám cítil úplně stejně. Otočil se a pohlédl na mladého hraničáře.

„Pak,“ pokračoval Gilan, „v posledních několika týdnech, jsem pochopil, co všechno ještě neumím.“

„Ty?“ nevěřícně zapochyboval Will. „Ale ty jsi –“

Gilan zvedl ruku a přerušil ho. „Začalo mě napadat: ‚Co si počnu, když mi Halt nebude radit? Co udělám, když nebude se mnou, aby mě upozornil na chyby, které dělám?‘ A klepal jsem se z toho strachy.

Myslel jsem si: ‚Já přece nemůžu dělat tuhle práci. Já nemůžu být Halt! Jak bych mohl někdy být tak moudrý a chytrý, a přiznejme si to, tak prohnaný jako on?‘ Cítíš se teď přesně takhle?“ zeptal se nakonec.

Will udiveně kroutil hlavou. „To je přesně ono! Jak můžu být jako Halt? Může být někdo takový?“ Znovu na něj všechno

nesmírně těžce dolehlo a ramena mu poklesla. Gilan ho kolem nich povzbudivě objal.

„Wille, už sama skutečnost, že máš obavy, znamená, že tu práci zvládneš. Nezapomeň, že nikdo nečeká, že z tebe bude Halt. Konec konců, on je přece legenda. Copak jsi ji neslyšel? Je vysoký osm stop a medvědy zabíjí holýma rukama…“

Will se musel zasmát. V království měl Halt právě takovou pověst, jak líčil Gilan. Lidé, kteří se s ním setkali poprvé, byli překvapeni, když zjistili, že je vlastně o trochu menší než průměrný muž.

„Legendě se asi sotva můžeš vyrovnat. Pamatuj si ale jedno, učil tě ten nejlepší člověk v oboru. A měl jsi tu čest, že jsi posledních pět let mohl stát vedle něj a dívat se, jak řeší problémy. Věř mi, že to přejde. Jakmile budeš mít vlastní léno, brzy pochopíš, jak moc toho umíš.“

„Ale co když udělám chybu?“ zeptal se Will.

Gilan zaklonil hlavu a smál se. „Chybu? *Jednu* chybu? To bych ti přál. Uděláš jich tucty! Já udělal čtyři nebo pět hned první den! Jistě že budeš dělat chyby. Jen žádnou z nich neudělej dvakrát. Když přece jen něco zkazíš, nesnaž se to skrývat. Nesnaž se hledat výmluvy. Uznej to a pouč se z toho. Nikdy se nepřestáváme učit, nikdo z nás. Dokonce ani Halt,“ dodal vážným hlasem.

Will vděčně přikyvoval. Cítil se o trochu líp. Podezíravě zvedl hlavu.

„Neříkáš to proto, aby se mi ulevilo, že ne?“ zeptal se.

Gilan zavrtěl hlavou. „Kdepak. Jestli mi nevěříš, řekni Haltovi, ať ti poví, jaké jsem udělal boty. Rád mi je připomíná. A teď se půjdeme podívat, co to tam tak vážně probírají.“

A s rukou stále položenou kolem jeho ramen odváděl Willa z přídě k hloučku u kormidla. Když se blížili, Halt zvedl hlavu, zachytil Gilanův pohled a okamžitě si udělal přesnou představu, o čem hovořili.

„Kde jste byli, vy dva?“ zeptal se lehkým tónem.

„Kochali jsme se vyhlídkou na moře,“ odpověděl Gilan. „Napadlo nás, že možná potřebuješ nějakou radu od dvou nejchytřejších hlav na palubě.“

Halt na to neřekl nic. Ale jeho náhle povytažená obočí hovořila za vše.

Patnáct

Vlčí vítr proklouzl úzkou mezerou ve vlnolamu, který chránil přístav města Al Šaby. Byl poháněn vesly, plachtu skasali a svinuli k ráhnu. Na vrcholu stěžně vlála Evanlynina vlajka s červeným jestřábem v bílém poli – byla dlouhá třináct stop a vlnila se v slabém větru vanoucím od pevniny.

I kdyby zde znak jestřába nikdo neznal, mimořádná délka zástavy a její tvar – byla široká v místě obrazu jestřába, pak se prudce zužovala a tři stopy od konce rozdvojovala na způsob vlaštovčího ocasu – dávaly najevo, že loď veze královské poselstvo, a to přinejmenším vyslance, nebo možná dokonce člena královského rodu. Svengal nařídil rozvinout vlajku, když k pobřeží zbývalo něco přes půl míle, aby bylo jasné, že loď nemá žádné nepřátelské úmysly.

Navzdory této skutečnosti posádky zhruba tuctu obchodních lodí, které v přístavu kotvily nebo byly přivázané k molu, sáhly pro zbraně, rozestoupily se podél paluby a byly připravené odrazit každý skandijský pokus o útok. Námořníci v této části světa, i ve většině jiných, když na to přijde, znali až moc dobře pověst Skandijců. Přítomnost královské zástavy nedůvěru nijak nezmírnila.

Vlčí vítr, štíhlý, dlouhý a hrozivý, hladce proklouzl kolem první ze zakotvených lodí, přesně jako vlk plížící se stádem vykrmených, vyděšených ovcí.

„Zdá se, že tu máme uvítací výbor," prohlásil Halt a ukazoval k hlavnímu molu, které se táhlo podél břehu přístavu. Spatřili tam seřazený oddíl – celkem asi padesát mužů – a čas od času se od jejich nablýskané výzbroje a výstroje odrazil záblesk slunce. Na molu se třepetala zelená vlajka – všem srozumitelné znamení, že připlouvající loď může přistát.

Svengal se opřel do kormidla a příď se natočila do nitra přístavu. Příďový veslař hlasitě udával tempo a vlčí loď hladce projížděla přístavem.

„Měla bych si obléct slavnostní šaty," řekla Evanlyn. Nenápadně se vytratila do malé trojúhelníkové kabiny na zádi. Bylo tam stěží tolik místa, aby se mohla postavit vzpřímeně, ale aspoň měla trochu soukromí. O pár minut později se znovu objevila. Místo obvyklé kožené haleny si vzala kabátec z matně rudého atlasu, sahající až téměř ke kolenům. Byl krásně vyšívaný, na levé straně hrudi nesl malý znak červeného jestřába a v pase byl nařasený širokým koženým opaskem. Will si letmo všiml, že opasek je zdobený po celé délce do kříže vplétanými řemínky.

Vysoké boty a kalhoty si nechala, stejně jako bílou hedvábnou košili pod kabátcem. Na plavých vlasech, narychlo učesaných a svázaných, jí seděl rudý klobouk s úzkým okrajem a výrazným štítkem. Za stuhou na klobouku bylo zastrčené jestřábí pero.

Kolem krku měla náhrdelník, jaký Will nikdy předtím neviděl. Byl z matně šedých kamenů stejné velikosti. Nevypadaly, že by byly drahé, dokonce ani vzácné. Vlastně vypadaly spíš jako ohlazený mramor. Usoudil, že je to zřejmě jen její oblíbený doplněk k šatům, který snad nosila pro štěstí.

Evanlyn si upravila kabátec a v místech, kde opasek přiléhal příliš těsně, uhladila poslední záhyby. Nervózně si odkašlala.

„Jak vypadám?" zeptala se Halta.

Pochvalně kývl hlavou. „Přesně ta pravá míra jednoduchosti a formálnosti,“ odvětil.

Blýskla po něm úsměvem. Halt viděl, že je napjatá.

„Prozatím obstaráme mluvení já se Svengalem. Tohle budou jen nižší úředníci – velitel přístavu a tak podobně,“ řekl. „Na tebe přijde řada, až se setkáme s vakírem. Zatím se tvař zpupně a povýšeně.“

Pousmála se a hned si uvědomila, že takový výraz tváře Haltovým pokynům neodpovídá. A tak místo toho stáhla obočí, vystrčila bradu a hlavu pánovitě zaklonila malinko dozadu, aby se dívala náležitě spatra.

„Jak vypadá tohle?“ zeptala se. Připadalo jí, jako by v stínu pod kapucí zahlédla slabý náznak úsměvu.

„To je dokonalé. Asi ses pro takový výraz narodila.“

„Nepokoušej se mě rozesmát, nebo tě dám zbičovat,“ řekla tiše.

Halt pokýval hlavou. „Zřejmě se učíš dost rychle,“ poznamenal. Pak jeho pozornost upoutalo vplouvání lodi do přístavu.

Svengal uměl loď ovládat mistrně a přistával obratně. V posledním okamžiku zavrčel nějaký rozkaz a veslaři zpětným záběrem prudce zpomalili.

„Vesla!“ zvolal Svengal a mokré lopatky se vynořily z vody a zvedly do výše. Pak se ozvalo obvyklé klapání dubového dřeva, jak veslaři ukládali vesla do lodě.

Loď ještě tiše klouzala po hladině pár desítek stop. Mířila šikmo k molu a jeden z námořníků vyhodil z přídě lano. Jakýsi aridský dělník ho rychle popadl, hbitě ho přehodil kolem uvazovacího pacholete a začal přitahovat.

O několik vteřin později proletělo nad vodou lano ze zádi. I to se dostalo do správných rukou a muži na břehu začali loď táhnout. Posádka přehodila přes bok plstěné a proutěné chrániče, aby se dřevěné lodní trámy neodřely o kameny mola. Když byla lana pevně přivázána vpředu i vzadu, *Vlčí vítr* se za slabého skřípění a vrzání chráničů mírně pohupoval u přístavní hráze.

Hrazení lodi se nacházelo asi tři stopy pod úrovní mola. Evanlyn vykročila, ale Haltův tichý hlas ji zadržel.

„Zůstaň, kde jsi. Tvař se majestátně. Nejdřív nás musejí pozvat na břeh."

Ozbrojenci, které předtím spatřili z dálky, stáli nyní seřazeni ve dvou řadách na přístavním molu čelem k vlčí lodi. Všichni měli připravené štíty a ruce těsně u jilců mečů. Z tvaru se oddělil důstojník a kráčel k okraji mola. Svengal ho poznal.

„To je ten zdejší kohoutek, co jsme mu vlezli do pasti tam na náměstí," pronesl hlasem, který považoval za šepot. Halt zpražil Svengala pohledem.

„Nepochybně je celý šťastný, že to od tebe slyší," utrousil.

Vysoký aridský bojovník se zastavil pár kroků od okraje mola. Halt si ho pronikavě změřil a rychle dospěl k závěru, že tohohle muže je třeba brát vážně. Vyzařovala z něj sebejistota. Halt cítil, že ten muž se nenechá zastrašit ani obelstít. Věděl, co dělá, a šířil kolem sebe klidnou sebedůvěru. Na toho si musíme dávat pozor, pomyslel si.

Arid je uvítal tradičním pozdravem užívaným v poušti – pravou rukou se dotkl rtů, potom čela a opět rtů. Halt věděl, že tento posunek pochází ze starého kmenového rčení, které se týká prvního setkání: Pojíme. Popřemýšlíme. Pohovoříme.

Správnou odpovědí bylo posunky zopakovat, jenže to Svengal nevěděl. Neurčitě máchl rukou a nemotorně napodobil mužovy obřadné pohyby.

„Vrátil ses, seveřane." Aridův hlas zněl hluboce a ušlechtile. Byl klidný a jistý. Jeho majitel si osvojil umění pronášet slova zřetelně, aniž by budil dojem, že zvyšuje hlas.

„Připlul jsem pro oberjarla," řekl Svengal. Jemnosti společenských pravidel ani chození kolem horké kaše nebyly nic pro něj.

Arid se usmál. „Ty jsi Svengal, že?"

Svengal výbojně přikývl. „Jo. To jsem. Ale ty jsi proti mě ve výhodě." Nedělalo mu dobře, že stojí níž než ten druhý a je přinucen k němu vzhlížet. Zajímalo by ho, odkud zná Arid jeho jméno, a usoudil, že ho před ním nejspíš zmínil Erak. Při

posledním setkání k žádnému představování nedošlo. Svengal a posádka byli uvězněni jinde než Erak, a to až do dne, kdy je propustili a kdy dal oberjarl Svengalovi pokyny ohledně výkupného.

„U nás mi lidé říkají Selej el'Tín," představil se Arid. „Pro cizince je obvykle pohodlnější zkracovat mé jméno na Seletin. Jsem kapitán aridské gardy."

„No… těší mě," řízně odpověděl Svengal. Ten obrat vydoloval z mlhavých vzpomínek na dobu, kdy ho jako malého kluka učili zdvořilému chování. Domníval se, že je přiměřený. Seletinova tvář zůstala nepohnutá, ale Will si byl jistý, že v tmavých očích zahlédl stopu úsměvu.

„Nečekali jsme, že se vrátíte tak brzy," řekl Seletin. Pak ukázal na dlouhou zástavu, stále se mírně nadouvající v slabém větru. „A nečekali jsme vás ani s takovou společností. Nepochybně jste neměli dostatek času, abyste se vrátili do vaší země. Čí je ta vlajka na vašem stěžni?"

Halt usoudil, že je na čase, aby někdo Svengala vystřídal. Skandijec byl mistr plavby a námořnického umění, ale jeho vyjednávací schopnosti byly omezené na mávání sekyrou a pokřik ‚Dej sem všechno, co máš'. Zde však bylo zapotřebí uhlazenějšího přístupu.

„Kapitán Svengal je přítelem araluenského královského rodu," prohlásil a vystoupil vpřed. Za řeči si stáhl z hlavy kapuci, takže jeho obličej už nezůstával ve stínu. „Tato zástava je araluenská královská korouhev a patří zde mé paní."

Ukázal na Evanlyn, která dělala, co mohla, aby vypadala lhostejně a nafoukaně zároveň. Arid na ni pohlédl a ona na sobě pocítila jeho upřený pohled. Napadlo ji, že pohrdavé pohození hlavou by teď bylo přesně to pravé. Pohrdavě pohodila hlavou.

Seletinovy oči přejely zpět k Haltovi.

„A tvá paní?" otázal se.

„Má paní je připravena vyjednávat s tvým velitelem o podmínkách oberjarlova propuštění," uhlazeně mu oznámil

Halt. „Erak je rovněž blízkým přítelem araluenského královského rodu.“

Domníval se, že pokud jde o Evanlynin skutečný původ a postavení, bude nejlepší nechat kapitána hádat. Nejistota tohoto druhu jim mohla být prospěšná. A vážně nebylo nutné prozrazovat její titul někomu, kdo je pouhý podřízený.

Seletin tu skutečnost pár vteřin zvažoval. Podle všeho se události pro něj vyvíjely nečekaně. Jeho tvář však ani náznakem neprozradila, že pod klidným a vyrovnaným výrazem horečně uvažuje. Konečně opět promluvil.

„S vakírem se dnes bohužel setkat nemůžete,“ sdělil jim. Pohlédl opět na Svengala. „Jak jsem řekl, nečekali jsme, že se vrátíte tak brzy. Tedy pokud…“ Nechal myšlenku nedokončenou.

„Pokud co?“ zajímal se Svengal. Arid omluvně nachýlil hlavu.

„Pokud jsi neshromáždil několik svých krajanů a nevrátili jste se, abyste ho osvobodili násilím,“ prohlásil.

Svengal zabručel. „Přesně to mě napadlo.“

Tentokrát v Seletinově snědé tváři všichni postřehli úsměv.

„Jsem si jistý, že ano. Skutečností však zůstává, že setkání s vakírem nelze zařídit v tak krátké lhůtě. Dříve než zítra nemůžeme o něčem takovém uvažovat.“

Halt kývl na souhlas. „Zítřek nám vyhovuje.“ Zaváhal. „Mohli bychom třeba mezitím vidět oberjarla Eraka?“

Seletin zavrtěl hlavou ještě dříve, než Halt svou otázku dokončil. „Ani to bohužel není možné. Ale mohu dámě do zítřka nabídnout příjemné ubytování. Máme obydlí pro hosty, které bude zajisté pohodlnější než skandijská nájezdní loď.“

Ukázal na pěkný jednoposchoďový dům postavený kousek od nábřeží. Na rozdíl od bezvýrazných hranatých skladišť podél nábřeží měl široký vchod a v horním poschodí okna a stíněné balkony.

„Tam se může odebrat dáma a její nejbližší doprovod,“ řekl. „Lodní posádka bude muset zůstat na palubě, je mi líto.“

Jeho klidný tón sděloval, že toho nelituje nijak hluboce. Halt pokrčil rameny. V žádném městě by si nepřáli, aby na břeh vystoupilo třicet po zuby ozbrojených Skandijců. Byl si jistý, že převážná část aridských vojáků, kteří byli na molu, zůstane na místě a bude Skandijce hlídat.

„Mně to nevadí," zabručel Svengal. V žádném případě by se mu nechtělo nechat loď prázdnou a bez dozoru v cizím, možná nepřátelském přístavu. Byl radši, když si mohl *Vlčí vítr* ohlídat sám. Žádný Skandijec na souši nikdy nezapomínal, že jeho loď je pro něj jediná cesta ústupu.

„Takže mohli byste mne laskavě následovat?" Aridský kapitán ukázal rukou k pohostinskému domu a vykročil. Zadržel ho Evanlynin ostrý hlas.

„Kapitáne Seleji el'Tíne! Nezapomínáte na něco?"

Otočil se. Zapůsobil na něj její velitelský tón i skutečnost, že naprosto přesně vyslovila jeho jméno, i když ho slyšela jen jedinkrát. Hluboce se uklonil.

„Má paní?" otázal se a Evanlyn důstojně dokráčela k lodnímu hrazení a natáhla pravou ruku, aby byl vidět velký pečetní prsten na ukazováčku.

„Není třeba, abyste vašemu vakírovi předal moji pečeť, než vysloví souhlas s naším setkáním?"

Její výslovnost byla opět dokonalá a začátek slova vakír se jí podařilo vyslovit s lehkým hrdelním přídechem. Seletin omluvně sklonil hlavu a vyňal malou schránku s voskem pro otisk. Byla velká přibližně jako krabička na prsten. Měla odklápěcí víčko a byla zhotovena z lesklého ebenového dřeva.

„Ale jistě, má paní," řekl. Podal schránku Haltovi, ten odklopil víčko a předal ji Evanlyn. Uvnitř byla vrstva vosku. Evanlyn do něj vtlačila prsten a ve vosku zůstal zřetelný obraz jejího znaku s jestřábem. Poté víčko zaklapla, aby se otisk nepoškodil, a podala schránku zpět Haltovi. Hraničář ji vrátil Seletinovi a ten ji uložil do váčku na opasku.

„Nyní bych vám snad mohl ukázat vaše ubytování?" navrhl.

Seletin ustoupil a Halt s Gilanem se vyhoupli na molo, otočili se, podali ruce dolů Evanlyn a ona zlehka vystoupila za

nimi. Will a Horác ji následovali. Svengal průvod uzavíral, když předtím předal několik stručných pokynů Axlovi, především v tom duchu, že „Nikdo cizí se nesmí dostat na loď“.

Seletin upřeně pozoroval tři postavy v šedo-zelených pláštěnkách s kapucí, všiml si mohutných dlouhých luků, které měli všichni navlečené přes rameno.

Zvláštní, pomyslel si. *O těch se musím dozvědět víc.*

Vydal tichý rozkaz, od jednotky na molu se oddělila řada deseti vojáků a vyrazila v čele k obydlí pro hosty. Když Seletina míjel Horác, oba válečníci pohlédli jeden na druhého a navzájem se dobře odhadli. Seletin viděl široká ramena, štíhlé boky a vyrovnaný lehký krok. Na opasku měl mladý Araluenec zavěšený dlouhý rovný meč.

Tomuhle rozumím, pomyslel si Seletin. *To by byl nebezpečný nepřítel.*

Ve stejném okamžiku Horác zhodnotil štíhlou postavu, tělesnou zdatnost a dlouhý zakřivený meč zavěšený po Seletinově boku.

S tímhle by asi nebylo lehké pořízení, pomyslel si.

Oba měli pravdu.

Šestnáct

V obydlí pro hosty strávili příjemnou noc. Venku na stráži zůstával tucet Seletinových mužů, ale pokud hosté chtěli, mohli dům opustit a procházet se v nejbližším okolí.

Přinesli jim jídlo a pití. K pití ovocné šťávy a vodu, chutné jídlo se skládalo ze studené drůbeže podávané se salátem z listové zeleniny s hodně ostrou citronovou zálivkou a s čerstvými chlebovými plackami. Horác utrhl stehno a zajídal maso velkými sousty chleba.

„To si nechám líbit," prohlásil nadšeně. „Na to, že jsme vězňové, se máme dobře."

„My nejsme vězňové," upozornil ho Halt. „Jsme diplomatické poselstvo."

Horác kývl. „Pořád na to zapomínám," prohlásil a drobky chleba mu od pusy odletovaly na všechny strany. Halt se rychle stáhl. Pozornost mladého bojovníka opět přitáhla mísa s naporcovaným masem a Horác ji začal prohledávat.

„Už žádné další stehno?" divil se nahlas.

„Kdyby někdo vynalezl kuře se čtyřma nohama," poznamenal Will, „Horác by si myslel, že se dostal do nebe."

Horác souhlasně přikyvoval.

„Kuře se čtyřma nohama,“ zasnil se. „Skvělý nápad. To by se mělo navrhnout mistru Chubbovi.“

Objevil další stehno a bez okolků z něj začal zuby odtrhávat kusy masa. Gilan ho se zájmem sledoval.

„Nepamatuju se, že by se takhle cpal, když jsme byli v Celtice,“ prohodil.

Horác se zazubil. „V Celtice jsme neměli tolik dobrého jídla,“ prohlásil. „A kromě toho mi společnost dvou tajemných hraničářů trochu naháněla strach.“

„A teď už ti strach nenahánějí?“ zeptala se Evanlyn. Právě krájela broskev a oči jí jen hrály. To ovoce je opravdu moc dobré, pomyslela si. Možná to souvisí s horkým podnebím.

„Ani v nejmenším,“ prohlásil Horác. Teď se smál, ale přece jen si vzpomínal, že byla doba, kdy se v přítomnosti hraničářů cítil hodně nesvůj – nejdřív s Gilanem a Willem v Celtice a později pak s Haltem, když spolu projížděli Galikou. Bylo to zvláštní pomyšlení, že teď byli jeho nejbližšími přáteli. „Od té doby jsem se poučil. Halt je dobrák od kosti,“ dodal.

Will s Gilanem vyprskli při neúspěšném pokusu zadržet smích. Halt se zadíval na rozesmáté mladé muže a obočí mu mírně vyjelo vzhůru.

„Dobrák od kosti,“ zopakoval.

Svengal jejich hovor se zájmem sledoval. Bouřlivě se zachechtal a přispěl se svojí troškou.

„Já bych spíš řek, že je to nabručený starý medvěd,“ prohlásil. Halt přesunul sžíravý pohled na velkého Skandijce, ale s tím to ani nehnulo.

„Každý je najednou náramný vtipálek,“ poznamenal Halt. „Myslím, že asi půjdu spát.“

Se zbytkem důstojnosti vyšel z místnosti.

* * *

Snídaně se druhý den ráno podávala ve vnitřním dvoře hodinu po východu slunce. Vzduch byl svěží díky rannímu větříku vanoucímu od moře, ale už cítili nastupující denní žár.

Hraničáři se zaradovali, když mezi mísami s chlebem, nakrájeným ovocem, zavařeninami a džbány ovocné šťávy nalezli konvici horkého voňavého černého nápoje.

„Káva!“ zavýskl Gilan a hned si naléval. Byl tam hnědý cukr na oslazení a Gilan si lžičku nabral. Posloužili si i Halt s Willem. Evanlyn je sledovala a vrtěla hlavou.

„Kdyby vás tři chtěl člověk někdy zajmout,“ poznamenala, „stačilo by do pasti nalíčit konvici kávy.“

Will pokýval hlavou. „A my bychom s radostí šli,“ potvrdil. Potom poznamenal k ostatním: „To je vážně dobrá káva.“

„Měla by být,“ řekl Halt. Se šálkem v ruce se pohodlně opřel a nohy i s botami položil na nízký stolek před sebou. „Přípravu kávy vynalezli Aridové. Spalo se všem dobře?“

Ve skutečnosti spali všichni neklidně, protože odvykli posteli, která se s člověkem nekolébá a rytmicky nepohupuje. Postele ale byly měkké a ložnice chladné a dobře větrané. Právě hovořili o jevu, kterému Svengal říkal „suchozemská nemoc“ a který zažije většina lidí, když poprvé vystoupí na břeh po dlouhé plavbě. Vtom vešel jeden ze sluhů a uklonil se před Haltem.

„Pane, je tu kapitán Selej el’Tín.“

„Řekni mu, ať jde dál,“ odpověděl Halt, spustil nohy ze stolku a povstal, aby uvítal aridského důstojníka, který právě vcházel do dvora. Seletin stejně jako předtím pozdravil přiložením ruky k ústům, čelu a opět k ústům.

„Dobré jitro, má paní, pánové. Jste se vším spokojeni?“

Halt opětoval pozdrav stejně a pokynul kapitánovi, aby usedl.

„Všechno je vynikající. Nedáš si s námi kávu?“ nabízel, ale Seletin s lítostí zavrtěl hlavou.

„Lituji, mám neodkladné povinnosti.“ Pohlédl na Svengala. „Kapitáne, tvoji muži dostali snídani,“ oznámil. „Není třeba to prověřovat.“

Svengal kývl. Včera večer zašel na loď, aby se ujistil, že o jeho námořníky je postaráno. Měli pochopitelně na palubě

vlastní zásoby, ale Svengal usoudil, že když jsou součástí královského poselstva, měli by je nakrmit Aridové.

„Díky," zabručel. Seletin se obrátil k Haltovi a Evanlyn.

„Jeho Excelenci vakírovi bude potěšením přijmout vás o desáté hodině," oznámil.

Evanlyn nejistě pohlédla na Halta a on jí nenápadným posunkem naznačil, aby odpověděla.

„To nám vyhovuje," řekla.

Seletin se napřímil do pozoru.

„Budu vás doprovázet," řekl. „Vrátím se patnáct minut před desátou hodinou. Buďte prosím v tu dobu připraveni."

Evanlyn neřekla nic a s lhostejným výrazem odvrátila hlavu. Princezny na rozkazy neodpovídají, uvědomil si Will.

„Budeme připraveni," řekl Halt. Opět si se Seletinem vyměnil zdvořilý posunek provázející vítání a loučení. Arid několik kroků ustoupil a pak se teprve otočil zády. Horác užasle přihlížel, s jakou lehkostí se Halt vpravuje do podobných situací. Podělil se o to s Willem, když se vraceli do pokoje, který spolu sdíleli. Kamarádova skleslá odpověď ho trochu překvapila.

„Já vím. Je skvělý, že?" řekl Will. „Vždycky přesně ví, co udělat a co říct."

Horác na něj zvědavě pohlédl, nechápal, proč z toho vůbec nemá radost. Netušil, že Will si myslí přesně to samé, ale že se s učitelem srovnává a že to srovnání pro něj nedopadá právě povzbudivě. Will opět zapochyboval, zda někdy bude úspěšný jako samostatný hraničář.

* * *

Čtvrt hodiny předtím, než se měl vrátit Seletin, zavolal Halt Willa a Gilana do svého pokoje.

Oba mladí muži zvědavě vešli, zajímalo je, co má pro ně velitel přichystáno. Ukázalo se, že jde o příjemnou a velice vítanou změnu výstroje.

„Sundejte pláštěnky," řekl jim Halt. Všimli si, že ani on ji na sobě už nemá. „Jsou určené pro podnebí v Araluenu, ne v Aridě. A tady v okolí moc lesů a zeleně není."

Má pravdu, pomyslel si Will. Šedo-zelené pláštěnky byly určené k tomu, aby splývaly s okolím v jejich rodné zemi, a ne s vyprahlou, sluncem vysušenou krajinou, která je obklopovala zde. A v aridském horku byly tlusté vlněné pláštěnky rozhodně nepohodlné. Jenže byly součástí hraničářského stejnokroje a Willovi se nechtělo pláštěnku odložit.

Halt otevřel vak, který s sebou přinesl z lodi. Vytáhl sbalený kus oděvu, třepnutím ho rozložil a podával ho Gilanovi.

Will zjistil, že je to pláštěnka, hraničářská pláštěnka s kapucí. Ale místo nepravidelných šedých a zelených skvrn, na jaké byli zvyklí, měla skvrny v různých odstínech světle hnědé barvy. Kromě toho, jak si uvědomil, když Halt vytáhl druhou pláštěnku a podal mu ji, byla ušita z režného plátna a ne z vlny.

„Letní stejnokroj," vysvětlil Halt. „V horku víc chladí a je mnohem lepší, když máme splynout se zdejším okolím."

Gilan měl pláštěnku už přehozenou přes ramena. S uznáním si ji prohlížel. Rozhodně byla mnohem pohodlnější než jeho tlustá zimní pláštěnka, kterou položil přes opěradlo židle. Will si oblékl tu svoji a zblízka zkoumal její barvy. Cítil se v pláštěnce dobře, líbila se mu jistota, kterou dodávala možnost splynout s krajinou a zdánlivě zmizet. V posledních letech se pro něj tahle schopnost stala významnou součástí života.

„Odkud je máte?" zeptal se. Halt na něj pohlédl s potutelným výrazem.

„To víš, tuhle část světa jsme už kdysi navštívili," řekl. „Jakmile Crowley zaslechl, že jedeme sem, hned je u proviantního důstojníka na araluenském hradě objednal."

Halt čekal a Gilan s Willem si mezitím zkoušeli pláštěnky, prohlíželi si jeden druhého, zkoumali nezvyklé barvy a byli zvědaví, jak dokážou splynout se skalnatou pouštní krajinou obklopující Al Šabu.

„Dobrá, vážení," oslovil je, „pokud je přehlídka u konce, půjdeme na setkání s vakírem."

Sedmnáct

Skupinka následovala Seletina v doprovodu tuctu aridských vojáků do středu města, kde se nacházel chadíf, úřad vakíra.

Jak se vzdalovali od přístavu a z dosahu chladivého větru od moře, teplota vzduchu začínala stoupat. Bylo palčivé vedro a tři hraničáři byli rádi, že se převlékli do nových pláštěnek.

Hraničáři, Horác i Evanlyn upírali oči přímo před sebe, jak se na důstojné diplomatické poselstvo slušelo. Svengal žádné podobné zábrany neměl. Zvědavě se rozhlížel kolem a seznamoval se s městem. Cesta na náměstí se podobala té, kterou před několika týdny procházel s Erakem, i když tehdy postupovali z opačné strany. Úzká ulička se klikatila mezi stejně jednotvárnými, vápnem nabílenými domy. Střechy byly ploché a čas od času zahlédl snědé tváře vykukující mezi sloupky zábradlí – bezpochyby je přilákaly rázné kroky doprovodu rozléhající se ulicí.

Pozorně si prohlížel domy, které míjeli. Do ulice vedlo málo oken, balkonů nebo jiných otevřených částí domů. Ale když teď věděl, jak vypadá dům pro hosty zevnitř, pochopil, že aridské domy se otvírají spíše do stinných dvorů, kde jejich obyvatelé trávili chvíle odpočinku.

Dorazili na rozlehlé náměstí. Když vycházeli z úzké uličky na dlážděné prostranství, Svengal si všiml dřevěných zátarasů, upevněných po obou stranách na stěnách domů. Zjevně tam byly umístěné trvale. Zalitoval, že si jich posledně nevšiml nebo nepochopil jejich důležitost.

Seletin je vedl přes náměstí. Do kašny, kterou si Svengal pamatoval už z předchozí návštěvy města, tentokrát přitékala voda a bylo slyšet, jak melodicky šumí.

Napadlo ho, jak je zvláštní, že pouhý zvuk tekoucí vody dodá člověku pocit osvěžení. Už se chystal, že se o svůj postřeh podělí s ostatními, ale vtom si poprvé všiml jejich strnulých, utkvělých výrazů a usoudil, že asi není vhodná doba na tlachání.

Vystoupali po schodišti do chladivého stínu krytého sloupořadí. Mohutná mosazná vrata byla nyní otevřená. Seletin ustoupil stranou a rukou je vybízel, aby vstoupili dovnitř před ním. Vojáci z doprovodu se rozestoupili na protější straně vchodu.

Evanlyn vešla jako první, Halt o krok za ní. Gilan, Will a Horác šli bok po boku a Svengal si pospíšil, aby je dohonil a srovnal krok s Horácem.

„Mají to tu celkem pěkný," prohodil.

Mladý bojovník mu věnoval široký úsměv.

Po pobytu na ostrém dopoledním slunci odrážejícím se od spousty bílých domů jim připadalo, že uvnitř budovy je nezvyklé šero, a trvalo pár vteřin, než se jejich oči přizpůsobily. Byl tam ale příjemný chládek, jak si s povděkem uvědomil Svengal.

Ocitli se osamoceni v rozlehlém sále, zřejmě vakírově audienční síni. Po třech stranách se nacházely další místnosti a v prvním poschodí ochoz, na němž viděli dveře vedoucí do dalších postranních komnat. Síň uprostřed však zabírala celou výšku přízemí i prvního poschodí. Nahoře končila klenutým stropem, v němž byly důmyslné prosklené otvory a odrazné plochy, které dovnitř vpouštěly jen nepřímé světlo místo přímého slunce, které by s sebou přinášelo vedro.

Stěny byly vymalované všudypřítomnou bílou barvou a podlaha vydlážděná v důmyslných mozaikových obrazcích, které dohromady skládaly světle modrý vzor. Dlaždice pod nohama jako by vydechovaly chlad a přispívaly k pocitu svěžesti, jímž velká místnost působila.

Čtvrtá stěna místnosti, ta, k níž stáli čelem, byla místem, kde vakír přijímal poselstva. Uprostřed, na mírně vyvýšeném stupínku, stálo vysoké dřevěné křeslo vyřezávané složitými vzory a bohatě ozdobené zlaceným a červeným nátěrem. Po obou stranách bylo seřazeno několik dlouhých lavic, pravděpodobně pro ty, kdo přišli na audienci.

Evanlyn postoupila pár kroků směrem ke středu síně a čekala, co se bude dít dál. Hleděla přímo před sebe, vědoma si toho, že by byla chyba obrátit se teď k Haltovi o radu. Každému skrytému pozorovateli by tak prozradila, že si není jistá sama sebou a že tuto výpravu nevede. Věděla, že kdyby jí chtěl Halt poradit, nějak nenápadně by to udělal. V tuto chvíli se spokojil s tím, že následoval jejího příkladu. Postavil se po jejím pravém boku půl kroku za ni. Ostatní se také zastavili.

Seletin přistoupil ze strany k Evanlyn a tiše jí sdělil: „Vakír se dostaví za pár okamžiků."

Výmluvně pokynul k vyvýšenému stupínku a naznačil, že mají postoupit vpřed a čekat na vakírův příchod.

„Až přijde," prohlásila Evanlyn jasným a zvučným hlasem, „přistoupíme k němu."

Will si všiml nepatrného pohybu Haltovy hlavy – hraničář souhlasně kývl. Byla to záležitost protokolu, a co bylo ještě důležitější, věc důstojnosti. Probírali zdejší stupně hodností a šlechtických titulů ještě na lodi. Vakír byl místní vládce, vládl provincii Al Šaba a podléhal emrikírovi, panovníkovi celé země. Jeho postavení tak bylo na úrovni barona v Araluenu. A protože provincie Al Šaba byla významná, zdejší vakír byl zřejmě významný baron srovnatelný třeba s Araldem.

Jenže Kasandra byla korunní princezna a její postavení značně převyšovalo každého místního vládce. Nebylo by vhodné, aby čekala v pozoru na stupínku, až se vakírovi uráčí

přijít. Pochopitelně že jako hlava poselstva musela prokázat jeho postavení určitou úctu. Nemohla by například vyžadovat, aby on přišel za ní do domu pro hosty.

Zastavit se hned za vchodem do audienční síně byl jistý kompromis, který neublížil důstojnosti její, ani vakírově. Halt se podíval na aridského kapitána, jak se po jejím vyjádření zatváří. Zdálo se mu, že spatřil drobný záblesk souhlasu. Napadlo ho, že tu právě probíhá zkouška Evanlyniny hrdosti a sebedůvěry – a že tohle možná nebude naposled, kdy se něco takového děje.

„Oznámím to Jeho Excelenci," řekl Seletin. Tentokrát si byl Halt jistý, že ve snědé tváři zahlédl slabý náznak úsměvu. Pak vysoký voják odešel.

Zmizel v jedněch z mnoha postranních dveří. Ochozy a chodby pravděpodobně povedou po celé délce budovy, pomyslel si Halt, a také úřadovny a pracovny vakírových podřízených.

Když nyní osaměli, usoudil, že je vhodný okamžik, aby Evanlyn sdělil, že se zachovala správně.

„Dobrá práce," pronesl tiše. Neotočila se, aby na něho pohlédla, ale Halt ze strany viděl, jak se její lícní kosti nepatrně pohnuly, a poznal, že se trochu pousmála.

„Nevěděla jsem co dělat," šeptla.

„Věř svým instinktům," poradil jí. Pomyslel si, že princezna se v podobných situacích vyzná lépe, než si sama uvědomuje. Strávila řadu let po boku krále Duncana a byla bystrá a pohotová. „Když budeš na pochybách," dodal, „chovej se nafoukaně."

„Nedělej si legraci, Halte," utrousila koutkem úst. „Jsem vyděšená jako králík."

„Vedeš si dobře," uklidňoval ji. Vtom se na opačném konci sálu otevřely dveře na levé straně a objevilo se půl tuctu mužů. Ten, který šel v čele, nemohl být nikdo jiný než vakír.

Pro Willa byl zklamáním. Zatím poznal pouze Seletina a jeho vojáky. Byli vysocí, štíhlí a měli vzhled vycvičených bojovníků. Vakír vypadal jako úředník – jako hilfmann,

pomyslel si při vzpomínce na nenáviděného nepřítele od skandijského dvora.

Vakír byl o dobrou hlavu menší než všichni muži z jeho doprovodu. O hlavu a půl ve srovnání se Seletinem, který jako kapitán gardy průvod uzavíral. Vakír byl i trochu při těle – ne, opravil se Will, byl tlustý – a nedokázal to zamaskovat ani plandavý dlouhý šat, který měl na sobě. A tvář pod zbytečně velikým turbanem vypadala, jako by byla narychlo uplácaná z měkkého jílu a někdo jí doprostřed přilepil hroudu místo nosu. Vakír se nejistě rozhlédl, spatřil araluenské poselstvo, poškrábal se na zadnici a zaujal své místo ve vyřezávaném zdobeném křesle. Musel sedět dost na kraji, aby krátkýma nožkama dosáhl na zem. Kdyby se posadil až dozadu, komíhaly by se mu jako dítěti kousek nad lakovanou dřevěnou podlahou stupínku.

„Hotový obr, co?“ zamumlal koutkem úst Horác.

„Zmlkni,“ odpověděl Halt stejným způsobem.

„Jako děti,“ tiše je napomenula naoko pohoršená Evanlyn. Will ji s obdivem sledoval. Stála sebejistě a rovně jako svíčka. Všechno zvládá s obratností a s jistotou, jako by se pro to narodila, pomyslel si. Pak v duchu pokrčil rameny. Ona se pro to *skutečně* narodila. Na okamžik opět zapochyboval sám o sobě. Pak si rychle pospíšil, aby srovnal krok s ostatními, protože Evanlyn vykročila směrem ke stupínku.

Kráčeli vpřed rozlehlým sálem a cvakání jejich bot se odráželo od holých stěn. Evanlyn se zastavila kousek před stupínkem a vyčkávala, až bude ohlášena.

Seletin vkročil mezi Evanlyn a vakíra.

„Vaše Excelence, dovolte mi, abych představil poselstvo princezny Kasandry z araluenského království. Princezno, dovolte mi, abych představil Jeho Excelenci Amána Šabdila, vakíra a nejvyššího vládce provincie Al Šaby.“

Evanlyn hluboce sklonila hlavu. Lord Anthony jí sdělil, že přísný protokol vyžaduje, aby žena při podobných příležitostech udělala pukrle. Na to mu ona odpověděla, že by byla blázen, aby něco takového dělala.

„Excelence,“ řekla a setrvala několik vteřin v úkloně. Pak hlavu zvedla.

Vakír jí pokynul, aby přistoupila, a když vystupovala na stupínek, vyzval ji: „Prosím usedněte, má paní.“

Evanlyn ztuhla uprostřed kroku. Tváří jí prolétlo zamračení.

„Excelence, já jsem araluenská korunní princezna. A jako takové mi náleží oslovení ‚Vaše Výsosti‘. Nebo, pokud to pro váš vysoký úřad není přijatelné, postačí ‚princezno Kasandro‘.“

Chytré děvče, pomyslel si Halt, i když jeho tvář zůstávala nevyzpytatelná jako vždy.

Vakíra podle všeho její odpověď poněkud zmátla. Oči mu ujely na stranu a Evanlyn měla zřetelný dojem, že hledá pomoc u Seletina. Svádělo ji to podívat se na kapitána také, ale věděla, že musí stále upírat pohled na vakíra.

„Jistě, jistě. Drobné přeřeknutí. Omlouvám se, princezno… Vaše Výsosti,“ drmolil vakír a třepáním ruky odháněl trapnou chybu. „Prosím, prosím, usedněte u mne.“

Evanlyn chviličku bojovala s neodolatelným nutkáním zahihňat se, protože si představila, jak by se asi zachoval, kdyby ho vzala za slovo a vyhupla nahoru na velké vyřezávané křeslo, přímo jemu na klín. Uvědomila si, že takové nápady jsou důsledkem nervozity, a s námahou zachovávala vážnou tvář. Krátké zaváhání jí však dobře posloužilo, protože vakír si ho vyložil jako další známku nespokojenosti. Povstal z křesla. Will se musel potají usmát, když viděl, jak nemotorně to provedl. Krátkonohý vládce Al Šaby musel zavrtět pozadím, aby se sesunul z okraje křesla, a pak v podstatě seskočit na zem. Jelikož Will byl po celý svůj život menší než většina lidí kolem něj, vychutnával si pohled na někoho, kdo se potýká s takovou nesnází.

„Prosím, posaďte se, Vaše Výsosti!“ vyzval vakír znovu Evanlyn a ona s kývnutím svolila, přistoupila k židli s vysokým čalouněním, kterou před ni postavil Seletin, a ladně usedla. Vakír kývl hlavou. Vyšplhal zpátky na svou sesli, zavrtěl zadkem, aby se správně uvelebil, vrhl další pohled stranou a

pak si neklidně olízl rty. Evanlyn usoudila, že se může klidně ujmout slova.

„Přišli jsme, abychom projednali záležitost výkupného za našeho přítele Eraka, skandijského oberjarla," prohlásila. Její hlas zněl hrdě a jasně. „Chápeme to správně, že jste stanovili výši výkupného?"

„Stanovili," odpověděl vakír. „Požadovaná částka zní…" Opět zaváhal a oči mu ujely ke straně. Evanlyn se zamračila. Napadlo ji, že tenhle muž si asi není moc jistý sám sebou. Pak vakír pokračoval. „Osmdesát tisíc rílů stříbra." Když částku oznamoval, vrátila se mu do hlasu sebejistota, jako kdyby mu to někdo právě odsouhlasil.

Evanlyn zavrtěla hlavou. „To je příliš," řekla důrazně. Vakír sebou v křesle překvapeně trhnul.

„Příliš?" opáčil a Evanlyn přikývla. V této věci si byla vědoma poučení od lorda Anthonyho. Budou očekávat, že budete smlouvat, řekl. Když to neuděláte, znamená to vlastně urážku.

„Nabízíme padesát tisíc," pokračovala Evanlyn klidně. Vakír rozčileně rozhodil rukama až nad hlavu.

„Padesát tisíc? Ale to je…" Odmlčel se a Evanlyn dořekla větu za něj.

„Naše nabídka."

Vakír si rukou mnul bradu a popotahoval se za povislý podbradek. Z očí mu jukla poťouchlost.

„To je pěkné, Vaše Výsosti, že nabízíte tak nízkou cenu. Ale jak mám vědět, že jste vůbec schopna zaplatit alespoň tolik? Jak mám vědět, jestli k tomu máte oprávnění?"

„Máte moji pečeť," odpověděla prostě Evanlyn. Viděla schránku s pečetí, kterou včera předala Seletinovi. Spočívala na postranním stolku vedle vakírova křesla. Vakír na schránku pohlédl, vzal ji do ruky a odklopil víčko.

„Ach, ano. Vaše pečeť," prohlásil a pečeť si prohlížel.

„Prokazuje, že jsem princezna Kasandra z Araluenu," odvětila a Haltův soustředěný sluch rozeznal v jejím hlase drobný náznak nedůvěry.

Vakír se opět zatahal za bradu.

„To říkáte vy. Ale tato pečeť by pochopitelně mohla patřit…“ Rozhlédl se po síni, neurčitě mávl rukou a větu dokončil: „… komukoli.“

Evanlyn se na chvilku opřela v židli a horečně přemýšlela. Věděla, že jednotlivé země si vedou seznamy s úředními pečetěmi, a věděla, že Arida patří do soupisu zemí, s nimiž si Araluen takové údaje vyměňuje. Než opustila Araluen, Duncan s Anthonym ji ubezpečili, že do poslední výměny byla asi před šesti měsíci spolu s Duncanovou pečetí samozřejmě zahrnuta i její pečeť. Vakír by to měl vědět. A jestliže to neví, může to znamenat jen jediné…

Zprudka vstala ze židle a otočila se ke svým pěti vyčkávajícím společníkům.

„Jdeme,“ řekla odměřeně.

Na nic nečekala a rázným krokem prošla mezi nimi. Její podpatky na dlážděné podlaze hlasitě klapaly. Ostatní ji spěšně následovali. U stupínku za jejich zády to začalo hučet. Will se ohlédl a spatřil, že vakír se opět vyhrabal na nohy a nesměle ukazuje směrem k Seletinovi. Kapitán nyní vykročil vpřed a volal za Evanlyn.

„Princezno Kasandro! Počkejte prosím!“ Stanula a zvolna se obrátila.

„Mám počkat?“ opáčila. Seletin k ní zamířil, ruce prosebně natažené. „Proč bych měla čekat na další urážky? Nechali jste mě jednat s nastrčenou osobou. Počkám v domě pro hosty, ale pouze do příštího odlivu. Pokud se nám pravý vakír do té doby nepředstaví, odplujeme.“

Seletin zaváhal, pak mu poklesla ramena a provinile se usmál.

„Omlouvám se, Vaše Výsosti.“ Obrátil se k tlusťoučké postavičce na stupínku. „Děkuji, Amáne. Dělal jsi, co jsi mohl.“

Falešný vakír sklíčeně svěsil ramena. „Omlouvám se, Excelence. Zaskočila mě.“

Podezření, které se v Evanlyn vzmáhalo, bylo potvrzeno. Povytáhla na kapitána jedno obočí.

„Excelence?“ zeptala se a on přikývl.

„Amán je můj účetní,“ řekl. „Soudím, že už jste uhodla, že vakírem v Al Šabě jsem já. Nyní byste se snad mohla vrátit zpět a začneme se skutečným vyjednáváním.“

Evanlyn váhala. Byla v pokušení trvat na své důstojnosti. Pak si vzpomněla na Eraka a uvědomila si, že každá vteřina odkladu prodlužuje jeho utrpení a nejistotu.

„Budiž,“ řekla a kráčela zpět ke stupínku. Čtyři Araluenci a Svengal jí šli v patách. Když opět procházeli audienční síní, Horác se sklonil k Willovi a pošeptal mu do ucha.

„Že je ale dobrá, co?“

Osmnáct

Seletin je odvedl z audienční síně do menší postranní komnaty. Uprostřed byl malý stůl obklopený tlustě vycpanými, pohodlnými polštáři. Oblouková nezasklená okna vedla na stinnou verandu a nad hlavou se zvolna sem a tam míhal velký vějíř obsluhovaný nějakým neviditelným sloužícím, který udržoval v místnosti chladivé proudění vzduchu.

Seletin jim pokynul, aby usedli. Will si uvědomil, že tady není žádné významnější místo pro vakíra. Seděl na stejné úrovni jako jeho hosté. V komnatě zůstali dva vojáci, kteří netečně stáli po stranách dveří. Na znamení jednoho z nich vešli druhým klenutým vchodem sluhové a na stůl pokládali mísy s ovocem spolu s kávovou konvicí a malými šálky. Evanlyn se potají usmívala, když spatřila, jak třem hraničářům při pohledu na kávu zasvítily oči.

„Omlouvám se za tu hru, kterou jsme sehráli tam venku," uhlazeně řekl Seletin. Willa napadlo, že vypadá, jako by se dosavadním průběhem jednání trochu bavil. Evanlyn neprojevila ani náznak nějakého pobavení.

„Bylo to opravdu nutné?" zeptala se odměřeně a Seletin sklonil hlavu.

„Bohužel jsem nabyl dojmu, že ano, Vaše Výsosti," odpověděl. Evanlyn chtěla něco říct, ale on pokračoval: „Nepochybně uznáte, že jsem potřeboval získat jistotu, že mám tu čest s někým, kdo je k vyjednávání plně oprávněn. Předpokládal jsem, že tady Svengal," kývl směrem ke Skandijci, který se právě snažil pohodlně usednout se zkříženýma nohama na polštáři, „se vrátí s výkupným mnohem později, až za několik měsíců. Poselstvo z Araluenu, které dorazí tak brzy a bude jednat v jeho zastoupení, bylo rozhodně překvapením. Měl jsem podezření, že se jedná o nějakou lest."

Opět šlehl pohledem po Svengalovi. „Nic ve zlém," dodal a Skandijec pokrčil rameny. Kdyby dokázal vykoumat nějakou šikovnou lest, jak Eraka osvobodit, byl by to zkusil.

„Měl jste moji pečeť," připomněla Evanlyn. „Nepochybně to byl dostatečný důkaz." Nebyla to otázka. Bylo to prohlášení. Seletin zamyšleně sklonil hlavu.

„Pečeť jsem samozřejmě poznal. Ale o osobě, která ji má v držení, jsem nevěděl nic. Koneckonců, pečeť je možné ukrást nebo i napodobit. Měl jsem vyjednávat s mladou ženou. Potřeboval jsem mít jistotu, že jste skutečná princezna. Proto jsem chtěl, aby se Amán za mě vydával. Věděl jsem, že ten podvod nejspíš odhalíte. Ale kdybyste měla v plánu nějakou vlastní lest, mohla byste předstírat, že na mou hru přistupujete. Jedině pravá princezna by odvážně a důstojně dala najevo, že mě prohlédla, a odešla by tak jako vy."

Usmál se na Halta. „Vaše princezna má pevné nervy. Byla by z ní skvělá Aridka."

„Je skvělou Araluenkou," odpověděl Halt a vakír mu dal za pravdu.

Potom si zamnul ruce a nedočkavě se usmál.

„Tak a teď snad můžeme vyjednávat!"

* * *

Smlouvání zabralo skoro celý zbytek dopoledne. Seletin se vrátil k základnímu požadavku osmdesáti tisíc rílů. Evanlyn

odpověděla nabídkou pětačtyřiceti tisíc. Když na ni dotčeně pohlédl a připomněl, že předtím začínala na padesáti tisících, Evanlyn odvětila, že se ji předtím pokusil podvést a že její důstojnost si nyní žádá jako výchozí bod nižší částku.

Vyjednávání pokračovalo. Seletin vyzdvihoval skutečnost, že náklady na střežení Eraka a péče o něj už přišly jeho provincii na značnou sumu peněz.

„Ty vojáky by bylo možné výhodněji využít jinde," řekl vakír. „Loupeživí Tualagové bez ustání přepadávají naše vesnice."

Při zaslechnutí toho jména Halt zbystřil. Údaje, které dostal od Crowleyho, se opíraly o výzvědné zprávy staré něco málo přes rok. Žil v domnění, že Tualagové, divoký loupeživý pouštní kmen, byli úspěšně potlačeni. Pokud se vakírovi dalo věřit, zřejmě opět získali něco ze své dřívější síly. Halt si pomyslel, že to je důležitá skutečnost – pokud to ovšem nebyla jen vyjednávací lest ze Seletinovy strany.

Evanlyn vyjádřila pochopení pro vzniklé výdaje. Ale tón jejího hlasu nenechával nikoho na pochybách, že ji ani za mák nezajímají. Jako protitah uvedla výdaje spojené s výpravou do Aridy – a cenu, jakou znamená její doprovod.

„Jen zřídka je výpravám dopřána přítomnost tří hraničářů," zdůraznila. „Jejich dovednosti jsou v mé rodné zemi velmi potřebné."

Nyní byla řada na Seletinovi, aby zpozorněl. Když vyslovila slovo „hraničáři", přimhouřil oči. Už předtím pochopil, že na těch třech mužích v pláštěnkách je něco zvláštního. Na pohled vypadali obyčejně, jako lučištníci nebo lovci. Ale obklopovala je sebejistota a ten starší, princeznin hlavní rádce, hovořil s velkou autoritou, jaká by se u prostého lučištníka nikdy nedala očekávat. Hraničáři. Ano, to slovo slyšel. O hraničářích z Araluenu se leccos proslýchalo – vyprávěli o nich námořníci, kteří jejich zemi navštívili. Byly to nepřesné, neověřené zkazky a nepochybně přehnané. Ale stačily k tomu, aby ho přiměly pohlížet na návštěvníky s oživeným zájmem.

Přestože mu hlavou táhly takové úvahy, pokračoval v přívětivé rozmluvě o vzniklých nákladech a výdajích – a o jejich náležité náhradě, kterou je třeba ve výkupném zohlednit.

„Nemělo by se zapomínat, že váš přítel a spojenec sem připlul jako nájezdník," prohlásil. „Chystal se vyloupit pokladnici města Al Šaby." Chytré použití slov „přítel a spojenec" nenápadně naznačovalo, že araluenské království snad Erakův nájezd mlčky schválilo. Což Seletina povzneslo na mravně vyšší úroveň. „Takový úmysl vyžaduje určité potrestání."

Evanlyn takové stanovisko uznala – stěží mohla udělat něco jiného. Oponovala však skutečností, že nic vlastně ukradeno nebylo, ale tohle kolo vyhrál Seletin a ona byla nucena zvýšit nabídku na padesát pět tisíc. Nato Seletin řekl, že možná bude zvažovat – ano, zvažovat – částku sedmdesát osm tisíc.

A tak to šlo dál. Seletin si průběh jednání očividně vychutnával. Smlouvání bylo jeho aridskému srdci velmi blízké. A Evanlyn ke svému překvapení po nějaké chvíli zjistila, že i jí se to líbí. Vakír byl okouzlující a zdvořilý muž. Bylo nemožné cítit se nějak dotčeně. A musela uznat, že je velmi pohledný, takovým cizokrajným a chvástavým způsobem.

Nakonec dospěli k předběžné dohodě. Suma činila šedesát šest tisíc, čtyři sta osm rílů stříbra v podobě příkazu k výplatě, který bude vystaven na Silasiánskou radu. K dodatečným čtyřem stům osmi rílům se dostali, když Seletin bědoval, že Silasiánští si od konečné částky odečtou odměnu pro sebe. Jelikož vyplacení stříbra bylo naprosto zaručené, trochu ustoupil v celkové částce. Ale odměna za zprostředkování ho pořád rmoutila.

Napsal výslednou sumu na pergamen a několikrát pokýval hlavou.

„Ještě si vezmu hodinu na rozmyšlenou," prohlásil.

Povstal a nabídl Evanlyn ruku, aby jí pomohl vstát. I když byla Evanlyn mrštná a pružná jako kočka, nabídku přijala a s potěšením se jeho ruky přidržela. Viděla, že Horác se trochu

zamračil, a v duchu se usmála. Pomyslela si, že obdivovatelů nemá mladá dívka nikdy dost. Willa, jak si všimla, nijak nevyvedlo z míry, že se Seletinovy ruky držela o trochu déle, než předepisovala společenská pravidla. Ale co, hraničáři byli přece vycvičení, aby se tvářili, že je nikdy nic nevyvede z míry. Třeba v něm žárlivost vřela potají, napadlo ji.

Povstali i ostatní a Svengal při zvedání svého mohutného těla zahekal.

„Nechám vás doprovodit zpět do domu pro hosty," sdělil Seletin Evanlyn. „S odpovědí za vámi přijdu za hodinu."

Navzdory odkladu Evanlyn věděla, že nabízená částka bude přijata. Než dopoledne vyšli z domu pro hosty, Halt jí řekl, že hodinová lhůta na rozmyšlenou je prostě nezbytnou součástí aridského vyjednávání.

Usmála se a mírně se uklonila. „Děkuji, Excelence. Budu očekávat vaše rozhodnutí."

* * *

Když se vrátili do domu pro hosty a usadili se na dvoře kolem stolu, Svengal netrpělivě zakroutil hlavou.

„Proč kolem toho musejí nadělat tolik cirátů?" divil se. „My víme, že tu sumu odkývají. Oni vědí, že ji odkývají. Proč to neříct rovnou a je hotovo?"

„Je to něco jako výraz úcty," vysvětloval mu Halt. „Celé to pak vypadá, že jsi to usmlouval natolik, že to nemohou přijmout hned. Potřebují dělat okolky. Oni si v takových jemnůstkách libují."

Svengal zafuněl. Jako většina Skandijců dával přednost přímému jednání. Klikaté cestičky diplomacie ho nezajímaly.

Gilan se zasmál. „Líbila se mi jemná narážka, že jsme nějak namočeni do toho nájezdu."

Halt kývl. „Myslíš tu zmínku, že jsme ‚přátelé a spojenci'? To bylo hezké rýpnutí."

Svengala pořád dopalovalo, že se tu takhle zbytečně mrhá časem. Navíc se nudil a byl unavený z toho diplomatického chování, a tak zatoužil po nějaké hádce, aby si ukrátil čas.

„No, svým způsobem má pravdu. To víte, tohle všechno je částečně i vaše chyba," prohlásil.

Halt se na židli předklonil a obočí mu vyjela nahoru. „Naše chyba?"

Svengal neurčitě mávl rukou. „Jo. Přece kdybyste vy mermomocí nechtěli, abychom my skončili s nájezdama na vaši zemi, vůbec bychom se sem nevypravili."

„Odpusť mi, ale s tím nesouhlasím," řekla Evanlyn. „Přece nás nemůžeš chtít obviňovat z toho, že Erak má ve zvyku vyhrnout se na pobřeží, mávat sekerou a pobrat všecko, co není přibité?" Hned si uvědomila, že ta slova mohla vyznít trochu hrubě, a tak omluvně dodala: „Nic ve zlém, Svengale."

Svengal pokrčil rameny. „Budiž. Vlastně to Eraka při nájezdu dost vystihuje. Jenže jde o to, že…"

Ať už šlo o cokoli, zůstalo jim to utajeno, protože v tu chvíli se objevil sluha a oznámil Seletinův příchod. Vakír následoval pět kroků za ním, a když povstali, usmál se na ně.

„Ujednáno," oznámil a všichni kolem stolu se usmáli také.

„To je báječné, Excelence," řekla Evanlyn. „V zavazadlech mám příkaz k výplatě pro Silasiánskou radu. Je zapotřebí jen doplnit částku a já pak připojím svou pečeť. Můžeme to provést hned teď."

Seletin spokojeně kývl. „Kdykoli vám to bude vyhovovat, Vaše Výsosti," řekl. „Nemusíte spěchat."

Obě strany se naštěstí bez problému shodly na příkazu k výplatě. Příkazy pro Silasiánskou radu byly v této oblasti dobře známé, a i když Araluenci a Aridové měli rozdílné písmo, oba národy používaly stejnou číselnou soustavu. Odsouhlasená suma, kterou Evanlyn vyplní, bude pro všechny jednoznačná.

„Jsem si jistý, že s tím by Erak nesouhlasil," poznamenal Halt. „Kdy se s ním budeme moct setkat a oznámit mu tu novinu?"

Seletin zaváhal.

„Ach… ano. Dopravíme ho sem,“ souhlasil nakonec.

„Dnes?“ zeptal se Halt a opět se objevilo drobné zaváhání.

„Možná to potrvá trochu déle,“ odpověděl Seletin. Halt na něj podezíravě pohlédl.

„Jak dlouho?“ zeptal se velice důrazně. Seletin ho obdařil tím nejsmířlivějším úsměvem. Halt zůstával nesmiřitelný.

„Čtyři dny? Možná pět?“ řekl Seletin.

Evanlyn s Haltem si vyměnili rozhořčené pohledy.

„Kde vlastně je?“ zeptala se princezna Seletina. Willovi neušel napjatý podtón jejího hlasu. Podle všeho ani Seletinovi. Jeho odzbrojující úsměv trochu znejistěl.

„V pevnosti v Mararoku,“ řekl. „Jsou to čtyři dny jízdy směrem do vnitrozemí.“

Devatenáct

„Kdy jsi měl v úmyslu podělit se s námi o tuhle novinu?“ Klid v Haltově hlase byl zrádný. Seletin pokrčil rameny. „Až skončí vyjednávání. Nechal jsem ho přemístit z Al Šaby před třemi dny, když jsme poprvé spatřili vaši loď. Bylo klidně možné, že se nedohodneme, a pro ten případ jsem chtěl, aby vězeň byl někde, kam se jeho posádka nemůže potají přikrást a násilím ho vysvobodit.“ Pohlédl na Svengala. „Nic ve zlém.“

Skandijec se zhluboka nadechl a velice pomalu vydechoval. Bylo zjevné, že má co dělat, aby se ovládl.

„Víš, jestli lidi nepřestanou házet takovýma pomluvama, už to brzy začnu brát ve zlém. A pak půjde všechno spíš hůř než líp. Když my Skandijci vezmeme něco ve zlém, bereme si sekery.“

Seletin sklonil hlavu. „V tom případě přijmi moji nejhlubší omluvu. V každém případě, jelikož jednání skončilo úspěšně, pošlu zprávu do Mararoku a nechám oberjarla dopravit zpátky sem. Hned jak obdržím příkaz k zaplacení opatřený pečetí.“

„Ó ne. To si nemyslím,“ okamžitě prohlásila Evanlyn. „Nedám z ruky skoro sedmdesát tisíc rílů, dokud neuvidím, že zboží je nepoškozené.“ Málem už Svengalovi řekla, aby

„nebral ve zlém“, že jeho oberjarla nazývá „zbožím“. Vzhledem ke Svengalovu předchozímu prohlášení však považovala za moudřejší to nedělat.

Dostali se do slepé uličky. Seletin nebyl ochoten přivézt Eraka zpátky na pobřeží, dokud nebude mít zmocnění k penězům. Stejně tak Evanlyn nehodlala zaplatit, dokud nebude mít důkaz, že Erak je v pořádku. Oba vyjednavači si neústupně měřili jeden druhého. Ticho nakonec prolomil Will.

„Co kdybychom ho jeli do Mararoku vyzvednout my?“ zeptal se Seletina. „Princezna se může přesvědčit, že Erak je v pořádku, a příkaz předat tam.“

Evanlyn i Seletin okamžitě pohlédli na Halta, co odpoví, a Willa napadlo, jak je to příznačné. Starší hraničář pokyvoval hlavou.

„Myslím, že je to dobrý nápad,“ řekl. Bylo to přijatelné pro obě strany. A navíc tu byla výhoda, že pojedou do aridského vnitrozemí. Jen velmi málo Araluenců se zatím odvážilo dál než na půl míle od pobřeží a hraničářská touha po strategických znalostech byla nenasytná. Pohlédl na Seletina. „Předpokládám, že zajistíš princezninu bezpečnost?“

„Vezmeme jako doprovod padesát vojáků,“ potvrdil Seletin.

„A moji posádku,“ připojil Svengal. „Konec konců, přísahali jsme, že budeme princeznu chránit.“

Tentokrát však Seletin nesouhlasil.

„Ne,“ prohlásil rozhodně. „Nedovolím, aby Aridou táhla ozbrojená jednotka Skandijců.“

„Je jich jen třicet,“ bezelstně namítl Svengal. Seletin se pochmurně usmál.

„Třicet Skandijců,“ řekl, „vydá za malou armádu.“

Svengal se při té pochvale musel skromně ušklíbnout. Seletin přejel pohledem k Haltovi.

„To nemohu dovolit,“ řekl prostě.

Halt kývl. „Má pravdu, Svengale. Ty bys taky nedovolil stovce aridských vojáků, aby se potloukali po Skandii, nebo ano?“

Svengal si zamyšleně okusoval knír a nakonec musel dát Haltovi za pravdu.

Když hraničář viděl, že je na vážkách, dodal: „A myslím, že nás pět, spolu se Seletinem a padesáti vojáky, postačí, aby byla princezna v bezpečí.“

Evanlyn slabě zakašlala a všichni na ni pohlédli.

„Myslím, že princezna,“ prohlásila šibalsky, „by byla raději, kdybyste o ní nehovořili, jako by tu nebyla.“ Pak se usmála na Svengala a pokračovala: „Na tu krátkou dobu, kterou nám zabere cesta do Mararoku, ráda tebe i tvé námořníky přísahy zprostím.“

Nato se obrátila k Seletinovi.

„Tak kdy vyrazíme?“

* * *

Vyjeli druhého dne těsně před úsvitem. Seletin upozorňoval, že Aridové nejraději cestují v dopoledních hodinách, než slunce dosáhne plného žáru. Nikdo z Araluenců neměl důvod s ním nesouhlasit.

První míli cesty je provázel vítr od moře. Po ránu byl svěží a chladivý, a tak ujížděli rychle. Seletin poskytl Evanlyn koně z domácího plemene, které měli aridští bojovníci v oblibě. Byl vyšší než hraničářští koně, měl lehčí stavbu těla a ušlechtilejší vzhled. Srst měl na rozdíl od huňatých koníků hladkou a krátkou. Halt si pomyslel, že ten kůň je zřejmě schopen na krátkou vzdálenost dosáhnout bleskové rychlosti, a s obdivem ho sledoval. Nepochybně dokázal dobře snášet vedro a žár pouště.

Podobného koně nabídl aridský vůdce i Horácovi, ale ten se rozhodl zůstat na Kikrovi.

„Už mě zná,“ prohlásil s úsměvem.

Ujížděli do vnitrozemí a nad nízkými horami na východě se zvolna objevoval oranžový pruh. Když se dostali dál od pobřeží, vítr od moře ustal, ale vzduch zůstával chladný. Za jasných pouštních nocí žár rychle vyprchává, varoval je

Seletin. Noci byly překvapivě chladné, zatímco dny sálaly horkem.

„Myslel jsem, že v poušti má být jenom písek," řekl Horác Willovi a prohlížel si kamenitou zem, po které jeli.

Seletin jeho poznámku zaslechl a otočil se k němu.

„Až dorazíme k Písečné prolákline, uvidíš ho spousty," řekl. „Teď projíždíme pobřežní plání. Pak přijde pás písečných dun, který se táhne něco přes osmnáct mil, a potom nás čeká prudké stoupání asi čtvrt míle dlouhé, do města Mararoku."

„Takže uvidíme velký kus Aridy," zaradoval se Horác.

Tři hraničáři si vyměnili rychlé pohledy. Včera večer Halt zavolal Willa a Gilana do svého pokoje. „Tohle je velká příležitost, jak poznat kus aridského vnitrozemí," řekl. „Mapy, které v Araluenu máme, jsou přesné do vzdálenosti dvou mil od pobřeží, všechno ostatní jsou jen pusté dohady."

Will s Gilanem dychtivě naslouchali. Hraničáři byli posedlí shromažďováním informací, a kdyby někdy v budoucnu došlo k roztržce s Aridou, podrobná znalost zdejší krajiny by mohla být životně důležitá.

„Všímejte si všech prvků krajiny – útesů, kopců, vysokých skal, studní. Především studní. Až budeme odpočívat, zapište si to. Každý večer poznámky porovnáme, abychom měli jistotu, že budou co možná nejpřesnější. Pak nakreslíme mapu denního postupu. Máte každý svůj hledač severu?" zeptal se.

Oba mladí muži přikývli. Hledače severu byly zmagnetované ocelové drátky uložené v ochranném pouzdře, kde se volně otáčely v severojižním směru. Jejich význam a využití objevili původně Skandijci. Všichni hraničáři je u sebe nosili.

„Tak je používejte," pokračoval Halt. „Ale snažte se dávat pozor, aby si Seletin zbytečně nevšiml, co provádíme."

Seletin nebyl žádný hlupák. Viděl rychlý pohled, který si vyměnili tři hraničáři, a rozhodl se, že na ně bude dávat pozor. Mezi oběma zeměmi sice zrovna nepanovalo nepřátelství, ale kdo mohl vědět, kdy se to změní.

Oslnivé oko slunce nyní vyklouzlo nad obzor – velký červený kotouč stoupal oblohou. Willa zaujalo, že v tuto denní dobu je možné pozorovat pohyb slunce. V jednu chvíli nad obzor teprve vykukovalo, v příštím okamžiku bylo vidět celé. A hned začalo pálit a zahánělo zbytky nočního chladu.

„Nějak se mi to nelíbí," zamumlal Svengal. Jel na mohutně stavěném valachovi. Štíhlý kůň z aridského chovu by na tak dlouhé cestě jeho rozměrné tělo neunesl. Seletin na Svengala zvědavě pohlédl a Skandijec ukázal na slunce.

„Když uvidíš takhle rudý východ slunce na moři, začni se poohlížet po přístavu," prohlásil.

Vakír pokýval hlavou. „V poušti je to stejné. Nezřídka to znamená bouři. Ale ne vždy," dodal a chlácholivě se usmál na Evanlyn.

V hodinách před úsvitem jeli ve skupině obklopení kruhem Seletinových vojáků. Když se rozednilo, Seletin zapískal na malou stříbrnou píšťalku a vojáci zaujali denní pozice. Pětičlenná skupinka cválala vpřed, dokud neměla náskok půl míle – stále byli v dohledu, ale v případě hrozícího útoku by dokázali ostatní včas varovat. Rozvinuli se do rojnice s odstupy asi dvou set padesáti kroků jeden od druhého.

Další pětice se stáhla zpět a podobným způsobem chránila hlavní skupinu zezadu. Zbývajících čtyřicet mužů se rozdělilo do dvou zástupů a jelo po bocích velitelské skupiny ve vzdálenosti sto padesáti kroků. Halt si pomyslel, že při jízdě takovou otevřenou, pustou krajinou je to výhoda. Seletin mohl rozmístit vojáky na velkém prostoru a nemusel je udržovat pohromadě v jedné stopě.

Další pozoruhodná vlastnost aridského uskupení spočívala v tom, že vojáci nemohli klábosit mezi sebou a propást tak případné nebezpečí. Všiml si, že všichni jezdci v obou bočních řadách se dívají stranou a neustále sledují obzor.

Pobídl Abelarda, aby se dostal na úroveň se Seletinovým bílým hřebcem.

„Čekáš nepříjemnosti?" zeptal se a kývl směrem k ochranné stěně vojáků. Seletin pokrčil rameny.

„V poušti vždycky čekej nepříjemnosti. Pak tě obvykle nepotkají.“

Halt uznale pokyvoval hlavou. „Velmi moudré,“ poznamenal. „Čí jsou to slova?“

Seletin se nepatrně pousmál. „Jednoho prozíravého muže,“ řekl. „Vlastně moje.“

Rozhlédl se kolem. Viděl, že mladší z hraničářů se zaujetím hledí na vysoký kopec v dálce s výrazně zakřiveným vrcholem a něco si zapisuje na kousek papíru. Usoudil, že nemá moc možností, jak mu v tom zabránit.

Uvědomil si, že Halt se opět na něco ptá.

„Zmiňoval jsi Tualagy,“ řekl hraničář. Kývl směrem k ochrannému zástupu vojáků kolem nich. „Slyšel jsem, že jsi je dost zkrotil.“

Seletin podrážděně zavrtěl hlavou. „Nikdo nedokáže ty ďábly zkrotit na dlouho. Co ty o nich víš?“

Halt pokrčil rameny. „Jsou to nájezdníci. Lupiči. Vrahové,“ řekl.

Seletin zachmuřeně přikyvoval. „To všechno jsou a ještě mnohem horší. Říkáme jim Bohem zapomenutí, Jezdci s modrým závojem. Opovrhují pravou vírou. Uctívají ďábly a démony a oddávají se vraždění, loupení a drancování. Potíž je v tom, že na poušti jsou jako doma a umějí udeřit a zmizet dřív, než my se zmůžeme na obranu. Nemají žádnou čest a neznají milosrdenství. Nejsi-li jedním z nich, pak pro ně nejsi člověk. Tvůj život nemá cenu.“

„Ale vám se přece jednou podařilo je porazit?“ připomněl Halt.

„Ano. Spojili jsme se s Bedulliny.“ Seletin viděl, že Halt má na rtech další otázku, a pokračoval s vysvětlením. „To je kočovný kmen z pouště. Bojovníci. Nezávislí a velice hrdí. Ale zaslouží si úctu. Vyznají se v poušti skoro tak dobře jako Tualagové a dočasně se s námi spojili, aby byli Tualagové potřeni.“

„Škoda že se to nepodařilo natrvalo,“ poznamenal Halt.

Seletin na něho pohlédl. „Jistě. Ale jak říkám, Bedullini jsou hrdí a nezávislí. Jsou jako sokoli. Na chvíli je můžeš používat při lovu. Ale oni ve skutečnosti vždycky loví sami pro sebe. Možná nadešel čas, abych je opět oslovil a abychom Tualagy odkázali do patřičných mezí.“

Haltovi neuniklo, že vakír se stále častěji dívá k jižnímu obzoru. Podíval se tam také a spatřil tenkou temnou linku.

„Něco nepříjemného?“ zeptal se. Seletin blýskl uklidňujícím úsměvem.

„Možná. Ale aspoň že nás nebudou trápit Tualagové. Zřídka se pohybují ve skupinách větších než deset mužů. Padesát vojáků je příliš velká jednotka, než aby na ni zaútočili.“

„To ano,“ zamumlal Halt. „Ale prozíravý muž by měl vždy počítat s nepříjemnostmi, neříkal jsi to tak?“ Rukou se bezděčně dotkl tětivy mohutného dlouhého luku, který měl zavěšený přes rameno. Seletin si pohybu všiml. Opět pohlédl k jižnímu obzoru. Temná čára se výrazně zvětšila. A zdálo se, že se přiblížila. Seletin sáhl pod košili pro stříbrnou píšťalku.

„Myslím, že přivolám předsunuté jezdce blíž,“ prohlásil. „Brzy se možná zhorší viditelnost.“

Svengal pobídl svého statného koně a dojel k nim. Ukázal směrem, odkud se blížila bouře.

„Vidíš?“ zeptal se a Seletin přikývl. „Když se do nás nějaká taková pustí na moři, je plná vichru a vody a leje tak, že se člověk nemůže ani nadechnout. Co přináší tahle?“

„Písek,“ sdělil jim Seletin. „Spousty a spousty písku.“

Dvacet

Po znamení píšťalkou se jezdci z doprovodu stáhli k nim a v Seletinově chování se projevil dosud nepoznaný spěch. Pohledem se ujistil, že všichni cizinci mají na sobě kufíje, které jim dal, když vyjížděli z Al Šaby. Byly to pokrývky hlavy, v podstatě jednoduché čtverce z bavlny, přeložené do trojúhelníku a přehozené přes hlavu tak, aby cípy visely po stranách obličeje a v týle a chránily před sluncem. Utahovaly se pomocí kroucené šňůrky z velbloudí srsti.

Nyní jim rychle ukázal, jak se prodloužené cípy dají přetáhnout přes obličej a omotat tak, aby zakryly nos a ústa. Byl to jednoduchý, ale velmi účinný způsob, jak si v poušti chránit hlavu.

„Budete je potřebovat," sdělil. „Jakmile do nás udeří stěna písku, nebudete moct bez nich dýchat."

Will pohlédl k jihu. Tenká temná čára, které si před pár minutami všiml, se změnila v široký pás táhnoucí se od jednoho konce obzoru k druhému. Vlastně měl pocit, jako by se obzor přiblížil. Pohlédl k severu, aby si to ověřil. Písečná bouře zakrývala celý jižní obzor. U země měla špinavě hnědou barvu, téměř černou. A nyní bylo vidět, že se zvedá do veliké

výše a postupně zakrývá oblohu. Bouře jim rychle vymezovala hranice světa.

Seletin se zvedl v třmenech a rozhlížel se po nějakém úkrytu.

„Tamhle!“ zvolal. „Je tam mělké vádí. Pod břehem se trochu schováme.“

Pobídl koně směrem k vádí, suchému úzkému údolí, které se zařezávalo do tvrdé skalnaté půdy. Jeho stěny byly stěží deset stop vysoké, ale poskytovaly alespoň nějakou ochranu. Ostatní rychle pospíchali za ním. Seletin zastavil několik kroků před okrajem a pouštěl je napřed.

„Můj bože,“ hlesl Horác, „podívejte, jak rychle se valí!“

Vzhlédli. Špinavě hnědá stěna vířícího písku teď úplně zakryla výhled na jih. Nebylo tam nic než bouře a viděli, jak rychle postupuje k nim. Pohybuje se to jako vítr, napadlo Willa. Pak si uvědomil, že to *je* vítr.

Zjistil, že Evanlyn se na něj dívá. Vyměnili si ustarané pohledy a Will věděl, že oba myslí na totéž – na strašnou bouři, kterou zažili před lety, když se plavili jako zajatci na *Vlčím větru.* Pokusil se o uklidňující úsměv, ale v tu chvíli do nich udeřil první nápor bouře – neuvěřitelně horký a páchnoucí poryv milionů nepatrných letících zrníček písku.

Když písek šlehl Cuka po hlavě a do slabin, koník sebou polekaně trhl. Will držel otěže pevnou rukou. Zpravidla stačilo, když je držel zlehka, ale věděl, že za těchto okolností bude pro Cuka lepší, když ucítí pevný tlak udidla.

„Nic si z toho nedělej, hochu,“ řekl mu. „Je to jen písek.“

Najednou je obklopoval strašlivý ječící vítr. Světla ubývalo. Will polekaně zjistil, že Evanlyn, vzdálená ani ne sedm kroků, se mu teď jeví jako temný neurčitý obrys v šeru. Ostatní nebylo vidět o nic lépe.

Pak mezi ně vjel Seletin a oni se tlačili k němu, aby ho slyšeli. Koně neklidně pohazovali hlavami a řehtali. Seletin si uvolnil ochrannou kufíji na ústech a vykřikoval pokyny.

„Jeďte dolů do vádí. Sesedněte a otočte koně ocasem k větru. Jestli chcete, zkuste jim přikrýt hlavy pláštěnkami. Pak budeme…“

Ať už chtěl říct cokoli, slova zanikla v prudkém záchvatu kašle, protože se nadechl jemného vířícího písku. Předklonil se, opět si přetáhl šátek přes obličej a rukou mával směrem k vádí.

Halt jel první. Willa zachvacovala panika, protože si uvědomil, že učitel se mu po několika krocích ztratí z dohledu, pokud si nepospíší za ním. Poblíž vnímal další rozmazané postavy, byli to Gilan, Horác, Evanlyn a Svengal. O kus dál se v bouři pohybovaly matné skvrny a Will pochopil, že to jsou aridští vojáci a že také míří do úkrytu.

Temný stín, jímž byli Halt s Abelardem, jako by se propadl do země, a Will pochopil, že se museli dostat na okraj vádí. Cuk je viděl zmizet a zneklidněl, když ucítil, že půda pod nohama je nejistá. Pronikavě zaržál a navzdory Willovu pobízení odmítal jít dál. Vítr kolem nich skučel s hrozivou silou a koník byl úplně zmatený. Nikdy předtím neodmítl vykonat Willův povel, ale teď se ani nehnul. Vítr mu nedovolil slyšet konejšivý, důvěrně známý pánův hlas a on někde vpředu cítil nebezpečí. Viděl, jak se Halt s Abelardem ztratili, a byl vycvičený, aby za takových okolností chránil svého pána. Zapřel se předními nohama a pevně stál, hlavu skloněnou proti ječícímu, řezavému větru.

Will si všiml, že ho míjí temná postava. Díky tomu, že Kikr byl o několik dlaní vyšší než Cuk, poznal, že je to Horác. Minul ho ještě někdo další. Will neměl tušení, kdo to je. Bouře se ještě zhoršovala, i když se to zdálo neuvěřitelné. Vítr byl horký jako závan z pece, vzduch rozžhavený, a miliony vířících, bodavých částeček písku rozdíraly každý kousíček nechráněné kůže. Zrnka písku se protlačila oblečením, pod obličejové roušky z kufíjí, do bot, za límec a do každého záhybu kůže – oční víčka, uši i nosní dírky ho byly plné a Will se bolestivě rozkašlal.

Zjistil, že kašel ho nutí vdechovat víc písku, než vykašle, ale nedokázal ho ovládnout.

Pochopil, že tady nemůže takhle stát. A nemůže opustit Cuka. Bude muset sesednout, koníka vést a doufat, že když Cuk před sebou uvidí svého pána, zklidní se natolik, aby se pohnul. Pevně sevřel otěže a zhoupl se dolů na zem. Jindy by spoléhal na Cuka, že při sesedání zůstane klidně stát. Věděl však, že ve řvoucí, pekelné písečné bouři nemá koník daleko k panice.

Pravou rukou zdola objal koníkův krk, hladil ho a slovy konejšil, levou rukou po celou dobu pevně držel otěže. Zřejmě to zapůsobilo. Cukovy zapřené přední nohy se uvolnily a kůň se na Willovo naléhání nechal přimět k několika nejistým krokům.

„Tak pojď, chlapče. Nic to není, jen písek.“ Snažil se mluvit tiše a konejšivě, ale vlastní hlas ho vyděsil, protože zněl jako drsné, přerývané skuhrání. Pochyboval, že ho kůň slyší, ale cítil, že dotykem pravé ruky a tělesnou blízkostí se mu daří koníka zvládat.

Sehnul se a táhl Cuka vpřed, snažil se najít místo, kde se půda svažuje do vádí. Bylo to jediné, co mohl udělat, aby rozeznal pevnou zem od prachu zvířeného bouří. Podíval se na Cukovu hlavu. Koník měl oči pevně zavřené před větrem. Jemný písek a prach vytvořil škraloup okolo vlhkých očních koutků a víček.

Kde je k čertu ten břeh? Will klopýtal vpřed, namáhavě za sebou vlekl neochotného Cuka. Pevně zatáhl za otěže a kůň se trochu podvolil, udělal tři další nejisté kroky vpřed. Will si uvědomil, že instinkt Cukovi velí postavit se ocasem proti větru a chránit si tak oči a uši před šlehajícím pískem. Jenže Will musel koníka nutit k postupu vpřed, do chabého úkrytu, který jim poskytnou břehy vádí. Tušil, že bouře ještě nedosáhla vrcholu.

Písek šlehal Willa do očí, oslepoval ho a Will na chvíli pustil koňský krk, aby si zkusil promnout oči. Byla to zbytečná námaha. Prskal a lapal po dechu, oslepený a přidušený bouří. Znovu zatáhl za otěže a vykročil vpřed, hlavu schýlenou proti řvoucí temnotě před sebou.

A ucítil, že noha šlápla do prázdna.

Ztratil rovnováhu a potácel se na okraji vádí, volnou rukou máchal ve vzduchu ve snaze stát znovu pevně. Mávající ruka udeřila Cuka do čenichu a koník překvapeně a polekaně couvl, oslepený dotěrným pískem kolem očí a neschopný zjistit, odkud rána přišla.

Will začínal padat a zoufale uskočil zpět od okraje vádí. Otěže se mu vytrhly z ruky, protože Cuk sebou škubnul, vyděšený burácením větru a náhlou a nečekanou ranou do hlavy. Úzkostí byl celý bez sebe, že necítí dotek svého pána. Oslepený pískem se Cuk instinktivně otočil proti větru a snažil se v bouři kolem sebe najít Willův pach. Jeho smysly, obvykle tak ostré a jemně vybroušené, však byly otupené vše prostupujícím řevem bouře, horkem a bičujícím zvířeným pískem. Ve snaze najít svého pána udělal krok, potom další a pronikavě přitom ržál úzkostí. Zamířil však úplně špatným směrem.

Will se vyhrabal na nohy. Pokoušel se na koně volat, ale z hrdla mu vycházelo jen chroptění. Myslel si – *myslel* – že o pár kroků dál něco vidí. Klopýtal tím směrem a věděl, že je to Cuk. Jenže nejasná postava, nic víc než napůl tušená tmavší skvrna v okolní tmě, se vzdalovala a zmizela Willovi z očí. Klopýtal kupředu a vítr se mu teď opíral do zad.

„Cuku!“ snažil se křičet. Ale neslyšel ani sám sebe, protože jeho křik zanikal ve vítězném jekotu silného větru. Will natáhl ruku, ale nenahmátl nic než letící písek.

Pak jako zázrakem uviděl, že z temné masy větru, písku a prachu se vynořuje stín.

„Cuku!“ zajíkl se. Jenže za límec pláštěnky ho popadla čísi ruka a táhla ho vpřed.

Mlhavě si uvědomoval, že má před sebou Seletina.

„Dolů… dolů!“ křičel na něj vakír a tlačil ho k tvrdé zemi. Will se železnému sevření bránil.

„Kůň…“ podařilo se mu ze sebe vypravit. „Můj kůň…“

„Nech… ho!“ Seletin mluvil pomalu a zřetelně, aby mu bylo v bouři rozumět. Nyní pobídl svého koně, vycvičeného a

zvyklého žít v těchto podmínkách, aby poklekl, a druhou rukou pořád držel Willa za límec. Aridský kůň si lehl na bok a hlavu přitiskl k vlastnímu tělu. Will ucítil, že mu Seletin podrazil nohy, a když se oba ocitli na zemi, táhl ho do skromného závětří za koňským trupem.

„Cuk!“ ječel Will ze všech sil a vyprahlý krk při tom nesnesitelně pálil. Seletin zápolil s Willovou pláštěnkou, snažil se ji přetáhnout oběma přes hlavu, aby je chránila před pískem. Naklonil se, aby mluvil Willovi přímo do ucha.

„Tam venku zemřeš!“ křičel. „Teď ho nenajdeš. Zkus to, a umřeš! Je pryč! Rozumíš?“

Will si otupěle uvědomoval, že má pravdu. V oslepující a vířící spoustě písku, která je obklopovala, by neměl naději koně najít. Bodalo ho u srdce, když na Cuka pomyslel – jak je opuštěný a vyděšený v tom pekle – a nezadržitelně se rozvzlykal, bolestnými vzlyky, které otřásaly celým jeho tělem.

Slzy mu však netekly. Vedro a dotěrný dusivý písek a prach mu nedopřály dokonce ani takovou drobnou úlevu.

Dvacet jedna

Bouře se přehnala. Will netušil, jak dlouho je drtila, ohlušovala a mučila. Určitě celé hodiny. Ale nakonec pominula.

Když zuřila kolem nich, bylo to, jako by se jeho smysly uzavřely, takže vnímal pouze ječivý, trýznivý řev větru. V náhlém tichu, které její odchod provázelo, si začal uvědomovat jiné pocity. Na nohou a na těle mu leželo něco těžkého, a také na pláštěnce, kterou jim Seletin oběma přetáhl přes hlavu. Cítil, že Seletin se hýbá, a zavrtěl se, aby se také zbavil svírající zátěže. Pochopil, že je to písek, kterým je zasypal běsnící vítr.

Seletin vedle zakašlal a podařilo se mu vyprostit cíp pláštěnky. Svezl se na ně proud špinavého žlutohnědého písku. Will se přetočil na záda, stáhl pláštěnku z obličeje a pohlédl na své tělo.

Nikde neviděl ani známku po trupu nebo nohou. Nebylo tu nic než kopec písku. Will se s námahou posadil a rukama ze sebe odhrnoval písek. Všiml si, že Seletin dělá to samé.

Hromada za Willovými zády jako by se pohnula a on se polekaně otočil právě včas, aby spatřil, jak se Seletinův kůň převaluje a hrabe nohama. Hřebec se s námahou postavil a oba muže, kteří se za ním ukrývali, zavalila obrovská dávka písku.

Jakmile stál hřebec na nohou, mocně se otřepal a lítal další písek.

Will se s námahou posunul na místo uvolněné koněm a cítil, že se mu tím pohybem nohy uvolňují. Ještě jednou zabral, vymanil se ze sevření písku a ztěžka vstal.

Dole pod nimi, na dně vádí, si ostatní počínali stejně. Všiml si pohybu v řadách nahromaděného písku, které označovaly místa, kde se ukryli. Potom se asi na dvaceti místech písek začal vzdouvat jako pod vlivem nějakého menšího zemětřesení, a postupně se objevovala těla. Protože ostatní byli chráněni břehem, dopadli lépe než on se Seletinem. Vrstva písku, která je přikryla, nebyla tak vysoká a těžká. Koně se pod ochranou břehu mohli postavit zadkem proti větru, a tak byli v lepším stavu. Přinejmenším byli zasypaní jen z poloviny.

Will se podíval na Seletina. Celý obličej měl pokrytý přilnavým škraloupem jemného žlutavého písku. Oči, zarudlé a rozbolavělé, z něj vykukovaly jako z otvorů nějaké strašidelné masky. Will pochopil, že sám nejspíš nevypadá o moc líp. Vakír unaveně potřásl hlavou. Z rozsochy sedla sejmul měch s vodou, navlhčil cíp kufíje a začal zvířeti stírat písek nalepený kolem očí. Tiše k němu přitom promlouval. Pohled na koně, důvěřivě se odevzdávajícího do péče svého jezdce, Willovi připomněl strašlivou skutečnost. Horečně se rozhlížel kolem a doufal v nemožné – že uvidí ještě jednu hromadu písku, z ní se vynoří huňaté Cukovo tělo a bude se škrábat na nohy. Jenže nic takového nespatřil.

Cuk byl pryč.

Ztracený někde v pusté poušti. Will klopýtavě ušel pár kroků od okraje vádí a snažil se volat jeho jméno. Sucho a písek v krku však zmařily jeho úsilí a nevydal ze sebe ani hlásku. Ucítil na rameni něčí ruku, a když se otočil, Seletin mu podával měch s vodou. Nabral doušek do úst, vypláchl je a vodu vyplivl. Pak se napil a cítil, jak mu teplá voda svlažuje hrdlo.

Uvědomil si, že Seletin se ještě nenapil, vrátil mu měch a sledoval, jak si vypláchl ústa, vyplivl a potom polkl jeden nebo dva doušky.

„Jsi… v pořádku?“ ptal se trhaně. Will zavrtěl hlavou a máchl rukou směrem do pouště za nimi.

„Cuk,“ řekl zničeně. Víc říct nemohl. Zaslechl smekání a klouzání bot po písku a otočil se. Uviděl Halta, jak vyčerpaně šplhá nahoru na břeh vádí. I jemu pokrýval obličej nános žlutého písku. Oči měl zarudlé a zanícené.

„Jsi v pořádku?“ zopakoval Halt Seletinův dotaz. Pak rychle přejel očima ze strany na stranu a v tváři se mu mihlo zděšení. „Kde je Cuk?“ zeptal se s obavami. Will svěsil hlavu a bylo mu do breku. Ale stejně jako předtím se slzy neměly z čeho vytvořit.

„Pryč,“ řekl smutně. Dostal ze sebe jen to jediné slovo. Máchl rukou směrem do pouště.

„Pryč?“ podivil se Halt. „Kde pryč? Jak?“

„Kůň se ve vichřici splašil a vytrhl se,“ vysvětlil Seletin. Will usouženě pohlédl na Halta a zavrtěl hlavou.

„Já ho neudržel,“ vyhrkl. „Pustil jsem otěže! Je to moje vina… moje vina!“

Cítil, že mu Halt položil ruku kolem ramen, přitáhl ho k sobě a objal. Will v tom však nenašel žádnou útěchu. Nikdo a nijak nemohl zmírnit bolest, kterou prožíval. Jeho kůň, jeho milovaný Cuk byl pryč. A on za to mohl, protože pustil koníkovy otěže. Zklamal svého kamaráda Cuka ve chvíli, kdy on byl zmatený a vyděšený a kdy pomoc a podporu svého pána nejvíc potřeboval.

A konečně se dostavily i slzy, protlačily se spečenou vrstvou žlutého prachu na tvářích a Will položil hlavu Haltovi na rameno a nezadržitelně se rozvzlykal. Mlhavě slyšel hlasy přátel, kteří se vyčerpaní shromáždili kolem a vyptávali se, a slyšel i strašlivou, děsivě nezměnitelnou odpověď, kterou jim Halt dal.

„Cuk je pryč.“

Tři slova. Tři slova, která všem vzala řeč. Gilan, Horác i Evanlyn věděli, jak mnoho koník pro Willa znamenal. Věděli o zvláštním poutu, které se mezi hraničářem a jeho koněm vytvoří. A i když Svengal to vlastně nedokázal plně pochopit, pomyslel si, že to lze přirovnat ke smutku, jaký by zažíval Skandijec, kdyby přišel o svou loď, a také s Willem soucítil.

Will nejasně slyšel, jak té hrozné zprávě nemůžou uvěřit. Hraničář a jeho kůň byli něco víc než jen jezdec s koněm. To věděli všichni. Hraničář srůstal se svým koněm od prvních dnů, kdy se stal učněm, a společně se učili zvláštním dovednostem.

Seletin nechápavě přihlížel. Miloval koně jako všichni Aridové. Ale věděl, že v zemi drsné jako tahle jsou ztráty nevyhnutelné. Zlomená noha, nedostatek vody, žár slunce, samotářští pouštní lvi, písečné kobry číhající v každém vlhčím nebo stinném zákoutí, to vše mohlo koně zabít. Takové ztráty byly politováníhodné. Ale bylo nutné je snášet. Pohlédl na slunce a poznal, že už je po poledni.

„Pár hodin si tu odpočineme," řekl. „Budeme pokračovat později odpoledne, až nebude takové vedro."

Nařídil svým mužům, aby rozdělali oheň a připravili kávu. Pochyboval, že po utrpení, kterým prošli, bude mít někdo pomyšlení na jídlo. Věděl však, že káva je vzpruží. Sledoval, jak starší hraničář odvádí svého učně stranou do skrovného stínu pod břehem vádí a pomáhá mu usednout.

Princezna a mladý bojovník se k nim chtěli připojit a nabízeli útěchu, ale starší muž je pokynem ruky zadržel. Ještě nebyla vhodná doba.

Seletin věděl, že mladík musí být vyčerpaný. Všichni byli. Taková bouře, jakou přestáli, nedala vydechnout nikomu, koho zastihla. Svaly, nervy, mysl, vše měli napjaté k prasknutí. Strach drtil zejména ty, kdo písečnou bouři ještě nikdy nezažili. Tělesné a duševní vyčerpání bylo zničující.

Druhý hraničář, ten, co se jmenoval Gilan, se přesunul k vojákům rozdělávajícím oheň. Počkal, až uvaří kávu, a potom odlil trochu do misky a odnesl ji ke schoulené postavě pod břehem vádí. Dřepl si vedle mladíka a misku mu podával.

„Wille, no tak," řekl tiše. „Napij se."

Will misku chabě odsunul. Utápěl se v neštěstí. Gilan misku znovu přistrčil a šťouchl s ní do Willa mnohem důrazněji.

„Budeš to potřebovat," řekl. „Jestli pojedeme hledat Cuka, budeš potřebovat sílu."

Halt se po něm podíval, zaskočený jeho slovy.

„Co jsi to říkal?" zeptal se nevěřícně, ale Gilan se otázkou nenechal vyvést z míry.

„Pojedu s ním," prohlásil. „Cuka najdeme."

Will poprvé zvedl hlavu, vzal si misku a přes okraj hleděl na Gilana. V očích mu blikla slabá naděje. Velmi slabá, viděl Gilan, ale byla tam.

Halt prudce vstal – přidržel se Gilanovy ruky a vytáhl se na nohy. Odváděl mladého hraničáře pár kroků stranou.

„O čem to mluvíš?" namítl tlumeně. „Cuk je pryč. Je mrtvý."

Gilan zavrtěl hlavou. „To nevíme. Možná se ztratil, ale jak můžeš říct, že je mrtvý?"

Halt rozpačitě rozhodil rukama. Ukázal na hromady navátého písku všude kolem. „Zažil jsi stejnou bouři jako my?" zeptal se.

Gilan klidně kývl hlavou. „Ano. A přežil jsem. Stejně tak Blaze. Zdá se mi, že se trochu ukvapuješ v úsudku, že Cuk je mrtvý. Hraničářští koně mají tuhý kořínek."

Halt uznal, že na tom něco je. „Dobrá. Předpokládejme, že máš pravdu. Přežil. Jenže se někde tady ztratil. A jen bůh sám ví, kde."

„Ztratil," zopakoval Gilan. „A co je ztracené, to se dá najít. Musíme to zkusit. Kdyby se ztratil Abelard, udělal bys to," dodal a Halt spolkl námitku, že je to beznadějné. „Pojedu s ním. Dej nám dva dny. Za tu dobu Cuka buď najdeme, nebo se k vám připojíme v Mararoku."

„Ne, Gile. Ty nejezdi. Pojedu sám."

Oba hraničáři se otočili, zaražení zvukem Willova hlasu. Víc než samotná slova je zaskočila jistota, s jakou zazněla.

Will byl ještě před pár minutami zničený žalem, ale teď se mu ukázal paprsek naděje. A on se ho dychtivě chopil.

„Nemůžeme Evanlynin doprovod ještě víc oslabit. Všichni jsme králi přísahali, že ji budeme chránit," řekl. „Já budu z nás ze všech chybět nejmíň, takže pojedu sám. Kromě toho," dodal, „já ho ztratil, a tak je na mě, abych ho hledal."

„Nebuď jako blázen!" vybuchl Halt. „Jsi ještě kluk!"

Willova tvář, plná prachu rozmazaného slzami, ztuhla a on tu stál proti svému učiteli, proti člověku, kterého ctil a vážil si nejvíc ze všech. Nadechl se k odpovědi, ale Gilan zvedl ruku, aby ho zadržel.

„Wille, než něco řekneš, nech nás prosím chvilku o samotě," požádal. Will zaváhal a Halt se zatvářil stejně zarputile jako on. Ale Gilan kývl hlavou a Will tedy souhlasil a stáhl se zpět na své místo u břehu vádí.

„Halte," spustil Gilan mírným hlasem, „zkusme si představit jednu věc. Kdyby se ztratil Blaze a já se rozhodl jít ho hledat, pokusil by ses mě zastavit?"

„Jis…" bez rozmýšlení začal Halt. Pak se přihlásil rozum. „Jistěže ne," dořekl. „Jenže ty jsi hraničář. Will je kluk."

Gilan se na něj usmál. „Ty sis toho nevšiml, Halte? On vyrostl. Už to není ten hubený patnáctiletý kluk, kterého jsi vzal pod svou ochranu. Už je hraničář se vším všudy, až na to označení."

„Ještě je učeň," trval na svém Halt. Gilan znovu zavrtěl hlavou a usmál se na Halta.

„Vážně si myslíš, že nesloží závěrečné zkoušky?" zeptal se. „Je to formalita a ty to víš. Mohl bych jmenovat půl tuctu hraničářů, které předčí schopnostmi a šikovností – a chytrostí."

„Ale je moc mladý, aby…" Halt nedokázal větu dokončit. Věděl, že to, co říká Gilan, je pravda. Jeho rozum to věděl. Cit však napovídal, aby mladého učně chránil a staral se o jeho bezpečí. Kdyby Will odjel sám do pouště, kdo ví, jaká nebezpečí by tam na něj číhala? Gilan položil Haltovi ruku na rameno. Je to zvláštní pocit, pomyslel si, dávat rady člověku, kterého si vážím víc než kohokoli jiného.

„Halte, ty víš, že přijde čas, kdy ho budeš muset nechat jít. Nemůžeš být u něj a ochraňovat ho po celý jeho další život. Kvůli tomu jsi ho na hraničáře necvičil. U mě ses o to snažil, pamatuješ?“

Halt se na něj při těch slovech ostře podíval. Gilan, stále s úsměvem, odpověděl Haltovi na nevyslovenou otázku.

„Když jsem byl učněm posledních několik měsíců, začal ses chovat jak starostlivá kvočna,“ prohlásil. „Pamatuješ na toho medvěda zabijáka, kterého jsme měli vystopovat? Snažil ses mě pod kdejakou záminkou nechat na Redmontu.“

Halt svraštil čelo a usilovně přemýšlel. Opravdu to udělal? A musel připustit, že možná ano. Přemýšlel znovu o Willovi a musel s Gilanem souhlasit. Ten kluk – mladý muž – opravil se, se za několik měsíců nepochybně stane hotovým hraničářem. Už nebylo co ho učit. Zkoušky byly formalitou.

„Halte, svěřil bys mu svůj život?“ vyrušil ho Gilan a Halt k němu vzhlédl.

„Ano,“ řekl tiše. Gilan ho znovu poplácal po rameni.

„Pak mu svěř jeho vlastní,“ řekl prostě.

Dvacet dva

Will si vybral jednoho z desítky koní, které s sebou vojenský doprovod vezl navíc. Byl grošovaný a mezi aridskými koňmi nejmenší. Byla to bezděčná volba a Will si později uvědomil, že malého koně si vybral nejspíš proto, že na takového byl zvyklý.

„Jmenuje se Šíp," sdělil mu voják, který o koně pečoval. S úsměvem pohlédl na velký dlouhý luk navlečený na Willových ramenou. „Správná volba. Máš pro koně oko."

„Díky," řekl Will, uchopil uzdu a zkusmo zatáhl za podbřišní pás. Pokud šlo o koňskou výstroj, byl naučený nespoléhat na cizí mínění. Arid s uznáním přihlížel. Willovo počínání ho neuráželo.

Na sedlové hrušce byly zavěšené dva kožené měchy s vodou a za sedlem přivázaný malý složený stan a srolované přikrývky. Willova výbava pro táboření zmizela v bouři společně s Cukem. Will odváděl Šípa k hloučku svých přátel, aby se mohli rozloučit. Kůň se zpočátku vzpíral, otáčel se za svými druhy a ržál. Když však Will pevně zatahal za uzdu a několika slovy ho povzbudil, poslušně se nechal vést.

Horác beze slova potřásl Willovi rukou a podržel uzdu, když Will obcházel ostatní a loučil se. Evanlyn ho objímala se slzami v očích.

„Hodně štěstí, Wille," zašeptala mu do ucha. „Buď opatrný. Vím, že ho najdeš."

Gilan mu pevně potřásal rukou a s ustaraným výrazem ve tváři hleděl svému příteli do očí.

„Najdi ho, Wille. Nejradši bych jel s tebou."

Will zavrtěl hlavou. „Gilane, to už jsme probrali." Nechtěl to víc rozvádět, protože věděl, že kdyby Evanlyn tušila, že jede sám proto, aby ona byla ve větším bezpečí, zuřivě by protestovala. A s protestující Evanlyn se mu právě teď nechtělo potýkat.

Další přišel na řadu Svengal. Sevřel drobného hraničáře v obvyklém skandijském medvědím objetí. „Jeď opatrně, hochu," řekl. „Najdi toho koně a vrať se zpátky k nám."

„Díky, Svengale. Ty se postarej, abyste při osvobozování Eraka zbytečně neztráceli čas. Jsem si jistý, že je to netrpělivý vězeň."

Unavená tvář velkého Skandijce se pousmála. „Když se to tak vezme, uděláme jeho věznitelům možná laskavost," poznamenal. Will se zasmál a nakonec se otočil k Haltovi.

Když ta chvíle přišla, ani jeden z nich nemohl promluvit. Will prošedivělého hraničáře prudce objal. Konečně našel hlas.

„Halte, já se vrátím. S Cukem."

„Hlavně se vrať."

Will měl dojem, že Haltovi přeskočil hlas, ale pak usoudil, že se určitě spletl. Halt? Zachmuřený, vždycky vážný a věcný Halt? Nikdy.

Několikrát se s učitelem navzájem poplácali po ramenou – jak to muži dělají, když nenacházejí slova k vyjádření citů. Pak Will odstoupil, protože přicházel Seletin. Vakír obhlédl koně a vybavení, které nesl, a pochvalně kývl. Pak Willovi nabídl svinutý pergamen.

„Tohle je mapa téhle oblasti. Jsou na ní vyznačené studny, orientační body a také cesta do Mararoku." Zaváhal. Poslední

čtvrthodinu strávil překreslováním své vlastní mapy a věděl, jak velký strategický význam může mít v cizích rukou. „Mám tvoje slovo, že se ji nikdy nepokusíš nějak napodobit nebo překreslit?“

Will kývl. „Slavnostně slibuji,“ řekl. Seletin byl ochoten poskytnout Willovi mapu jen s touto podmínkou.

„Víš jistě, že dokážeš najít správný směr?“ zeptal se Seletin. Will se dotykem ruky ujistil, že hledač severu je na svém místě ve vnitřní kapse jeho kazajky. Magnetickou jehlu Aridové vůbec neznali. V noci se řídili podle hvězd a ve dne podle složitého souboru tabulek, který vycházel z pohybů slunce, jeho výšky a polohy na obloze v různých obdobích roku.

„Zvládnu to. Děkuji, Seletine.“

Arid kývl. Pořád měl pocit, že kvůli jednomu koni je to zbytečný rozruch. Ale pochopil, že tihle Araluenci mají ke svým koním velmi zvláštní vztah.

„Je možné, že tvůj kůň běžel po větru. To znamená, že se pustil na severo-severovýchod.“ Rozvinul mapu a ukazoval směr. „Takže tvoje cesta by měla vést tudy, přes Červené hory.“ Ukázal na hornatou oblast na mapě. „Na druhé straně hor jsou dvě studny. Koně cítí vodu na velkou vzdálenost. Jestli ji tvůj kůň ucítil, mohl by být u jedné z nich. K téhle bys měl dorazit zítra odpoledne.“

Vzhledem k odlišnosti písma byly orientační body jako studny na mapě znázorněny obrázkem. Will kývl hlavou, že rozumí.

„Já bych soudil, že pokud našel studnu, zůstane v její blízkosti. Jestli tam nebude, neumím ti poradit, co udělat potom,“ řekl Seletin prostě. Will neříkal nic, zkoumal mapu, pak od ní zvedl oči a zahleděl se do otevřené krajiny směrem na sever.

„Na noc rozdělej oheň. V poušti jsou lvi a oheň je udrží v uctivé vzdálenosti. Jestli bude nějaký nablízku, poznáš to.“ Pohlédl na grošovaného koně. „Šíp ti to hodně rychle sdělí. Lev totiž půjde po něm.“

„Mám dávat pozor ještě na něco jiného?“ zeptal se Will.

„Na písečné kobry. Jsou smrtelně jedovaté. Vyhledávají stín a vlhko – jako to na poušti dělá většina živých tvorů. Splývají s pískem a nikdy nepoznáš, že je nějaká nablízku, dokud se nevztyčí. Když k tomu dojde, zbývají ti necelé dvě vteřiny, než zaútočí.“

„A co si počnu, když mě kousne?“ zeptal se Will. Seletin zvolna zavrtěl hlavou.

„Umřeš,“ odpověděl.

Will zdvihl jedno obočí. Nebyla to zrovna odpověď, jakou očekával. Potřásl si rukou se Seletinem, svinul mapu a zastrčil ji pod kazajku.

„Díky, Seletine. Za pár dní se uvidíme.“

Seletin si přiložil ruku k ústům, obočí a ústům.

„Doufám, že taková bude i vůle boha cest,“ prohlásil.

Will se obrátil k ostatním, přiměl se k úsměvu a převzal od Horáce Šípovu uzdu.

„Už radši pojedu,“ řekl s předstíraným veselím. „Nemůžu nechat písečné kobry čekat.“

Zlehka se vyhoupl do sedla, natočil Šípovu hlavu k severu a odklusal z malého tábora na břehu vádí. Když ujel asi sto kroků, obrátil se v sedle – a ihned litoval, že to udělal. Při pohledu na přátele se mu hrdlo sevřelo a na hruď padl balvan smutku. Evanlyn, Horác, Gilan i Svengal, všichni smutně mávali. Halt nemával. Stál trochu stranou od ostatních a sledoval svého učně, jak odjíždí.

Díval se ještě hodnou chvíli potom, co kůň s jezdcem zmizeli v mihotavém oparu pouště.

* * *

„Pojď, Halte. Seletin říká, že je čas vyrazit.“

Gilan položil Haltovi zlehka ruku na rameno. Když Will odjel, Halt zůstal stát na místě, hleděl do žárem rozechvělého vzduchu pouště a usilovně přál svému učni šťastnou cestu.

Gilanova slova ho vytrhla z rozjímání a konečně se otočil. Byl trochu překvapený a docela dojatý, když viděl, že Gilan

pro něj osedlal Abelarda. Stále s těžkým srdcem zamířil ke koni.

I Abelard s Blazem prožívají Cukovu nepřítomnost, pomyslel si. V případě jiných koní by to byla zvláštní představa. Jenže hraničářští koně, podobně jako jejich jezdci, byli úzce propojeným společenstvím. A samozřejmě, Abelard s Cukem strávili v těsné blízkosti bezmála pět let. Halt vnímal Abelardův neklid, touhu obrátit se k severu, kde, jak vycítil, zmizel jeho mladší kamarád. Halt ho jemně poplácal po nose a mírně k němu promlouval.

„On ho najde, chlapče. Žádný strach."

Jenže když ta slova říkal, přál si, aby jim sám dokázal uvěřit. Měl o Willa strach – z velké části i proto, že se vydal do oblasti, o níž toho sám Halt věděl velmi málo. Jindy by dokázal poradit a upozornit na nebezpečí, která ho mohla potkat. Tentokrát Willa nechal odjet do neznáma.

Vyhoupl se do sedla a rozhlédl se po tvářích svých společníků. Viděl, že odrážejí jeho vlastní pochybnosti a obavy, a uvědomil si, že kvůli nim, kdyby kvůli ničemu jinému, se musí tvářit klidněji.

„Nelíbí se mi to o nic víc než vám," řekl. „Ale podívejme se na všechno z té lepší stránky. Je dobře ozbrojený. Má dobrého koně. Umí se skvěle orientovat v krajině a má hledač severu a Seletinovu mapu. Co se mu může stát?"

Když vyjmenoval tolik kladů, všichni pookřáli. Will byl schopný, chytrý a vynalézavý. Všichni věřili, že v nesnázích obstojí. V minulosti se mu to vždy podařilo. Jezdci z aridského doprovodu vyjeli z tábora a všeobecná nálada stoupla.

Ale když Halt otočil Abelardovu hlavu a zamířil jiným směrem, než odjel Will, dolehl na něj pocit, že je tu něco, co při svých úvahách opomněl.

Dvacet tři

Halta v následujících dnech čekaly kruté výčitky kvůli nesnázím, kterým se Will nemohl vyhnout, a kvůli nebezpečí, do jakého se jeho mladý přítel dostal. Měl to vědět, říkal si. Měl si to uvědomit.

Halt si totiž s křišťálovou průzračností, kterou umožňuje pohled zpátky, vybavil, proč se hrad, na kterém léta žil, jmenuje právě Redmont – neboli Červená hora. Jmenoval se tak proto, že skála, která tvořila jeho mohutné hradby, mu v odpoledním světle propůjčovala načervenalý odstín. Ta skála byla ze železné rudy s vysokým podílem železa.

Halt věděl, že Will pojede oblastí zvanou Červené hory. Měl si v duchu vytvořit spojení: železná ruda, Redmont, železná ruda a Červené hory.

V horách se skutečně nalézala mohutná ložiska železné rudy – tak bohatá, že místy vystupovala až na povrch v podobě velkých žil. Červené zabarvení vznikalo působením vzduchu. Nesnáze, kterým se Will nevyhne, až bude projíždět těmi velkými ložisky železné rudy – a některé kopce se z ní skládaly téměř úplně –, spočívaly v tom, že magnetická jehla hledače severu se odchýlí od přibližného zemského severu, neboť ji bude přitahovat kov vyskytující se všude kolem.

Seletin o ložiscích samozřejmě věděl. Většina železa a oceli, které Aridové používali, pocházela z této oblasti – zejména proto, že ruda byla tak snadno dostupná a nebyly zapotřebí hluboké šachty ani složitá zařízení. Jenže Arid nevěděl nic o tajemství hledače severu a tři hraničáři se měli na pozoru, aby mu zůstalo skryto. Takže Seletin se nijak nemohl dovědět, že Willův postup bude nepříznivě ovlivněn působením železa, protože jehla se bude vychylovat nejprve jedním směrem a potom druhým.

Oba dohromady tedy měli znalosti, které mohly Willa zachránit. Ani jeden z nich si to však neuvědomil, a tak ani jeden z nich nic neřekl.

Kdyby Will jednoduše ujížděl s pohledem přikovaným k hledači severu, možná by ho to napadlo. V takovém případě by si třeba všiml, že jehla se čas od času divoce zatočí a vychýlí. Jenomže k takovému postupu nebyl Will vycvičen. Konec konců, člověk nemůže projíždět územím, kde číhají neznámá nebezpečí, a nezvednout při tom zrak z magnetické jehly.

Will to dělal tak, že pravidelně zastavoval a držel hledač severu ve výši očí, dokud se jehla neustálila. Pak otáčel kruhovým okrajem opatřeným stupnicí, dokud se jehla nekryla se značkou pro sever. Potom se podíval do průzoru na straně a očima vedl spojnici ke značce pro severovýchod, přičemž jehlu stále udržoval namířenou k severu. Hleděl průzorem a pátral po zřetelném orientačním bodu ve vzdálenosti několika mil a rozjel se směrem k němu na severovýchod. Jakmile k bodu dorazil, celý postup zopakoval, našel další orientační bod severovýchodním směrem a ujížděl k němu.

Vůbec ho nenapadlo, že pokaždé, když tento postup zopakoval, se od zamýšleného směru cesty ve skutečnosti odchyloval dál a dál na východ.

Kdyby to bylo v Araluenu, asi by si všiml, že poloha slunce není správná, a došlo by mu, že něco není v pořádku. Byl však ukolébán vědomím, že tady na dalekém jihu putuje slunce po obloze jinak. Věřil hledači severu, tak jak byl naučen.

A čím dál jel, tím víc sjížděl z cesty.

Jakmile projel Červenými horami, vše se srovnalo a jehla se vrátila do správného postavení vůči severu. Jenže mezitím už byla škoda napáchána a Will se ocitl na míle daleko od místa, kde si myslel, že je.

V poledních hodinách odpočíval, tak jak to odpozoroval od Seletina. Nikde nebyl žádný stín, slunce stálo téměř přímo nad hlavou a na dohled bylo jen málo stromů větších než pouhý keř. Will postavil malý stan, aby získal trochu stínu, a vlezl dovnitř. Oba konce stanu nechal otevřené, aby jimi mohl proudit vzduch. Vzduch se však v poledne na poušti stejně nehýbal.

Šíp musel bohužel snášet žár přímého slunce. V takových podmínkách ale vyrostl.

Will seděl se zkříženýma nohama v těsném přístřešku, rozložil Seletinovu mapu a snad už podesáté toho dne ji studoval.

Našel výchozí polohu a potom ukazováčkem sledoval severovýchodní směr přes Červené hory a do holé, sluncem vyprahlé pláně, kde se nyní nacházel. Odhadl vzdálenost, kterou urazil, a zvolil bod na mapě.

„Měl bych být… tady," řekl. Svraštil čelo a vracel se po severovýchodní cestě. Kdyby tomu tak bylo, měl někdy před polednem spatřit nápadný orientační bod – velkou horu s plochým vrcholem kousek na východ od zvolené trasy.

Nikde po ní ale nebylo ani známky. Napadlo ho, že nějaký takový kopec viděl asi před hodinou, ale byl to jen matný obraz v dáli, roztřesený v horkém vzduchu. A ležel naopak na západ od jeho trasy.

Že by sešel tak daleko z cesty? Zavrtěl hlavou. Při určování směru a volbě orientačních bodů byl úzkostlivě pečlivý. Dovedl by připustit, že se uchýlil o dvě stě padesát kroků. Možná i čtvrt míle. Ale při výcviku se v určování trasy nikdy nedopustil tak velké chyby.

Stolová hora, kterou zřejmě viděl, byla asi tři nebo tři a půl míle na západ od místa, kde se nacházel teď. Zamyšleně poťukával do mapy. Jasně, řekl si, v poušti docela dobře může

být víc než jen jedna hora s plochým vrcholem. Vlastně to tak určitě bylo. Možná že ta, kterou označil Seletin, zvětrala působením počasí a její tvar už nebyl tak výrazný. Svinul mapu a odložil ji. Tak to muselo být, řekl si. Prostě ji nepoznal. Byly tu však ještě další orientační body, které měl spatřit zítra – skála s viklanem a šňůra strmých útesů s mnoha jeskyněmi. Stačilo, když se po nich bude pořádně dívat.

Dalších několik hodin ubíjejícího vedra proseděl ve stanu. Nechápal, jak to může vydržet kůň, který stál venku. Šíp, naučený životu v takových podmínkách, ve skutečnosti našel proužek stínu za nízkým křoviskem. S nespokojeným zamručením se položil na bok. Hlavu s citlivými místy kolem očí, nozder a tlamy položil do nejtemnější části skrovného stínu poskytovaného větvemi.

Slunce překročilo zenit a začalo sestupovat k západnímu okraji pouště. Will se unaveně vyplazil ze stanu. Nemohl říct, že si odpočinul, a cítil se vedrem úplně vysušený. Oba měchy s vodou si vzal do stanu s sebou. Kdyby je nechal venku na slunci, voda by byla tak horká, že by se nedala pít. A hodně by se jí z měchů vypařilo, protože nikdy nebyly dokonale nepropustné.

K sedlovému ranci byla přivázaná skládací kožená nádoba na vodu. Will ji odvázal a rázně rozložil. Šíp to zaslechl a hned se převalil a hrabal se na nohy. Otřepal se, aby setřásl lepkavý písek ze srsti. Pokojně došel k Willovi nalévajícímu vodu z jednoho měchu do nádoby. Will obdivoval, že kůň se nijak nepokoušel dostat se k vodě dřív, než mu ji podá k tlamě.

Když začal Šíp vodu hlučně srkat, Will si nedočkavě olízl rty. Patro i jazyk měl slepené a ztuhlé a sám po vodě strašně toužil. Byl však naučen postarat se nejprve o koně, a tak čekal, až se Šíp napojí, a teprve potom zvedl měch ke rtům. Nasál velký doušek, chvíli převaloval vodu v ústech a pak ji zvolna nechal stékat do hrdla. Byla hodně teplá a měla nahořklou příchuť od koženého měchu. Pomyslel si však, že je to božský nápoj. Nechal poslední kapky skanout do hrdla, napadlo ho, že by si ještě lokl, ale odolal a zatlačil zátku.

Zaujalo ho, že Šíp vypil, co bylo v nádobě, a ustoupil pár kroků stranou. Každý jiný kůň, dokonce i Cuk, by se domáhal další vody. Zase aridská škola, pomyslel si. Když vzal ze sedlové brašny pytlík se zrním a trochu ho nasypal do nádoby, uvažoval, co asi dělá Cuk, kde je a jestli je zdravý. Postavil nádobu na zem před Šípa a poslouchal, jak koňské čelisti chroustají zrní.

Will měl pár datlí a chlebovou placku. Byla okoralá a dost tvrdá, ale stejně ji snědl. Neměl ani trošičku hlad, soudil, že to bude tím pekelným vedrem. Věděl ale, že musí něco sníst.

Rychle usrkl ještě trochu vody. Když zátka při otvírání měchu lupla, Šíp zvedl hlavu. Will jako by v těch velkých, lesklých očích viděl výčitku.

„Ty jsi na tohle zvyklý. Já ne," sdělil Šípovi. Koně podle všeho omluva nezajímala. Strčil znovu nos do nádoby a velkým jazykem šátral na dně po zapomenutých zrnkách obilí.

Will pohlédl na slunce a odhadl, že mu zbývá zhruba ještě hodina, než bude muset zastavit a utábořit se. Jeho vlastní stín se mu za zády legračně protáhl a na nerovném povrchu se vlnil. Will věděl, že Seletin začíná i končí denní pochod za tmy. Aridové nebyli odkázaní na hledání orientačních bodů průzorem hledače severu, takže světlo k jízdě nepotřebovali.

Will potřeboval vidět – orientační body, jimiž se řídil, i čáry zakreslené na mapě. Znovu pomyslel na plochou horu a zahlodal v něm červ pochybnosti. Že by přece jen ztratil směr?

Osedlal Šípa, sbalil stan, pokrývku i ostatní výstroj a vše přivázal za sedlo.

„Pojedeme ještě hodinu," sdělil Šípovi. Kůň neprojevil nadšení, ani zklamání. Trpělivě stál a Will se vyhoupl do sedla. Když byl nahoře, vytáhl hledač severu, nastavil ho a podíval se průzorem. Přijatelným orientačním bodem se stal asi deset stop vysoký solný a písečný útvar s krystalky třpytícími se ve světle nízkého slunce. Will mlaskl jazykem a pobídl Šípa do kroku.

Jak slunce klesalo níž, krajinu směrem na západ osvětlovalo zezadu, a tak byly její obrysy čím dál zkreslenější. Will měl pocit, že vidí řadu útesů – i když se zdály trochu nízké, aby se

jim tak dalo říkat. Je to spíš vyvýšený pruh země, napadlo ho. A nešlo poznat, jestli jsou v nich jeskyně, jak uváděla mapa. Čelní strana, nasvícená klesajícím sluncem zezadu, ležela teď v hlubokém stínu a Will nedokázal rozeznat podrobnosti. A přece, myslel si, by to *mohly* být ty útesy vyznačené na mapě. A *mohly* by v nich být jeskyně. Řekl si, že tam jsou. Musely tam být.

Ale opět ucítil, jak v něm zavrtal červ pochybnosti.

Když se rudý kotouč slunce přiblížil k obzoru, Will usoudil, že je čas zastavit. Musel nasbírat dříví na oheň a k tomu potřeboval světlo. Spoutal Šípovi nohy, aby neutekl, a zamířil k nedalekému nízkému, suchému křovisku. Pravou rukou vytáhl saxonský nůž. Luk držel v levé, natáhl ji dopředu a silně křovím zatřásl, tak jak to viděl dělat Seletinovy vojáky. Věděl, že ve stínu pod takovými keři se skrývají písečné kobry, a chtěl je vyplašit, aby nesáhl do smrtící pasti.

Žádná kobra tam však nebyla a Will nadělal dostatečnou zásobu dřeva na oheň. Větve keřů byly olejnaté, a než je oheň strávil, dlouho vydávaly jasný a suchý žár.

Připravil ohniště, ale dřevo zatím nezapálil. Když se tak postaral o to nejdůležitější, odsedlal Šípa a postroj odložil stranou. Podíval se na oblohu a sjel pohledem ke stanu vedle sedla a smotaných přikrývek.

„Nepotřebuju ho," rozhodl se nakonec.

Rozbalil přikrývky, sedl si a nadskočil, protože jeden z četných kamenů v poušti se mu zaryl do zadku. Bolestně zatoužil po misce kávy, ale neměl vody nazbyt. Spokojil se s dalším lokem z měchu a hrstí datlí. Když viděl Šípův vyčítavý pohled, s heknutím vstal a šel koně nakrmit a napojit.

Slunce konečně zapadlo a denní žár začal z pouště vyprchávat. Věděl, že o půlnoci bude skoro mráz. Prověřil pouta na Šípových nohou a pak se vrátil k pokrývkám. Byl hrozně vyčerpaný. Denní vedro bylo velkou zátěží, ubíjelo celé tělo a Will se cítil unavený a zničený. Tma rychle houstla a nad hlavou se mu objevily první hvězdy.

Rozsvěcovaly se další a další a Will ulehl na záda a s rukou položenou za hlavou na ně upřeně hleděl. Hvězdy mu obvykle připadaly přívětivé a přátelské. Ale ten večer ne. Byl myšlenkami u Cuka, ztraceného kdesi v nemilosrdné poušti. A u Halta a ostatních, daleko na jihozápadě. Smutně zavzpomínal na veselé povídání u táborového ohně a na misky husté oslazené kávy. Olízl si rty.

Ani hvězdy nepřinášely úlevu. Byly cizí. Chladné, bezcitné a lhostejné k němu i k jeho trápení. Důvěrně známá souhvězdí severní oblohy tu chyběla. Když se trochu natočil, jedno nebo dvě z nich uviděl nízko nad severním obzorem.

Ale tyhle cizí pouštní hvězdy mu nepřinášely vůbec žádnou úlevu.

Šíp zneklidněl a Will zaslechl v dáli chraplavé zavrčení. Věděl, že takové zvuky vydává lev. Byl by očekával vznešené, strašlivé řvaní. Skutečností však bylo tohle kašlavé vrčení. Pohlédl na koně. Šíp strnule stál, uši měl nastražené a oční bělma vystouplá.

„Radši zapálím oheň," zdráhavě rozhodl Will. Ztěžka vstal, přešel k ohni a uchopil křesadlo. Za chvíli měl malý, jasný oheň. Přivedl k němu Šípa trochu blíž. Se svázanýma nohama se kůň pohyboval neohrabaně, ale Will si nemohl dovolit mu pouta sejmout a riskovat, že o koně přijde.

„Uklidni se," řekl mu. A Šíp se za pár minut skutečně uklidnil. Hlava mu opět poklesla a svěsil uši.

Will se natáhl a přikryl se až po bradu. Protože byl zvyklý spát tehdy, když měl příležitost, usnul téměř okamžitě.

Vyšel měsíc a Šípovo polekané zařehtání vytrhlo Willa ze spánku. Vteřinu nebo dvě byl hrozně zmatený a nevěděl, kde je. Pak si vše vybavil a zvedl se na nohy. S lukem v jedné ruce a se šípem v druhé pátral v okolní husté tmě.

Opět uslyšel kašlavé zavrčení a zdálo se, že je možná o kousek blíž. Prohrábl oheň, přiložil několik větví a sedl si, zády opřený o sedlo a s lukem položeným na kolenou.

Přitáhl si pokrývku těsněji kolem ramen a usadil se co nejpohodlněji, smířený s tím, že bude muset zůstat na stráži a

jen poklimbávat vsedě, i když každý sval a všechny kosti v těle ho bolestně vybízely k tomu, aby se natáhl a odpočíval.

„*Šelmy nikdy nespí*," vzdychl. Cítil, že noc bude dlouhá, chladná a nepohodlná.

Dvacet čtyři

Jak si Will předtím všiml, skupina vedená Seletinem každý den putovala několik hodin před úsvitem.

Vstávalo se dlouho před svítáním, aridští vojáci rozdělávali ohně na vaření, připravovali kávu a opékali chlebové placky. Seletin si všiml, že od té doby, co se s nimi před dvěma dny rozloučil nejmladší hraničář, v araluenské skupince se cosi změnilo. Když u táborového ohně pili ranní kávu, už nežertovali a nesmáli se. Byli zamlklí, měli starost o chybějícího druha.

Nejvíc patrné to bylo na třech mladých lidech: na Horácovi, princezně a mladém hraničáři Gilanovi. Halt pochopitelně stále zachovával nehybnou tvář. Vždy býval zachmuřený a skoupý na slovo. Ale Seletinovi připadalo, že v posledních dnech se jeho chmury ještě víc prohloubily. Bylo zjevné, že mladý hraničář Will je duší celé společnosti a ostatní těžce nesou jeho nepřítomnost.

Přesto oba starší hraničáři nepolevili v horlivém pozorování okolí a skrývaném zapisování poznámek, když míjeli výrazné body v krajině. Byl si jistý, že se snaží zapamatovat si a zaznamenat orientační body, aby dokázali sestavit mapu cesty z Al Šaby do Mararoku. Will sice přísahal, že nikdy nepřekreslí

mapu, kterou mu Seletin dal, ale ostatní žádným takovým slibem vázáni nebyli. Seletina to hnětlo, ale usoudil, že jim v tom nemůže nijak zabránit.

Prvních několik hodin, v předjitřním šeru, ujížděli v obvyklém sevřeném útvaru. Když se pak slunce velkolepě vyhouplo na oblohu, ochranná hradba jezdců kolem skupinky uprostřed se vzdálila a zaujala denní pozice.

Druhý den, několik hodin po východu slunce, narazili na stopy oddílu, který tudy projel před nimi a který převážel Eraka jako rukojmí do Mararoku. Až doposud byly všechny stopy předchozích jezdců pochopitelně zahlazeny velkou bouří, která se přehnala pouští. Zjistili, že nyní jsou od nich vzdáleni dva dny jízdy.

„Nejspíš postupují mnohem pomaleji než my," poznamenal Halt. Věděl, že Seletin poslal Eraka s jednou z pravidelných karavan, které putovaly mezi Al Šabou a Mararokem a převážely zboží z pobřeží do města ve vnitrozemí. Takové karavany měly vždy ozbrojený doprovod a bylo rozumné toho využít a zabít dvě mouchy jednou ranou. Jenže těžce naložení mezci a nákladní velbloudi skupinu zpomalovali.

Gilan se zhoupl ze sedla a poklekl vedle stop v tvrdé zemi. Kolem rozeznal několik slabých otisků kopyt, pro necvičené oko téměř neviditelných. Čas od času se objevily zřetelnější stopy po průjezdu karavany – v podobě hromádek trusu. Gilan do jedné zašťoural klackem a rozhrnul ji, aby viděl, nakolik je uvnitř vlhká. Podle takových známek hraničáři určovali, jak je asi stopa čerstvá – podle vlhkosti koňského trusu nebo zlomené větvičky, která praskla, když zvíře procházelo kolem. Nebyli však zvyklí na oslepující žár a sucho aridské pouště a nevěděli, jaký vliv mají na ztrátu vlhkosti.

„Těžko říct, jak je to staré," prohlásil nakonec. Halt pokrčil rameny.

„Tady trus vyschne mnohem dřív než na severu. Víme, že nemůže být starší než dva dny. Mohlo to být až po bouři."

Gilan kývl. „Máš pravdu. Ale kdybych to měl posuzovat u nás doma, řekl bych, že je to tři nebo čtyři dny staré. Myslím, že je dobré vědět to pro příště.“

Narovnal se, oprášil kolena a opět se vyhoupl do Blazova sedla. Zavadil pohledem o Seletina a viděl, že i vakír zastavil koně a něco kutí na řemíncích, jimiž měl za sedlem upevněné přikrývky. Aridský kůň byl natočený šikmo ve směru jízdy a Gilan nepochyboval, že oči aridského vůdce se ve stínu kufíje neúnavně zaměřují na něj a na Halta.

„Sleduje nás,“ řekl tiše a Halt kývl hlavou, aniž by pohlédl směrem k Seletinovi.

„To dělá pořád. Myslím, že ho znervózňujeme.“

„Myslíš, že ví, že si pořizujeme mapu cesty?“

„Vsadil bych na to krk,“ odpověděl Halt. „Skoro nic mu neunikne. A vsadím se, že si láme hlavu, jak nám to překazit.“

Jakmile se dali do pohybu, Seletin byl s úpravou řemínků zřejmě hotov. Kolenem pobídl svého hřebce, srovnal se do směru, jímž ujížděli předsunutí jezdci, a klusal vpřed.

„Co si o něm myslíš?“ zeptal se Gilan. Tentokrát se Halt na vysokého aridského bojovníka podíval, než odpověděl. Gilan věděl, že zvažuje svůj názor a porovnává to, co o vakírovi ví, s tím, jak na něj působí. Konečně Halt odpověděl.

„Docela se mi zamlouvá,“ řekl. „Spousta těchhle místních vládců vždycky očekává úplatky. Úplatkářství je v téhle zemi něco jako způsob života. Ale on takový není.“

„Je voják, ne politik,“ řekl Gilan. Měl v sobě obvyklou nedůvěru bojovníka k politikům a úředníkům a dával přednost jednání s lidmi, kteří vědí, co znamená bojovat o život. Soudil, že takoví lidé jsou často přirozeně čestní.

Halt přikývl. „A dobrý. Podívej na tu formaci, v které jedeme. Na první pohled to vypadá, že se táhneme pouští jako stádo krav. Ale ze žádného směru se k nám nemůže nikdo přiblížit, aniž by si předsunutí jezdci něčeho všimli.“

„Zdá se, že vojáci ho mají v úctě,“ řekl Gilan. „Nemusí na ně křičet a pouštět hrůzu, aby udělali, co je třeba.“

„Ano. Od té doby, co jsme na cestě, jsem ho skoro neslyšel zvýšit hlas. To je zpravidla znamení, že vojáci věří, že se vyzná sám v sobě.“

Několik minut jeli oba mlčky a upřeně sledovali vzpřímenou postavu v bílém plášti, která osamoceně ujížděla pětadvacet kroků před nimi.

„Kdovíjak přátelský ale není,“ s úsměvem řekl Gilan. Snažil se Halta vtahovat do hovoru a bránit mu tak, aby si dělal starosti o Willa, který se vydal do neznámých končin zdejší pouště. Halt jeho záměr vycítil a oceňoval. Povídání s Gilanem mu poskytlo pár chvil úlevy od ustavičných a neodbytných obav o osud mladíka, který pro něj tolik znamenal. Aniž by to měl v úmyslu, zhluboka si povzdechl. Gilan na něj rychle pohlédl.

„Halte, on je v pořádku,“ řekl.

„To doufám. Jen si myslím…“

Ať už si Halt myslel cokoli, nezáleželo na tom, protože něco náhle upoutalo jeho pozornost. Zpředu se k nim přibližoval oblak prachu – jeden z předsunutých jezdců, uvědomil si, když v chvějícím se horkém vzduchu uviděl trochu jasněji a rozeznal tmavou postavu na čele oblaku i jednotlivé obláčky prachu zvedající se od kopyt.

„Copak to tu máme?“ řekl tiše. Dotkl se Abelarda kolenem, popojel a zařadil se vedle Seletina. Gilan ho s odstupem jednoho kroku následoval.

„Posel?“ zeptal se.

Seletin zavrtěl hlavou. „Jeden voják z doprovodu. Určitě vpředu něco zahlédli,“ sdělil jim. Jezdec se přiblížil a už dokázali rozeznat podrobnosti. Když voják poznal vysokou postavu vakíra, mírně koně natočil a jel přímo k nim.

„Supi,“ řekl náhle Gilan. Zatímco ostatní se soustředili na přijíždějícího jezdce, jeho ostrý zrak už pátral vpředu. Halt vzhlédl, ale Gilan měl mladší oči. Halt si myslel, že možná vidí, jak vpředu krouží nějaké černé skvrny. Nebo mu možná jen jeho mysl sdělovala, že když Gilan řekl, že tam jsou, tak je vidí také.

Všechny pochybnosti se rozptýlily, když jezdec přijel blíž, přitáhl koni otěže a zvířil mračno prachu.

„Excelence, zahlédli jsme vpředu supy," ohlásil. Seletin vyčkával. Všichni jeho muži měli dobrý výcvik a on věděl, že hlášení bude pokračovat.

„Vyslal jsem desátníka Ikbala a dva muže na průzkum," pokračoval voják. „Zatím jsem předvoj zastavil."

Seletin přikývl na souhlas. „Dobře. My pojedeme dál, až dojedeme k předvoji. Do té doby Ikbal třeba něco zjistí. Vrať se na své místo," dodal. Posel otáčel koně a při spěšném pozdravu se dotkl úst, obočí a úst. S dusotem odcválal cestou, kterou přijel, a vířil přitom další jemný prach. Seletin pohlédl na oba hraničáře.

„Opatrnosti nikdy nezbývá. Supi znamenají, že někde před námi je mršina. Nemůžeme vědět, jestli to, co zabíjelo, není stále nablízku."

Halt kývl na souhlas. Dávalo to smysl. Uvědomil si, že poušť je pro cestování nebezpečné místo. Seletin byl příliš dobrý voják, než aby hloupě jel dál a nezjistil, co supy přivábilo.

„Je jich hodně," upozorňoval Gilan. „Mohlo by to znamenat, že těch mršin bude víc."

„Toho se právě obávám," poznamenal Seletin.

* * *

Seletinovy obavy byly opodstatněné. O hodinu později dojeli k místu, kde se odehrála bitva. Nebyla to vlastně tak docela bitva, ale spíše masakr. Mrtvá těla koní, mezků, velbloudů i lidí ležela roztroušena po poušti – bezduchá těla obklopená tmavými skvrnami zasychající krve vsáknuté do písku.

Byla to skupina obchodníků z Al Šaby a všichni do jednoho byli pobiti.

Když jezdci vklusali mezi supy, velcí černí ptáci nechali hodování a za líného mávání křídel se vznesli do vzduchu. Halt

pokynul Evanlyn a Horácovi, aby se drželi vzadu. Oni s Gilanem sesedli a společně se Seletinem procházeli mezi těly.

Lidé i zvířata byli pobiti a potom v nějakém nesmyslném záchvatu šílenství rozsekáni. Stěží se našlo tělo, které by mělo jen jednu smrtelnou ránu. Vaky s nákladem byly roztrhané a jejich obsah rozházený po zemi. Vše, co mělo nějakou cenu, zmizelo. Dravci pak hrůzné dílo dokonali.

„Kdy se to stalo, co myslíš?“ zeptal se Halt. Seletin se rozhlédl kolem, jeho obvykle klidná tvář byla zdrcená a potemnělá zlostí.

„Řekl bych, že dnes ráno,“ odpověděl a Gilan, klečící vedle jednoho z těl, to kývnutím Haltovi potvrdil.

„Velké šelmy jako kočky a šakali se k nim ještě nedostaly,“ vysvětloval Seletin. „Mají ve zvyku připlížit se v noci, takže to muselo být dnes krátce po úsvitu. A supi se stále ještě slétají.“

Zatímco Seletin hovořil, Halt se vzdálil a pozorně obhlížel místo události. Seletin pohlédl vzhůru, kde nad nimi pomalu kroužili černí ptáci, lehce plující v proudech teplého vzduchu, který stoupal z pouště.

„Tušíš, kdo to mohl udělat?“ zeptal se Gilan. Seletin se na něj na chvíli upřeně zadíval a pokoušel se ovládnout rozhořčení.

„Tualagové,“ řekl stručně – téměř to slovo vyplivl. „Všechno tohle…“ Ukázal na rozsekaná těla. „… je dokonalá ukázka jejich práce.“ Rozpačitě potřásl hlavou. „Ale proč? Proč by útočili na dobře ozbrojenou výpravu? V doprovodu bylo víc než dvacet vojáků. Tualagové zpravidla přepadávají malé karavany. Proč tuhle?“

„Třeba jim někdo zaplatil,“ řekl Halt. Vrátil se z obhlídky hrůzného výjevu. Vakír na něj zachmuřeně pohlédl.

„Kdo? Kdo by jim platil?“ zapochyboval.

„V první řadě ten, kdo zradil Eraka,“ řekl Halt. „Rozhlédni se kolem. Nikde po něm není ani stopy. Ten, kdo zabil tvoje vojáky, ho odvedl s sebou.“

Dvacet pět

Willovy chyby se začínaly hromadit. Zároveň s tím rychle narůstalo nebezpečí.

První chybu, tu, která vedla ke všem ostatním, si stále neuvědomil. Byla jí skutečnost, že podstatnou část prvního dne se kvůli nepřesnostem hledače severu odchýlil z původně zamýšleného směru daleko na východ. Když se konečně dostal z vlivu rudných ložisek v Červených horách a hledač severu znovu ukazoval správně, škoda už byla napáchaná. S každou mílí se odchyloval dál od trasy, o níž se domníval, že je správná. Teď ujížděl rovnoběžně s ní, jenže na míle daleko od míst, kde si myslel, že je.

Jeho druhou chybou bylo, že sám sebe přesvědčil, že spatřil orientační body, které hledal. Jistě, žádnou stolovou horu neviděl. Ale sám sobě namluvil, že kolem ní určitě projel a nepoznal ji, a sám sobě to zdůvodnil tím, že její tvar se během času nepochybně změnil a už nemá tak výrazný obrys, jaký uváděla Seletinova mapa.

A nízký pás, který viděl včera pozdě odpoledne, ničím nepřipomínal skutečné pásmo útesů. Jenomže Will potřeboval uvěřit, že viděl útesy, takže přesvědčil sám sebe, že tomu tak opravdu bylo. Samozřejmě neviděl žádné jeskyně, i když mapa

ukazovala, že v útesech se jich nachází celá řada. Místo toho se uklidňoval, že jeskyně nejsou vidět, protože jsou zahalené podvečerním stínem.

Aby tu otázku konečně vyřešil jednou provždy, měl by v příštích několika hodinách spatřit skalní útvar s viklanem – velký balvan nebezpečně balancující na vrcholku menší skály. Něco takového, říkal si s narůstající neblahou předtuchou, se nedá s ničím splést.

Pokud ten velký balvan ze skalního útvaru v noci nespadl, připojil pochmurně.

Potřeboval tu skálu spatřit, protože zásoba vody se mu znepokojivě ztenčovala. První měch byl prázdný. V druhém nebyla ani polovina. Snažil se vodu přísně rozdělovat, ale vedro mu prostě vysávalo sílu, takže se musel napít, jinak by se v mdlobách svalil na zem.

Utěšoval se pomyšlením, že jakmile spatří skálu s viklanem a určí svoji polohu, bude problém s vodou vyřešen. Pár mil od těch skal byla na mapě vyznačena mokřina – prohlubeň ve vyschlém říčním korytě, kde voda zvolna prosakovala na povrch. Jakmile tam bude, postačí, když se prohrabe do hloubky asi tří stop a počká, dokud voda díru nezaplní. Věděl, že taková voda bude blátivá a odporná. Ale pít by se dala. A když bude mít znovu naplněné měchy a konečně určí svou polohu, bude moct vyrazit k první studni.

Během několika dalších hodin prostě musel uvidět tu zvláštní skálu, jinak by byl ztracený – obrazně i doslova. Proto musel spoléhat na mapu a hledač severu a dál věřit, že dříve či později skálu skutečně uvidí. Neměl zkrátka na vybranou.

Právě podléhání této představě vedlo k jeho poslední a nejhrubší chybě. Posedlý potřebou najít viklan a potvrdit správnost svého dosavadního postupu pokračoval v jízdě i v hodinách, kdy panovalo nejpalčivější vedro.

Věděl, že lidé se zkušenostmi s cestováním pouští jako Seletin by něco takového neudělali. Ale opět si to rozumově zdůvodnil. Seletin se uměl řídit hvězdami a nepotřeboval denní světlo, aby našel základní orientační body. Proto si mohl

dovolit trávit polední čas odpočinkem. Jenže Will naléhavě potřeboval najít tu mokřinu a pár hodin horka mu nemohlo příliš uškodit.

Jel tedy dál a žár slunce stoupajícího po obloze na něj útočil jako nepřítel. Vzduch byl tak rozpálený, že když se nadechl, téměř mu sežehl hrdlo i plíce. Zdálo se, že vše prostupující horko dělá vzduch nedýchatelným a Will těžce lapal po dechu.

Stejně jako vedro byla nepřetržitým mučením i prudká sluneční zář. Při pohledu do tetelícího se vzduchu byl nucen téměř zavírat oči.

Kůň pod ním se plahočil vpřed, hlavu měl svěšenou a nohama sotva pletl. Rychlé zhoršení Šípova stavu Willa vyděsilo a neměl ani tušení, že sám je na tom ještě hůř.

„Je čas na trochu vody, kamaráde," řekl. Hlas vycházející z vyprahlého hrdla a úst zazněl jako nesrozumitelné zaskřehotání.

Slezl ze sedla, ztuhlý a neohrabaný. Když se dotkl země, zavrávoral a musel se opřít o koně. Šíp stál nehnutě, hlavu svěšenou téměř k zemi. Pak přenesl váhu na levou stranu, jako by chtěl ulehčit pravému přednímu kopytu. Už po několika vteřinách na zemi Will cítil, jak se mu žár rozpálené půdy propaluje podrážkami bot. Napadlo ho, že pro nechráněná koňská kopyta to musí být peklo.

„Za minutku se o to postarám," sliboval Šípovi. „Nejdřív se napijeme."

Zápolil s řemínky, které přidržovaly skládací koženou nádobu na vodu za sedlem, a nádoba mu spadla na zem. Zasmál se.

„Ještě štěstí, že nebyla plná," řekl Šípovi. Kůň nereagoval. Will pečlivě postavil nádobu, ujistil se, že stojí rovně, uchopil měch se zbytkem vody a opatrně vytáhl zátku. Bolestně si uvědomil, jak je měch lehký. Když vodu opatrně naléval, Šíp otočil hlavu za zvukem a slabě zamručel.

„Prrr," řekl Will. Pak se znovu usmál při pomyšlení, že svého koně zastavuje, když stojí.

„Vlastně ani nejsi můj," pokračoval. „Ale i tak jsi dobrý kůň."

Trochu se pozastavil nad tím, že se směje a žertuje s koněm. Měl zvláštní pocit, že zároveň stojí kousek stranou a dívá se na sebe a na Šípa, a zamračil se nad tak nesmyslným chováním. Setřásl bláznivou představu a podržel Šípovi nádobu, aby se napil.

Když sledoval, jak kůň pije, jako obvykle se mu stalo, že se bezděčně snažil polykat. Ale zatímco včera měl pusu slepenou a ztuhlou, dnes byla vyprahlá a oteklá, veškerá vlhkost se vytratila.

Šíp dopil a velkým jazykem neúspěšně pátral v záhybech nádoby, jestli se v nich neukrývá ještě pár kapek. Will si zvykl, že Šíp téměř odevzdaně přijme tolik vody, kolik jí dostane. Tentokrát však kůň zvedl hlavu a vytrvale očichával měch zavěšený na Willově rameni. Byla to další známka zhoršení jejich stavu. Šípův výcvik byl potlačen potřebou vody.

Will pátrající nozdry odstrčil. „Promiň, kamaráde," řekl téměř nesouvisle. „Potom."

Sám si dal dva malé doušky, každý nějakou dobu podržel v ústech a potom ho nechal zvolna sklouznout do hrdla. Pak zdráhavě opět zazátkoval měch a položil ho do skrovného stínu trnitého keře.

Zvedl Šípovo levé přední kopyto, aby ho prohlédl. Kůň zamručel a nemotorně se posunul. Žádné viditelné zranění neměl, ale když Will položil ruku na měkký střed kopyta, cítil jak je horký. Poušť spalovala Šípovy nechráněné nohy. Will si to uvědomoval ještě výrazněji, když teď stál. Žár vládl všude kolem. Palčivě se valil ze slunce na poušť a ze země opět sálal vzhůru. Když jel Will na Šípovi, přinášelo mu to alespoň drobnou úlevu.

Odvázal deku vzadu za sedlem a rozřezal ji na čtverce a pruhy. Pak kusy deky omotal koníkovi kolem kopyt, vespod je přeložil do několika vrstev a vše přivázal k noze úzkými pruhy. Věděl, že v noci mu bude zima. Ale kdyby kůň zchroml, byl by na tom hůř.

Zdálo se, že Šíp stojí klidněji, už se nenakláněl doprava. Will uchopil uzdu a několik kroků ho vedl, aby mohl jeho krok sledovat. S jistou úlevou zjistil, že kůň se zřejmě nesnaží ulehčit žádné noze.

Will zvedl měch s vodou, navlékl ho přes rameno a chystal se nasednout.

Pak se zarazil a jemně poplácal Šípa po krku.

„Půjdu chvíli po svých," řekl. „Všechnu práci děláš ty."

Vytáhl hledač severu, zjišťoval směr cesty a pátral po opěrném bodu. V nevelké dálce se rýsoval svislý skalnatý pilíř s vrstvami soli, od jejíchž krystalů se pichlavě odráželo slunce. Díky tomu ale bylo snazší udržovat směr a Will k němu zamířil.

Šíp se s hlavou skloněnou vlekl za ním a jeho kopyta vydávala na písčitém povrchu pouště zvláštní tlumený zvuk.

* * *

Další chyba. Přemožen nevýslovným vedrem si Will svlékl pláštěnku a přehodil ji přes Šípovo sedlo. Vyhrnul si rukávy u košile a na pár chvil ho to osvěžilo. Ale byl to jen klam. Pláštěnka, podobně jako splývavé oblečení Aridů, pomáhala tělu udržet vlhkost. Bez pláštěnky na přímém slunci ztrácelo tělo vodu ještě rychleji než předtím.

Holé paže navíc začaly rudnout, potom pálit a potom mu naskákaly puchýře. Jenže v době, kdy si svou chybu mohl uvědomit, už nebyl schopen správně uvažovat. Nervová soustava přestávala pracovat. Rozum začínal bloudit a vynechávat. A ten nepolapitelný skalní útvar s viklanem pořád ještě neviděl. Byl jím posedlý. Musel tu někde být a on ho musel najít. Brzy, říkal si. Brzy. Už nebral na vědomí fakt, že předtím doufal, že ho spatří po hodině nebo dvou jízdy. Teď už jel či šel více než čtyři hodiny, ale po skále stále nebylo ani památky.

Někdy po poledni se otočil k Šípovi.

„Viděls ji?“ zeptal se. Šíp na něj lhostejně pohlédl. Will se zamračil.

„Ty nemluvíš, viď?“ řekl. „Možná ti vyprahlo v krku.“

Zasmál se vlastnímu vtipu a na chvíli se opět dostavil ten nepříjemný pocit – že stojí kousek stranou a dívá se na sebe a na koně, jak klopýtají pouští. Uvědomil si, že má přes rameno zavěšený měch s vodou.

„Potřebuju si loknout,“ sdělil Šípovi. Nesmyslně si říkal, že měch s vodou ho táhne k zemi. Kdyby vypil o trochu víc, byl by měch lehčí. A jemu by se šlo lépe, usoudil.

Zhluboka se napil a pak si všiml, jak na něj Šíp vyčítavě kouká. Provinile zazátkoval měch a opět vykročil.

Právě tehdy ho zasáhlo náhlé poznání. Seletin mu dal falešnou mapu. Žádné útesy s jeskyněmi neexistovaly. Ani žádná hora s plochým vrcholem. Samozřejmě že vakír by mu nedal do ruky strategicky tak důležitý dokument! Proč mu to předtím nedošlo? Ten ničema mu dal falešnou mapu a poslal ho do pouště, aby v ní zemřel.

„Napálil nás,“ řekl koni. „Ale já mu ukážu. Teď už musíme být blízko u té mokřiny. Najdeme ji a já se vrátím zpátky a nacpu mu tu mapu do jeho prolhaného chřtánu.“

Svraštil čelo. Jestliže byla mapa falešná, tak zhruba dvě míle od nich žádná mokřina nebude. Zaváhal. Nějaká mokřina tam přece musí být. Musela tam být! Pak se mu rázem vyjasnilo.

„Samozřejmě!“ sdělil Šípovi. „Nemohl ji zfalšovat celou! Něco v ní musí být pravda! Jinak by se to provalilo hned! To je na tebe vážně podraz.“

Když problém vyřešil, usoudil, že by si mohl dovolit dát Šípovi ještě trošku drahocenné vody. Ale namáhat se s odvazováním a stavěním skládací nádoby bylo na něj příliš. Místo toho nechal vodu stékat pramínkem do nastavených dlaní a tiše se smál, když ji Šíp velkým jazykem vylizoval. Nějakou vodu Will pochopitelně vybryndal a ta se okamžitě vsákla do rozžhaveného písku. Ale v mokřině přece bývá vody mnohem víc.

„V mokřině jí bude spousta,“ řekl Šípovi.

Zazátkoval měch a vrávoral na nejistých nohou vedle koně. Potíž je v tom, napadlo ho, že bez dalšího pití možná nebude mít sílu dostat se k té mokřině. Pak by zemřel jen proto, že nechtěl vypít vodu, kterou už má. To by bylo hloupé. To by Halt neschválil, napadlo ho. Rozhodl se – vytáhl zátku a vypil zbytek vody. Potom začal škobrtat dál a Šípa lákal za sebou.

„No tak, chlapče," pobízel ho hlasem drsným jako krákání vrány.

Upadl. Pokusil se pád zmírnit rukama, země ho pálila a on neměl sílu vstát. Zvedl hlavu a pak, světe div se, ji uviděl!

Skálu s viklanem, přesně takovou, jakou ji Seletin nakreslil! Byla vzdálena jen asi tři sta kroků a Will nechápal, jak ji předtím mohl přehlédnout. A hned za ní byla určitě mokřina a všechnu tu vodu bude moct vypít.

Nedokázal vstát. Ale napadlo ho, že na tak krátkou vzdálenost se snadno doplazí. Začal lézt směrem k té nádherné podivuhodné skále.

„Jak to dělá? Proč nespadne?" podivoval se. Pak se zahuhňáním dodal: „Starý dobrý Seletin! To je ale mapa!" Podíval se za sebe. Šíp za ním nešel – stál s nohama široce rozkročenýma a hlavou svěšenou.

„Honem, Šípe!" volal. „Tamhle je spousta vody! No tak! Jen k té skále! S tím úžasným, nádherným balvanem! Jak to jen děláá? Pojď sem a podívej se!"

Nevěděl, že vydává jen nesrozumitelné skřeky. Voda, kterou právě vypil, nestačila nahradit množství, které jeho tělo ztratilo během posledních pěti hodin.

Plazil se dál, vlekl se po drsné kamenité zemi – kamení mu rozdíralo dlaně a pouštní žár je spaloval. Nechával za sebou krvavou stopu – stopu, která v nesnesitelném horku rychle usychala do temně hnědé barvy. Šíp sledoval jeho počínání smutnýma očima. Ani se nepohnul, aby Willa následoval. Nemělo to žádný smysl.

Žádná skála s viklanem tam nebyla a Will se plazil dokola ve velkém kruhu.

Dvacet šest

Po Haltových slovech Seletin rychle vzhlédl a na čele se mu udělala kolmá vráska.

„Kdo by jim platil, aby spáchali něco takového?“ zeptal se. „A proč by to dělal?“

Halt vyrovnaně čelil jeho upřenému pohledu. Věděl, že Arid má zlost a je rozčilený kvůli zmařeným životům tolika jeho mužů – a cítil, že ty pocity jsou živeny i dlouhotrvající nenávistí ke kmeni Tualagů. Byla to nebezpečná situace a Halt musel pečlivě vážit slova. Usoudil, že čím více se sám dozví o tom, co se tu stalo, tím přesvědčivěji bude znít to, co se Seletinovi chystal říct. Otočil se a tiše promluvil ke Gilanovi.

„Porozhlédni se kolem. Zkus zjistit, co se stalo.“

Mladý hraničář kývl a pustil se do pátrání. Teprve potom se Halt vyjádřil k Seletinově otázce.

„Řekl bych, že za tímhle je v první řadě ten, kdo zradil Eraka tobě, ať už to byl kdokoli,“ odpověděl.

„To bude Toskjak.“ Svengal se přiblížil nepozorován. Pátral na místě přepadení po oberjarlově těle a dospěl ke stejnému závěru jako Halt. „Přesně v něčem takovým by mohl mít prsty.“

Seletin se podíval na Halta, pak na Svengala a zase zpátky. Ve tváři se mu objevil nový prvek – podezíravost.

„Kdo je Toskjak?“ zeptal se vyzývavě. „To jméno jsem nikdy neslyšel. A proč by platil, aby unesli vašeho oberjarla?“

„Zaprvé ze stejného důvodu, kvůli kterému zradil Eraka tobě. Chce ho odklidit z cesty,“ odpověděl Halt. Viděl, že Seletin hodlá vyslovit další otázku, ale předešel ho a pokračoval. „Jde o politiku,“ prohlásil. „Skandijskou politiku. Ve Skandii je jistá klika, která stojí proti Erakovi a ráda by ho viděla sesazeného.“

Spatřil v Aridově tváři první záblesk pochopení. Politické pletichaření bylo v Aridě rozšířené a Seletin ho jako přijatelné vysvětlení uznával. Ale zcela přesvědčen nebyl.

„Opakuji. Nikdy jsem o žádném Toskjakovi neslyšel. Předpokládám, že je to Skandijec, jako ty?“ Otázka byla určena Svengalovi. Skiprova tvář se zachmuřila a potemněla.

„Je to Skandijec. Ale není jako já.“

Seletin přikývl a uznal rozdíl. Svengalův hněv si nezadal s jeho vlastní zlostí a byl možná nejpřesvědčivějším argumentem na podporu Haltových tvrzení. Ale Seletin našel skulinu.

„Jestli chce tenhle Toskjak vašeho oberjarla odstranit z cesty, proč by se obtěžoval s tím, že ho nechá zajmout a unést? Proč ho jednoduše nezabil spolu s ostatními?“

Ale Halt začal vrtět hlavou dřív, než Seletin otázku dokončil, jako kdyby ji předvídal.

„Potřebuje čas,“ odpověděl okamžitě. „Říkal jsem, že má kolem sebe jen hlouček příznivců. Většina Skandijců je s Erakem jako oberjarlem spokojená. Takže Toskjak a jeho stoupenci potřebují čas, aby mohli vyvolat nespokojenost a nejistotu. Mrtvý oberjarl by jejich účelům neposloužil. Ostatní Skandijci by si jednoduše zvolili nového – možná někoho z Erakových přátel. Třeba dokonce tady Svengala.“

„Před tím ať mě bohové chrání,“ vážně prohlásil Svengal. Halt se na urostlého Skandijce chmurně pousmál.

„Ale když Erak zmizí a bude někde uvězněn – a bude možné tvrdit, že v důsledku vlastní neschopnosti –, pak mohou

Toskjak a jeho lidé začít potichu rozšiřovat pochybnosti o Erakových schopnostech, o jeho způsobilosti být skandijským vůdcem. Zejména když budou jeho věznitelé navíc požadovat po Skandijcích velké výkupné. Takové věci nemají Skandijci rádi.“

„To se ví, že ne,“ přitakával Svengal. „Taky proto mě Erak žádal, abych nejdřív hledal pomoc v Araluenu.“

Seletin pohlédl na hlouček vyslanců a pokyvoval hlavou. Ještě pořád nebyl přesvědčen. Ale opravdu se předtím divil, proč se Svengal vrátil s družinou cizinců, aby zaplatil výkupné. Jediný důvod, který zatím uváděli, byl ten, že Erak je araluenským spojencem. Teď viděl přijatelnější vysvětlení, proč se do toho zapojili. Rychlé vyřešení celého problému by Erakovi přineslo prospěch. Čím více by se záležitost protahovala, tím větší příležitost by nepřátelé měli, aby doma způsobili rozvrat.

„Když budou mít odpůrci dostatek času, mohli by využít vzrůstající nespokojenosti a navrhnout volbu nového oberjarla – pravděpodobně samotného Toskjaka,“ řekl Halt. Jedinou Svengalovou poznámkou k takové domněnce tentokrát bylo zlostné zamručení.

Seletin přecházel sem a tam, jednou rukou se probíral ve vousech a zvažoval Haltova tvrzení. Náhle se zastavil a opět se obrátil k Haltovi.

„Myslím, že je to možné…,“ připustil. Ve vzduchu však zůstalo viset nevyřčené slůvko „ale“. Halt vyčkával, byl rozhodnut, že on nebude tím, kdo vyjádří pochybnost. I on, podobně jako Seletin, si uměl představit jiná vysvětlení, proč došlo na poušti k tomuto masakru. Ale než s tím začal, přišel Seletin s další otázkou.

„Říkáš, že je za tím tvůj krajan Toskjak. Že nejprve zradil vašeho vůdce?“ otázal se Svengala. Mořský vlk přikývl a Seletin pokračoval. „Jenomže já o něm nikdy neslyšel. My jsme dostali zprávu od rybáře z malé vesnice dole na pobřeží. Vlastně je to spíš pašerák než rybář,“ dodal. „Je zvyklý plavit

se nikým nepozorován v pobřežních vodách. Uviděl vaši loď a podal nám zprávu.“

Svengal neříkal nic. Halt měl však opět pohotovou odpověď.

„Ty bys asi sotva vyjednával s nějakým Skandijcem. Kdyby se byl Toskjak pokusil k tobě přiblížit, než by se vůbec dostal ke slovu, už by letěla první salva šípů. Pochopitelně, že potřeboval prostředníka. A navázat spojení s pašerákem pro něj asi bylo poměrně snadné. Je pravděpodobné, že ten, kdo podal zprávu vám, prodal také Erakovi falešný časový plán převozu peněz.“

„Ano, řekl bych, že to zní rozumně.“ Navzdory Seletinovým slovům stále všichni slyšeli v jeho hlase pochybnost. „Ale mě pořád napadá jiné možné vysvětlení pro tohle všechno.“

S odporem ukázal na obraz smrti a zkázy kolem. Halt netrpělivě čekal. Nech ho, ať to řekne sám, myslel si. Neříkej to za něj, jinak tomu přidáš na věrohodnosti.

„Souhlasím s vámi, tohle by mohla být práce Skandijců – nebo Tualagů zaplacených Skandijci. Ale může tu být ještě jeden důvod, proč tady Erakovo tělo není. Byla to záchranná skupina. Lidé, kteří zabili mé vojáky, to udělali proto, aby Eraka osvobodili. A on teď možná míří k pobřeží a k jiné lodi.“

„Myslíš si, že bychom se ti dobrovolně vydali do rukou, kdybychom něco takového měli v plánu?“ zeptal se Halt.

„Myslím si, že je to přesně taková dvojitá lest, která by vás mohla napadnout,“ opáčil Seletin. „Vyjednáváte se mnou, a zároveň zařídíte, aby další oddíl Skandijců vašeho přítele zachránil. Kdyby uspěli, ušetříte šedesát šest tisíc rílů. Kdyby ne, můžete se mnou pokračovat dál v cestě jako předtím a popřít, že máte s pokusem o osvobození Eraka cokoli společného.“

Halt několik vteřin mlčel. Už předtím si uvědomil, že politika a pletichaření jsou v Aridě ve značné míře součástí života. A tohle bylo přesně tak pokřivené uvažování, jaké by Seletinovi připadalo pravděpodobné. Halt věděl, že jeho další slova budou mít rozhodující význam pro úspěch celé výpravy.

Shromažďoval myšlenky ve snaze předložit co nejlepší důvody, aby obnovil Seletinovu důvěru, ale vtom promluvil Horác. Zatímco Halt, Seletin a Svengal hovořili, Horác s Evanlyn přišli blíž a poslouchali. Mladý bojovník teď usoudil, že je na čase, aby také něco řekl.

„Mám otázku…," začal. Všechny oči se upřely na něj. Halt zvedl ruku, aby mu zabránil pokračovat dál. Jemné vyjednávání, přesně vyvážená a zacílená tvrzení, to nebyla mladíkova nejsilnější stránka. Horác byl bezprostřední člověk, ke každému problému, s nímž se setkal, přistupoval přímo.

„Horáci," varoval ho Halt, „tohle asi není nejlepší…"

Jenže i Horác zvedl ruku, aby Halta zastavil. Tvář měl odhodlanou a soustředěně zamračenou. Halt věděl, že je rozčilený domněnkou, že by se zapojili do takového nečestného plánu, jaký popsal Seletin. Halt nepotřeboval, aby Horácova uražená důstojnost teď všechno zhatila. Jenže mladík byl v ráži a na nic nedbal.

„Mám otázku pro vakíra," prohlásil. Evanlyn vedle něj se tvářila stejně znepokojeně jako Halt. Horác do toho asi pěkně šlápne, pomyslela si. Jenže Seletin už pokynul Horácovi, ať pokračuje, a bylo pozdě.

„Tvoje otázka zní?" řekl uhlazeně.

„Jak jsme se to dozvěděli?" zeptal se Horác. Jeho tón byl odměřený a vyzývavý. Seletin svraštil čelo, zatím nechápal.

„Jak jste se dozvěděli… co?" otázal se.

Horácova tvář zrudla, částečně rozhořčením, ale také proto, že si uvědomil, že je středem pozornosti. To nikdy neměl rád. Ale cítil, že jeho připomínka je správná a že si zaslouží zaznít.

„Jak jsme se dozvěděli, že Erak je s touhle výpravou?"

Chvíli mu nerozuměl nikdo. Seletin trochu rozpačitě rozhodil rukama.

„Řekl jsem vám to já," odpověděl. Halt přihlížel a nejraději by byl Horáce objal. Přímočarost může být někdy mnohem účinnější než složitá a rozvláčná debata.

Horác přikývl. „Řekl jsi nám to večer předtím, než jsme odjeli z Al Šaby. Řekl jsi nám to, když skončila jednání. Ne

dřív. A ty víš, že do té doby jsme si mysleli, že Erak je v zajetí v Al Šabě. Tak jak jsme během těch osmi hodin, které jsme měli, mohli zařídit, aby další oddíl Skandijců vyrazil do pouště, našel Tualagy a podplatil je, aby přepadli karavanu, o které jsme teprve slyšeli, že byla vypravena?“

„Nu… mohli jste…,“ Seletin se odmlčel, ale Horác využil svou výhodu.

„A ty víš, že poslední noc nikdo z nás neopustil dům pro hosty. Tak jak jsme to mohli provést? Myslím, že Halt je v takových věcech dobrý, ale tohle je dokonce i nad jeho síly.“

Halt usoudil, že je čas, aby se do toho opět vložil. Horác vyjádřil svůj názor a zapůsobil. Teď bylo na čase to zužitkovat, dřív než udělá nějakou chybu.

„Má pravdu, Seletine, a ty to v hloubi duše cítíš také,“ řekl Halt. Vakír znovu obrátil pozornost k němu a Halt věděl, že je pravý čas rozetnout to jednou provždy. Věděl, že je na čase přimět Seletina, aby se rozhodl, jestli bude s nimi, nebo se postaví proti nim. Velice opatrně se zeptal: „Když ponecháme stranou skutečnost, že v čase, který jsme měli, jsme tohle nemohli zařídit, tak mi, Seletine, pověz, ty opravdu věříš, že jsme schopni tak falešného jednání?“

Seletin otevřel ústa, pak zaváhal. Pohlédl na skupinku cizinců. Bojovník Horác a nájezdník Svengal byli válečníci. Ani jeden neměl v sobě podlost nebo úskočnost. Věděl, že při střetnutí na bitevním poli by byli nebezpečnými nepřáteli. Ale bojovali by čestně a statečně.

Pak tu byla princezna. I ona během vyjednávání prokázala odvahu a upřímnost. Vlastně, pomyslel si neradostně, jestli se vůbec vyskytlo nějaké nečestné jednání, tak vzešlo od něj. Poprvé, když nechal sluhu, aby se vydával za něj, a podruhé, jak právě upozornil Horác, když jim neřekl, že Erak už v Al Šabě není.

Zbýval ten, kterému říkali Halt. Zjevně byl vůdcem celé výpravy, navzdory dívčinu vysokému postavení. On nepochybně všechno promýšlel a plánoval. A přece Seletin

vycítil, že má zdravé a poctivé jádro. Nevysoký, prošedivělý hraničář se mu docela zamlouval.

Bylo zřejmé, že ostatní si ho váží a věří mu. A co bylo možná nejdůležitější, měli ho rádi. Horác a Svengal byli možná prostí a přímočaří, ale nebyli hloupí. Horác to právě prokázal.

Seletin si zamyšleně kousal ret a přemýšlel o Haltově otázce. Pak odpověděl: „Ne. To si nemyslím."

Halt byl v pokušení zhluboka si oddechnout úlevou. Věděl ale, že to by byla chyba. Místo toho jednou kývl, jako by vůbec nebyl pochyboval, co Seletin odpoví.

„Tak se do toho dáme," prohlásil rázně. „Co s tím vším uděláme?"

„Jakmile dorazíme do Mararoku, pošlu za nimi oddíl vojáků," pokrčil rameny Seletin. „Snad to bude něco platné."

Z trpké zkušenosti věděl, jak si Tualagové počínají. Pokaždé zaútočili na karavanu a pak se jednoduše vytratili do pouště. Aridové žili většinou ve městech, nebyli zběhlí ve stopování a nevyznali se v poušti tak, aby mohli útočníky sledovat. Tualagové znali tyto pustiny jako své boty a věděli, jak se v nich ztratit. Ano, Seletin pošle oddíl pronásledovatelů. Ale bude to pouhé gesto. Po dvou nebo třech dnech vojáci stopu válečné tlupy Tualagů ztratí a vrátí se, unavení, zaprášení a zklamaní. Vždycky to tak bylo, pomyslel si Seletin. Kdyby měl s sebou několik Bedullinů, byla by tu jistá naděje. Bedullini byli lovci a stopaři a v poušti se vyznali stejně dobře jako Tualagové, jejich zapřísáhlí nepřátelé. Přesně takhle porazil Tualagy před pár lety – vytvořením dočasného spojenectví s Bedulliny. Jenže Bedullini jsou hrdí a svobodymilovní lidé, a jakmile bylo po bitvě a Tualagové poraženi, neměli zájem zůstat na Aridech závislí.

„Proč se za nimi nepustíme rovnou?" zeptal se Halt.

Seletin se usmál nad tou pošetilostí. „Protože se rozplynou v poušti. Tak to dělají."

„Potom je vystopujeme. Tak to děláme my," ozval se další hlas.

Byl to Gilan. Právě prozkoumal dějiště jednostranné bitvy, vracel se k nim a zaslechl Seletinova poslední slova.

Halt se k němu otočil. „Našel jsi něco?“

Gilan se usmál a pak ukazoval a vysvětloval.

„Schovávali se tam za těmi skalami na východě,“ řekl. „Bylo jich možná osmdesát nebo devadesát. Většinou na koních, ale někteří na velbloudech. Směrem na sever vyslali skupinu, která měla odvrátit pozornost – asi deset jezdců. Ti vyrazili, předstírali útok a pak se obrátili a ujeli. Když se vojenský doprovod rozdělil a rozjel za nimi, hlavní skupina zaútočila zezadu.“

Seletin pohlédl na mladého hraničáře s novou úctou. „Tohle všechno dokážeš poznat jen z toho, že si prohlédneš zem?“

Gilan se na něj zazubil. „Jak jsem řekl. Tak to děláme my,“ odpověděl. „Tak co říkáš? Pojedeme za nimi, nebo se stáhneme zpátky do Al Šaby?“

Pronesl to záměrně vzývavým tónem. Vycítil, že vakír potřebuje důvod, aby se mohl pustit do pronásledování Tualagů – aby je jednou provždy naučil, kdo je pánem této země. A měl pravdu. Seletin horečně přemýšlel. Tohle by mohla být přesně ta příležitost, na kterou čekal.

„Budou mít přesilu,“ řekl zamyšleně.

„My ale budeme mít na své straně výhodu překvapení,“ namítl Halt. „Obvykle je přece nepronásledujete, že?“

Seletin přemýšlel. Osmdesát Tualagů, říkal ten mladý hraničář. A on měl s sebou padesát dobře vycvičených, vyzbrojených a zkušených vojáků. A ještě Araluence a jednoho Skandijce. Věděl, že Horác a Svengal by byli dobří. Vlastně čím víc o tom přemýšlel, tím víc by se mu líbilo vidět Svengala, jak se s tou svojí bojovou sekerou prosekává tlupou Tualagů. A oba hraničáři měli přes ramena zavěšené mohutné dlouhé luky. Ochotně by se vsadil, že je nenosí jen tak pro ozdobu. Měl jednoznačný pocit, že tihle dva muži v pláštěnkách umějí napáchat hodně škody. Byl tu však jeden háček. Nemohl by si už dovolit své síly oslabit. Potřeboval by všechny muže, které má.

„A co princezna?“ zeptal se. Kdyby měla jet zpátky do Al Šaby, musel by vyčlenit část svých mužů na její doprovod. To by jeho síly oslabilo ještě více.

„Ta pojede s vámi,“ zvučně se ozvala Evanlyn.

Seletin pohlédl na Halta a obočí mu tázavě vyjela vzhůru. Halt se pochmurně usmál. Viděl už dřív, jak je Evanlyn odvážná v bitvě. A věděl, že s lehkým mečem, který nosí u boku, se o sebe dokáže postarat. Během plavby z Araluenu cvičila s Horácem a Gilanem, vynikajícími šermíři. A obstála. Sice se jim nevyrovnala, ale zdatná byla dost. Věděl, že Evanlyn nebude přítěží. Mohlo se klidně stát, že bude užitečná.

„Pojede s námi,“ prohlásil.

Dvacet sedm

Probudil ho pronikavý chlad pouštní noci.

Ležel tváří k zemi, a jak mu teplo unikalo z těla, prudce se třásl. Je to nespravedlivé, pomyslel si. Oslepující denní žár a skoro mrazivé noční teploty se spojily, aby ho připravily o poslední zbytky sil. Třas ho vyčerpával a on si to nemohl dovolit.

Will se pokusil zvednout hlavu, ale neuspěl. Pak se s velkým úsilím převrátil na záda a zjistil, že hledí na zářivé hvězdy, třpytící se na jasné noční obloze. Nádherné, pomyslel si. Jenže pro něj cizí. Chtěl natočit hlavu a podívat se k severu, kde by nízko na severním obzoru mohl spatřit souhvězdí, která znal z domova. Ale neměl sílu. Dokázal tu jen ležet a umírat pod cizími hvězdami, které ho neznaly a jimž byl lhostejný.

Bylo to opravdu velice smutné.

Přemýšlel teď překvapivě jasně, jako by celodenní vypětí a všechny přeludy zmizely a on dokázal nezaujatě posoudit svoji situaci. Věděl, že ho čeká smrt. Když ne dnes v noci, tak zítra určitě. V žádném případě nemohl přežít další den v tom pekelném žáru. Prostě vyschne a pouštní vítr ho odvane.

Bylo to velmi smutné. Rád by si poplakal, ale v těle mu nezbyla žádná voda na slzy. S návratem schopnosti jasně

uvažovat se dostavil i dotěrný pocit roztrpčení. Chtěl vědět, co udělal špatně. Nechtěl umřít v nevědomosti. Všechno dělal správně – nebo si to aspoň myslel. A přece někde udělal chybu – osudovou chybu. Bylo smutné, že musí umřít. Trápilo ho, že neví, jak k tomu mohlo dojít.

Krátce uvažoval, jestli mapa, kterou mu dal Seletin, byla falešná. Vzpomínal si, že ve dne ho taková myšlenka napadla. Ale téměř okamžitě ji zavrhl. Seletin je čestný muž, řekl si. Ne, mapa byla správná. Chybu udělal on a teď se už nikdy nedoví jakou. Halt bude zklamaný, pomyslel si – a to bylo na celé věci asi nejhorší. Pět let se kvůli prošedivělému, podmračenému hraničáři, který se mu stal něčím jako otcem, snažil ze všech sil. Vždycky usiloval hlavně o Haltův souhlas se svým jednáním, bez ohledu na to, co si mysleli všichni ostatní. Pochvalné pokývnutí hlavou nebo jeden z Haltových vzácných úsměvů byly nejvyšším uznáním, jaké si dokázal představit. Teď, u této poslední překážky, měl pocit, že svého učitele zklamal, a nevěděl, jak nebo proč k tomu došlo. Nechtělo se mu umřít s vědomím, že zklamal Halta. Umírání snést dokázal, to zklamání však ne.

Blížil se k němu velký stín a zakryl část oblohy. Na chvíli se mu strachem rozbušilo srdce a pak pochopil, že je to Šíp. Uvědomil si, že mu na noc nespoutal nohy. Mohl by se zatoulat a ztratit, nebo by ho mohly napadnout šelmy. Opět se pokusil vstát, ale nedokázal to. Jediné, co svedl, bylo zvednout hlavu asi o palec nad tvrdou, kamenitou zem. Pak poraženě klesl zpět.

Přemýšlel, co se stalo s Cukem. Doufal, že koník je v pořádku. Možná ho někdo našel a teď se o něj stará. Ne že by se nálezci podařilo na něm jezdit, pomyslel si a v duchu se zasmál při představě, jak Cuk shazuje každého jezdce, který se pokusí na něj nasednout.

Šíp odcházel a tlumené šourání obalených kopyt Willa na chvíli zmátlo – než si vzpomněl, že mu je ovázal kusy deky. Jeden se musel uvolnit, protože Šípův krok zněl divně – tři duté údery a pak klapnutí, když se země dotklo holé kopyto.

Otočil hlavu, aby se podíval, jak se temný stín od něj vzdaluje.

„Šípe, vrať se," řekl. Alespoň si myslel, že to řekl. Jediným zvukem, který mu vyšel z úst, však bylo přidušené zasípání. Kůň si ho nevšímal. Vzdaloval se a pátral po kousku potravy, který by obsahoval alespoň trošičku vláhy. Will se opět pokusil přivolat Šípa zpátky, ale ani teď ze sebe nevydal žádný srozumitelný zvuk. Nakonec to vzdal. Cizí hvězdy se na něj dívaly a on se díval na ně.

„Tyhle hvězdy se mi nelíbí," zamumlal. Zdálo se, že slábnou, že jejich chladný třpyt pohasíná. To je divné, pomyslel si. Hvězdy obvykle svítily jasně, až dokud nevyšlo slunce. Nedošlo mu, že hvězdy září stejně jasně jako jindy. To on slábl. Po chvíli jen tiše ležel a sotva dýchal.

Lev ho minul o pár kroků. Šíp, zesláblý a vyčerpaný ztrátou vody, se soustředil na vysvobození dalšího kopyta z hadrového obalu. Až do posledního okamžiku velkou šelmu necítil. Zbyl mu čas jen na jedno úzkostné zafrkání, které téměř ihned uťaly mohutné čelisti.

Později si Will bude myslet, že to zafrkání snad zaslechl, ale nikdy si nebude jistý. Ve skutečnosti proniklo do jeho podvědomí, ale už byl moc daleko, aby ho vnímal.

Šíp zemřel rychle a svou smrtí zachránil Willovi život.

* * *

Někde u hlavy mu zafuněl kůň a Will ucítil, že ho očichávají měkké nozdry, olizuje drsný velký jazyk a pružné pysky mu žmoulají ruku.

Na jeden krásný okamžik si myslel, že je to Cuk. Pak klesl na duchu, protože si vzpomněl, že Cuk je pryč, ztracený někde v téhle pustině. Určitě se vrátil Šíp, napadlo ho. Nemohl otevřít oči. Ale ani to nechtěl. I přes zavřená víčka vnímal oslnivou záři slunce, které ho opět spalovalo, a nechtěl jí čelit. Daleko lehčí bylo jen tak ležet s očima pevně zavřenýma. Šíp se znovu

pohnul, takže jeho stín padl na Willovu tvář a Will zašeptal své díky.

Pokoušel se donutit oční víčka, aby se otevřela, ale v napuchlém, spáleném obličeji byla pevně slepená. Mírně ho překvapilo, když zjistil, že není mrtvý. Věděl ale, že je to jen otázka času. Napadlo ho, že možná je mrtvý. Pokud skutečně byl, ten stav mu rozhodně nepřipomínal žádnou z představ o nebi, s jakou se kdy setkal, a uvažovat o jiné možnosti bylo nepříjemné. Šíp do něj opět strčil hlavou, jako by se ho snažil probudit. Willovi se vybavilo, že tak to dělával Cuk. Možná to dělají všichni koně. Nechtěl se probudit, nechtěl otevřít oči. Byla by to moc velká námaha.

Bylo zvláštní, pomyslel si, že před pár hodinami neměl sílu, aby se celý obrátil. Teď bylo nad jeho síly něco tak jednoduchého jako zvednout oční víčka. Snazší bylo jen tak ležet, spát a zvolna od všeho uniknout.

Uslyšel, jak někde blízko na písku a kamení skřípají kroky. Bylo to divné, nepamatoval si, že by tam byl někdo jiný. Pak mu čísi ruka vklouzla pod hlavu, nadzvedla ji a položila na něco, co připomínalo koleno, takže teď napůl seděl. Zavzdychal. Chtěl, aby ho nechali na pokoji.

Potom ucítil něco úžasného. Neuvěřitelného. Tenoučký chladivý pramínek vody mu smočil suché, rozpraskané rty. Dychtivě otevřel ústa a toužil po další zázračné vodě. Další troška stekla do úst a on se snažil zvednout, snažil se dosáhnout na měch s vodou a přisát se k němu. Zabránila mu v tom nějaká ruka.

„Opatrně," řekl kdosi. „Jen po troškách."

A když to dořekl, další trocha vody stekla Willovi do vyprahlých úst a potom dolů do krku. Hrdlo se mu stáhlo a on se rozkašlal a vodu vyprskl, ale zároveň se ji snažil zoufale zadržet, protože věděl, že o ni nesmí přijít.

„Jen klid," řekl ten hlas. „Je jí dost. Jen pij nejdřív pomalu."

Will se poslušně opřel a nechal neznámého, aby mu po troškách vléval vodu do úst. Byl mu vděčný a bylo mu jedno, kdo to je. Neznámý si však zřejmě neuvědomoval, že Will je

polomrtvý žízní. Jinak by mu nechal vodu proudit do lačných úst, myslel si Will, že by ho zaplavovala a tekla by mu po bradě a on by jí hltavě spolykal celé vědro. Ale neřekl nic. Nechtěl svého dobrodince urazit, aby s tím nepřestal.

Někde blízko uslyšel nepokojné zaržání a zase si byl jistý, že je to Cuk, ale pak si vzpomněl. Cuk byl pryč.

„Je v pořádku," řekl hlas. Will usoudil, že mluví ke koni. To je od Šípa hezké, že má starost, pomyslel si. Až tak dlouho se neznali. Cítil, jak mu nějaká navlhčená látka jemně otírá oči a mne slepená víčka. Trochu vody stékalo po tvářích a on po ní lapal vystrčeným jazykem. Byla by škoda ji vyplýtvat.

„Zkus je otevřít," řekl hlas a on poslechl a ze všech sil se snažil rozlepit víčka.

Spatřil paprsek světla a nad sebou skloněný temný stín. Zamrkal. Stálo ho to nesmírné úsilí, ale když opět otevřel oči, šlo to trochu lépe a viděl malinko jasněji. Byla to hodně tmavá tvář. Vousatá, jak viděl. Rámovaná žluto-bílou kufíjí. Velký a zahnutý nos byl kdysi ošklivě zlomený, takže se křivil k jedné straně. Na chvíli utkvěl Will pohledem na nose. Pak znovu zamrkal a jeho pozornost přitáhly oči nad ním.

Byly tmavé, skoro černé. Hluboko posazené a chráněné hustými řasami. Výrazná tvář, pomyslel si. Ale ne hezká. O to se postaral velký křivý nos.

„To je velký nos," zachraptěl a ihned si uvědomil, že něco tak nezdvořilého neměl říkat. Pomyslel si, že určitě mluví z cesty. Ale tvář se smála. Proti tmavé kůži a vousům se zuby zdály nezvykle bílé.

„Jediný, který mám," řekl muž. „Ještě vodu?"

„Prosím," požádal Will a zázračná voda byla opět v jeho ústech.

A potom, div divoucí, se před jeho oči protlačila další hlava. Odstrčila vousatého muže, takže málem rozlil vodu. Stín na chvíli opustil Willův obličej a oslňující slunce ho přinutilo uhnout a zamrkat. Pak se stín opět vrátil a Will otevřel oči.

„Cuku?" hlesl a neodvažoval se tomu uvěřit. A když ho kůň tentokrát pozdravil zaržáním, nedalo se o tom pochybovat. Byl

to Cuk, stál nad ním, očichával ho a oždiboval měkkou tlamou a snažil se dostat k němu co nejblíž.

Šťouchl Willa hlavou do ramene důvěrně známým způsobem. Velké oči se upřeně zadívaly do Willových, z poloviny zavřených.

Vidíš, do jakých potíží se dostaneš, když nejsem s tebou, říkaly.

Vousatý muž přejel pohledem od koně ke spálené, puchýři pokryté cizincově tváři.

„Zdá se mi, že vy dva se znáte," řekl.

* * *

Byl jen napůl při vědomí, ale cítil, že mu někdo potírá spálenou kůži na obličeji a rukou zklidňující chladivou mastí. A byla tu další voda, kolik jen chtěl vypít – pokud ji pil pomalu. Už se poučil. Kdyby se pokoušel pít moc rychle, vodu by mu vzali. Pij pomalu a voda poteče. Staralo se o něj několik lidí a věděl, že Cuk je pořád tady, pořád u něj. Will střídavě usínal a procital a pokaždé, když se probral, ho na chvíli zachvátil strach, že se mu všechno zdálo a Cuk je pořád ztracený. Pak znovu spatřil známou, starostlivou tvář a dýchalo se mu volněji.

Mlhavě si uvědomoval, že je položený na nosítkách a že jsou nakloněná. Možná je přivázali za koně, pomyslel si. Když se pak dal do pohybu a ucítil zvláštní pomalý rytmus chůze zvířete, které ho táhlo, svůj odhad opravil. Musel to být velbloud. Nezvyklý, dlouhý a houpavý krok se přes dřevěné tyče s pruhem hrubé látky uprostřed přenášel na jeho tělo.

Někdo mu starostlivě dal nad hlavu stínítko, aby mu chránilo obličej a oči před prudkým sluncem. Postupovali pouští a Will podřimoval. Netušil, kterým směrem se ubírají. Nezáleželo mu na tom. Byl naživu a Cuk byl jen pár kroků od něj, pomalu kráčel vedle a byl ve střehu vůči každému náznaku, že by mu opět mohlo hrozit nebezpečí.

Neměl ponětí, jestli jedou půl hodiny, nebo půl dne. Později zjistil, že se vezl na nosítkách jen něco málo přes hodinu a půl, a potom dorazili do tábora zachránců. Zvedli ho z nosítek a položili na přikrývku ve stínu pod skupinkou palem. Vějířovité listy propouštěly jemné světlo a Will si pomyslel, že ještě nikdy v životě se necítil tak pohodlně. Kůže na obličeji a rukou pálila, ale další zklidňující mast bolest zmírnila.

Cuk stál vedle a pozorně ho sledoval.

„Je mi dobře, Cuku," řekl mu. S úlevou zjistil, že se mu zase vrací hlas. Stále trochu sípal, ale krk už neměl tak vyprahlý a dokázal mluvit srozumitelně. Smutně se usmál při pomyšlení na vyprahlý krk. Vzpomněl si, že tak žertoval se Šípem – zdálo se, že od té doby uplynuly celé měsíce.

Zajímalo ho, kam se Šíp poděl. Neviděl aridského koně od té doby, co se znovu probral. Doufal, že se neztratil.

„Musím přestat ztrácet koně," prohlásil rozespale. „Je to špatný zvyk."

Vzápětí usnul.

* * *

Will se probudil po hlubokém posilujícím spánku. Ležel na zádech a díval se na vějíře palem.

Byl ve velké oáze. Slyšel, jak poblíž zurčí voda, a slyšel i kroky a hlasy mnoha lidí. Přejel pohledem kolem sebe a spatřil tábor postavený z nízkých stanů. Oáza a tábor se táhly několik set kroků na obě strany. Uprostřed leželo větší jezírko obklopené dalšími menšími jezírky a studnami. Lidé chodili sem a tam, nosili od studní nádoby s vodou, rozdělávali ohně na vaření nebo dohlíželi na stáda koz, velbloudů a koní. Podle velikosti tábora usoudil, že tu muselo být několik stovek lidí – všichni oblečení v dlouhých, splývavých oděvech. Muži nosili kufíje a ženy měly hlavy omotané dlouhými šály, které nezakrývaly obličej, ale chránily hlavu a krk.

„Jsi vzhůru."

Hlas přicházel zezadu a Will se natočil, aby se na mluvčího podíval. Usmívala se na něj malá, štíhlá žena, asi čtyřicetiletá. Přinesla mělký košík s ovocem, chlebem a masem a také láhev vody. Zlehka poklekla vedle Willa, položila košík a posunkem ho pobídla, ať si vezme.

„Měl by ses najíst," řekla. „Určitě jsi dlouho nejedl."

Chviličku si ji upřeně prohlížel. Její oválná tvář byla pravidelná a přátelská. Oči měla tmavé a šelmovsky v nich blýskalo. Když se usmála, tak jako teď, tvář jí velmi zkrásněla. Pokožka měla barvu bílé kávy. Šátek na hlavě a volný dlouhý šat byly jasně žluté. Willa napadlo, že má v sobě něco mateřského a přívětivého.

„Díky," řekl. Vzal si kousek ovoce, zakousl se do něj a cítil, jak mu šťáva tryská do pusy a jak se mu sbíhají sliny. Vychutnával ten pocit a vzpomněl si, jak ještě před krátkým časem měl jazyk i krk oteklý a vyprahlý. Matně si vzpomínal, že když spal, někdo mu opakovaně přikládal k ústům hrdlo měchu s vodou a nabádal ho, aby se napil, ale jen pomalu. Něčím to připomínalo sen, ale pochopil, že to byla skutečnost. Zachránci dokázali, že jeho tělo opět získalo dostatek vody, ale přitom ho vlastně neprobudili.

Dal si další doušek vody. Chtěl se zeptat, kde je, ale ta otázka mu připadala hloupá. Raději ukázal na lidi přecházející po táboře.

„Kdo jsou ti lidé?" zeptal se. Usmála se na něj.

„My jsme choreští Bedullini," sdělila mu. „Jsme pouštní lidé. Já se jmenuji Kijelíma." Provedla posunek ústa-čelo-ústa, který viděl u Seletina. Necítil se na to, aby ho opětoval. Místo toho se vsedě nemotorně uklonil.

„Těší mě, Kijelímo. Já se jmenuji Will."

„Buď vítán v našem táboře, Wille," odpověděla. Při hovoru si náhle uvědomil, jaký má hlad, a sáhl do koše pro jednu chutnou chlebovou placku. Byly tam i plátky studeného pečeného masa, tak si jeden vzal, zabalil ho do chleba a pořádně si ukousl. Maso bylo dobré, výborně upečené a plné šťávy, chutnalo trochu po kouři z ohně a bylo lehce ochucené

lahodným kořením. Will žvýkal a polykal, pak utrhl další velký kus placky s druhým plátkem masa, naplnil si pusu a usilovně žvýkal. Kijelíma se mírně usmála.

„Mladík, který má takovou chuť k jídlu, na tom nemůže být nijak zle," prohlásila a on zaváhal a napadlo ho, že hltat jídlo takovým způsobem může vypadat nevychovaně. Zasmála se a posunkem ho pobídla, ať jí dál.

„Máš hlad," řekla. „A když jíš s takovou chutí, je to poklona pro mé kuchařské umění."

S povděkem si posloužil dalším jídlem. Když utišil svíravý hlad, smetl drobky z klína a opět se rozhlédl kolem.

„Ten muž, co mě našel," zeptal se. „Kde je?"

Ukázala do středu tábora. Will si všiml, že ho položili na kraj tábora, pravděpodobně proto, aby mohl nerušeně odpočívat.

„Byl to Umar ibn Talúd," řekla. „Teď má na práci určitě spoustu důležitých věcí. Je to náš asejch."

Viděla mu na očích, že nechápe, a pokračovala ve vysvětlování. „Asejch je náš výraz pro vůdce. Je to hlava choreských Bedullinů. Také je můj manžel," dodala. „A ví, že náš stan potřebuje opravit a že mám koberec, který potřebuje vyklepat. Proto má právě teď určitě na práci spoustu důležitých věcí."

Po rtech jí přelétl slabý úsměv. Will měl dojem, že asejch je sice vůdcem svého lidu, ale jako každý jiný manžel na světě podléhá pravomoci své manželky.

„Rád bych mu poděkoval," řekl a ona přikývla.

„Určitě ho to potěší."

Dvacet osm

„V tomhle jsou ti Tualagové dobří," prohlásil Gilan, když se s Haltem vyhoupli zpátky do sedel. Seletin seděl na koni a čekal, až se doví, co hraničáři zjistili.

Bylo to popáté, co toho odpoledne ztratili stopu zanechanou válečným oddílem Tualagů, a museli slézt z koní a pěšky pátrat po nepatrných náznacích, kterým směrem jeli dál.

Halt odpověděl zabručením a opět vyrazili. První den se Tualagové hnali vpřed a nijak se nesnažili stopy zakrývat. Ale potom s tím začali a nechali za sebou malou skupinku, jež zahlazovala stopy hlavního oddílu, který postupně měnil směr jízdy. Samozřejmě, že se jim nemohlo podařit odstranit každou stopu po jejich průjezdu, ale zbývající nepatrné náznaky dokázali zpozorovat jen zkušení stopaři jako Halt a Gilan.

„Takhle to bylo pokaždé, když jsme se je pokusili pronásledovat," řekl Seletin. „Chvíli jejich stopu vidíme zřetelně, ale pak prostě zmizí."

„To dává smysl," přikývl Halt. „K sledování takových stop potřebuješ denní světlo, tak jako ho potřebujeme teď. První den se snažili ze všech sil, aby ujeli co nejvíc mil. Myslím si, že vyrážejí před úsvitem a ujíždějí až do poledne. Pak odpočívají a pokračují pozdě odpoledne a večer. Potom, když mají před

pronásledovateli náskok, začínají měnit směr a zahlazovat stopy.“ Pohlédl na Seletina. „Tehdy tvoji stopaři ztrácejí stopu a musíte to vzdát,“ dodal. Seletin mrzutě kývl.

„Aspoň že je tohle zpomaluje,“ poznamenal Gilan.

Halt s tím souhlasil. „Musejí jet za dne stejně jako my. A nedrží přímý směr. Odhaduji, že jsme jejich náskok snížili o půl dne.“

Oba hraničáři byli schopní ušetřit během pronásledování trochu času. Rychle se ukázalo, že Tualagové, možná přehnaně sebejistí díky zdařilému oklamání aridských pronásledovatelů v minulosti, přešli na pravidelné střídání falešných stop a ostrých změn směru. Po několika hodinách bylo možné tento postup předvídat a Gilan s Haltem mohli míjet některé falešné stopy, držet se přímějšího směru a odhadovat skutečnou trasu na pár mil dopředu. Rychle také vyšlo najevo, že když Tualagové vyrábějí falešnou stopu, věnují jejímu zahlazení menší úsilí. Jak poznamenal Gilan, byli dobří. Chyběl jim však důležitý prvek – důslednost do nejmenších podrobností.

Výhodné bylo pochopitelně i to, že Halt s Gilanem spolupracovali. Když dorazili k místu, kde se stopa větvila, Halt vedl aridský oddíl dál směrem, jímž nepřátelé mířili doposud, a Gilan pro jistotu krátce sledoval odbočku. Příznivá byla i okolnost, že oddíl pronásledovatelů postupoval brzy ráno a pozdě odpoledne. V šikmém, nízkém světle byly lépe vidět drobné nerovnosti a slabé otisky kopyt zanechané v tenké vrstvě písku pokrývající poušť.

Zatím pokaždé, když použili tuto taktiku, po pár mílích opět objevili pravou stopu a Gilan se k nim mohl zase připojit. Krajina byla naštěstí rovná, takže zůstávali na dohled i při velké vzdálenosti.

Jak řekl Halt, přiblížili se díky tomu Tualagům o půl dne. Ale on se chtěl přiblížit ještě víc. Pohlédl nahoru na slunce a rukou si stínil oči. Blížilo se poledne, čas, kdy by se měli schovat před vedrem.

„Přemýšlím o tom,“ oznámil Seletinovi, „že dnes odpoledne bychom ve třech mohli jet napřed. Budeme tak rychlejší a

můžeme za sebou nechávat zřetelná znamení, aby nás mohl celý tvůj oddíl následovat. Do zítřejšího večera se chci dostat dostatečně blízko, aby se Gilan mohl na Tualagy podívat.“

Seletin kývl na souhlas. Byl to rozumný návrh. Postup padesátičlenného oddílu se řídil podle rychlosti nejpomalejšího koně. A čas zabíralo i průběžné zastavování a vyjíždění, když Halt s Gilanem museli na kamenité zemi hledat stopy. Pokaždé, když zastavili, trvalo dlouho, než byl velký oddíl připraven vydat se znovu na cestu. Vždycky se našel nějaký popruh, který bylo třeba utáhnout, kamínek v koňském kopytu, část výstroje, která se musela upravit, potřeba dát si ještě lok vody z měchu. Bylo to sice jen pár minut tu a pár minut tam, ale ty se za celý den nastřádaly do významného zdržení.

„Pojedeme ještě několik mil,“ řekl, „pak uděláme přestávku. My tři odpoledne vyrazíme napřed.“

Halta napadlo, jak výraznou změnu v jejich vztahu to znamená. Po původní podezíravosti na místě masakru karavany dal vakír dvěma hraničářům důvěru a nechal je, aby vedli jeho jednotku. Nyní byl ochoten oddělit se od svých vojáků a jet s Haltem a Gilanem napřed.

Co se vakíra týkalo, čím dál víc se mu zamlouvala vyhlídka, že kmeni Tualagů zasadí citelnou ránu. Kočovníci věděli, že s sebou nemá žádné bedullinské stopaře, a jak říkal vousatý hraničář, byli přehnaně sebejistí. Kdyby se jemu a jeho vojákům někdy v příštích dnech podařilo provést překvapivý útok, dávný nepřítel by v budoucnu neměl takovou chuť do nájezdů, protože by si už nebyl tolik jistý svým uměním zmizet aridským pronásledovatelům v pusté poušti. Tualagové by se nikdy nedověděli, jak se mu podařilo je v poušti vystopovat, a on by se postaral, aby se to k nim nikdy nedoneslo.

S velkou úctou pohlížel na schopnosti obou seveřanů číst znamení na zemi. Několikrát mu ukázali, co hledají a co vidí: nepatrný důlek v měkčí vrstvě písku, slabé škrábnutí od kopyta na kamenitém povrchu, vlákno ze sedlové pokrývky nebo z oděvu zachycené na některém z četných zakrslých keřů. Nepatrné stopy, kterých on by si nikdy nevšiml. A přece je

jejich bystré oči četly, jako kdyby byly napsané na zemi velkými písmeny. Zachmuřeně se zamyslel i nad svojí ochotou jet s nimi sám. Byl v pokušení vzít s sebou i jednoho nebo dva ze svých vojáků. Takovou myšlenku však zavrhl. Cítil, že je důležité ukázat hraničářům, že jim věří.

Gilan se opět zhoupl ze sedla, odběhl kus napřed a upřeně prohlížel půdu. Jeho hnědák poslušně následoval za ním a šetřil mu čas potřebný k návratu a nasednutí. Mladý hraničář svým zaujetím a dychtivostí sledovat stopu Tualagů připomínal Seletinovi loveckého psa.

„Tudy," volal a ukazoval mírně vlevo. A oddíl Aridů pootočil koně a zamířil směrem, který Gilan označil.

* * *

Po poledním odpočinku vyjeli Seletin a oba hraničáři před hlavní skupinou a domluvili se, že budou ostatním nechávat znamení, aby je mohli následovat. Při každé změně směru měli vyrýt do země šipku. Nebo, pokud bude povrch příliš tvrdý, sestavit šipku z kamenů.

Po prvních dvou hodinách bylo zřejmé, že se pohybují rychleji než Seletinovi vojáci. Malý oblak prachu, který se za jednotkou jezdců zvedal, nebylo na obzoru téměř vidět. Halt ho podmračeně sledoval.

„Musíme na to pamatovat, až se k nim hodně přiblížíme," řekl. „Nechceme, aby věděli, že jsme jim v patách."

Pokračovali v jízdě i v pozdním odpoledni, dokud se slunce nesklonilo k západnímu obzoru a světlo pro stopování nebylo příliš spolehlivé. Seletin si všiml, že hraničáři zrychlili, občas klusali, nebo dokonce cválali, když bylo možné stopu sledovat snadněji. Jejich statní koně nevypadali, že by jim rychlá jízda vadila, i když předtím jeli jen pomalým krokem. Jeho vlastnímu koni změna tempa nečinila potíže, ale to byl čistokrevný kůň a pocházel z dlouhého rodokmene nejlepších aridských koní. Seletin věděl, že někteří méně dobří koně, na nichž jeli jeho vojáci, by se rychlejšímu tempu bránili, a

zadíval se na hraničářské huňaté koně mnohem pozorněji. Po boku jeho krásně stavěného a vyhřebelcovaného aridského koně vypadali škaredí a zanedbaní. Měli ale náramnou výdrž a úžasnou rychlost. Seletin věřil, že na krátkou vzdálenost by jeho hřebec, Pán slunce, byl pravděpodobně rychlejší. Ale pak by asi přišla ke slovu jejich schopnost udržovat stálou rychlost míli za mílí.

Napadlo ho, že by si měl o těch koních zjistit něco víc, a uvažoval, jaké výhody by znamenalo mít celou jízdu vybavenou takovými dobrými koňmi.

V době, kdy předsunutá trojice zastavila na nocleh, byla hlavní skupina dávno z dohledu.

Odsedlali koně, postarali se o ně a utábořili se. Seletin se vydal nasbírat palivo na malý signální oheň. Halt s Gilanem se zvedli, že mu pomůžou, ale on to mávnutím ruky odmítl.

„Vy jste pracovali celý den," prohlásil. „Já se jen vezl."

Neušel mu mírně překvapený pohled, který si vyměnili, a v skrytu se cítil potěšen, že si získal jejich vděk a možná i trochu úcty. Soudil, že si nepotrpí na formality a vědí, že pravá autorita spočívá v ochotě podílet se na těžké práci, ne ve snaze povyšovat se nad ni. Záhy byl oheň rozdělaný a vrhal kruh jasného světla. Seletin věděl, že za tmy bude vidět zdaleka. Oddíl jedoucí za nimi je i potmě bez potíží najde.

„To je další věc, na kterou musíme dávat pozor, až se k nim dostaneme blíž," prohodil Halt. Na vzdálenost tří nebo čtyř mil byl oheň jasně viditelným bodem. A než vyjde měsíc, bude jeho zář vidět na obloze z ještě mnohem větší dálky.

Když je hlavní skupina tři hodiny po setmění konečně dojela, najedli se. Po jídle vojáci odpočívali, pili kávu a tiše si povídali. Seletin odešel mezi ně, tak jak by to měl udělat správný velitel. Zastavoval se u každé skupinky, poklekl na koleno a tiše je chválil, jak daleko za celý den postoupili, a vyptával se, jestli oni sami nebo jejich koně nemají nějaké potíže.

K Haltovi a Gilanovi se připojil Svengal a oba mladí lidé z Araluenu. Vychutnávali silnou aridskou kávu a s uznáním

sledovali Seletina. Věděli, že vakír musí být unavený a že určitě touží po misce kávy a pohodlném poležení na stále ještě prohřáté zemi. On však dál procházel mezi svými muži, tu zažertoval s některým ze starých druhů, tam zas měl slůvko povzbuzení nebo projev zájmu pro mladého nováčka.

Nakonec vysoká, bíle oděná postava své pochůzky dokončila. Poněkud je překvapilo, když zamířil k místu, kde seděli.

„Smím se k vám připojit?“ oslovil je.

„Prosím,“ pokynul mu Halt na znamení, že je vítán.

Horác se začal zvedat. „Přinesu vám misku kávy,“ nabídl se, ale Seletin rukou naznačil, ať zůstane sedět.

„O to se postará Sidár,“ odpověděl a oni si všimli, že jeden z vojáků předvídal přání svého velitele a od malého ohně přináší misku. Seletin se posadil, spokojeně si oddychl a přijal od vojáka misku.

Usrkl dlouhý doušek a potom si znovu oddychl – úlevou nad tím, že unavené tělo se konečně dočkalo odpočinku.

„Co bychom dělali bez kahvy?“ zeptal se a užil přitom aridský a původní název tohoto nápoje.

„Když je člověk hraničář, tak skoro nic,“ odvětil Horác a všichni se zasmáli. Seletin už vypozoroval, že hraničáři mají tento nápoj ve stejné oblibě jako každý Arid. Vysoký bojovník jejich silnou náklonnost zřejmě sdílel, zatímco Skandijec nad svou večerní kávou obvykle bručel a přál by si místo ní tmavé pivo, které se pilo v jeho rodné zemi. Podle Svengalova názoru bylo pivo jediný nápoj, který se dal po dlouhém dni pít.

„Nechápu, jak se všichni dokážete obejít bez doušku dobrého piva,“ prohlásil. „Večer uklidňuje mysl, to pivo umí.“

Evanlyn se na něj usmála. „Stýská se ti po domově, Svengale?“ zeptala se. Velký pirát se na ni na chvilku upřeně zadíval a rozmýšlel si odpověď.

„Abych řekl pravdu, Vaše Veličenstvo,“ řekl, „já na tohle podnebí nejsem stavěný.“

Svengal trval na tom, že bude Evanlyn oslovovat Vaše Veličenstvo. A to navzdory skutečnosti, že ho opakovaně

žádala, aby jí říkal Evanlyn nebo Kasandro. Dokonce ho upozornila, že jako princezna by správně měla být oslovována „Vaše Výsosti“, ne Vaše Veličenstvo. Jenže Svengal stál na svém. Evanlyn měla podezření, že je to trochu neotesaný způsob skandijského humoru a projev skandijského rovnostářství, jemuž se protivila představa o královském původu a dědičných králích předurčených vládnout jen proto, že se narodili. Věděla, že Skandijci si své vládce volí pro jejich schopnosti a oblíbenost. A když si vybavila některé z králů, s nimiž se musel Araluen ve své historii smířit, nebyla si úplně jistá, jestli skandijské pojetí není vlastně lepší.

„Ty nejsi stavěný ani na jízdu na koni,“ dodal Horác. „Řekl bych, že jde spíš o zadek otlačený od sedla než o stesk po domově.“

Svengal se neradostně pousmál a podvacáté si poposedl ve snaze najít pohodlnější polohu.

„To je pravda,“ přiznal. „Zjistil jsem, že mám na zadnici místa, o kterých jsem ani nevěděl, že tam jsou.“

Seletin se smál, líbil se mu laskavý humor a kamarádství cizinců.

Ale on sem nepřišel klábosit. Mírně si odkašlal a viděl, že okamžitě přitáhl Haltovu pozornost.

„Máš něco na srdci, Seletine?“ zeptal se Halt. Už překonali období, kdy vakíra oslovoval titulem nebo zdvořilým „Excelence“. Seletin se trochu předklonil a uhlazoval písek před sebou.

„Vlastně ano. Když jsem rozmlouval se svými vojáky, jeden desátník vyslovil zajímavý postřeh.“

Vytáhl zakřivenou dýku a do písku vyryl x. „Řekněme, že tohle je naše současná poloha,“ prohlásil. Pak od toho bodu načrtl klikatou, křivolakou čáru asi tři stopy dlouhou a směřující vzad. „A sem jsme se dostali tak, že jsme jeli za Tualagy, zatímco oni kličkovali, odkláněli se od přímé cesty a vraceli se zase zpět.“ Zvedl hlavu a pohlédl na Halta. „Jak jsi upozornil, máme díky tomu naději je dostihnout.“

Halt přikývl. Čekal, až pochopí, kam Arid míří.

„Jenomže přes všechny ty kličky a změny sem a tam se Tualagové pořád vraceli k jednomu základnímu směru.“ Proťal klikatou čáru středem. „A jestli tak pojedou dál, přivede je to sem.“ Vyhloubil v písku důlek na místě, kam by vedlo prodloužení spojnice označující základní směr Tualagů.

„A co tam je?“ zajímala se Evanlyn. Seletin se na ni podíval a odpověděl.

„Studny Chor-Abaš,“ odpověděl. „Nejlepší zdroj vody v okolí sta mil.“

Horác při pohledu na čáry vyryté v písku svraštil čelo. „Myslíte, že potřebují vodu?“ zeptal se. Seletin obrátil zrak k mladíkovi. Odpověděl s naprosto vážným výrazem.

„V poušti potřebuješ vodu vždycky,“ řekl mu. „Moudrý člověk nikdy nevynechá příležitost, aby si doplnil měchy vodou.“

„Není tu žádné jiné místo, kde by to mohli udělat?“ zeptal se Halt. Seletin vyryl dýkou do písku další značku.

„Zde jsou studny Orr-San,“ řekl. „Jsou menší a ne tak spolehlivé. A jsou o třicet mil dál na západ. Jestli Tualagové míří tam, kam si myslím, že míří, je to od jejich směru moc daleko.“

„A kam podle tebe míří?“ zeptal se Halt. Ostatní byli zpravidla spokojeni, když mluvení obstarával on.

„Sem.“ Dýka opět píchla do písku. „Na sever. Zde leží severní masiv.“ Načrtl čáru od východu k západu. „Jsou tam hory, útesy, slepá údolí. A několik měst, která mohou používat jako svou základnu.“

Halt svraštil čelo. „Já myslel, že jsi říkal, že Tualagové jsou kočovníci.“

Seletin přikývl. „To jsou. Města jsou aridská, ale Tualagové je dobyli a čas od času v nich měsíc nebo šest týdnů pobývají. Pak opět zamíří do pouště nebo dál do hor.“

Halt si zamyšleně mnul bradu a upřeně si prohlížel značky, které nakreslil Seletin.

„Takže pokud máš pravdu a Tualagové míří k těm studnám, mohli bychom je prostě přestat sledovat a jet přímo k vodě? S trochou štěstí bychom tam mohli počkat, až Tualagové dorazí.“

Seletin se mu zadíval do očí a kývl. „Samozřejmě to není úplně jisté,“ řekl. „Ale nenapadá mě jiné místo, kam by mohli mít namířeno.“

Halt se rozmýšlel. Rozhlédl se po tvářích svých společníků. Erak byl konec konců jejich společným přítelem, a pokud přijmou Seletinův plán, riskují, že úplně ztratí jeho stopu. Jeden po druhém všichni tiše přikývli. Obrátil se opět k Seletinovi.

„Uděláme to,“ řekl.

Dvacet devět

Will odhrnul přikrývku a Kijelíma mu pomohla vstát z lůžka umístěného pod palmami.

Rukou mu podepřela paži. Will několik vteřin nejistě vrávoral, pak se mu hlava přestala točit a stál mnohem pevněji. Žena na něj kývla, spokojená, že už je na tom mnohem líp.

„Silné, zdravé tělo se při troše odpočinku rychle zotavuje," prohlásila. „Pojď se seznámit s mocným Umarem."

Opět se v jejích slovech objevil pobavený podtón. Will zjistil, že je bos, a nikde neviděl své boty. Pryč byla i pláštěnka. Žena si všimla, jak se rozhlíží.

„Tvoje věci jsou v bezpečí," řekla. Viděla, že ještě po něčem pátrá, a dovtípila se, co to asi je. Koník zůstal u něj přes den i v noci, když spal.

„Kůň je u stáda. Dostává vodu a krmení," sdělila mu. „Chvíli trvalo, než se nechal přesvědčit, že od tebe může odejít."

Will se při tom pomyšlení usmál. Zažil strašnou chvilku, když si pomyslel, že se mu o Cukovi jen zdálo. Uklidněný pohlédl na své bosé nohy.

„Moje boty," řekl. „Potřebuju boty."

Ale Kijelíma se jen usmála a odváděla ho do středu tábora. „Písek je jemný.“

Měla pravdu. Kráčel vedle ní a ona ho zlehka držela za ruku, aby neklopýtl. Písek ještě nebyl rozpálený palčivým sluncem, a tak byl na dotek chladivý a měkký. Začal si uvědomovat, že ho trochu pálí obličej a ruce. Podíval se na ruce a viděl, že na rudé spálené kůži se leskne nějaká olejovitá mast.

„To je léčivá mast, kterou naši lidé používají už spoustu let. Za pár dní se ti spáleniny zahojí,“ řekla. Pokýval hlavou.

„Díky,“ poděkoval a ona se na něj opět usmála. Pocítil vděčnost k této vlídné a veselé ženě. Asejch Umar je šťastný muž, napadlo ho.

Když procházeli táborem, všiml si, že lidé se zastavují a prohlížejí si ho – hlavně děti. Několikrát za zády zaslechl, jak kdosi zamumlal slovo cizinec. Taková zvědavost je přirozená, říkal si. Setkal se však i s úsměvy a pozdravy na uvítanou, nyní už známými posunky ústa-čelo-ústa, a on oplácel úsměvy a skláněl hlavu na pozdrav.

„Vaši lidé jsou velmi přátelští,“ poznamenal. Kijelíma v zamyšlení svraštila čelo.

„Ne vždy,“ řekla. „Zpravidla se staráme jen sami o sebe. Ale každý je šťastný, když se podaří zachránit někoho před krutým Pánem oblohy.“ Ukázala nahoru a Will pochopil, že tím míní slunce. Usoudil, že pro tyto lidi je neustálým nepřítelem a ohrožením.

Byli nedaleko středu tábora a Will spatřil skupinku šesti mužů sedících v kruhu. Všichni měli na sobě žlutě a bíle kostkované kufíje – takové, jaké si všiml u svého zachránce. Kijelíma ho jemným stiskem ruky zadržela.

„Musíme počkat,“ řekla. „Věnují se důležité obchodní záležitosti.“

Její hlas byl vážný, téměř uctivý. Oba se zastavili asi sedm kroků od skupinky mužů. Všichni se předkláněli a se zaujetím hleděli na vztyčený kámen umístěný uprostřed kruhu. Willa napadlo, že se určitě modlí, přestože žádná slova nepronášeli.

Pak se všichni naráz s výkřikem zklamání prudce narovnali.

„Uletěla!“ prohlásil jeden z nich a Will hlas poznal. Byl to muž, který ho zachránil. „Už byla skoro nahoře, a uletěla!“

Will tázavě pohlédl na Kijelímu a ta zakoulela očima. „Pochopíš to?“ zeptala se. „Dospělí muži a sázejí na dvě mouchy, které lezou po kameni!“

„Sázejí?“ opáčil. „Já myslel, že se modlí.“

Povytáhla obočí. „Pro ně je to skoro totéž. Bedullin si vsadí úplně na všecko. Je to bezmála náboženství.“ Kroužek mužů se rozpadl a většina z nich odcházela. Kijelíma pobídla Willa vpřed. „Asejchu Umare!“ zvolala. „Tvůj host se probudil.“

Její manžel se zvedl a se širokým úsměvem se k nim otočil. Will poznal mužnou tvář a velký, zlomený nos. Umar k nim kráčel s napřaženýma rukama. Chystal se Willovi na pozdrav stisknout předloktí, ale jeho žena varovně sykla.

„Opatrně, ty šprýmaři! Má spálené ruce!“

Asejch si uvědomil chybu a zadržel ruce ve vzduchu. „Jistě! Jistě! Prosím, pojď a usedni. Pověz mi své jméno. Já jsem…“

„Ví, kdo jsi. Jsi velký Umar sázející na mouchy. On se jmenuje Will.“

Umar se na svou ženu mile usmál. Will měl dojem, že je to nějaká hra, kterou tihle dva mezi sebou ustavičně hrají. Muž opět pohlédl na Willa.

„Mám radost, že jsi na nohou. Když jsme tě našli, měl jsi namále! Pojď si sednout a řekni mi, co jsi dělal?“ Podíval se na Kijelímu. „Milovaná ženo, přineseš nám kávu?“

Kijelíma zvedla jedno obočí a tázavě pohlédla na Willa. „Wille, chtěl bys ty kávu?“

Při pomyšlení na kávu se mu seběhly sliny, což bylo spolehlivé znamení, že se uzdravuje. „Kávu bych si dal rád,“ řekl.

Půvabně se uklonila. „V tom případě ji přinesu.“

S vysoko zdviženou hlavou odkráčela. Umar se za ní usmíval. Potom obrátil pozornost zpátky k Willovi a vedl ho ke kruhu polštářů.

„Takže ty se jmenuješ Will,“ prohlásil, když usedli se zkříženýma nohama.

„Ano.“ Will se odmlčel a pak dodal: „Asejchu Umare, chci ti poděkovat, že jsi mi zachránil život.“

Bedullin přešel slova díků mávnutím ruky. „Život ti zachránil ten kůň, na kterém jsi jel. A udělal to dvakrát.“

„Šíp!“ vzpomněl si Will. Od chvíle, kdy ho zachránili, Šípa neviděl. „Kde je? Jak to udělal?“

Umarův úsměv zmizel. „Je mrtvý, Wille. V noci ho uchvátil lev. To bylo poprvé, co tě zachránil. Lev zabil jeho a ne tebe. Viděli jsme lví stopy, prošel tři kroky od místa, kde jsi ležel. Kůň se zřejmě plašil a dělal hluk, takže lev si tě vůbec nevšiml.“

„Mrtvý,“ smutně zopakoval Will. Šíp byl dobrý kůň. Umar soucitně pokyvoval. Vážil si člověka, který má rád svého koně.

„Druhý den ráno ti zachránil život podruhé,“ pokračoval. „Supi se slétali, aby hodovali na jeho těle, a my jsme je uviděli. Jel jsem zjistit, co se stalo, a… našel jsem tebe.“ S úsměvem se vrátil k veselejšímu tématu.

Will s povděkem potřásl hlavou. „Ještě jednou, jsem ti moc vděčný,“ řekl.

Umar stejně jako předtím díky odmítl. „To se na poušti dělá. Vlastně to přináší štěstí, zachránit v poušti někoho, kdo je v nesnázích.“ Pak jeho tvář ožila zájmem. „Máme tvoje zbraně!“ prohlásil. Otočil se a zavolal směrem k nízkému, rozměrnému stanu, který stál pár kroků od nich. „Ahmúde! Přines cizincovy zbraně!“

Za několik vteřin se ze stanu vynořil jakýsi výrostek. Zubil se na ně a položil na zem Willovy nože v dvojité pochvě, luk a toulec. Přinesl i složenou mapu a hledač severu v koženém pouzdře. Will se zvedl a připnul si dvojitou pochvu k opasku. Doteď si připadal neúplný. Žádný hraničář se nikdy necítil dobře bez svých zbraní. Umar se na něj pozorně zadíval a pak zvedl povolený luk.

„Takový jsem nikdy předtím neviděl,“ řekl. „Určitě hodně dobře střílí.“

„To ano,“ potvrdil Will. Hbitě si přidržel luk mezi kotníkem levé nohy a pravým lýtkem. Zapojil zádové svaly, ohnul luk a nasadil tětivu do zářezu na konci. Podal luk Umarovi, ten zkusil sílu tahu, námahou trochu zkřivil obličej a pak zbraň vrátil Willovi.

„Ukaž mi to,“ řekl a podával Willovi jeden šíp z toulce.

Will vložil šíp do luku a rozhlížel se po vhodném cíli. Všiml si hloučku chlapců vzdáleného asi sedmdesát kroků, hráli nějakou hru s malým koženým míčem. Pomocí nohou, hlav a těl se ho snažili udržet ve vzduchu, pohrávali si míč mezi sebou, aniž by se dotýkal země. Will se začínal poohlížet po nějakém bezpečnějším místě pro ukázku střelby, ale pak náhle sjel pohledem zpět, protože něco upoutalo jeho pozornost. Nejmenší chlapec, ne víc než osmiletý, přihrávku nezvládl a míč odskákal a zakutálel se pod plochou skálu. Chlapec za ním se smíchem běžel, pak si klekl a rukou šmátral po míči.

Will v mžiku natáhl, zamířil a vystřelil. Šíp jako blesk prolétl oázou, těsně minul chlapcovu nataženou ruku a rozkmitaný skončil pod skálou. Hoch sebou cukl a vyděšeně zavřískl. Rozkřičeli se i jeho kamarádi a otáčeli se, aby zjistili, odkud šíp přilétl.

Mohutná pěst udeřila Willa přímo do brady. Zavrávoral a svalil se, luk mu vypadl z rukou. Umarova tvář byla zbrázděná hněvem.

„Ty bezohledný blázne! Myslíš, že na mě uděláš dojem, když ohrozíš život mého vnuka? Mohl jsi ho zabít!“

Jeho ruka uchopila mohutný jilec velké dýky za opaskem. Will, ohromený ranou pěstí, se pokoušel postavit na nohy, ale Umarův zuřivý kopanec s ním zatočil a poslal ho opět rozplácnutého k zemi. Z dálky slyšel, že dítě stále ječí, a také směsici hlasů, které něco volaly – křičely překvapením a zlostí a strachy.

Zaslechl kovové zařinčení dýky vytahované z pochvy. Pak všechny zvuky přehlušil Kijelímin hlas, ostrý a naléhavý.

„Umare, dost! Podívej se na tohle!“

Umar se odvrátil od postavy ležící na břiše před ním. Jeho žena se vracela s kávou, procházela kolem vnuka a byla svědkem celé události. Teď klečela na kolenou a sahala pro něco pod skálu. S námahou vyprostila Willův šíp. Na jeho ozubeném širokém hrotu bylo pevně napíchnuté tři a půl stopy dlouhé tělo písečné kobry, kterou Will zastřelil. Šíp čistě prošel hlavou a okamžitě hada usmrtil.

Vteřinu předtím, než by byl zaútočil na chlapce.

Dýka vypadla Umarovi z ruky, když si uvědomil, co se stalo a čeho se dopustil. Celý zděšený se shýbl, aby pomohl Willovi vstát.

„Odpusť mi! Mrzí mě to! Myslel jsem…“

Will se stále ještě snažil popadnout dech, když se přihrnula Kijelíma a mávala mrtvým hadem nabodnutým na šípu.

„Co to vyvádíš, ty blázne?“ osopila se. „Ten mladík zachránil Fajsala!“

Umar postavil Willa na nohy a se zkroušeným výrazem ho začal horečně oprašovat. Právě hodlal zabít mladého muže, který nepochybně zachránil život jeho vnukovi.

„Odpusť mi!“ žadonil o překot. Ale Kijelíma se prodrala mezi ně a od mladého cizince ho odstrčila.

„Jdi pryč!“ poručila mu hrubě. Hodila na zem mrtvého hada, rukama uchopila Willovu čelist, jemně s ní pohybovala ze strany na stranu a s hlavou nachýlenou naslouchala. „Jsi v pořádku?“ zeptala se. Will se pokusil o chabý úsměv, ale když čelist zabolela, přál si, aby to byl nedělal.

„Trochu to oteklo,“ řekl ztěžka. „Ale jsem v pořádku.“

Žena odspěchala ke džbánu s vodou, který stál před velkým stanem opodál. Namočila do vody cíp svého šátku, vrátila se a přitiskla mokrou látku Willovi na čelist. Umar se opět pokusil ji obměkčit.

„Je mi to líto!“ řekl. „Myslel jsem, že…“ Dál se nedostal.

„Tys myslel?“ odsekla mu rozzuřeně. „Myslíš ty vůbec někdy? Chtěl jsi toho mládence zabít! Viděla jsem tě s tím tvým nožem!“

Will ji uchopil za ruce a odstrčil mokrý šátek od brady. Pohnul trochu čelistí a ujistil se, že nic není zlomené.

„Je to v pořádku," řekl jí. „Nic se nestalo. Z toho bude jen modřina. Bylo to nedorozumění."

„Přesně tak!" ozval se i Umar. „Nedorozumění." Kijelíma na něj zuřivě pohlédla.

„Zachránil Fajsalovi život," vyštěkla. „A cos udělal ty?"

Umar chtěl odpovědět, ale uvědomil si, že nemůže říct nic, co by jeho rozzlobenou ženu usmířilo, a bezmocně svěsil ruce. Věděl, že jednal ukvapeně, že chybu udělal on. Ale co byste čekali? Rozhodně to vypadalo, jako by cizinec střelil tak blízko jeho vnuka proto, aby domýšlivě a bezohledně předvedl své střelecké mistrovství. Když o tom teď Umar přemýšlel, pochopil, že cizincovo střelecké umění je na nejvyšším možném stupni. Nikdy neviděl nikoho takhle střílet. Opět pohlédl na svou ženu, všiml si hněvu v jejích očích, celkového držení těla a věděl, že není nic, co by mohl říct.

Do nepříjemného ticha se vložil Will. „On zachránil život mně, vzpomínáš?" Malinko úkosem se usmál na asejcha. „Řekl bych, že jsme vyrovnáni." Napřáhl k Bedullinovi ruku, ten ji vděčně přijal a stiskl.

„Vidíš?" řekl své ženě. „Nikdo se na nikoho nezlobí. Jen se stala chyba!"

Když Kijelíma viděla, jak se Will zachoval a že to, co se stalo, nebere jako příkoří, trochu se uklidnila. Když si oba muži potřásali rukama, dokonce se na ně nepatrně usmála.

„Tak dobře," řekla. Pak se obrátila k Willovi: „Musíš nám ale říct, co pro tebe můžeme udělat."

Pokrčil rameny. „Už jste udělali víc než dost. Jen mě tu nechte den dva odpočinout a nabrat síly, dejte mi vodu, jídlo a mého koně. Pak mi ukažte cestu do Mararoku a už vás víc nebudu obtěžovat."

Asejch však při jeho slovech svraštil čelo. „Tvého koně?" divil se. „Tvůj kůň je mrtvý. Říkal jsem ti to. Zadávil ho lev."

Will s úsměvem zavrtěl hlavou. „Toho ne. Cuka. Toho malého huňatého šedáka, který byl s vámi, když jste mě našli. To je můj kůň.“

Nyní byla řada na asejchovi, aby zavrtěl hlavou. Nechtělo se mu způsobit cizinci nějaké zklamání. Ale musel mu sdělit holou pravdu.

„To není tvůj kůň,“ řekl. „Je náš.“

Třicet

Když se rozhodli, že ke studním Chor-Abaš pojedou přímější cestou, nemělo smysl, aby Gilan, Halt a Seletin jeli napřed.

Druhý den před úsvitem zrušil tábor celý oddíl a vyrazili všichni pohromadě. Nejprve je Seletin vedl dlouhým obloukem přímo na západ a pak se stočili kousek zpět, do severozápadního směru – základního směru, který udržovali Tualagové. Tak získali dostatečný odstup, aby se vyhnuli střetu s válečným oddílem Tualagů při některém z jeho ostrých odbočení k západu.

Už nebylo zapotřebí sledovat stopy, takže se mohli vrátit k původnímu způsobu jízdy a ujíždět v chladnějších temných hodinách před svítáním. Kromě toho po východu slunce pokračovali severozápadním směrem, což jim umožnilo jet každý den o jednu nebo dvě hodiny déle. Mohli tak získat značný náskok před nepřítelem. Když se druhý den přímé jízdy po setmění utábořili, vjel do tábora jeden ze Seletinových zvědů a podal vakírovi hlášení. Seletin ho vyslechl a pak se spokojeným úsměvem na tváři přistoupil k místu, kde seděla araluenská skupinka.

„Měli jsme pravdu," oznámil. „Moji zvědové říkají, že jednotka Tualagů postupuje rovnoběžně s námi. Utábořili se na noc, přibližně šest mil na severovýchod od nás." Významně pohlédl na malý, napůl zakrytý oheň na vaření, který byl to jediné, co si dovolili. Věděl, že jeho světlo není vidět ze vzdálenosti větší než jeden a půl míle. „Zřejmě jsou přesvědčeni, že jsme jejich stopu ztratili. Nedělají si starosti s maskováním ohňů."

Halt se zamyšleně poškrábal na bradě. „Samozřejmě, kdyby to bylo jako obvykle, vzdali byste se a už dávno byste se vrátili, že?"

Aridský vůdce kývl. „Přesně tak. Zdá se, že naši přátelé přespříliš spoléhají na své schopnosti nás setřást."

„A přespříliš na něco spoléhat," dodal Halt, „může být nebezpečná věc." Obrátil se k mladému hraničáři, který seděl na zemi, záda měl podepřená sedlem a s neodmyslitelnou kávou v rukou odpočíval. „Gile," oslovil ho Halt, „co kdyby ses dnes v noci podíval do jejich tábora?"

Gilan se usmál a dopil kávu. „Už jsem myslel, že se vůbec nezeptáš," řekl. Pohlédl na měsíc, který byl v první čtvrti a nízko nad západním obzorem. „Měsíc zapadne asi za půl hodiny. Můžu vyjet hned."

„Podle Seletinova zvěda bys měl světlo z jejich ohňů uvidět po dvou mílích odsud. Tam nech Blaze a dál jdi pěšky. Dej pozor, abys zahlazoval stopy a…" Halt se odmlčel, protože si všiml, že Gilan na něho hledí se shovívavým úsměvem ve tváři. „Odpusť," řekl. Jestli někdo věděl, jak si poradit s úkolem tohoto druhu, tak to byl Gilan. „Ty tohle všechno víš, že?" dodal a omluvně se pousmál.

„Jistě," odtušil Gilan. „Ale nikdy neškodí si to připomenout. Mám hledat něco určitého?"

Halt se zamyslel, pak pokrčil rameny. „Obvyklé věci. Zkus najít Eraka. Zjisti, jak ho hlídají. Kdyby byla možnost, jak ho z tábora vysvobodit potají, bylo by to podle mě lepší než se s nimi utkat v boji. Počet, samozřejmě. Ať víme, kolik jich

vlastně je. Všechno ostatní, co podle tebe bude stát za pozornost.“

„Považuj to za hotovou věc.“ Gilan zvedl sedlo na rameno a zamířil k místu, kde nechávali přes noc koně. Horác chvatně vyskočil a oprašoval si písek z kolenou.

„Gilane, počkej. Nechceš někoho s sebou?“ zeptal se.

Gilan zaváhal. Nechtěl se mladého bojovníka dotknout.

„Horáci, možná by bylo lepší, kdyby jel sám,“ rozmlouval mu to Halt. „Je vycvičený pohybovat se tiše, ty ne.“

Horác kývl, že rozumí. „To já vím. Ale já můžu čekat na místě, kde nechá Blaze – všechno ohlídat. Ani mě není slyšet na dvě míle daleko.“

„To není jisté,“ prohlásil Halt s dokonale kamennou tváří. Potom pohlédl na Gilana.

„Ale něco na tom je. Možná by nebylo špatné mít nablízku někoho v záloze.“

Teď když Gilan věděl, že není třeba Horáce odmítat, s ulehčením řekl: „Já to beru. Budu rád, když budu mít společnost. Jdeme sedlat.“

Horác se shýbl, uchopil svoje sedlo a oba společně odcházeli ke koním.

* * *

„Dál už bys asi jezdit neměl,“ řekl Gilan Horácovi. Mladík kývl a oba sesedli z koní. Horác přivázal Kikrovy otěže k trnitému keři. Gilan je po hraničářském způsobu prostě pustil na zem.

„Zůstaň stát,“ řekl Blazovi.

Hnědák, jak oba věděli, se bude držet v okruhu zhruba třiceti kroků, dokud se jeho pán nevrátí. Gilan s Horácem pozorovali severovýchodní obzor.

„Začínají být trochu moc namyšlení, co?“ prohodil Horác. Na obloze nad obzorem bylo i z takové dálky jasně vidět zář tualažských táborových ohňů.

„To tedy ano," souhlasil Gilan. „Vezmi si z toho poučení. Nikdy si nemysli, že jsi někomu unikl, dokud se o tom důkladně nepřesvědčíš."

Stáhl z ramenou luk a toulec a položil je na zem. Na své výpravě je nepotřeboval a jen by mu překážely. Ze stejného důvodu odepjal od opasku pochvu s mečem. Zůstal mu tak saxonský a vrhací nůž, což byly dostatečné zbraně.

„Nemám Blazovi uvolnit sedlový popruh?" zeptal se Horác a Gilan odpověděl bez zaváhání.

„Ne. Nech ho, jak je. Kikra taky. Kdyby se něco semlelo, možná odsud budeme muset hodně rychle spěchat pryč."

Horác se na něj se zájmem zadíval. Věděl, že o mladém hraničáři se všeobecně ví, že v umění nenápadného pohybování patří mezi členy hraničářského sboru k nejlepším – možná byl úplně nejlepší ze všech. Povídalo se, že Gilan se dokáže přiblížit i k velmi ostražitému strážci na pár kroků, ukrást mu opasek a boty a nechat ho v údivu, proč mu padají kalhoty a je mu zima na nohy. Horác věděl, že to byly přehnané báchorky – ale jen trochu.

„Čekáš, že se něco semele?" zeptal se. Gilan na něj vážně pohlédl a položil mu ruku na rameno.

„Vždycky čekej, že se něco semele," řekl mu. „Věř mi, když se v tom zmýlíš, vadit ti to nebude. A když budeš mít pravdu, tak na to budeš připravený."

Byl to někdy divný pocit, dávat takové rady někomu, kdo je rytíř a navíc považovaný za vynikajícího bojovníka. Ale Gilan nesměl zapomínat, že bez ohledu na to, jak byl Horác dobrý, byl ještě mladý.

„Uvidíme se za pár hodin," řekl a ztratil se ve tmě.

* * *

Gilan rychle a tiše postupoval členitou krajinou. Když dorazil pod hřeben prvního kopce, který stál mezi ním a táborem Tualagů, ohlédl se za čekající vysokou postavou a dvěma koňmi. Potom se spustil k zemi a tiše se převalil přes

hřeben do temnoty pod sebou, aby náhodný pozorovatel nezahlédl obrys jeho těla proti obloze. Pozorovatel by spatřil jen nízký, neurčitý stín, který se nakrátko mihl na obzoru a pak zmizel.

Jakmile byl Gilan bezpečně pod hřebenem, zvedl se a zamířil k ohňům.

Věděl, že tak jasné vodítko k cíli v sobě skrývá jisté úskalí. Bylo by příliš jednoduché prostě pokračovat směrem k záři ohňů čím dál víc viditelné nad obzorem a nestarat se o to, aby sám zůstal neviděn. Příliš na něco spoléhat, jak předtím všichni viděli, je nebezpečná věc. Proto postupoval, jako by těsně mimo jeho dohled byla dvacítka strážců, všichni bdělí a předem varovaní, že se někdo pokusí kolem nich proklouznout.

Tak obezřetný postup zabral mnohem víc času. Ale on věděl, že mu v konečném zúčtování může zachránit život.

* * *

K táboru Tualagů dorazil za hodinu. Stejně jako předtím se před hřebenem posledního kopce spustil k zemi a sunul se vpřed, s kapucí pláštěnky nasazenou, aby stínila světlý ovál obličeje.

Když se jeho oči dostaly nad vrchol kopce, tiše si pro sebe hvízdl. Tábor byl mnohem větší, než očekával. Mysleli si, že sledují oddíl asi osmdesáti mužů. V táboře jich muselo být víc než dvě stovky, a dvakrát víc ohňů, než čekal – další důvod, proč bylo jejich světlo tak dobře viditelné.

Buď se připojili k hlavní skupině, pomyslel si, nebo se setkali s jinou.

Uvědomil si, že na tom vlastně ani nezáleží. Důležité bylo, že je tu téměř čtyřikrát víc mužů, než s sebou mají oni. Což znamenalo, že přímý útok byl v podstatě vyloučen.

Zatímco se vyrovnával s tímto zjištěním, jeho oči pátraly po táboře a hledaly nějakou stopu po Erakovi. Najít ho netrvalo dlouho. Oberjarlova hromotlucká postava byla v táboře menších a štíhlých pouštních kočovníků dost výrazná. Jak se

dalo čekat, nacházel se v podstatě uprostřed tábora, kam by se k němu případný zachránce dostával nejobtížněji. Tualagové nechali vězně venku a sami trávili noc v malých, nízkých stanech, podobných těm, které používali Seletinovi aridští vojáci. Erak byl za chladné noci ponechán sám sobě, aby si s jednou přikrývkou udělal pohodlí, jak uměl. Gilan viděl, že se Erak uložil na kamenitou zem, a dobře si povšiml pout, kterými byl zajištěn. Gilan nakrčil čelo v úsilí zjistit, k čemu je Erak vlastně připoutaný. Pak pochopil, že je přivázaný ne k jednomu, ale hned ke dvěma velbloudům, kteří leželi opodál. Zklamaně zavrtěl hlavou. Přestože v Aridě pobýval jen krátce, poznal už, jak tvrdohlavá tahle hrbatá zvířata dovedou být. Tím, že Eraka přivázali mezi dva velbloudy, mu dokonale znemožnili útěk. A kdyby někdo něco prováděl s jeho pouty, popudlivá zvířata by začala hlasitě hýkat.

Takže žádný přímý útok a žádná možnost připlížit se a osvobodit ho, pomyslel si Gilan. Bylo to čím dál složitější.

Netušil, co ho na ten drobný pohyb upozornilo. Spíš ho vycítil, než spatřil – jeho oči ho vnímaly jen okrajově. Na dlouhém hřebeni, kde se nalézal, se něco pohnulo, nebo někdo. Ale ať to bylo cokoli nebo kdokoli, bylo to pět nebo šest set kroků nalevo od něj, tam, kde se pás kopců stáčel doprava. Opět pohlédl přímo na to místo, ale v neurčité noční tmě neviděl nic. Nato uhnul pohledem stranou, aby mohl okrajovým viděním zachytit, jestli tam něco je. Byl to osvědčený způsob, jak si všimnout pohybu ve tmě. Okrajové vidění bylo spolehlivější.

Teď měl jistotu. Něco se tam pohnulo. Byl to náhlý pohyb, a proto si ho také prve všiml. Malá postava vklouzla zpátky pod hřeben kopce. Gilan znovu pohlédl přímo na to místo, ale nic už nespatřil. Hlídka? To sotva. Nebyl žádný důvod, aby se hlídka chovala tak pokradmu. A nic nenasvědčovalo tomu, že by tak daleko od tábora byly rozmístěné ještě další hlídky. To byla první věc, kterou Gilan prověřil, když se k táboru přibližoval. Hlídka postavená v místě, kde pohyb zahlédl, nedávala žádný smysl. Nemohl to být nějaký malý noční

živočich? Možné to bylo, ale pochyboval o tom. Hraničáři byli vycvičení, aby naslouchali svým instinktům.

A ten Gilanův říkal, že tábor Tualagů pozoruje ještě někdo jiný než on.

Třicet jedna

Will cítil, jak se mu do tváří hrne krev. „Váš?“ opáčil a jeho hlas zazněl trochu pronikavěji, než měl v úmyslu. „O čem to mluvíš? Ty víš, že je můj.“

Kijelíma se na svého muže zamračila. Jenže asejch bezmocně rozhodil rukama. Nijak ho to netěšilo, ale nic s tím nemohl dělat.

„Byl tvůj,“ připustil. „Ale teď je náš. Tak to u nás chodí.“

„Vy kradete koně?“ obvinil ho Will a všiml si, že rozpaky v mužově tváři se při těch slovech mění v zlost.

„Nebudu si té urážky všímat, protože ty nevíš, jakými pravidly se řídíme v poušti,“ řekl. „Ale neudělej tu chybu, že to řekneš ještě jednou.“

Kijelíma přistoupila k manželovi. „Umare, přece můžeš udělat výjimku…,“ začala, ale Umar ji přerušil zdvižením ruky. Otočil se opět k Willovi a viděl, že každá částečka mladíkova štíhlého těla překypuje hněvem.

„Udělat takovou výjimku, to nezáleží jenom na mně.“ Obrátil se k Willovi a pokračoval. „Musíš chápat naše pravidla. Původně jsi toho koně vlastnil. To nikdo nepopírá.“

„Jak by mohl?“ namítl Will. „U sedla bylo náhradní pouzdro na šípy a v něm úplně stejné šípy, jako je tenhle.“ Ukázal na

šíp, který propíchl písečnou kobru a pořád ležel na zemi u jejich nohou. Byl v tom úmysl. Chtěl, aby si Umar uvědomil, že Will právě zachránil život jeho vnukovi.

„Ano. V tom se shodneme. A když jsme tě našli, bylo jasné, že ten kůň tě zná. Ale o to tady nejde. Musel jsi mu dovolit, aby ti utekl."

Willovi to prohlášení vyrazilo dech. Ještě pořád si dával za vinu, že v bouři pustil Cukovu uzdu. „Nu, ano… do jisté míry, řekl bych. Ale byla bouře a já jsem nemohl…"

Dál se nedostal, protože Umar se chopil příležitosti. „A podle našich zákonů kůň, který ti uteče, když ho pustíš, už není tvůj kůň. Patří tomu, kdo ho najde. A našel ho Hasan ibn Talúk. Byl zatoulaný, polomrtvý žízní. On ho zachránil, postaral se o něj a teď je to jeho kůň."

Will kroutil hlavou. Jeho hlas zněl trpce. „Tomu nevěřím. Málem jsem zahynul, když jsem Cuka hledal, a ty mi tvrdíš, že teď patří tomu… Hasanovi… protože ho našel?"

„Přesně to ti říkám," prohlásil Umar.

„Umare, tomuhle mladíkovi za něco vděčíme," prosebným hlasem se ozvala Kijelíma. „Ty s tím určitě můžeš něco udělat."

Umar potřásl hlavou. „Ano, vděčíme. A on vděčí nám za svůj život, jestli si vzpomínáš. V tom jsme vyrovnáni. On sám to řekl." I když byl Umar z celé věci nešťastný, cítil povinnost ctít kmenový zákon. „Podívej, kdybych toho koně našel já, s radostí bych ti ho vrátil. Ale na mně to nezáleží. Hasan si ho zamiloval. Moc se mu líbí a chce si ho nechat."

„Nikdy se na něm nesveze!" vykřikl Will. Hraničářští koně byli vycvičení tak, aby je nikdy nemohl ukrást žádný cizí jezdec. Než jezdec poprvé na koně sedne, musí mu říct tajné heslo.

„Ano. To jsme zjistili. Zřejmě je v tom nějaké tajemství. Bohužel to Hasana okouzlilo ještě víc. Pochybuju, že se ho vzdá."

„Tak ho koupím!" prohlásil Will.

Umar povytáhl jedno obočí. „Za co? Když jsme tě našli, neměl jsi u sebe žádné peníze. Ty ses v posledních hodinách k nějakým dostal?“

„Budu vám to dlužit. Máš mé slovo. Já zaplatím. Řekni si cenu!“ Věděl, že dokáže Evanlyn přemluvit, aby jeho slib splnila. Jenže Umar znovu vrtěl hlavou.

„Jak nám zaplatíš? Jak nás vůbec chceš znovu najít? Wille, my jsme kočovníci. Nás nezajímají sliby do budoucna. Zajímá nás zlato a stříbro, a to právě teď, když obchodujeme. Máš zlato nebo stříbro? Nemáš.“ Odpověděl si na otázku sám a znělo to neodvolatelně. Pak jeho hlas trochu změkl.

„Podívej, naše zákony říkají, že když najdeme na poušti člověka umírajícího žízní, musíme udělat všechno, co je v našich silách, abychom ho zachránili. Mohli jsme jen tak projet kolem a nechat tě umřít. Ale náš zákon říká něco jiného. A stejně tak jiný zákon říká, že kůň, který se zatoulal, se stává majetkem nálezce. Nemůžeš jeden zákon využívat a druhý popírat.“

„Umare, to je směšné a popletené,“ rozzlobeně prohlásila Kijelíma. „Promluvíš s Hasanem. Řekneš mu, že musí toho koně vrátit Willovi. Ty jsi asejch. Ty to můžeš udělat.“

Umarovy rty se úzce sevřely. „Ženo, ty nerozumíš, že to nemůžu udělat právě proto, že jsem asejch? Já nemůžu Hasanovi nařizovat, aby nedodržoval naše zákony! Když to udělám, jak potom můžu v budoucnu potrestat někoho, kdo udělá to samé? Kdo něco ukradne? Nebo někomu ublíží? *Á, to je mi líto, asejchu*, budou říkat, *my jsme si mysleli, že nemusíme dodržovat zákony, když jsi Hasanovi řekl, aby to nedělal*.“

„Pak ho požádáš, aby koně vrátil,“ naléhala, ale asejch opět zavrtěl hlavou.

„To ne. Nechci Hasana uvádět do rozpaků – ani sebe. Vím, že toho koně si chce nechat. Má na to plné právo. Nebudu se pokoušet vyvolávat v něm pocit viny kvůli tomu, že udělal něco, na co má právo.“

Kijelíma rozzlobeně odvrátila oči a její napjatý postoj a založené ruce jasně vypovídaly o tom, jak v duchu zuří. Will cítil, jak se v něm vzmáhá pocit beznaděje.

„Mohl bych si promluvit s Hasanem?“ zeptal se. Ovládal zlost v hlase a nutil se, aby mluvil klidně. Umar několik vteřin ten návrh zvažoval, pak pokrčil rameny.

„Nevidím důvod, proč ne,“ řekl. „Ale varuji tě, nic dobrého z toho nevzejde.“

* * *

Hasan byl mladý muž. Nemohlo mu být o moc víc než dvacet let. Měl přátelskou tvář a poněkud řídký vous, který se zjevně snažil pěstovat. Oči měl tmavé a veselé a za jiných okolností by se Willovi pravděpodobně zamlouval.

Právě teď se mu však z celé duše protivil.

Mladého Bedullina našli u koní, kde právě hřebelcoval Cuka. Umar s Kijelímou Willa doprovázeli, a zatímco procházeli táborem, rozneslo se, o co jde. Nyní se za nimi táhl hlouček zvědavců. Všichni viděli, že Will je plně ozbrojený, má saxonský a vrhací nůž a na rameni opět zavěšený mohutný dlouhý luk.

Když rázoval táborem, zaslechl, že někdo z davu za jeho zády šeptem poznamenal: „Slyšel jsem, že ten cizinec chce s Hasanem o koně bojovat!“ A čím víc o tom Will přemýšlel, tím méně mu ten nápad byl proti srsti.

Cuk radostně zařehtal, když viděl Willa přicházet. Poznal zvuk kroků svého pána. Hasan zvedl hlavu od práce a usmál se na uvítanou. Po aridském způsobu pozdravil Umara.

„Dobré ráno, asejchu Umare.“ Pohlédl na Willa, všiml si jeho rozzlobeného výrazu a říkal si, co ho asi trápí. „Vidím, že cizinec se uzdravil. To je dobře.“

Cuk se snažil dostat ke svému pánovi, ale Hasan ho pevnou rukou držel za uzdu a bránil mu. Koník se vzepjal a vypadal zmateně. Pronikavě zaržál. Willovi to mohlo utrhnout srdce.

„Hasane," promluvil Umar, „tohle je Will. Wille, seznam se s Hasanem ibn Talúkem."

Hasan znovu pozdravil zdvořilým posunkem. Will odpověděl upjatou drobnou úklonou. Hasan opět zaznamenal hněv a svraštil čelo při úvaze, co ho vyvolalo.

„Zdá se, že ses uzdravil, Wille," pronesl. „To rád vidím." Zajímalo ho, co tady cizinec dělá. Hasan se vlastně nijak nezasloužil o to, že ho našli v poušti. On se jenom přidal, protože ten malý huňatý kůň, kterého našel několik dní předtím, utekl za asejchem, když ten vyjel zjistit, proč se slétají supi. Kůň musel zachytit pach svého bývalého pána, pomyslel si Hasan.

Bylo zřejmé, že koník původně patřil mladíkovi, kterého našli v poušti na pokraji smrti. Ale Hasan neměl žádné výčitky, že si Cuka ponechal. Pochopitelně nevěděl, že kůň se tak jmenuje. Sám ho pojmenoval Poslední paprsek podle části dne, kdy ho našel. Nálezce se stává vlastníkem, takový byl zákon pouště a Hasan i všichni Bedullini byli mnohokrát v minulosti svědky jeho uplatnění. Hasan neměl žádný důvod myslet si, že Will bude proti této skutečnosti něco namítat.

Nyní trpělivě čekal a cizinec se snažil ovládnout svůj hněv. Konečně Will promluvil klidným hlasem: „Hasane, prosím, chtěl bych zpět svého koně."

Hasan se zamračil. Podíval se na Umara, aby u něj hledal radu, ale asejch uhnul pohledem. Hasan se přívětivě usmál na cizince.

„Ale on už není tvůj kůň. Je můj." Znovu pohlédl na Umara. „Asejchu, ty jsi mu nevysvětlil zákon?"

Umar rozpačitě přešlápl. „Vysvětlil. Ale je to cizinec. V jeho zemi mají jiný zákon."

Hasan o jeho slovech přemýšlel, pak pokrčil rameny. „Potom jsem rád, že nejsme v jeho zemi. Protože tenhle koníček se mi líbí." Spatřil nešťastný výraz Umarova obličeje a odmlčel se. Vedle Umara uviděl Kijelímu. Stála prkenně a tvářila se nasupeně.

„Asejchu Umare," zeptal se, „přeješ si, abych svého koně cizinci vrátil?"

Umar dlouhou chvíli váhal. Věděl, že mladík k němu chová nejvyšší úctu. Vlastně ho zbožňoval. Kdyby Umar řekl, že si opravdu přeje, aby koně vrátil, Hasan by to učinil z úcty ke svému asejchovi. A právě to Umarovi zabránilo, aby ho o to požádal. Věděl, že tím by nečestně využil svého vlivu. Kůň byl Hasanův a Hasan nepocházel z bohaté rodiny. Mohlo trvat roky, než se zmůže na jiného koně.

„Já to po tobě nechci," prohlásil nakonec a zkřížil ruce na prsou. Kijelíma ho zpražila pohledem, ale mlčela.

Hasan znovu pohlédl na Willa. „Je mi líto," řekl. Obrátil se a pokračoval v hřebelcování.

„Zaplatím ti za něj!" vyhrkl Will.

Hasan přestal hřebelcovat koně a otočil se k němu. „Ty máš zlato?" zeptal se.

Will zavrtěl hlavou. „Budu ho mít. Dávám ti své slovo."

Hasan se znovu usmál. Byl to zdvořilý mladík a nechtěl vypadat nevychovaně, ale cizinec prostě nepochopil, jak se věci mají.

„Za slova si nic nekoupím," namítl. Přál si, aby cizinec přestal být tak neodbytný. Ale když už tu byl, Hasana napadlo, že by se ho mohl zeptat na něco, s čím mu Poslední paprsek dělal starosti.

„Dá se na tom koni jezdit?" zeptal se zvědavě. Pokaždé, když se pokusil dostat do sedla, malý sedák ho shodil. Hasan byl už samá modřina.

Will kývl. „Já na něm jezdit umím."

Hasan přitáhl Cuka a podal Willovi uzdu. Chtěl vidět, jestli je to možné.

„Ukaž," řekl. Díval se, jak Will vložil nohu do třmenu a zlehka se vyšvihl do sedla. Hasan několik vteřin čekal. Tou dobou se koník obvykle náhle změnil ve skákajícího, zmítajícího se a vyhazujícího ďábla. Ale teď stál tiše, s ušima vztyčenýma.

Will seděl na Cukově hřbetě a nakrátko pocítil nutkání pobídnout ho do cvalu a prostě ujet. Bedullini jako by to vycítili, zúžili kruh kolem něj a ten okamžik pominul. Will si navíc uvědomil, že nemá tušení, kde je, nemá mapu a hledač severu zůstal v Umarově stanu. Umar udělal palcem jednoznačný posunek a Will neochotně sesedl. Vložil uzdu do Hasanovy nastavené ruky.

„Takže je v tom nějaké tajemství," řekl Hasan. „Budeš mi ho muset říct."

Usmál se v naději, že cizinec prostě přijme nevyhnutelné. V mladíkově rozzlobeném výrazu však spatřil odmítnutí.

„Nikdy si na něm nezajezdíš," řekl Will.

Hasan pokrčil rameny. Tázavě pohlédl na Umara. Přál si, aby zasáhl a tu nepříjemnost ukončil.

„Já nějaký způsob najdu," pronesl sebejistě. Konec konců, byl vynikající jezdec a s koňmi to uměl. Vycítil, že Will dospěl k rozhodnutí.

„Když mi nedovolíš, abych za něj zaplatil, budu s tebou o něj bojovat," úsečně prohlásil Will. Nezdvořilost a nedostatek dobrých mravů Hasana tak zaskočily, že dokonce o krok ustoupil. V zástupu přihlížejících to zašumělo a Umar tentokrát zakročil.

„Žádný boj nebude!" vyrazil ze sebe zlostně. Zabodl pohled do Willa. „Co jsi měl v úmyslu – že budete stát na padesát kroků od sebe a ty ho s tím svým lukem zabiješ dřív, než se on k tobě vůbec přiblíží? To není boj. To je vražda!"

Will sklopil oči. Umar měl pravdu. Jenže on byl zoufalý ze ztráty svého koně. Zase ho najít a pak o něj takhle přijít bylo nesnesitelné. V mysli, těsně pod prahem vědomí, se mu mihlo cosi, co předtím řekla Kijelíma. Nějaký způsob tu je, pomyslel si, jen kdyby si…

„Krom toho," říkal Hasan, „když na něm nebudu moct jezdit, budu ho používat jako nákladního koně. Silný je dost."

To byla poslední kapka. S představou, že Cuk, jeho chytrý, věrný, úžasný Cuk prožije zbytek života jako soumar, se Will

nedokázal smířit. A pak si docela jasně vybavil tu Kijelíminu větu a věděl, že existuje jeden zoufalý způsob, jak z toho ven.

„Budu s vámi o něj závodit," navrhl. „Pojedu na Cukovi o závod s nejlepším jezdcem a koněm, které v táboře máte."

Teď to v zástupu zahučelo opravdovým zájmem. Umar se výzvy hned chytil. Jak pravila jeho žena, žádný Bedullin nedokáže odolat sázce. A ještě by se tím vyřešila nepříjemná situace, která nastala.

„Za jakých podmínek?" zeptal se živě. Will rychle přemýšlel, pak se zhluboka nadechl a vyslovil závazek.

„Když vyhraju já, dostanu zpátky Cuka. Když vyhraje váš člověk, prozradím Hasanovi tajemství, aby na něm mohl jezdit. A vzdám se všech nároků na něj."

Umar se rozhlédl po tvářích okolo stojících diváků. Viděl, že všechny oči svítí zájmem a nedočkavostí. Přesně taková nabídka uměla Bedulliny rozpálit. Přihlížející už mezi sebou začali uzavírat další sázky. Umar pohlédl opět na Willa a zaznamenal vyzývavý výraz mladíka, který dává v sázku vše.

„Hasane?" zeptal se a mladý Bedullin dychtivě kýval.

„Pokud tím jezdcem budu já," řekl, „a ty mi dovolíš jet na tvém Samumovi."

Umar přikývl. Hasan byl vynikající jezdec a Umarův plavý hřebec Samum byl zdaleka nejlepší kůň v jeho kmeni.

„Ujednáno," řekl Umar.

Třicet dva

„Vůbec jsi neviděl, kdo to byl?“ zeptal se Halt, když Gilan podal hlášení. Mladý hraničář zavrtěl hlavou.

„Třeba to ani nebyl člověk. Mohlo to být nějaké menší zvíře.“

„Ale ty si to nemyslíš?“ zeptal se Halt. Tentokrát Gilan s odpovědí chvíli váhal.

„Ne, nemyslím,“ řekl nakonec. „Byl bych se přiblížil, abych prozkoumal stopy, ale nevěděl jsem, jestli už je pryč, nebo jestli tam pořád ještě je – a jestli s sebou nemá společníky. Kdyby došlo k nějaké potyčce, prozradil bych se Tualagům. Myslel jsem, že bude lepší vrátit se zpátky a podat hlášení.“

„Ano. Ano, to bylo správné,“ souhlasil Halt a zamračil se nad tou novinou. Pohlédl na Seletina. „Napadá tě, kdo by mohl Tualagy sledovat?“ zeptal se.

Vakír pokrčil rameny. Lámal si nad tím hlavu od chvíle, kdy to Gilan poprvé zmínil.

„Někde v této oblasti by se mohli vyskytovat Bedullini. Přicházejí a odcházejí, jak se jim zlíbí. Kdyby to byli oni, dávalo by smysl, že si hlídají nepřítele.“

„Je pravděpodobné, že by na ně chtěli zaútočit?“ zeptal se Halt. Tentokrát byl vakír při odpovědi rozhodnější.

„To si nemyslím. Nepříjemnosti obvykle nevyhledávají a pustit se do dvou stovek Tualagů je trochu moc…“

„Totéž jsem si myslel i já,“ prohodil Halt.

Seletin vážně pokýval hlavou. „Správně. Ale jestli je sledovali Bedullini, je jisté, že prostě odtáhnou a Tualagům se vyhnou obloukem.“

„Myslíš, že tě viděl?“ obrátil se Halt ke Gilanovi.

Gilan zavrtěl hlavou. „Určitě ne. Viděl jsem jen já jeho, protože se náhle pohnul.“

Nebylo třeba, aby se Halt Gilana ptal, jestli se pohnul i on. Věděl, že jeho někdejší učeň by se takové hrubé chyby nikdy nedopustil.

„Cestou zpátky jsi samozřejmě zakryl svoje stopy.“

„Samozřejmě,“ potvrdil Gilan. „Neboj se, Halte, nezůstal po mně ani náznak, že jsem tam byl.“

Halt dospěl k rozhodnutí. „Dobře. Můžeme stihnout pár hodin spánku. Vyrazíme jako obvykle, až se přiblíží rozbřesk. Zkuste si trochu odpočinout, vážení.“

Seletin i Araluenci se otočili a zamířili ke svým stanům. Všichni si uvědomovali, jak je důležité načerpat tolik nových sil, kolik jim jen okolnosti dovolovaly.

* * *

Gilan sice žádné stopy nezanechal, ale neznámý pozorovatel bohužel nebyl tak opatrný, nebo tak zkušený. A největší smůlou bylo, že trasa, po níž se vzdaloval od tábora Tualagů, vedla tři sta kroků od místa, kde se na noc utábořili aridští vojáci.

Hodinu poté, co se skupina vedená Seletinem vydala na cestu, narazili tualažští zvědové při sledování stop, které našli poblíž svého tábora, na stopy, které za sebou zanechali Aridové s araluenským poselstvem. Tualagové je bedlivě sledovali, až spatřili aridské vojáky. Pak se velkým obloukem, aby sami zůstali nespatřeni, rychle vrátili ke svým vůdcům a hlásili jim, že rovnoběžně s nimi postupuje ozbrojený oddíl.

Po rychlé poradě se polovina Tualagů oddělila, vrátila se kus zpět a potom ujížděla k jihozápadu, dokud nenarazila na stopu Seletinových vojáků.

Tam skupina přidala na rychlosti a začala se přibližovat k nic netušícím Aridům. Halt s Gilanem předpokládali, že pokud k nějakým potížím vůbec dojde, bude to od severovýchodu, a tak neměli tušení, že z jihu se k nim blíží stovka bojovníků na koních. Nevěděli ani to, že čelní skupina Tualagů začala ujíždět rychleji a změnila směr, aby jim zkřížila cestu.

Z lovců se stala lovná zvěř.

* * *

Přes poledne zastavili, jak měli ve zvyku. Právě tím poskytli tualažským vůdcům rozhodující příležitost, aby sklapli past, kterou od rána chystali.

Když pominulo největší vedro a dřív, než pokračovali v cestě, probírala araluenská skupinka možnosti, jak osvobodit Eraka. Pod pláštíkem tmy by každý z obou hraničářů dokázal proniknout do tábora, aniž by ho Tualagové spatřili. Potíž nastávala, když přišlo na nenápadné opuštění tábora i s Erakem.

„Je jasné, že právě proto ho drží venku," mínila Evanlyn. „Když uprchne, každý, kdo se tím směrem podívá, uvidí, že je pryč."

„Navíc ho bude třeba nějak dostat od těch velbloudů," poznamenal Horác.

„Možná jen od jednoho," napadlo Svengala. „Kdybyste dokázali přeříznout pouta k jednomu, tak by na druhém mohl z tábora ujet."

„Buď trochu soudný," namítl Gilan. „Skandijce na velbloudovi je těžké si nevšimnout – a poslední, co chceme, je bojovat na ústupu proti dvěma stovkám Tualagů."

Halt seděl stranou a tiše poslouchal, jak jeho společníci přicházejí s různými nápady a pak je zamítají. Většinou z těch nápadů se už důkladně zabýval. Ale vždycky byla naděje, že

náhodná poznámka může vést k uspokojivému řešení problému. Zatím k tomu však nedošlo, pomyslel si nevesele. Nejlepší, co mohli v tu chvíli dělat, bylo pokračovat v dosavadním postupu. Kdyby se mohli dostat ke studním dřív než Tualagové, možná by dokázali něco podniknout – co přesně, to netušil. Ale dlouhá zkušenost ho naučila, že když člověk počká dostatečně dlouho, dřív nebo později se může naskytnout nečekaná příležitost.

„Halte, vy mlčíte," ozval se Horác a obrátil se k vousatému hraničáři. „Máte nějaký…?" Nedořekl, protože očima přejel od Halta k pásmu kopců vzdálenému nějakých dvě stě kroků za ním.

„Dobrý bože," vyhrkl, „kde se tady vzali?"

Ostatní jeho pohled sledovali. Tábořili ve velké ploché proláklině, ukrytí před zraky náhodných opozdilců z řad Tualagů. Jenže když se ukryjete před cizíma očima, je nebezpečí, že i jiní jsou ukryti před vámi. Seletin samozřejmě rozestavil na kopcích hlídky. Později však uvidí jejich těla ležet tam, kde je zabili tualažští nájezdníci.

Pro tuto chvíli upírali pozornost k řadě ozbrojených jezdců, kteří se právě zjevili na vrcholcích kopců a v půlkruhu se rozestoupili ve směru, jímž oni chtěli pochodovat dál.

Halt tlumeně zaklel a rychle se otočil, aby se podíval, co je za nimi na druhé straně. Jak se obával, na temeni kopců stála další řada jezdců. Byli v pasti mezi dvěma oddíly – každý z nich měl přinejmenším stovku mužů. Teď už si nepřítele všimli i ostatní a aridští vojáci pobíhali, pokřikovali a ukazovali na dvě řady jezdců, které je polapily do pasti. Seletinův hlas všechny přehlušil a chvíle paniky pominula, když začal vojáky řadit do obraného kruhu s koňmi uprostřed. Araluenská výprava i Svengal rychle popadli zbraně a přesunuli se k aridskému vůdci.

Seletin hořce zaklel. Ještě včera večer se posmíval, jak jsou Tualagové přehnaně sebejistí, a teď se chytil do stejné pasti. Pouštní nájezdníci byli lstiví a nevyzpytatelní. Celou dobu měl předvídat, že zvětří, že někdo jde po jejich stopách. Netušil, že

se tak stalo jen kvůli obrovskému štěstí, které Tualagy potkalo. A i kdyby to věděl, nic by se tím nezměnilo. Dobrý vůdce musí s nešťastnou náhodou počítat.

Když se k němu připojil Halt se svými druhy, krátce kývl hlavou. Věděl, že vzájemné obviňování nemá smysl. Jediné, co teď mohli udělat, bylo postavit co nejlepší obranu.

„Budete s nimi bojovat jako pěšáci?“ zeptal se Halt.

Arid přisvědčil. „Nemá cenu nasedat na koně a snažit se zaútočit. Je jich hrozná přesila.“

„A útočili byste do kopce,“ poznamenal Horác. „Všechny výhody by měli oni. Ať přijedou k nám.“

Seletin na něj trochu překvapeně pohlédl. Na to, jak byl mladý, odhadl Horác taktickou situaci rychle. Vakír věděl, že většina jeho mladých vojáků by se rozhodla pro útok na nepřítele. Horác si jeho pohledu všiml, uhodl, jaká úvaha se za ním skrývá, a pokrčil rameny. Měl dobré učitele. Vytasil meč z pochvy a čepel přitom vydala syčivý zvuk.

Svengal si prohlížel kruh aridských vojáků. Štíty měli zaklesnuté jeden do druhého a byli vyzbrojeni lehkými kopími, která obvykle používali ze sedla. Každý z nich měl navíc u sebe zakřivenou šavli pro boj zblízka.

„Štítová hradba,“ prohodil uznale. „Dobrá věc.“

Byla to základní skandijská bojová taktika a on se ihned cítil jako doma. Zkusmo zatočil mohutnou bojovou sekerou a velké těžké ostří zahučelo vzduchem. Prozatím se rozhodl držet se zpátky. Ale jakmile by se v hradbě udělala mezera, byl připraven ji okamžitě zaplnit. Na každého Tualaga, který by měl v úmyslu prorazit, bude čekat ošklivé překvapení.

Horác na něj pohlédl a jako by četl jeho myšlenky. „Přidám se k tobě,“ řekl tiše a postavil se hromotluckému seveřanovi bok po boku. Svengal se na něj zazubil.

„Když jsme tady my dva, tak můžeme tyhle chlapce poslat klidně domů,“ prohlásil.

I Gilan s Haltem stáli bok po boku, ale uprostřed kruhu tvořeného štítovou hradbou. Evanlyn na ně pohlédla a srdce se jí rozbušilo. Všichni vypadali tak klidní. Byla si jistá, že jí se

třesou ruce. Chvíli uvažovala, že vytáhne prak, ale uvědomila si, že dlouhé luky obou hraničářů jsou více než dostatečnou palebnou silou na delší vzdálenost. A tak si od Seletina vzala volný štít a pohnula mečem v pochvě ze strany na stranu. Usoudila, že zatím není třeba ho tasit. Nervózně polykala.

Halt na ni tiše zavolal.

„Evanlyn, pojď sem k nám.“ Když přišla a postavila se vedle hraničářů, ukázal ke kopcům za zády. „Já s Gilanem zaměříme střelbu dopředu. Ty hlídej Tualagy za námi. Až budou na šedesát kroků, řekni nám a my se otočíme.“

„Ano, Halte,“ hlesla. V puse měla sucho a nevěřila si, že by ze sebe v tu chvíli dokázala vypravit víc.

Gilan se na ni usmál. „Dej pozor, ať je tě slyšet,“ řekl. „Bude tady spousta křiku.“

Napadlo ji, jak je uvolněný a bezstarostný. Jeho klidné chování pomohlo uvolnit tíseň, která jí svírala žaludek.

Přistoupil k nim Seletin. „Nejdřív zkusí to nejjednodušší,“ řekl. „Co nejmohutnější útok, aby prověřili, jestli prorazí naši obranu.“

„Což možná nebude tak jednoduché, jak si myslí,“ poznamenal Gilan a přezkoušel nátah luku. Seletin se na něj pozorně zadíval. Napadlo ho, že brzy uvidí, jak dobře umějí tihle dva cizinci v pláštěnkách střílet. Cítil, že nebude zklamaný.

„Můžu tě požádat, abys ke Svengalovi a Horácovi přidělil čtyři muže?“ řekl Halt. „Budou jako záloha pro případ, že by se kruh někde prolomil.“

„Dobrý nápad,“ odpověděl Seletin. Možná stáli proti čtyřnásobné přesile, ale měl dojem, že Tualagové dostanou co proto. Vyvolal čtyři jména a muži, které vybral, ihned vystoupili ze štítové hradby a spěchali k němu. Ostatní uzavřeli mezery, které po nich zůstaly, a Svengal dával čtveřici Aridů pokyny.

„Hlavně ať mám dost místa, abych se mohl pořádně rozmáchnout,“ prohlásil. Evanlyn si všimla, že se široce usmívá. Po vedru, písku a otlačování zadnice na koňském

hřbetě měl Svengal před sebou konečně něco, co si opravdu užije. Evanlyn se při té úvaze bezděčně pousmála.

Halt si všiml, že jí trochu zacukaly rty. Skvělé děvče, pomyslel si.

Dříve, než zaznamenali nějaký pohyb, uslyšeli zařinčení výstroje. Pak se obě řady jezdců pohnuly vpřed.

„A je to tady," pronesl tiše Horác.

Třicet tři

„Tady obrátíme a pojedeme zpátky,“ sdělil Will Cukovi. Místo označovala dlouhá tyč zaražená do země. Koník ji se zájmem zkoumal.

Will se otočil a pohlédl zpátky směrem k oáze. Nebyla odsud vidět, ukrývala se za kopcovitou krajinou, ale on věděl, že je vzdálená dvě a půl míle. Dvě a půl míle sem, dvě a půl zpátky. Celkem pět. Navrhoval osm, pak zkoušel usmlouvat alespoň šest. Doufal, že závod na pět mil bude dost dlouhý, aby měl Cuk díky své vytrvalosti a výdrži nad Samumem navrch. Věděl, že výsledek bude na vážkách.

Aridský kůň byl na krátkou vzdálenost rozhodně rychlejší. Zhruba první míli by nechal Cuka za sebou. Pak by ale mohl hraničářský kůň začít dotahovat, protože aridský hřebec bude rychlost ztrácet, zatímco Cuk si svou udrží.

„Vyhrajeme levou zadní,“ řekl Will Cukovi. Rozhodl se, že s koněm projede celou dráhu, aby ho s ní seznámil a aby oba měli možnost najít skryté díry či nerovnosti, na kterých by mohli ztroskotat.

Cuk potřásl hlavou a tiše zaržál. Ve chvílích jako tahle si Will nikdy nebyl úplně jistý, jestli koník odpovídá jen na zvuk

hlasu svého pána. Často se zdálo, že rozumí každému slovu, které mu Will říká, a vyjadřuje souhlas nebo nesouhlas.

Nebo levou zadní prohrajeme, pomyslel si Will. Nahlas to ale nevyslovil, aby nepříznivě neovlivňoval Cukovu mysl. Doufal, že druhá polovina tratě poskytne Cukovi šanci, aby dohnal ztrátu z první poloviny závodu. Potom, až aridského koně a jezdce dojedou, začne jiný závod.

Koně jako Cuk a Samum neradi prohrávali, nesnesli, aby je nějaký jiný kůň předběhl. Will věděl, že až se Cuk ocitne vedle Samuma, aridský kůň pořádně napne síly, aby malého cizince odkázal do patřičných mezí. Cuk se mezitím bude usilovně snažit zvýšit rychlost, aby aridského koně předběhl. Potom bylo jen na úsudku obou jezdců, aby vystihli správný okamžik, kdy je třeba koním povolit a nechat je běžet.

Příliš brzy, a síly a rychlost se ztratí před cílovou čárou. Příliš pozdě, a nezbyde čas předstihnout soupeře. Oba jezdci se budou ze všech sil snažit protivníka přimět, aby začal příliš brzy. Musela se zvolit ta pravá chvíle, jinak bude výsledkem prohra. Will se zamyšleně mračil. Sledoval, jak Hasan Samuma projíždí. Byl si ale jistý, že aridský mladík si nechává něco v záloze.

Když zamířili zpátky k oáze, Cukova hlava drcla Willa do ramene, až se zakymácel.

Přestaň si dělat starosti, jako by koník říkal. *Já vím, co dělám, dokonce i tehdy, když ty to nevíš.*

„Hlavně se neutrhni moc brzy, to je všechno," nabádal ho Will. Cuk opět pohodil přezíravě hlavou.

Volným krokem se vraceli do oázy. Na rozdíl od Hasana se Will nepotřeboval podrobně seznamovat s vlastnostmi koně. Znali se s Cukem navzájem skrz naskrz. Když vjížděli do tábora, sledoval je zvědavý zástup Bedullinů. Bylo časně ráno a závod se měl konat toho dne pozdě odpoledne, až pomine největší vedro.

Will věděl, že na závod se hodně sázelo. Nebylo možné neslyšet, o čem se v táboře mluví, i když se snažil tvářit, že takové věci jsou mu lhostejné. Věděl i to, že většina sázek se

netýkala samotného výsledku závodu. Týkaly se náskoku, s jakým Samum vyhraje. Bedullini dobře znali překrásně stavěného aridského hřebce, na němž Hasan pojede. Huňatému severskému koníkovi se soudkovitým tělem zřejmě nikdo žádnou šanci na vítězství nedával.

Will Cukovi bezvýhradně věřil, jenže tváří v tvář takové všeobecné nedůvěře bylo těžké neklesat na mysli. Musel však věřit, že dokážou vyhrát – že vyhrají. Představa prohry byla tak strašlivá, že se na ni nedalo ani pomyslet. Napadlo ho, že jednal ukvapeně, když riskoval, že Cuka ztratí takovým způsobem. Ale když si během dne znovu a znovu lámal hlavu a snažil se vymyslet, co mohl udělat jiného, k žádné odpovědi nedospěl. Pokud měl Cuka dostat zpátky, musel riskovat, že ho ztratí.

Ta myšlenka ho mučila v dlouhých, těžkých poledních hodinách. Pak, když se slunce začalo sklánět k obzoru a stíny palem se dloužily čím dál víc, přišel čas.

Will se zachmuřeným a odhodlaným výrazem vedl Cuka oázou ke startovní čáře. Hasan na krásném plavém koni s bílou hřívou čekal u čáry vyryté v písku. Will odložil pláštěnku a podobně jako Hasan měl na sobě košili, kalhoty, vysoké boty a kufíji. Ta bude během závodu chránit obličej jezdců před odletujícím pískem a prachem. Když se Will s Cukem blížili ke startovní čáře, Hasan kývl na pozdrav. Will také kývl. Neřekl nic. Nedokázal se přimět, aby Hasanovi popřál štěstí. Přál mu jen samou smůlu. Kdyby po prvních padesáti krocích ze Samuma spadl a zlomil si nohu, Willovi by to nevadilo ani v nejmenším. Ale když viděl, jak bedullinský mladík uvolněně sedí na koni a Samum nedočkavě přešlapuje a lehce se vzpíná s ušima nastraženýma dychtivostí před nadcházejícím závodem, nezdálo se to pravděpodobné. Hasan byl v sedle jako přirostlý, vypadal jako nedílná součást koňského těla.

Will vložil nohu do třmenu a vyšvihl se na Cuka.

„Už je to tady, chlapče," zašeptal. Koník pohodil hlavou. Will si přetáhl jeden konec kufíje přes obličej a druhý obtočil kolem, aby dobře držela. Nyní mu úzkou štěrbinou vykukovaly

pouze oči. Jinak měl celou tvář zahalenou. Hasan vedle něj provedl to samé.

Samum nedočkavě hrabal kopytem a od země se zvedaly obláčky prachu. Cuk vedle stál bez hnutí, všema čtyřma pevně na zemi. Mezi oběma koňmi byl velice nápadný rozdíl: jeden nedočkavý, bujný a lehkonohý, se srstí vyčesanou do plavého lesku, a druhý statný, se širokými plecemi a huňatou srstí. Uzavíraly se poslední sázky a z ruky do ruky během nich přecházelo dost peněz.

„Jezdci, jste připraveni?“ oslovil je Umar a předstoupil.

Hasan mávl rukou. „Připraven, asejchu!“ zvolal. Bedullini zajásali a Hasan zástupu pokynul.

„Připraven,“ řekl Will. Hlas zněl přes kufíji tlumeně a Will to slovo musel ze sebe vynutit hrdlem staženým strachem. Tentokrát se neozval žádný jásot. Pokud mu bylo známo, na něj si nevsadil nikdo – jen na vzdálenost, o kterou prohraje.

A to asi sotva bylo něco, nad čím by jásali.

„Postavte se na čáru. Ale pamatujte, jestli ji někdo překročí, než zazní znamení ke startu, bude se muset otočit, vrátit zpátky a překročit ji znovu.“

Hasan popojížděl se Samumem vpřed a vedl ho bokem. Byla to pro něj horká chvilka. Musel nedočkavého bujného koně držet dva tři kroky před čárou, aby měl jistotu, že ji nepřekročí předčasně. Will pobídl Cuka a koník klidně došel k čáře.

„Tady zastav, chlapče,“ tiše řekl Will. Cuk v odpověď zastříhal ušima a zastavil. Přední kopyta měl jen asi palec od čáry. Bedullin pověřený úkolem hlídat startovní čáru přidřepl k zemi a upřeně se zadíval na Cukova kopyta, pak se opět narovnal, když zjistil, že Cuk nepřešlápl. Očima však nepřestal provrtávat čáru a Cukova kopyta. Will si toho všiml a dotkl se Cuka špičkou nohy.

„Ustup, chlapče,“ řekl. Nebyl ochoten riskovat, že příliš horlivý sudí ho bude chtít potrestat. Cuk poslušně ustoupil o jeden krok. Několik Bedullinů se zamyšleně zamračilo. Ten

kůň byl dobře vycvičený. Bylo toho víc, co by o něm měli vědět?

„Jezdci nesmějí do sebe narážet. Pokud jeden z vás narazí do druhého, okamžitě prohrává.“

Oba jezdci, nyní soustředění na trať, která se před nimi táhla pouští, kývli na srozuměnou. Podél tratě byli rozestaveni rozhodčí, kteří měli zajistit, aby ani jeden z jezdců nepodváděl.

„Jeďte přímo ke značce, kolem ní a zase zpátky. Startovní čára je zároveň cílovou čárou,“ řekl Umar. Tentokrát ani jeden z jezdců nepřikývl. Trať znali. Oba ji během dne projeli.

„Znamením ke startu bude Taríkovo zatroubení na trubku. Jakmile ho uslyšíte, můžete vyrazit.“

Tarík, jeden ze starších členů kmene, předstoupil s velkou mosaznou trubkou. Máchnul s ní, aby ji oba závodníci dobře viděli. Will měl už dříve možnost seznámit se s jejím zvukem.

„Ve tvých rukách, Taríku, a na vůli boží,“ přednesl zpěvavě Umar. Bylo to slavnostní upozornění, že další zvuk, který se ozve, bude zatroubení zahajující závod. Dav nedočkavě ztichl. Odněkud se ozval zvědavý dětský hlásek. Umar se nasupeně rozhlédl a matka svého potomka rychle umlčela. Umar pokynul Taríkovi a muž zvedl k ústům velkou trubku se zaobleným náustkem. Will ho napjatě sledoval. Viděl, jak se Bedullinovi nadmula hruď, když se zhluboka nadechl. Věděl, že Hasan stojící o kousek vzadu vedle něj určitě číhá jako jestřáb.

Sevřel pevněji otěže a přinutil se, aby povolil nohy sevřené kolem Cukova těla. Nechtěl dát koni bezděčně znamení dřív, než přijde čas.

Teď!

Trubka plechově zavřeštěla a Will stiskl Cuka koleny. Matně vnímal Hasanův výkřik *jáá á!*, když Hasan pobídl Samuma vpřed. Zástup diváků zaburácel. Pak řev překvapeně utichl.

Cuk vystřelil z klidového postoje jako šíp, během několika kroků přešel z naprosté nehybnosti do plného trysku. Nedočkavý a roztancovaný Samum zaostal a prvních pár kroků

poskakoval a pohazoval hlavou. Pak Hasan zaryl plavému hřebci paty do boků a ten se pustil do trysku za Cukem.

Zástup, dočasně oněmělý z toho, jak Cuk neuvěřitelně rychle vyrazil, znovu zaryčel a povzbuzoval Hasana a Samuma.

Dokonce i Will, přestože si byl vědom Cukovy mimořádné schopnosti vyvinout rychlost, byl trochu překvapený náskokem, který získali. Věděl, že zanedlouho je Samum předstihne. Jakmile se aridský kůň rozběhne, na vzdálenost zhruba jedné míle bude rozhodně rychlejší než Cuk. Will však doufal, že počáteční leknutí, že hned na začátku zůstal pozadu, Hasana přinutí, aby koně přepínal a spotřeboval část drahocenné zásoby sil, která bude tak důležitá na poslední míli.

Za sebou matně slyšel pokřikování Bedullinů. Z větší blízkosti k němu doléhalo nepřetržité dunění Samumových kopyt na skalnatém povrchu. Cuk měl uši vztyčené a jeho kmitající nohy za sebou nechávaly oblak písku a prachu.

Will ho pohladil po šíji.

„Uklidni se chlapče. Šetři síly.“

Cuk odpověděl nepatrným pohozením hlavou. Jen maličkým, protože nechtěl drobit krok nebo ztratit rovnováhu. Will cítil, že se trochu uvolnil, a kývl. Samumova kopyta dusala těsně za ním. Napadlo ho, že aridský hřebec je rychlý jako blesk.

Hasan, pár kroků za Willem, byl znepokojený. Vůbec netušil, jak rychlý ten cizí kůň bude. Stavba a tvar jeho těla nijak nenaznačovaly, že vyrazí tak překvapivou rychlostí. A dokonce i teď, když ho Samum dotahoval, to šlo mnohem pomaleji, než by bylo Hasanovi po chuti. Pobídl koně, aby ještě trochu přidal, a oddechl si úlevou, když se začínal dostávat na úroveň cizince a huňatého šedého koníka. Druhý jezdec nenatočil hlavu, aby se na ně podíval, ale Hasan viděl, jak kůň stočil oči a pohlédl na ně.

Rychlí koně neběhají při závodě rádi jako druzí. A tohle byl rozhodně rychlý kůň – ne tak rychlý jako Samum, ale rychlejší, než Hasan čekal. Hasan měl tu zkušenost, že jakmile kůň zjistí,

že ho jiný kůň předběhl, často se vzdá – nebo přepne síly v zoufalé snaze znovu získat vedení. Hasan poznal, že je čas, aby jeho kůň prosadil svou převahu. Švihl Samuma otěžemi přes krk a plavý hřebec ještě přidal na rychlosti. Řítil se vpřed a nechával Cuka za sebou.

Will ucítil, že Cuk se začíná přizpůsobovat, a poprvé, co se pamatoval, mu v tom pevně zabránil otěžemi. Cuk zlostně frkl. Chtěl tomu namyšlenému aridskému koni ukázat, co znamená závodit. Poslechl však Willa a vzepřel se nutkání vložit do běhu všechny síly.

„Ještě ne, chlapče," slyšel Willův hlas. „Máme před sebou dlouhou trať."

Prohnali se kolem značky označující jeden a čtvrt míle, a když ji míjeli, slyšeli jásot bedullinských rozhodčích, kteří tam měli stanoviště. Všechen jásot patřil Samumovi – vedl nyní před Cukem téměř o padesát kroků. Will si pochmurně pomyslel, že aridský kůň běží krásně. Měl dlouhý a pružný krok a dokonalý rytmus. Uvažoval, že náskok padesáti kroků je dost nebezpečný. Dal Cukovi znamení, aby trochu zrychlil, a Cuk to splnil. Willa zaplavila vlna lásky ke koni, který ho nesl. Věděl, že Cuk takhle vydrží běžet celý den. Zajímalo ho, jestli by to dokázal i Samum.

Když Hasan se Samumem míjeli značku poloviny závodu, Will odhadoval, že se k nim přiblížili asi o deset kroků. Hasan s přehledem vedl a trochu zvolnil, protože věděl, že největší zvyšování rychlosti už mají za sebou.

Když míjeli druhého jezdce, zamával. Will nijak neodpověděl a Hasan se za svou kufíjí usmál. Kdyby prohrával on, taky by nezamával, pomyslel si.

U značky v polovině trati Cukova kopyta zarachotila na skalnatém povrchu a malinko se při obrátce smekla. Když se obracel Samum, o kousek náskok stáhli, ale náskok opět vzrostl, když otáčeli sami. Nyní je dělilo asi čtyřicet kroků.

„Teď do toho, Cuku!" zakřičel Will a kůň sáhl hluboko do svých zásob sil, vytrvalosti a odvahy a zrychlil. Will viděl Samuma v oblaku prachu a písku, který za ním odletoval, a

nevesele si pomyslel, že dostal přiléhavé jméno. Slovem samum totiž Bedullini označovali písečnou bouři. Samumovy slabiny však už byly pokryté pramínky potu a boky se mu dmuly námahou. Cuk pozvolna snižoval náskok aridského koně. Když před sebou měli ještě jednu a čtvrt míle, dotáhl se až k němu a oba koně uháněli vedle sebe. Neustále se střídali ve vedení, drželi spolu krok a ani jeden neměl navrch.

Will věděl, že brzy přijde chvíle pro závěrečné nasazení zbytku posledních sil. Uvědomovali si to koně i jezdci. Byla to věc správného načasování. Příliš brzy a kůň bude vyčerpaný, než dorazí do cíle. Příliš pozdě a závod bude prohraný.

Koně, bok po boku, upírali pohled jeden na druhého, a aby protivníka viděli, stáčeli oči, až jim vykukovalo bělmo. Pak Cuk náhle vyrazil vpřed a Will mu nemohl bránit – udělat to teď by znamenalo ztratit rychlost a Cuk se neodvolatelně rozhodl, protože sám vycítil správnou chvíli. Dostal se o hlavu, pak o celou délku před Samuma, běžel rychleji, než ho Will kdy předtím viděl běžet. Dunění koňských kopyt mu naplnilo mysl. Potom uslyšel Hasana, jak výkřikem povzbuzuje Samuma, a když natočil hlavu, viděl, že aridský kůň se na ně začíná dotahovat. Bylo neuvěřitelné, že Cuka opět předbíhá.

Pak Cuk zakolísal.

Bylo to jen drobounké vypadnutí z rytmu a kroku, ale Will ho ucítil a věděl, že je všemu konec. Postřehl ho i Samum a vrhl se před ně, jeden krok… tři… šest… mračna prachu a písku vyletovala Willovi do obličeje, palčivě dopadala na kousky nechráněné kůže kolem očí a nutila ho držet oči téměř zavřené.

Do cíle zbývalo necelé čtvrt míle a Samum byl dvacet kroků před nimi. Willovi vhrkly slzy do očí, když si uvědomil, že prohrál závod – a svého koně.

Věděl, že by mohl chtít po Cukovi víc. Mohl by ho pobídnout, aby se snažil Samuma dostihnout. A věděl, že koník by se o to snažil, i kdyby ho to vypětí sil mělo stát život. Cuk už byl na hranici svých možností. Samumovo tempo bylo na

něj moc rychlé a náskok, který druhý kůň získal, byl příliš velký. Vedl před nimi o pětadvacet kroků.

A potom zakolísal.

Willovi neuniklo slabé zaváhání v kroku, ztráta rytmu, zmírnění té neuvěřitelné rychlosti. Předtím měl Cuka přece jen podržet, pomyslel si trpce. Cuk byl moc nedočkavý. Náskok pětadvaceti kroků nyní postačí, aby vyčerpaný Samum dorazil do cíle dřív než jeho stejně vyčerpaný soupeř.

Sotva ho ta myšlenka napadla, ucítil, že Cuk pod ním přidal.

A všechna síla, jistota i rovnováha se do jeho běhu vrátily a on se posunul na další úroveň výkonu, na úroveň, kterou Will nikdy předtím nepoznal. Cuk prodloužil krok a dotahoval se na vyššího koně, jako kdyby ten stál na místě. Užaslý Will se přikrčil k Cukovu krku, byl víc než jen pouhým jezdcem. Uvědomil si, že nikdy neměl ani potuchy, jak rychle dokáže Cuk běžet. Zdálo se, že jeho rychlost nezná hranic. Cuk prostě běžel tak rychle, jak bylo nutné.

Will pochopil, že Cuk měl závod pod kontrolou, že zakolísání předstíral, když chtěl Samuma vyprovokovat k závěrečnému trysku. Vypadnutí z kroku a ztráta rovnováhy byla jenom lest a Samum návnadu spolkl a vydal se z posledních sil přesně o čtyřicet kroků dřív, než měl. S takovým odstupem totiž Cuk jako první prolétl cílem.

Will už sesedl a objímal svého koníka kolem krku, když se do cíle za ním dopotácel Samum, zpomalený do klusu, zbrocený potem a vyčerpaný. A Bedullini teď přece jenom provolávali slávu cizímu koni. Protože milovali dobré koně a dobře chápali, že právě viděli jednoho z nejlepších. A navíc žádná ze sázek se netýkala Cukova vítězství, takže nikdo nikoho neobral o peníze – i když ti, kdo si vsadili na konečný rozdíl čtyřiceti kroků, byli v pokušení svou výhru požadovat.

Když Hasan sklouzl ze sedla, Umar si vzal Samumovu uzdu. Než mladík stačil něco říct, asejch ho poplácal po zádech.

„Dělal jsi, co jsi mohl," prohlásil. „Dobrý závod."

Všichni potěšeně přizvukovali, když se Hasan protlačil zástupem a podával Willovi ruku. Obdivně kroutil hlavou.

„Já neměl naději vyhrát, viď?“ zeptal se. „Tys to věděl.“

Will mu s úsměvem od ucha k uchu potřásal rukou. „Já to nevěděl,“ řekl po pravdě a kývl hlavou k Cukovi. „Ale on ano.“

Třicet čtyři

Halt odhadoval, že ze svahu na ně jede přibližně třicet mužů.

„Z téhle strany přijíždějí také," pronesla Evanlyn za jeho zády. Rychlý pohled přes rameno Haltovi ukázal, že podobný počet mužů se hrne z kopce dolů za jejich zády a že se rozestupují, aby čekající kruh aridských vojáků obklíčili. Halt pohlédl znovu vpřed. Oba s Gilanem krátce vyhodnotili rychlost přijíždějících jezdců. Pak se oba naráz pohnuli.

„Teď," tiše řekl Halt a oba natáhli a vystřelili – poprvé, podruhé, potřetí, počtvrté – a pokaždé snížili zdvih luku, aby vyrovnali rychle se snižující vzdálenost. Po čtyřech ničivých výstřelech z obou luků Evanlyn vzadu za nimi zvolala:

„Šedesát kroků za zády!"

Oba lukostřelci se rázem otočili čelem vzad a vyslali další šípy, které se zakously do Tualagů útočících zezadu. Kolem oddílu vpředu už divoce pobíhalo půl tuctu koní bez jezdců – ti zůstali zhrouceni ležet v písku. A připojilo se k nim dalších pět ze zadního oddílu, než se dostali tak blízko ke štítové hradbě, že Halt s Gilanem museli přestat střílet. Evanlyn žasla nad rychlostí a přesností střelby obou hraničářů. Jedenáct nepřátel

bylo vyřazeno z boje během pár desítek vteřin! Žádný velitel by nemohl doufat, že takové tempo ztrát vydrží nadlouho.

Nyní přišli na řadu vojáci čekající ve štítové hradbě, protože jezdci do ní narazili.

Ale jen několik koní najelo přímo na ni. Ježatá stěna kopí a jejich nabroušené hroty třpytící se v slunci přinutily většinu koní, aby v poslední chvíli uhnuli stranou, navzdory tomu, že jejich jezdci je všemožně pobízeli a nutili pokračovat v přímém útoku. Jezdci propásli vhodný okamžik a ocitli se v nevýhodě, protože dlouhá aridská kopí se do nich zabodávala. Většina seskákala z koní, nechala je u svých spolubojovníků, kteří k tomu byli určeni, a pustila se do boje na zemi. Nastala mela, urputný boj muže proti muži, kdy se zahnuté meče podél celé linie zvedaly a dopadaly, sekaly a bodaly. Bojovníci na obou stranách vykřikovali bolestí a klesali k zemi. Potom vykřikovali znovu, protože jejich druhové i nepřátelé po nich šlapali ve snaze zasáhnout protivníka.

Horác bedlivě sledoval štítovou hradbu, soustředěně mhouřil oči a hledal první slabé místo, kudy by Tualagové mohli prorazit. Jeden aridský voják nalevo uklouzl a byl sražen Tualagem, který okamžitě vnikl do mezery v řadě a divoce sekal nalevo napravo, takže mezera se rozšířila, další dva jeho druhové se do ní protlačili a řada se začínala prohýbat dovnitř.

Horác se nadechl a otočil se ke čtyřem vojákům, které měl po ruce. Než však stačil cokoli udělat, Svengal vedle něj zařval jako tur, rozběhl se kupředu a nad hlavou přitom kroužil sekerou. Horác usoudil, že kdyby se k velkému Skandijci přidal, jen by se mu pletl do cesty, a tak se uvolnil a pokynul čtyřem vojákům, aby i oni zůstali na místě.

Svengal narazil do Tualagů, jimž se podařilo proniknout štítovou hradbou, jako beranidlo. Tvrdě do nich udeřil štítem a tlačil je zpátky a oni se kymáceli a klopýtali, přestože z druhé strany je postrkovali jejich spolubojovníci. Než se stačili vzpamatovat, začal je Svengal kosit hlava nehlava širokými rozmachy sekery.

Průlom ve štítové hradbě se uzavřel vzápětí poté, co se objevil, a řada se obnovila. Svengal se vrátil k místu, kde čekal Horác.

„Dej mi vědět, kdybys potřeboval pomoc," řekl přívětivě mladý bojovník. Svengal na něj ostře pohlédl. Oči se mu nebezpečně leskly.

„To sotva," řekl stručně. A už byl zase pryč, protože hrozilo, že Tualagové prorazí na jiném místě. A tloukl do nich štítem i sekerou, zatlačoval je na ústup a jednoho, který pod jeho náporem upadl, přitom zašlapával do země. Tentokrát však Horác neměl čas přihlížet. Bylo ho zapotřebí na dalším ohroženém místě, a tak v klínovém útvaru vedl své čtyři muže a běželi tam, kde se hlouček Tualagů prodral štítovou hradbou. Když se Horác blížil, jeden z Tualagů padl k zemi se šípem v prsou. Pak se do nich pustil Horác se svými vojáky.

Na nějaké šermířské finesy nebyl čas. Přišel náraz, sek a další sek, kryt štítem, úder, úder a zase úder! Obdivuhodná obratnost byla Horácovi k velkému užitku a jeho rány pršely na Tualagy s ohromující rychlostí i silou a zatlačovaly je zpět zachvácené panikou.

Panika se mezi útočníky rozšířila a začínali od štítové hradby mizet – nejprve po jednom po dvou, pak ve skupinkách. Nasedali na koně a hnali je vzhůru do svahu, stíháni posměšky a nadávkami ze strany jásajících obránců.

Gilan zvedl luk a s otázkou v očích pohlédl na Halta – ten zavrtěl hlavou.

„Šetři šípy," řekl. „Budeme je ještě potřebovat."

„Nemůžu říct, že se mi líbí představa, jak někomu střílím do zad," souhlasil Gilan a vrátil šíp do toulce.

Přicházel k nim Seletin. Svrchní bílý plášť měl potrhaný a potřísněný krví a špínou. Za chůze otíral čepel meče.

„Dostali za vyučenou," řekl. „Stříleli jste dobře," dodal a uznale pokyvoval na oba hraničáře. Byl si vědom, že jejich rychlá střelba útočící oddíly vyvedla z míry.

„Pochybuji, že se pokusí o další přímý útok," poznamenal Halt a vakír souhlasně přikyvoval. Ukázal na hřeben kopce,

odkud všemu přihlížela skupinka tří mužů na koních – spílali ustupujícím bojovníkům, kteří kolem nich projížděli. V jednu chvíli se nejvyšší ze tří mužů nahnul ze sedla a jednoho z prchajících vojáků přetáhl jezdeckým bičíkem.

„Jestli se nemýlím, tam nahoře je Júsal Makali. Je to jeden z jejich nejlepších válečných vůdců. Je lstivý a krutý a není žádný hlupák. Právě poznal, co ho bude stát další přímý útok. Teď poznáme my, o co se pokusí příště.“

„Nás to taky něco stálo,“ prohlásil klidně Gilan a kývl hlavou k místu, kde aridští vojáci ošetřovali své raněné. Bylo jich příliš mnoho, než aby na tom nezáleželo. Tualagové při útoku sice utrpěli ztráty, ale přinejmenším deset aridských vojáků leželo mrtvých nebo zraněných.

Přišli Svengal a Horác. Oba si čistili zbraně, tak jako předtím Seletin. Svengalovi pořád plála ve tváři zuřivá bojovnost a oči mu divoce svítily.

„Na co čekají?“ zeptal se hlasem mocnějším, než okolnosti vyžadovaly. „Proč nepokračují?“

Halt ho znepokojeně pozoroval. „Svengale, uklidni se,“ napomenul ho. Viděl, že Svengal, otrávený dlouhými týdny nečinnosti, nemá daleko k nepříčetné zuřivosti, která v zápalu boje může postihnout každého Skandijce. „Je jisté, že znovu nezaútočí. Způsobil jsi jim příliš mnoho ztrát. Horáci, také dobrá práce,“ dodal tiše. Viděl mladíkovy zničující výpady. Horác kývl. Meč už měl čistý, a tak ho zastrčil do pochvy.

„Halte, co myslíte, že udělají dál?“ zeptal se.

Než hraničář odpověděl, pohlédl s přimhouřenýma očima vzhůru ke slunci, které teď stálo téměř přímo nad hlavou a pražilo na ně.

„Myslím, že si počkají, až za ně jejich práci odvede vedro,“ prohlásil. „To bych udělal já na jejich místě.“

* * *

Měl pravdu. Zbytek dne uběhl bez dalšího útoku ze strany Tualagů. Namísto toho se Araluenci a jejich aridští druhové smažili v palčivém slunečním žáru.

Jejich zásoby vody byly malé. Seletin očekával, že někdy během dne dorazí ke studním Chor-Abaš, a tak zmírnil jinak přísné zásady zacházení s vodou. Nyní odhadoval, že když budou přísně dodržovat příděly, zbývá jim voda na další dva dny.

Tualagové si samozřejmě mohli dovézt tolik vody, kolik potřebovali. Stačilo jim jenom hlídat malý tábor uprostřed prolákliny. V opatrnosti před přesnou střelbou, kterou předvedli dva lukostřelci v řadách nepřítele, se drželi za hřebenem. Ale čas od času je bylo možné nakrátko zahlédnout, když se hlídky střídaly. Halt nijak nepochyboval, že hned za hřebenem stojí jejich nízké černé stany.

Když padla tma, Seletin své muže stáhl a kruh zmenšil, tak aby se polovina vojáků mohla prospat. Takový byl alespoň záměr. Hodinu po setmění začaly rychlé, prudké útoky.

Neúčastnilo se jich nikdy víc než tucet Tualagů. Přikradli se do blízkosti tábora a s křikem se zvedli z pouště. Pak se vrhli na štítovou hradbu, někoho zabili, ztratili některého ze svých a poté se stáhli a své raněné odnášeli s sebou. Útoky měly jednoduše za úkol nedat obráncům vydechnout. Po celou noc udržovaly celý aridský tábor v pohotovosti a bdělosti a bránily mu v odpočinku.

I když útoky byly jen klamavé, bylo třeba každý z nich brát vážně, protože Halt s ostatními nevěděli, kdy může dojít ke skutečnému útoku vedenému plnou silou. Výsledkem byla pro aridskou stranu neklidná, probdělá noc, prokládaná krátkými okamžiky násilí a náhlé hrůzy.

Ve světle rozbřesku obrátil Halt unavené, zarudlé oči k hřebeni kopců. Tu a tam viděl nějaký pohyb, ale nic, co by představovalo hodnotný cíl. Aridové ztratili čtyři muže, zabité při prvním velkém útoku, a další dva podlehli zraněním utrpěným během noci. Měli ještě několik dalších raněných a většina z nich potřebovala vodu, které byl nyní nedostatek.

Seletin zdráhavě nařídil ošetřujícím vojákům, aby snížili množství vody, které zranění dostávají. Bylo to těžké rozhodnutí. Voda byla téměř jediná úleva, kterou na poušti měli.

Právě byl u raněných, když na něj zavolal Halt.

Na hřebeni kopce vlála bílá vlajka.

„Chtějí vyjednávat," pronesl Halt.

* * *

Vysoký jezdec, jehož Seletin označil jako Júsala Makaliho, sjížděl dolů ze svahu v doprovodu jezdce třímajícího bílou vlajku. Seletin, a s ním Halt nesoucí podobnou vlajku, vystoupili z kruhu aridských bojovníků a kráčeli jim vstříc.

„Júsal ví, že zachovám úctu k vlajce příměří. Ale v okamžiku, kdy by to vyhovovalo jemu, by sám na ni nedbal," trpce poznamenal Seletin. „Kéž bych tě dokázal požádat, abys ho prostě zastřelil, až přijede."

Halt pokrčil rameny. „Mohli bychom to samozřejmě udělat, ale tím by se nevyřešil problém, že jsme v pasti a v menšině. A možná bychom už další příležitost k vyjednávání nedostali."

Zastavili se necelých deset kroků od obou jezdců. Júsal se zhoupl ze sedla a přicházel k nim.

Halt viděl, že je vyšší než průměrný Arid nebo Tualag, dobře o hlavu vyšší než on sám a zhruba o palec vyšší než Seletin. Měl na sobě volný bílý hábit a na hlavě kufíji. V palčivém pouštním vedru byla bílá vhodnou barvou. Ale zatímco Seletinův oděv byl celý bílý, Júsalův měl tmavomodré lemování. A zatímco And si volné konce šátku omotával kolem obličeje, aby ho chránily, Tualag je nechával volně povlávat. Dolní polovinu obličeje mu však zakrýval tmavomodrý závoj, který vypadal jako maska. Halt předtím slyšel, že Aridové své nepřátele nazývají i „Zahalení, Bohem zapomenutí". Teď tu narážku pochopil.

Júsalova kůže, tedy to, co z ní vykukovalo nad maskou, byla tmavohnědá – ožehnutá léty strávenými na pouštním slunci a

větru. I když závoj část obličeje kryl, bylo zřejmé, že nos je výrazný a zahnutý jako zobák dravce. Temně hnědé, skoro černé oči měl hluboko posazené a víčka pod širokým obočím a hustými řasami přimhouřená. Oči byly jediným rysem, který Halt rozeznal, a přesto věděl, že by Júsala znovu poznal, kdyby ho spatřil bez závoje. Ty oči byly studené, černé a bezcitné. Nebyla v nich ani stopa slitování nebo tepla. Byly to oči zabijáka.

„Nuže, vakíre Seleji el'Tíne," řekl Júsal, „proč mě sleduješ?"

Závoj jeho hlas trochu tlumil. Přesto však byl pronikavý a nepřátelský stejně jako oči. Žádné zdvořilostní fráze, pomyslel si Halt.

Ani Seletin nedělal okolky. „Zabili jste dvacet mých vojáků. A máte u sebe vězně. Chceme ho."

Júsal pokrčil rameny. Byl to pohrdavý pohyb. „Tak pojď a vezmi si ho," vyzval Seletina. Chvíli bylo ticho. Potom dodal: „Seleji el'Tíne, tvoje postavení je zlé. Jste obklíčeni. My máme početní převahu a vám docházejí zásoby vody."

Poslední tvrzení bylo samozřejmě jen dohadem. Júsal netušil, jak málo vody mají, a Seletin mu to nehodlal sdělovat.

„Vody máme spoustu," prohlásil klidně a Júsal opět pokrčil rameny. Seletinovo tvrzení pro něj nic neznamenalo.

„Když to říkáš. Pravda je, že nakonec vám dojde, ale já si můžu nechat dovézt vody, kolik potřebuji. Můžu si dovolit čekat, zatímco žízeň a horko bude zabíjet tvoje muže. Ty nemůžeš."

Přelétl pohledem svahy, které je obklopovaly ze všech stran.

„Můžete na nás zaútočit, jestli chcete. Ale je to do kopce a my máme přesilu čtyři na jednoho. Je jenom jedna možnost, jak takový útok skončí."

„Možná vás překvapíme," řekl Halt a temné přivřené oči přejely k němu, zkoumaly ho a provrtávaly. Halt pochopil, že neústupný pohled a ticho, které ho doprovází, ho mají zneklidnit. Znuděně povytáhl jedno obočí.

„Ty jsi jeden z těch lukostřelců, že?“ řekl Júsal. „Jenže přes všechno tvoje střelecké mistrovství, jakmile dojde na boj zblízka, rozhodující bude počet bojovníků.“

„Júsale, to ty sis přál vyjednávat,“ připomněl Seletin. „Bylo to jen proto, abys nám sdělil, jak beznadějné je naše postavení? Nebo jsi chtěl říct něco užitečného?“ Vložil do svých slov stejně pohrdavý tón, jaký předtím použil Tualag.

Júsalův pohled se vrátil k němu.

„Vzdejte se,“ řekl prostě a Seletin na to odpověděl krátkým štěkavým smíchem.

„A necháš nás rovnou zabít?“

Tualažský vůdce zavrtěl hlavou. „Ty pro mě máš cenu, Seleji el’Tíne. Můžu za tebe požadovat velké výkupné. Byl bych blázen, abych tě zabíjel. A jsem si jistý, že se najdou i lidé, kteří zaplatí za ty cizince, co jsou s tebou. Přesně z toho důvodu jsem nechal naživu tamtoho Skandijce. Proč bych s tebou měl zacházet jinak?“

Seletin váhal. Tualagy nejvíc ze všeho poháněla chamtivost a on byl ochoten Júsalovi i věřit. Zatímco uvažoval, vůdce Tualagů nastínil druhou možnost.

„Nebo tady zůstaňte a umřete žízní. Je to jen otázka času. Až budete zesláblí, nebude pro nás těžké sejít mezi vás a vzít vám zbraně z rukou. A jestli mě donutíte čekat, možná nebudu tak shovívavý.“

Odvrátil se, jako by mu bylo lhostejné, jakou cestu Seletin zvolí. Vakír uchopil Halta za rukáv a odváděl ho pár kroků stranou.

„Tohle se týká i tvých lidí. Co na to říkáš?“ zeptal se tiše. Halt pohlédl na vysokou postavu, která stála několik kroků od nich obrácena zády.

„Věříš mu?“ zeptal se a Seletin nepatrným pohybem hlavy kývl.

„Pro peníze udělá Tualag cokoli,“ prohlásil. „Takhle bychom alespoň měli naději. Jak říká – když budeme čekat, časem zeslábneme a stejně se budeme muset vzdát.“

Halt zvažoval situaci. On s Gilanem by se pod rouškou tmy snad dokázali z tualažského obklíčení dostat. Ale ani to nebylo jisté. I když byli v plížení velmi zkušení, kolem vlastně nebylo nic, kde by se mohli skrýt. A hlídat je bude spousta očí. A i kdyby se jim podařilo Tualagům proklouznout, co potom? Museli by jít pěšky a nejbližší pomoc byla míle daleko. Než by se dostali do Mararoku, Seletin a jeho vojáci by byli mrtví. A s nimi i Evanlyn, Horác a Svengal. Kdyby se vzdali teď, byli by všichni ještě při síle a mohla by se naskytnout příležitost utéct nebo zvrátit situaci v neprospěch jejich přemožitelů. Raději teď než později, až budou zesláblí a pološílení žízní.

„Dobrá," řekl. „Promluvíme si o podmínkách."

Třicet pět

Will právě prověřoval popruhy a řemínky, jimiž byla jeho výbava připevněna k Cukovu sedlu, když za zády uslyšel vrzání kroků po písku. Otočil se a spatřil, že k němu jde Umar a tváří se ustaraně.

„Je tu ještě něco, co bys měl vědět, než odjedeš," řekl Umar.

Bylo čtyři dny po závodě – po závodě, který jednou nepochybně vejde do bedullinských ústně tradovaných legend. Celou tu dobu bedullinský kmen Willa s Cukem oslavoval a Kijelíma je zahrnovala nepřetržitou péčí. Veselý, usměvavý cizinec a jeho podivuhodný kůň se soudkovitým tělem se v táboře stali oblíbenými postavami. Hasan s Willem se navíc stali dobrými kamarády – bedullinský mladík necítil žádnou zášť kvůli porážce v závodě a ztrátě nároku na Cuka. Bedullini byli nepolepšitelní hráči, jak si Will všiml, ale prohru přijímali bez nářků.

Přátelství napomohlo i to, že Umar, potěšený výsledkem závodu, daroval Hasanovi koně z vlastního stáda – Samumova pokrevního potomka. Hasan byl přešťastný a dobrovolně se nabídl, že doprovodí Willa na jeho cestě do Mararoku.

Konečně se vyřešila záhada pomýleného hledače severu. Když se Willa zeptali, podle čeho se chtěl řídit v poušti, kde

nevedou žádné cesty, ukázal jim hledač severu a vysvětlil tajemství jeho magnetických vlastností. Na ukázku přiblížil k jehle čepel saxonského nože a ukazoval, jak se odchýlí ze správné polohy. Umarovi stačilo jen pár vteřin, aby pochopil souvislost.

„Tys projížděl Červenými horami?“ zeptal se a Will to potvrdil. „Ale ty jsou skoro čisté železo – jsou tam obrovská ložiska železa. Určitě to způsobilo, že tvůj přístroj byl nespolehlivý.“

Will pochopil, že má pravdu, a trochu se mu ulevilo. Někde na dně jeho mysli pořád přežívalo neurčité podezření, že Seletin mu podstrčil falešnou mapu. K tomu všemu cítil nesmyslnou vinu, že nějak zklamal Haltovu důvěru. Když nyní uměl najít příčinu chyby – a pochopil, že ji nemohl předvídat –, mohl na své obavy zapomenout.

Zatímco připravoval Cuka k odjezdu, přijel z pouště jezdec – zaprášený, zanedbaný a na unaveném koni. Šel podat zprávu rovnou do Umarova stanu. Will to sledoval celkem bez zájmu. Nepochybně šlo o nějakou záležitost, která se týkala pouze Bedullinů. Teď už si ale nebyl tak jistý.

Následoval Umara do prostorného nízkého stanu, který vůdce Bedullinů obýval s Kijelímou. Sehnul se, vešel a pozdravil zdejším posunkem ústa-obočí-ústa, který si osvojil během několika posledních dnů.

Na podlaze stanu byl hustý koberec, na němž ležely měkké polštáře. Will si jeden vybral a usedl na něj se zkříženýma nohama jako členové kmene. Na dalším seděl Bedullin, kterého neznal. Kijelíma mu podávala ovoce a vodu a on lačně jedl a pil. Pohlédl na Willa a potom se zvědavě podíval na Umara.

„Tohle je Džamil, jeden z našich zvědů,“ vysvětloval Umar a Bedullin kývl na pozdrav. Will odhadoval, že je mu něco přes třicet let, i když u Bedullinských mužů, jejichž kůže byla zahnědlá a zbrázděná sluncem, to bylo těžké posoudit.

„Tohle je ten cizinec, o kterém jsem ti říkal. Jmenuje se Will.“

Will opět po bedullinsku pozdravil. Připadalo mu to vhodné. Džamil byl zřejmě trochu překvapen, že cizinec ví něco o bedullinských mravech, a chvatně pozdrav opětoval. Will pohlédl na Umara s otázkou ve tváři. Asejch pokynul Džamilovi.

„Pověz Willovi, co jsi řekl nám.“

Džamil dojedl pomeranč, olízl zbytky šťávy z prstů a kouskem plátna si otřel ústa.

„Ty jsi cestoval s oddílem aridských vojáků,“ řekl. Bylo to spíše oznámení na úvod než otázka. Will kývnutím přisvědčil a svraštil čelo. Z mužova vážného chování vycítil, že se stalo něco neblahého.

„To je pravda,“ potvrdil.

„A byli tam i jiní cizinci… dva z nich oblečení jako ty.“ Ukázal na Willovu pláštěnku. Will přikývl. Bedullinský zvěd lítostivě potřásl hlavou nad tou skutečností a Willovo neblahé tušení, že se blíží špatná zpráva, ještě zesílilo.

„Co se jim stalo?“ zeptal se. Bedullin na něj chvilku hleděl a potom naštěstí přešel přímo k věci, aniž by se zbytečně pokoušel podávat zprávu šetrně.

„Zajali je Tualagové,“ řekl.

Will rychle pohlédl na Umara. „Tualagové?“ zeptal se.

Asejch se zatvářil velmi znechuceně.

„Lupiči. Zločinci. Bohem zapomenutí. Jsou to kočovníci jako my, ale olupují lidi, kteří cestují pouští, a bezbranné vesnice. Obklíčili tvé přátele a zajali je. Teď je vezou k severnímu masivu, spolu s vakírem Selejem el’Tínem a jeho vojáky. Došlo k boji,“ dodal na vysvětlenou a Willa náhle sevřel strach.

„K boji? Byl někdo z cizinců zraněn?“

Džamil zavrtěl hlavou. „Ne. Zajali je a spoutali jako toho dalšího cizince. Jsou zajatci jako on. Zdá se, že –“

Tohle bylo na Willa moc rychlé. Zvedl ruku, aby přerušil Bedullinovo vyprávění.

„Počkej chvilku! Další cizinec? O jakém dalším cizinci to mluvíš?“

Džamil omluvně pokýval hlavou, pochopil, že je zapotřebí další vysvětlování.

„Tualagové předtím zajali ještě jiného cizince. Z národa divokých seveřanů. Jeden takový byl i s tvými přáteli," dodal.

Willovi se zatočila hlava. Mohla být řeč jen o jedné jediné osobě. Ale podle toho, co naposled slyšel, byl Erak v rukou Aridů.

„Tohle je zmatené," řekl. „Ty určitě mluvíš o Erakovi. Ale toho převážela do Mararoku aridská karavana. Kde se najednou vzal u těch Tualagů?"

Džamil pokrčil rameny. Umar si zamyšleně mnul nos.

„Tualagové karavanu třeba přepadli a seveřana zajali," nabídl odpověď.

Will pokyvoval hlavou a zuřivě přemýšlel. Jestli to tak bylo, Gilan a Halt by dokázali ze stop vyčíst, že došlo k přepadení. Pak by se spolu se Seletinem a jeho vojáky vydali za pachateli. Potřásl hlavou, aby si ji pročistil. Uvědomil si, že nezáleží na tom, *jak* se to stalo. Prostou skutečností bylo, *že* se to stalo.

Byl však překvapen, že Halt s Gilanem byli tak neopatrní a dopustili, aby se jim tualažští lupiči dostali na stopu.

„Máš tušení, jak Tualagové zjistili, že moji přátelé je stopují?" zeptal se.

Tentokrát Bedullin zahanbeně odvrátil zrak. Než se zmohl na odpověď, chvíli váhal.

„Bojím se, že jsem je k táboru tvých přátel přivedl já," řekl. A když se Will rozzlobeně začal zvedat na nohy, chvatně ho zadržoval nataženou rukou.

„Ne! Prosím! Neudělal jsem to úmyslně! Já neměl ponětí, že tam tví přátelé jsou. Uviděl jsem z dálky oddíl Tualagů a přiblížil jsem se k němu, abych zjistil něco víc. Byla to mnohem větší jednotka, než pro ně bývá obvyklé – přinejmenším dvě stě mužů, možná víc. Po setmění jsem se připlížil k jejich táboru, abych si je lépe prohlédl. Tehdy jsem uviděl toho seveřana – přivázali ho na noc venku.

Před úsvitem jsem odjel a zamířil sem. Musel jsem těsně minout tábor tvých přátel, ale vůbec jsem je neviděl. Jenže ráno

potom tualažská zadní hlídka zřejmě našla moje stopy a sledovala je – a při tom narazila na stopy tvých přátel. Ti jeli rovnoběžně se Zahalenými ve vzdálenosti asi dvou mil. Kdybych nechtěně nezkřížil jejich stopy, Tualagové by se o nich nikdy nedověděli.“

„Jak tohle všechno víš?“ zeptal se Will.

Zvěd nešťastně odpověděl. „Další den jsem se vrátil, abych pátral dál. Netušil jsem, že moje stopy byly předtím odhaleny. Ale viděl jsem, kde se Tualagové pustili za mnou, viděl jsem, kde překřížili stopy tvých přátel a obrátili se, aby je sledovali. Nejspíš si mysleli, že k nim patřím. Mrzí mě to, Wille. Já vůbec nevěděl, že tvoje přátele přivádím do nebezpečí.“

Will přešel omluvu mávnutím ruky. Pochopil, že Džamilova chyba to nebyla. Byla to jen proklatá smůla – Džamil byl jen náhodná, nečekaná okolnost, která vedla k tomu, že Halt a ostatní padli do zajetí. Jak mu Halt mnohokrát opakoval, *když se něco může pokazit, pokazí se to.*

„Nemohl jsi to vědět,“ řekl. „Máte představu, kam je odvážejí?“ Otázka byla určená jak Džamilovi, tak Umarovi.

„Řekl bych, že míří k masivu,“ prohlásil Džamil.

Will pohlédl na Umara a ten vysvětloval.

„To je rozlehlé pásmo útesů, kopců a hor na severozápadě. V horách jsou roztroušené aridské vesnice a Tualagové vesničany často přepadávají a sužují – kradou jim úrodu a zabíjejí dobytek. Pro jednotku dvou set mužů nebude těžké obsadit nějakou vesnici – nebo i malé městečko. Je pravděpodobné, že už mají jednu vyhlédnutou a že se v ní na jeden nebo dva měsíce usadí. Potom, až budou stáda vybita a zásoby jídla dojdou, potáhnou dál.“

Will sáhl za košili a vytáhl mapu, kterou mu dal Seletin.

„Musím se vydat za nimi! Ukaž mi to tady,“ požádal. Ale Umar mu přikryl ruku dlaní, aby se zklidnil.

„Zpomal, příteli Wille,“ varoval. „Když se pohrneš do pouště a nebudeš mít žádný plán, ničeho nedosáhneš. Tualagové jsou nebezpeční nepřátelé. Musím si promluvit s radou starších a potom uvidíme, co se dá dělat.“

Will se chystal odporovat, ale Umarův stisk zesílil.

„Wille, v tomhle mi věř. Dej mi jednu hodinu," řekl.

Will zdráhavě ustoupil, složil mapu a vrátil ji za košili.

„Tak dobrá," prohlásil. „Jednu hodinu. Ale pak odjíždím."

* * *

Will se vrátil k trpělivě čekajícímu Cukovi a povolil sedlové popruhy, aby koni ulevil. Potom usedl, opřel se zády o kmen palmy, zavřel oči a snažil se celou situaci rozebrat.

Musel nějak zachránit své přátele. To věděl. Ale jak? Byl sám a na neznámém území. Naproti tomu jeho přátele zadržuje na dvě stě ozbrojených lupičů – krutí a bezcitní lidé, kteří jim bez váhání podříznou krk. Will byl cizinec. Takže i kdyby se mu podařilo najít správnou vesnici, mezi aridské vesničany by nezapadl. Uvědomil si, že ani neví, kde stopu Tualagů hledat. A soudě podle svých předchozích pokusů o hledání cesty, pravděpodobně by ji nikdy nenašel.

Pod vlivem denního žáru si nejspíš chvilku zdříml. Probudilo ho, když si Umar se slabým heknutím sedal vedle něj do písku.

„Probrali jsme to," oznámil prostě. Will na něj pohlédl. Umarův zdvořilý výraz nijak nenaznačoval, na čem se s radou starších usnesl.

„Dovolíš Hasanovi, aby mě doprovodil k místu, kde Tualagové zajali mé přátele?" zeptal se.

Umar ho zdviženou dlaní zadržel. „Nech mě mluvit. Tady jsou skutečnosti, které jsem předložil své radě. Tualagové nejsou naši přátelé. Takhle velká válečná jednotka znamená, že mají za lubem něco nekalého a že by klidně mohli zaútočit na jiné skupiny Bedullinů – menší, než je naše. Pak je tu záležitost se Selejem el'Tínem. Nelíbí se mi, že je jejich zajatcem."

„Ty znáš Seletina?" zeptal se Will.

Asejch přikývl. „Bojovali jsme spolu proti Tualagům. Je to dobrý muž. Statečný bojovník. A co je ještě důležitější, je to čestný muž – člověk, kterému věřím. To jsou u vakíra dobré

vlastnosti. Je možné, že jiný vakír by nebyl tak spravedlivý. A hodně Aridů nás nemá rádo. Považují nás za vetřelce ve své zemi. Vakír Selej el'Tín s námi zacházel vždy dobře. Asi by nám nevyhovovalo, kdyby ho nahradil někdo, kdo není tak čestný a spravedlivý."

Jak asejch pokračoval v rozebírání situace, ve Willovi začínal doutnat plamínek naděje.

„Ty říkáš, že vy…?" začal, ale Umar opět udělal ten posunek dlaní, aby ho umlčel.

„A jsou tu ještě další dvě věci k uvážení. Zaprvé: ty ses stal přítelem Bedullinů. Zachránil jsi život mému vnukovi a v té záležitosti se závodem jsi jednal poctivě. Můj lid tě má rád, Wille. A my bereme přátelství vážně."

„Řekl jsi dvě věci," připomněl Will.

Umar potřásl hlavou a zatvářil se velmi vážně. „Jak přiznal Džamil, byla to jeho chyba, že tvoji přátelé padli do zajetí. Kdyby nebyl tak neopatrný, Tualagové by se nedozvěděli, že je sledují. Jeho chyba, jeho selhání, se stává selháním kmene jako celku. Džamil má z toho těžkou hlavu… a já také."

Will se skoro neodvažoval doufat, že to, co si začíná myslet, by mohla být pravda. Opatrně, jako kdyby přehnaným očekáváním mohl způsobit, že ta myšlenka se rozplyne a odvane ji vítr, řekl: „Takže ty říkáš, že vy…"

Nedokázal se přimět, aby větu dokončil. Umar to udělal za něj.

„Já říkám, že jsme se všichni shodli. Vydáme se zachránit Seleje el'Tína a tvé přátele z rukou Zahalených." Usmál se na rozradostněného mladého muže vedle sebe. „Samozřejmě uvítáme, když pojedeš s námi, pokud si to budeš přát."

Třicet šest

Aridští vojáci byli odzbrojeni a museli usednout na zem, obklopeni nejméně stovkou tualažských bojovníků. Seletin, skupinka z Araluenu a Svengal byli odvedeni stranou. S rukama spoutanýma před sebou sledovali, jak Júsal a jeho dva důstojníci vcházejí mezi sedící aridské vojáky.

„Mohl bych vás teď všechny zabít," řekl Júsal. „Vy to víte. Ale já budu raději milosrdný."

Halt s nedůvěrou přihlížel. „A on ví, že kdyby je začal vraždit, bránili by se," poznamenal tiše k Evanlyn. „I když jsou neozbrojení, ztratil by několik svých mužů." Věděl, že lidé, kteří mají jistotu, že zemřou, zoufale bojují až do konce. Ale když je jiskřička naděje, jakkoli slabá, chytí se jí.

„Nechám si vaše koně," pokračoval Júsal, „a vezmeme vám boty. Pak můžete jít."

Seletin hněvivě vyrazil, ale tualažský strážce ho zadržel.

„Jít? Kam jít?" vykřikoval Seletin. Vysoký nepřátelský vůdce se k němu obrátil a v očích nad modrým závojem nebylo ani stopy po milosrdenství. Pokrčil rameny.

„To mě nezajímá," prohlásil hrubě. „Já po nich nechtěl, aby mě sledovali. Ty ano. Když je teď nechám v poušti, padá to na tvoji hlavu, ne na moji. Alespoň jim dávám možnost přežít."

„Jak mohou přežít v poušti bez vody?“ namítl Seletin a Júsal posměšně rozhodil rukama.

„Řekl jsem snad, že je nechám bez vody?“ zeptal se. „Já jsem řekl, že si nechám jejich boty a koně. Nechci, aby nás sledovali. Zákon říká, že nesmíme nikdy poslat pocestného do pouště bez vody. Samozřejmě že budou mít vodu.“ Pokynul jednomu ze svých vojáků. „Dej jim dva měchy s vodou,“ přikázal.

„Pro víc než třicet mužů? Když jsou někteří z nich ranění? To není v duchu zákona a ty to víš, ty vrahu!“

Júsal pokrčil rameny. „Seleji el’Tíne, já na rozdíl od tebe nepředstírám, že znám boží vůli. Zákon říká, že i neznámému člověku musí být poskytnuta voda. Nevzpomínám si, že by se v něm uvádělo nějaké množství.“

Seletin roztrpčeně vrtěl hlavou. „Není divu, že jste Bohem zapomenutí, Júsale,“ řekl.

Tualag sebou při té urážce trhnul, jako by dostal ránu bičem. Otočil se a vydal úsečný rozkaz svým mužům. Ocel zařinčela a sto vytasených mečů se zvedlo nad hlavy bezbranných aridských vojáků.

„Tak si vyber, Seleji el’Tíne. Stačí slovo a moji muži zabijí vězně hned. Nebo je raději ponecháš mému milosrdenství?“

Zvedl ruku, aby dal znamení. Seletin zatínal čelisti ve snaze ovládnout hněv a bezmoc. Jeden z jeho vojáků, poručík, zvedl hlavu a volal na svého velitele.

„Excelence, nebojte se o nás! Poradíme si! Najdeme pomoc a vrátíme se pro vás!“

Júsal se zachechtal. „Jaká statečnost! Tohohle bych měl možná zabít. Nerad bych si myslel, že po mých stopách slídí tak zuřivý bojovník.“ Přistoupil k mladému důstojníkovi a tasil meč. Arid na něj vzdorovitě pohlédl.

„Vyber si, Seleji el’Tíne,“ zopakoval Júsal. Seletin sklesle uznal porážku.

„Nech je žít,“ řekl tiše a Júsal se znovu zachechtal.

„Myslel jsem si, že asi změníš názor.“ Dal svým vojákům znamení a zbraně se zasunuly zpět. Júsal se sklonil k mladému

Aridovi, který předtím promluvil. Jeho oči, temné a kruté jako oči dravce, se zabodly do mladíkových.

„Teď máš statečnosti dost, chlapče," prohlásil rezavě. „Ale počkej, až budeš mít jazyk suchý, napuchlý a tak velký, že ti ucpe krk a ty nebudeš moct ani dýchat. Počkej, až budeš mít od kamení a horka nohy rozbité a samý puchýř. Od slunečního žáru ti oslepnou oči a ty si budeš přát, aby mi tvůj velitel byl raději dovolil zabít tě tady a teď. Věř mi, neprokázal ti dnes žádnou laskavost."

Mladíkův vzdorovitý pohled se od Júsala odvrátil. Tualažský válečný vůdce pohrdavě zasykl.

„Vyžeňte je do pouště!" nařídil. Pak se obrátil ke strážcům seskupeným kolem Halta, Seletina a ostatních: „Tyhle odveďte do tábora!"

Otočil se zády, rázně došel ke koni, nasedl a ujížděl k hřebeni kopců, aniž se ohlédl.

Stráže se přesunuly ke skupince rukojmích. Čtyři se postavili ke Svengalovi a další dva za něj. Zkušenosti s Erakem je zřejmě naučily, co se dá čekat od divokých mořských vlků. Než se Svengal zmohl na odpor, jeden z mužů ho násadou kopí uhodil zezadu pod kolena. Po nečekané ráně se Skandijci podlomily nohy a upadl na zem. Ti čtyři byli v mžiku na něm a koženými řemeny mu svazovali lýtka tak, aby mohl chodit jen malými krůčky. Potom urostlého Skandijce znovu vytáhli na nohy. Díval se na ně a kypěl hněvem. Ale stačil pohled na obnažené dýky, které ho obklopovaly, a uklidnil se. Pochopil, že sebevražda nemá smysl.

Přistoupil další strážce a ze skupinky vytáhl Evanlyn. Horác mu v tom hodlal bránit, ale zastavila ho násada vražená do žaludku. Klesl na kolena a lapal po dechu.

„Ta dívka je cenné rukojmí," upozornil Halt strážce. „Jestli se jí něco stane, Júsal ti nepoděkuje."

Muž zaváhal. Vlastně ho zajímal jen náhrdelník, který měla dívka na krku. Popadl ho do ruky a prohlížel si ho, Evanlyn přitom zavrávorala. Ale kulaté kameny navlečené na šňůrce byly jen z podřadného mramoru.

„Nech si to!“ zavrčel. „Nemá to žádnou cenu!“

Postrčil ji zpátky k ostatním a potom vydal řízný povel. Strážci nasedli a opěšalé rukojmí s rukama spoutanýma před tělem koženými řemeny hnali směrem k táboru. Poháněni násadami kopí a nadávkami klopýtali rukojmí po hrbolaté zemi.

Jeden ze strážců přijel těsně ke Gilanovi. Během dopoledního útoku ztratil kvůli hraničářským šípům tři přátele a teď využil každou příležitost, aby mohl násadou kopí bolestivě přetáhnout hraničáře po ramenou a po zádech. Když to udělal počtvrté, Gilan se obrátil a se zvláštním úsměvem se na něj podíval.

„Kam koukáš, cizáku?“ houkl na něj hrubě strážce. Úsměv ho trochu vyváděl z míry. Takhle by se vězeň na svého přemožitele dívat neměl, myslel si.

„Já jen chci mít jistotu, že si tě zapamatuju,“ odpověděl Gilan. „Nemůžu vědět, kdy se mi to bude hodit.“

Kopí ho udeřilo po ramenou. Uskočil, významně kývl na tualažského jezdce a pak se dál vlekl do kopce.

* * *

Když rukojmí neurvale postrčili vedle Eraka, oberjarl zvedl hlavu.

Jak si Gilan tehdy v noci všiml, seděl na zemi a byl uvázaný mezi dva zlostné, jankovité velbloudy. V obličeji měl modřiny a vlasy slepené zaschlou krví. Jedno oko nemohl kvůli otoku téměř otevřít a na pažích a zádech měl podlitiny od ran bičem.

„Ale, podívejme se, co kočka přitáhla,“ zahlaholil. „Kde se tady bereš, Halte?“

„Přišli jsme tě zachránit,“ sdělil mu Halt a oberjarl tázavě pohlédl na řemeny, jimiž byli jeho přátelé svázaní.

„Vybrali jste si zvláštní způsob, jak to udělat,“ poznamenal. Potom poznal Seletina a obočí se mu stáhlo v nepřátelském zamračení. „Dobrá práce, vakíre,“ řekl. Zvedl spoutané ruce a jeho hlas zněl ukřivděně.

Seletin potřásl hlavou. V ukřivděnosti si s Erakem nezadal.

„Tohle jsem nechtěl. Ztratil jsem spoustu dobrých vojáků," řekl Skandijci. Erak ta slova chvíli zvažoval, pak se zatvářil mírněji a pokýval hlavou. Pohlédl na Svengala.

„Svengale, příteli milý," oslovil ho, „když jsem po tobě chtěl, abys přivedl Araluence, nemyslel jsem to zrovna takhle."

Svengal pokrčil rameny. „Buď bez starostí, veliteli. Máme tyhle Tualagy v obklíčení – zevnitř."

„Přesně tak," suše odpověděl Erak. Pak ukázal na kamenitou zem. „Posaďte se přece."

Zatímco ostatní seděli, Evanlyn poklekla vedle oberjarla. Jemně mu prohlížela zranění na hlavě a velkou modřinu pod okem.

„Jsi v pořádku, Eraku?" starala se.

Pokrčil rameny. „Ale jo, je mi dobře. Nikdy člověka nepraští tak zle, aby nemohl jít. A zacházejí se mnou jako s váženým hostem – hrst plesnivých datlí, kus tvrdýho chleba a lok vody, potom pěkná procházka na sluníčku. Kdo by na mým místě chtěl víc?"

„Padla nějaká zmínka o Toskjakovi?" zeptal se Halt.

Erak se zamračil. „Ne jeho jméno. Ale ten ničema Júsal nadhodil, že se brzy setkám s krajanem – a podle mě tím sotva myslel tebe, Svengale. Nemůžu se dočkat. Jestli ho budu moct chytnout pod krkem, bude si přát, aby se byl nikdy nenarodil." Pak se podíval na Halta. „Halte, to mi k tobě nesedí, nechat se nachytat. Nestárneš trochu?"

Halt povytáhl jedno obočí. „Podle toho, co jsem slyšel, ty sis v Al Šabě také nevedl zrovna nejlépe," podotkl a Erak nevesele pokrčil rameny.

„Řekl bych, že se všichni začínáme chovat moc bezstarostně," prohlásil.

„Máš představu, kam má tahle banda namířeno, veliteli?" zeptal se Svengal.

„Se mnou se zrovna neradí. Já se jen vleču tady za Matyldou." Palcem ukázal na bližšího z obou velbloudů.

„Docela jsme si jeden druhýho oblíbili,“ dodal a obdařil mručící zvíře zlostným pohledem.

„Je pravděpodobné, že míříme k severnímu masivu,“ řekl Seletin a Erak na něj se zájmem pohlédl.

„Myslím, že tyhle slova jsem zaslechl,“ prohlásil. „Nu, měli byste si radši trochu odpočinout, dokud můžete. Den je dlouhý, když jdete po svých.“

Horác se poškrábal za uchem, což při svázaných rukou působilo dost neohrabaně. „Kdy nám dají najíst?“ zeptal se. Erak se na něj chvilku díval a pak se usmál.

„Horáci, zůstaň pořád stejný,“ řekl.

Třicet sedm

Will s Umarem a sto dvacet bedullinských bojovníků rychle postupovali pouští.

Vstali čtyři hodiny před úsvitem, ujížděli čtyři hodiny po rozednění a ve dne během největšího vedra odpočívali. Pozdě odpoledne, několik hodin před západem slunce, znovu vyrazili a jeli dlouho po setmění, než opět zastavili na odpočinek. Will odhadoval, že když se utábořili na noc, bylo kolem deváté večer. Ale dvě přestávky, jedna v poledne a druhá pozdě večer, jim poskytly spoustu času, aby napojili a nakrmili koně a obnovili síly na další pochod.

Byl to náročný postup, ale rozumný. Jeli rovnoměrným tempem, spíše na koních klusali, než aby cválali nebo ujížděli tryskem. Will brzy pochopil, že při udržování stálého tempa urazí velké vzdálenosti, ale přesto byl v pokušení jet rychleji. Míle pod Cukovými kopyty ubíhaly a Will věděl, že tenhle způsob jízdy se nakonec vyplatí.

Umar rozhodl, že se budou řídit Džamilovou domněnkou, že Tualagové míří do jednoho z měst v severním masivu. Mohli proto jet přímou cestou, aby lupičům zkřížili cestu, a nemuseli se vracet na místo bitvy a pak sledovat stopy. Tato skutečnost,

společně s velkou vzdáleností, kterou dokázali každý den urazit, znamenala, že byli na dobré cestě nepřítele dostihnout.

Will požádal Umara a Džamila, aby mu ukázali, kde se nachází masiv na jeho mapě. Ležel dál na sever od oblasti zachycené Seletinovou mapou. Bedullini si mapu se zájmem prohlíželi a rychle pochopili její důležitost, i když sami mapy nikdy nepoužívali. Na cestách se řídili zkušenostmi kmene a znalostmi předávanými po staletí z pokolení na pokolení. Ukazovali na orientační body, které Seletin zakreslil, a nazývali je jmény jako „Řeka zářivých kamenů“, „Alího hory“ nebo „Hadí údolí“. Zatímco některé názvy byly snadno srozumitelné, původ jiných se ztrácel v dávnověku. Nikdo si například vůbec nepamatoval, kdo byl Alí, a zářivé kameny, které daly jméno řece, už dávno zmizely – tak jako řeka sama.

Jednalo se o válečnou výpravu, takže ženy a děti choreských Bedullinů zůstaly v táboře v oáze spolu se sedmdesáti Umarovými bojovníky, kteří dohlíželi na jejich bezpečnost. Asejchovi se nechtělo snížit útočnou sílu o tolik mužů, ale poušť byla nebezpečné místo a sedmdesát bojovníků byl nejmenší počet, který mohl na ochranu svého lidu ponechat.

„Tualagové budou v přesile,“ řekl Willovi.

„Nebudou nás čekat,“ odpověděl Will a asejch s jistým pochmurným uspokojením kývl.

„Na to se těším.“

Třetího dne cesty se početní poměr upravil. Jeden z předsunutých zvědů přicválal zpět, aby ohlásil, že v poušti narazil na oddíl třiceti mužů bez koní.

Umar, Will a Hasan se s ním cvalem rozjeli napřed. Po necelých dvou mílích dorazili ke skupině mužů – seděli ve skrovném stínu pod břehem vádí a dělili se o poslední vodu z měchu, který jim zanechal zvěd.

„Aridští vojáci,“ poznal je Umar podle potrhaných uniforem, které měli na sobě. Will si všiml, že žádný z vojáků nemá boty, i když nohy měli omotané a chráněné kusy látky utrženými z plášťů a košil. V měchu bylo vody sotva na jeden lok pro každého a na její rozdělení pečlivě dohlížel mladý muž

s odznaky poručíka. Všichni byli sice rozedraní a na pokraji vyčerpání, ale bylo zjevné, že udržují disciplínu. Will si nebyl jistý, ale důstojník mu připadal trochu povědomý. Napadlo ho, že by to mohl být jeden ze Seletinových mužů.

Záložní měchy s vodou, které s sebou tři jezdci přivezli, byly rychle rozděleny. Poručík přistoupil k Umarovi a pozdravil tradičním posunkem.

„Děkuji ti, asejchu," začal. Poznal odznak Umarovy hodnosti, tři prameny spletených koňských žíní, které svazovaly kufíji. „Já jsem poručík Alúm z –"

Umar ho pokynem ruky přerušil a podal mu svůj měch s vodou. Mladíkův hlas byl skřípavý a skuhravý. „Napřed se napij, poručíku," řekl mu. „Potom se ti bude mluvit líp."

Důstojník vděčně zvedl měch k ústům a napil se. Will si všiml, že i když musel být vyprahlý žízní, usrkával jen malé doušky vody a pil pomalu, aby tělo dokázalo tekutinu dobře vstřebat. Pochopil, že lidé v Aridě dodržují při pití dokonalou kázeň, a vzpomněl si, jak zoufale se snažil hltat vodu, kterou mu Umar dával, když ho našel.

Bylo těsně před desátou hodinou dopoledne, doba, kdy Umar obvykle vyhlašoval zastávku k prvnímu odpočinku. Dal ostatním znamení, aby sesedli, a sám se zhoupl ze sedla.

„Utábořím se tady," řekl. „Aridští vojáci se mohou během přestávky vzpamatovat."

Poručík Alúm uhasil žízeň a pověděl jim o tualažském přepadení a následné bitvě – jak Halt a ostatní padli do zajetí a jak Júsal vyhnal poručíka a jeho vojáky do pouště bosé a se zanedbatelným množstvím vody. Stalo se to před dvěma dny.

„Tys udržel třicet mužů naživu a na pochodu s pouhými dvěma měchy vody?" otázal se Umar. Jeho hlas měl v sobě úctu.

Poručík pokrčil rameny. „Jsou to dobří vojáci," řekl. „Chápou, že disciplína je nutná."

„Mají dobrého velitele," prohlásil Will. Byl v pokušení skočit hned poručíkovi do řeči a dožadovat se zpráv o svých přátelích. Ale viděl, že mladý muž je na pokraji sil, a usoudil,

že bude lepší, když ho nechá, aby svůj příběh odvyprávěl podle sebe. Poručík se na něj zadíval a pak ho poznal. Když válečná výprava vyjížděla z oázy, Will si oblékl bedullinské oblečení – volné kalhoty, dlouhou splývavou košili a plášť a samozřejmě kufíji, aby si chránil hlavu a obličej. Ale dlouhý luk a toulec zavěšený na zádech se nedaly s ničím splést.

„Ty jsi ten, kterému říkají Will!“ zvolal Alúm. „Mysleli jsme, že už jsi mrtvý!“

Will se usmál. „Díky, že jste mi tolik věřili,“ utrousil. Pak jeho úsměv pohasl. „Jsou Halt i ostatní v pořádku? Nestalo se něco Evanlyn?“

Alúm přikývl. „Když jsme odcházeli, byli v pořádku. Myslím, že Júsal mluvil o výkupném. Dívka se bude mít dobře. Je pravděpodobné, že ji bude chtít prodat do otroctví, a nikdo nechce koupit zbitou otrokyni. Muži takové štěstí mít nebudou. Čekal bych, že je budou bít.“

„Souhlasím,“ poznamenal Umar. Obrátil se k Willovi. „Bude to pro ně nepříjemné, ale ne moc zlé. Důvody jsou drsné. Júsal nedovolí, aby je někdo vážně zranil. To by ho zpomalovalo. A s dívkou má poručík také pravdu. Jestli existuje něco, v čem jsou Tualagové dobří, tak je to péče o budoucí zisk.“

„Asejchu, můžu se zeptat, jaké jsou vaše plány?“ zeptal se poručík. Pohlédl směrem, kde viděl z dálky přijíždět hlavní skupinu Bedullinů. Jeho bystré oči postřehly, že v ní nejsou ženy ani děti a skládá se výhradně z bojovníků.

„Jedeme za Tualagy,“ sdělil mu Will. „Asejch Umar a jeho lidé se nabídli, že mi pomůžou zachránit mé přátele.“

„A vakíra Seleje el’Tína?“ otázal se poručík.

Umar to přikývnutím potvrdil. „Vakír je můj starý druh. Nemám v úmyslu nechat ho v Júsalových špinavých rukou.“

Seděli v úzkém pruhu stínu, který vrhal břeh vádí. Alúm vyskočil na nohy a v očích mu zasvítilo nové odhodlání.

„Pak nám dovol, abychom se k vám připojili!“ prohlásil. „Ti zlořečení Tualagové mají u mě a u mých mužů vroubek! A já slibuji při svém bohu, že jim to vrátíme!“

Umar svraštil čelo. „Tvoji muži jsou vyčerpaní – a polomrtví žízní," poznamenal pochybovačně. Jenže Alúm vrtěl hlavou dřív, než to Umar dořekl.

„Jsou zdraví a jsou na tom dobře. Dopřej jim odpočinek přes noc, jídlo a dostatek vody. Zítra ráno budou připraveni na cestu, to ti přísahám."

„Nejste ozbrojení," upozornil ho Will.

Alúm pokrčil rameny. „Vaši bojovníci jistě můžou postrádat několik dýk? Většina Bedullinů nosí víc než jednu. A jakmile začne boj, každý Tualag, kterého zabijete, poskytne zbraně jednomu mému vojákovi."

Will s Umarem si vyměnili pohledy. „Bylo by užitečné mít s sebou dalších třicet vycvičených bojovníků," podotkl Will. Pak se zamračil. „Ale jak by nám stačili? Nemají boty ani koně."

Umar to odbyl krátkým zavrtěním hlavou. „Mohou jet na koních ve dvojicích s mými muži," řekl. „Je jich jen třicet. Můžeme se o ně střídat, tak aby žádný kůň nenesl dvojitou zátěž příliš dlouho."

Alúm dychtivě sledoval jejich rozmluvu a očima přejížděl od jednoho k druhému. Zvedl ruku a váhavě se vmísil do hovoru.

„Ještě něco," řekl. „Čtyři moji vojáci jsou ranění. Nesli jsme je. Nejsou schopni jízdy ani boje."

Umar celou věc rychle zvažoval. Líbila se mu představa, že by měl pod svým velením víc bojovníků, a věděl, že aridští vojáci si povedou dobře. Pro něj byla odpověď jasná.

„Vyčleníme dva moje muže, aby se o ně postarali," přemýšlel nahlas. „Můžeme jim nechat trochu vody, ale sami budeme potřebovat skoro všechnu, co máme. Půl dne cesty na východ je malá mokřina. Pro půl tuctu mužů v ní bude vody dost. Jeden z mých bojovníků odtamtud přiveze vodu a druhý tu s nimi zůstane. Když uspějeme, cestou zpátky se pro ně zastavíme."

Vteřinu nebo dvě o svém plánu přemýšlel, pak pokýval hlavou. Ztratí dobu večerní jízdy – pět hodin. A oslabí svou jednotku o dva muže. Ale na oplátku získá šestadvacet

vycvičených vojáků. Ještě lepší bylo, že ti vojáci měli s Tualagy nevyřízené účty. To byl dobrý obchod.

„Utábořím se tady pro zbytek dnešního dne a na noc," rozhodl. „Tvoji muži dostanou jídlo a tolik vody, kolik potřebují. Řekni jim, ať jsou připraveni vyrazit čtyři hodiny před úsvitem."

Alúm se ponuře usmál. „Budou připraveni," slíbil.

Třicet osm

Nad nimi se rýsoval severní masiv, útesy a vrcholky v řadách za sebou šplhaly až k pláni vysoko nahoře. Otevřená poušť přešla v úzkou cestu vinoucí se mezi skalami a útesy vzhůru po úpatí prvních kopců. Ve výši pěti set stop nad úrovní pouště přirozenou cestou vznikla ve strmých stěnách rovná plocha směřující zhruba severojižním směrem. Tam stálo město Mašaba.

Město bylo hlavním tržištěm pro aridské rolníky, kteří žili a pracovali v podhůří a na pláních pod masivem. Počet obyvatel města dosahoval obvykle zhruba pěti set, ale stoupl na osm nebo devět set v týdnech, kdy se konaly trhy a ze vzdálených oblastí i z okolních horských vesnic sem přicházeli pastevci a rolníci prodat své zboží.

Pro tualažské bojovníky to byla dokonalá dočasná základna – dost velká, aby poskytla ubytování a píci pro zvířata, a dobře zásobená potravinami přivezenými na trh a uloženými v městských skladištích.

Domy byly obvyklé, obílené stavby z nepálených cihel, většinou přízemní, s rovnými střechami, kde si mohli jejich obyvatelé na sklonku dne užívat chladivého vzduchu a příležitostně přespávat za nejteplejších nocí. Mnoho příbytků

však bylo vyhloubeno přímo do čela samotných útesů – jejich zvětralé a rozpukané vchody svědčily o tom, že vznikly už dávno. Většinou se používaly jako skladiště pro potraviny a další zboží, s nímž se ve městě obchodovalo. Některé však sloužily jako obydlí, a když řada zajatců za svými strážci vstoupila do města, Halt viděl zřetelné stopy, že je obývají lidé: po přístupových žebřících k výše položeným vchodům vystupovaly ženy nesoucí těžké džbány se zásobou vody pro rodinu a z průduchů, pečlivě vysekaných do čela skály, stoupal dým z kuchyňských ohnišť. U některých viselo na dlouhých tyčkách vyprané prádlo, vystrčené do horkého vzduchu, aby uschlo, a povlávalo jako prapory v mírném větru, který se prohánět údolím.

Třídenní pochod do Mašaby nebyl zrovna příjemný. Byli na dlouhých provazech přivázaní k sedlům strážců, a aby jim stačili, museli neohrabaně klusat. Když někdo upadl – což se nevyhnutelně stávalo, protože ruce svázané před tělem ztěžovaly schopnost udržovat v klusu rovnováhu –, ihned ho obklopili jezdci a šťouchali do něj hroty kopí nebo ho bili násadami.

Po pár mílích Halt zaznamenal, že jezdci na koních, k nimž byli připoutáni, jsou odborníky na nečekané změny kroku nebo směru naplánované tak, aby zajatce zbavily rovnováhy a on upadl.

Výjimkou byla Evanlyn. Jak Seletin předvídal, Tualagové v ní viděli budoucí zisk, který je zapotřebí chránit, a tak žádnou z podobných surovostí netrpěla. Dokonce dostala malého koně, aby na něm mohla jet, i když ruce měla stále svázané a koníka vedl tualažský bojovník, který byl neustále ve střehu a hlídal sebemenší náznak, že by se mohla pokusit o útěk.

Nejhůř dopadli oba hraničáři. Byli cizinci, a tak s nimi Tualagové zacházeli s opovržením. A co víc, záhadná přesnost ve střelbě z luku během krátkého útoku z nich udělala nenáviděné nepřátele. Většina Tualagů měla přinejmenším jednoho kamaráda, který okusil hraničářský šíp, a dlouhý luk označoval Halta a Gilana jako pachatele.

Než se dostali do Mašaby, byli oba hraničáři samá podlitina. Halt měl následkem rány pěstí jednoho Tualaga na levé tváři velkou modřinu, a skoro nemohl otevřít oko. Gilan silně krvácel z rány na hlavě způsobené malým kyjem. Ve vlasech i na obličeji měl škraloupy zaschlé krve.

Zdálo se, že přítomnost dvou hraničářů odváděla pozornost Tualagů od původní oběti – od Eraka. Jeho i Svengala nechávali na pokoji, až na příležitostné bití násadami kopí, když zakopli a upadli. Také se Seletinem zacházeli slušně. Júsal si uvědomoval, jakou má cenu jako rukojmí, zatímco Araluenci byli v této oblasti neznámí.

Horác, zdravý, silný a pohyblivý, poskytoval svým strážcům nejméně příležitostí, aby ho mohli bít – i když jednou po něm vzteklý Tualag, rozzuřený, že Horác nepochopil příkaz, aby poklekl, sekl dýkou a způsobil mu mělkou řeznou ránu v pravé tváři. Bylo to jen škrábnutí, ale když mu ho Evanlyn večer ošetřovala, Horác bezostyšně předstíral, že je bolestivější, než ve skutečnosti bylo. Líbily se mu doteky jejích ošetřujících rukou. Halt s Gilanem, zbití a vyčerpaní, přihlíželi, jak mu vymývá ránu a jemnými doteky ji vysušuje. Horác znamenitě předstíral, že klidně a hrdinně snáší velkou bolest. Halt pohoršeně zavrtěl hlavou.

„To je ale podvodník," prohodil ke Gilanovi. Mladší z hraničářů přikývl.

„To je. Vážně si to vychutnává, viď?" Odmlčel se a pak posmutněle dodal: „Škoda že jsem na to nepřišel dřív než on."

Haltovo zdravé oko na něj pohlédlo. Prošedivělý hraničář si něco zamumlal pod vousy a kousek se posunul, znechucený svým bývalým žákem.

„Mladí kluci!" prohodil pohrdavě k Erakovi. „Myslí si, že hezká tvářička dokáže vyléčit každou nemoc."

„Někteří z nás si na to ještě dokážou vzpomenout, Halte," ušklíbl se Erak. „Myslím, že takový starý harcovník jako ty má tohle všechno za sebou. Svengal mi říkal, že ses usadil. Nějaká baculatá mateřská vdovička popadla zchátralého starocha jako poslední šanci, co?"

Erak se samozřejmě od Svengala dozvěděl, že Halt se nedávno oženil s velkou krasavicí. Chtěl ale štíhlého hraničáře pozlobit. Haltův jednooký pohled utkvěl na oberjarlovi.

„Až se vrátíme zpátky, radím ti, aby s nemluvil o Paulině jako o ‚baculaté mateřské vdovičce', pokud bude v doslechu. Nosí u sebe dýku a dobře to s ní umí a ty potřebuješ uši, aby ti udržely na hlavě tu směšnou helmici."

Když po vyčerpávajícím denním pochodu vklopýtali do Mašaby, aridští obyvatelé města hleděli na nové příchozí tupě a lhostejně. Zajatce ani trochu nelitovali. Vpád Tualagů do města je ožebračí a vyhladoví. Bude trvat řadu měsíců, než se jim podaří nahradit ztrátu potravin a ostatních věcí, které si vetřelci přivlastní.

Na město padl stín, protože slunce se schovalo za vysoké útesy. Zajatce vedli hlavní ulicí, kde se konal trh, k jedné z jeskyní na konci města, jež sloužila jako skladiště. Odvázali jim dlouhé vodicí provazy a uvolnili spoutané ruce.

„Vypadá to, že jsme dorazili tam, kam jsme měli namířeno," pronesl Horác.

Jeden z Tualagů se na něj utrhl, ať drží ten svůj cizácký jazyk za zuby.

Bez okolků strčili vězně do prázdného skladiště a před vchod se postavila stráž na koni. O pár minut později přinesli zajatcům jídlo, vodu a pokrývky. Pak se venkovní dveře s bouchnutím zavřely, byly zamčeny a zajatci zůstali sami.

„Tak co se bude dít teď?" zajímal se hlasitě Gilan.

* * *

Nemusel se trápit zvědavostí dlouho. Ani ne hodinu nato uslyšeli zarachocení klíče v zámku a dveře se rozlétly. Venku už byla úplná tma a uvnitř svítila jediná svíčka. Mezi dveřmi rozeznávali jen nejasnou hřmotnou postavu. Pak se muž protlačil úzkými dveřmi – musel se kvůli tomu natočit bokem – a dlouhými kroky přešel doprostřed jeskyně. Za ním následovalo půl tuctu ozbrojených Tualagů s rukama

připravenýma na jilcích zahnutých mečů. Rozhlíželi se kolem, ostražití vůči všem náznakům vzpoury ze strany zajatců. Nakonec vešel i Júsal. Nikdo ze zajatců se však o něj nezajímal. Všichni hleděli na mohutného vousatého Skandijce, který do jejich vězení vešel jako první.

„Toskjak!“ pronesl Svengal. Rozzlobeně se začal zvedat z písčitého dna jeskyně. Tři Tualagové neprodleně tasili meče a jeskyní se rozlehlo známé varovné zařinčení. Erakova ruka se vymrštila, sevřela Svengalovo předloktí a přinutila ho znovu usednout.

„Seď klidně, Svengale,“ doporučil. „Nevidíš, že hledá záminku, aby tě zabil?“

„Jsi velmi všímavý, Eraku,“ řekl zrádce. Jeho hlas byl na Skandijce překvapivě uhlazený a příjemně zabarvený. Většinou to byli mořští vlci, zvyklí překřikovat bouři a vítr. Toskjak pokynul strážným a meče se vrátily na místo.

Júsal, s dolní polovinou obličeje stále zahalenou modrým závojem, sledoval, jak spolu oba velcí muži hovoří, a bez mrknutí temných očí otáčel hlavu z jednoho na druhého.

Jako jestřáb, napadlo Halta. Pak svůj postřeh poopravil. Spíš jako sup.

„Tak, Toskjaku, konečně jsi ukázal pravou tvář. Myslel jsem si, že vyjde najevo, že ten zbabělý zrádce za tímhle vším jsi ty.“ Erakův hlas byl vyrovnaný a klidný. Ale uhlazeností projevu se Erak nemohl nepříteli rovnat.

Toskjak se zasmál. „Jak jsem řekl, oberjarle, jsi velmi všímavý. Ale samozřejmě, dodatečně umí být chytrý každý. Je škoda, že jsi takovou bystrost neprojevil o trochu dřív. Možná by ses vyhnul mé pasti. Těžko ti někdo uvěří, když řekneš ‚Celou dobu jsem věděl, že to jsi ty‘, až když vejdu do místnosti, nemyslíš?“

„Ať jsem to věděl nebo ne, skutečností zůstává, že jsi zrádce. A že si zasloužíš smrt.“

„Nu, ano. Ale pro někoho zrádce, pro jiného vlastenec, jak se říká. A bojím se, že ty se už nikomu o smrt nepostaráš.“

„Což znamená, že přijdeš o výkupné," zasáhl Halt. Pohlédl na vůdce Tualagů. „Co si o tom myslí tvůj přítel ve zbrani? Júsale, chceš se vzdát šedesáti tisíc rílů ve stříbře?"

Tualag vykročil vpřed. Oči mu žhnuly hněvem. Porovnal svoji a hraničářovou výšku a upřel pohled dolů na menšího muže. Zapíchl Haltovi do hrudi ukazovák, aby zdůraznil svá slova.

„Neříkej mi Júsale!" vypálil. „Oslovuj mě asejchu Júsale nebo Excelence. Rozumíš, ty drzý cizinče?"

Halt nahnul hlavu ke straně a přemýšlel o té otázce, i když bylo zřejmé, že Júsal odpověď nečeká. „Já rozumím jen tomu," prohlásil, „že vznešenosti máš v sobě pramálo a že asejch je slovo, které vyjadřuje úctu. Na muži, který skrývá svou tvář za modrým ženským šátkem, není nic úctyhodného."

Zuřivost v Júsalových očích zaplála ještě prudčeji. Halt je bedlivě sledoval. Oči nepřítele sledoval vždy a v Júsalově případě byly jediným viditelným rysem.

Když se Júsal rozmáchl sevřenou pěstí, Halt byl připraven. Uhnul trochu doprava a rána ho neškodně minula. Júsal čekal, že pěst narazí na odpor, takže když prošla vzduchem, zapotácel se. Rozpálený zlostí přikročil blíž k Haltovi, aby ho znovu udeřil. Toskjak zvedl ruku a zadržel ho.

„Počkej!" požádal. Podíval se na Halta pozorněji a upřeně si prohlížel opuchlý, pohmožděný obličej.

„Ty jsi ten hraničář, že? Halt. Tak se jmenuješ! Teď si vzpomínám, že jsem o tobě slyšel. Před třemi lety jsi dělal potíže ve Skandii a teď jsi tady. Ty se lidem pleteš do cesty ve všech končinách světa, co? A tohle je nejspíš ten druhý, co byl ve Skandii s tebou?"

Ukázal na Gilana. Po pravdě řečeno, Toskjak ani jednoho z hraničářů nikdy neviděl. Věděl jen, že Haltův pomocník byl mladý muž.

„Vlastně…," začal Gilan. Ale Halt mu skočil do řeči.

„To je pravda," řekl rychle. Gilan na něj trochu překvapeně pohlédl. Ale nic už neřekl. Toskjak se obrátil k Júsalovi.

„Tohle jsou ti lukostřelci? Ti, co zabili tolik mužů?“ zeptal se.

Tualag kývl. „Moji lidé je chtěli zabít. Ale třeba bychom za ně mohli dostat výkupné.“

Toskjak zavrtěl hlavou. „Nikdo nezaplatí za to, aby se dostali zpátky,“ prohlásil. „Hraničáři dělají jen potíže. A jsou nebezpeční. Nejlepší bude zabít je co nejdřív.“

„Já je můžu vykoupit!“ ozvala se Evanlyn do mrtvého ticha, které ve skladišti nastalo. „Jsem… diplomatka. Mám blízko k araluenskému králi. Můžu zařídit, aby za tyto muže bylo zaplaceno velké výkupné.“

Toskjak se na ni zvědavě zadíval. V době, kdy se odehrála válka s Temudžaji, v Hallasholmu nebyl. Ale slyšel zkazky o tom, co se přihodilo: divoké příběhy o dívce, která byla s hraničáři – o urozené dívce z Araluenu. Napadlo ho, že by to mohla být ona. Pak pokrčil rameny, na jejím původu nezáleželo. Záleželo na tom, co našli v jejích věcech.

„To uděláš stejně,“ řekl. „Ať je zabijeme nebo ne.“

Evanlyn otevřela ústa, aby odporovala, ale zarazila se, když spatřila, co Toskjak drží: příkaz k výplatě peněz vystavený pro Silasiánskou radu.

„Bez pečetě nemá cenu,“ sdělila mu.

„Ale ty víš, kde ji hledat, viď?“ zeptal se. Evanlyn neohroženě čelila jeho pohledu. Těsně předtím, než se vzdali, ukryla pečeť pod vyčnívající skálu v okrouhlé proláklině. Teď byla ráda, že to udělala. Neřekla nic, aby ji nezradil hlas.

Toskjak přikývl. Její mlčení potvrzovalo jeho podezření. Obrátil se k Júsalovi.

„Asejchu Júsale, jak bys přesvědčil tuhle dívku, aby našla pečeť, kterou zřejmě někam odložila?“

Júsalovi se objevily vrásky kolem očí a závoj na obličeji se pohnul. Evanlyn pochopila, že se směje. Tualag zajatce bedlivě sledoval po celou cestu do Mašaby. Neušlo mu, co se odehrálo mezi dívkou a mladým válečníkem. Ukázal na Horáce.

„Myslím, že kdybychom tomuhle začali stahovat kůži z těla, třeba by si vzpomněla," prohlásil. Tlumeně se zasmál. Znělo to odporně.

Evanlyn ztuhla a bezradně pohlédla na Horáce. Věděla, že by nikdy nedokázala přihlížet, jak ho někdo mučí. Jenže kdyby potvrdila příkaz k zaplacení, stejně by všichni zemřeli.

„Toskjaku?" promluvil Svengal mírným a tázavým tónem. Vzbouřený Skandijec na něj pohlédl se zdviženým obočím. Svengal pokračoval.

„Co takhle ty a já, trochu si spolu zazápasit? Jen tak z legrace."

„Z legrace?" nechápal Toskjak.

Svengal se vítězně zasmál. „Jo. Byla by to velká legrace, utrhnout ti tu tvojí šerednou palici rovnou u ramen. A taky tvýmu kamarádíčkovi s orlím nosem a modrou tváří." Vyplivl poslední slova a očima přejel k Júsalovi.

Toskjak povytáhl jedno obočí.

„Svengale, měls radši držet jazyk za zuby. Mohl jsem tě nechat žít. Ale když teď vidím, jak jsi posedlý, nu…" Odmlčel se a prohlížel si strnulou skupinku před sebou.

„Shrneme si, jak na tom jsme," prohlásil. Ukázal na Seletina. „Za vakíra dostaneme výkupné. Vyvázne snadno, ale s ním žádné spory nemám. Zato s Erakem a Svengalem ano, takže ti zemřou. A oba hraničáři taky." Potom ukázal na Horáce. „Tobě stáhneme kůži z těla a tady mladá dáma nám zaplatí spoustu peněz za to, že bude mít tu čest poslouchat, jak křičíš." Usmál se na zajatce. „Vynechal jsem někoho? Ne? Tak ať se vám o tom přes noc hezky přemýšlí."

Úsměv se Toskjakovi vytratil z tváře. Trhl hlavou k Júsalovi a oba se otočili. Pak tualažského vůdce něco napadlo, zastavil se a ještě se obrátil. Zvedl levou ruku, jako kdyby žádal o pozornost, a vracel se k zajatcům.

„Ještě jedna věc," řekl. Pak vychrlil povel na strážce a dva z nich uchopili Halta za ruce a přinutili ho, aby poklekl před Júsalem na kolena. Tualažský asejch potom zaťatou pěstí zasypával Haltův obličej ranami, nalevo napravo, pořád a

pořád, dokud nebyla hraničářova tvář zkrvavená a hlava mu bezvládně neklesla na stranu. Toskjak pobaveně přihlížel. Erak se pohnul, aby zasáhl, ale hrot šavle přitlačený k břichu ho zadržel. Zadýchaný Júsal konečně odstoupil.

„Pusťte ho," přikázal mužům, kteří Halta drželi. Uvolnili sevření a Halt se zhroutil do písku, tváří k zemi a napůl v bezvědomí.

„Už nemáš tak hbité nohy, co?" oslovil Toskjak ležící postavu. Júsal se krátce a štěkavě zasmál a oba se otočili a vyšli ze skladiště. Strážní s rukama na zbraních ustupovali za nimi a zabouchli dveře. V nastalém tichu zajatci slyšeli, jak v zámku rachotí klíč.

Gilan uvolnil zadržovaný dech a rychle poklekl vedle napůl bezduchého přítele. Opatrně převrátil Halta na záda a začal mu z obličeje stírat krev smíšenou s pískem. Evanlyn se k němu připojila lehkými, jemnými doteky.

Horác přinesl měch s vodou, který jim tu věznitelé nechali, a podal ho Evanlyn. Díval se, jak opatrně omývá Haltovi obličej. Horác byl vylekaný. Nikdy předtím neviděl Halta poraženého. Halt byl vždy pánem situace. Halt vždy věděl, co je třeba udělat.

„Myslím, že jsme na tom zle," řekl. Pak sebou všichni trhli, protože Halt se pohnul, zvedl ruku a snažil se posadit. Evanlyn ho přidržela u země, a tak se přestal namáhat. Ale mluvil, i když kvůli oteklým ústům a tvářím zastřeným a trochu hůř srozumitelným hlasem.

„Na něco zapomínají," řekl. Ve zdravém oku mu blýskl vzdor. Druhé oko zůstávalo úplně zavřené.

Ostatní si vyměnili pohledy. Na svém bezútěšném postavení neviděli nic příznivého.

„A co to má být, Halte?" zeptala se Evanlyn, aby mu udělala radost.

Halt její snahu postřehl a nazlobeně na ni pohlédl. Pak ze sebe trochu s námahou vypravil: „Je tu ještě Will, tam někde venku."

Třicet devět

Když Will s Umarem konečně dorazili k výhodnému stanovišti nad městem Mašabou, dopadaly na jeho obílené domy první sluneční paprsky.

Několik hodin šplhali v předjitřním šeru po úzkých zvířecích stezkách kolem města, potom se obloukem vrátili zpět a vyšli velký kus nad městem, v místě, odkud měli dokonalý přehled o pohybu jeho obyvatel.

Nyní si město pozorně prohlíželi. Po třech stranách se táhly nízké hradby, čtvrtá byla chráněna útesy, z nichž shlíželi dolů. Podél hradeb se pravidelně zvedaly strážní věže, ale po strážích nebylo ani památky. Will na to poukázal a Umar pohrdavě zavrtěl hlavou.

„Obyvatelé města jsou příliš líní, aby chodili na hlídku, a Tualagové si myslí, že na míle daleko žádní nepřátelé nejsou."

Z mnoha míst po celém městě stoupal dým z kuchyňských ohnišť. Se štiplavým dýmem páleného dřeva se mísila další vůně a probouzela Willovy chutě. V kuchyních se připravovala čerstvá káva. Ven z města začínali proudit muži a ženy, scházeli po klikaté cestě k rovinám pod městem nebo k terasovitým políčkům na úbočí hory. Will na ně ukázal a povytáhl obočí.

„Rolníci," odpověděl Umar na nevyřčenou otázku. „V rovinách pěstují obilí a na terasovitých políčkách ovoce a trochu zeleniny."

V Mašabě nebyl nedostatek vody. Do podzemní říčky protékající horami byla vyhloubena řada studní. Voda se kanály přiváděla k terasám nebo až dolů k polím. Byl to důmyslný systém zavlažování a obdělávání půdy a Will v této suché, vyprahlé zemi zatím nic podobného neviděl.

„Kdo tohle všechno vybudoval?" zeptal se.

Umar pokrčil rameny. „To nikdo neví. Terasy a vodní kanály jsou stovky, možná tisíce let staré. Aridové je našli a město znovu vybudovali."

„Aha, v každém případě pro nás znamenají příležitost," řekl Will. Umar na něj pohlédl, a tak pokračoval. „Když tolik rolníků chodí ven a dovnitř každý den, můžeme dostat některé z tvých mužů do města. Počítám, že když půjdou po jednom nebo po dvou, mohli bychom tam v průběhu dne dostat až padesát mužů."

„A co potom?" zeptal se Umar.

„Mohli by oslovit lidi ve městě a skrýt se mezi nimi. Obyvatelé města určitě uvítají každého, kdo se bude chtít jednou provždy vypořádat s Tualagy."

Umar se zatvářil pochybovačně. „Moji muži se k tomu nehodí," prohlásil. „Bylo by hned poznat, že jsou tu cizí. Místní by jim nevěřili. Je dost pravděpodobné, že by je prozradili Tualagům."

„Ale proč?" Will ve zklamání nad odpovědí trochu zvýšil hlas a Umar ho naléhavým posunkem upozorňoval, ať se ztiší. Zvuk se v horách nese daleko. „Odpusť," pokračoval Will, „ale proč by vás prozrazovali? Žijete všichni v jedné zemi, ne?"

Bedullin potřásl hlavou. „Možná žijeme ve stejné zemi, ale jsme různé kmeny. My jsme Bedullini. Oni jsou Aridové. Každý mluvíme s jiným přízvukem, každý máme jiné zvyky. Obecně řečeno, Bedullin nevěří Aridovi a ten mu to oplácí stejně. Jakmile by mí lidé promluvili, poznali by v nich Bedulliny."

„To je směšné,“ zabručel Will. Představa, že překážkou mezi lidmi mohou být tak malé rozdíly, byla pro něj urážkou rozumného jednání.

Umar pokrčil rameny. „Směšné možná. Ale je to tak.“

Will upíral zrak na město pod nimi, sledoval, jak další lidé vycházejí do ulic. V zamyšlení si hryzal palec.

„Ale včera v noci jsi tam jednoho muže poslal,“ prohlásil.

Umar pokýval hlavou. Po setmění jeden z bedullinských zvědů proklouzl přes hradby. Vrátil se ještě téže noci a hlásil, co ve městě slyšel.

„Jednoho muže. Pro jednoho muže je snadné projít nepozorovaně, zvlášť když nemluví, ale jen poslouchá. Nemůžeme ale vůbec doufat, že by se tam dostalo padesát mužů a nikdo by si nevšiml cizího přízvuku.“ Usoudil, že je na čase převést řeč jinam a ukázal na jeden z vchodů v čele útesu, v zadní části města. Na rozdíl od jiných podobných vchodů, u nichž byly dveře otevřené dokořán, aby jimi mohl proudit čerstvý ranní vzduch, u tohoto zůstávaly zavřené a zajištěné a kolem postávalo na tucet tualažských bojovníků.

„To skladiště je určitě místem, kde drží tvé přátele.“

Will zvedl ruce k čelu, aby si zastínil oči, a zaměřil pohled na přísně střežené dveře.

„Řekl bych, že máš pravdu.“ Na chvíli se zamyslel. „Zajímalo by mě, jestli je nějaký způsob, jak bychom je mohli odtamtud vysvobodit.“

Umar zavrtěl hlavou. „I kdyby ses do skladiště nepozorovaně dostal a měl dost mužů, aby přemohli stráže, ostatní Tualagové by tě viděli i slyšeli. Ven z města by ses pak musel probojovat.“

Willovy oči vyjely vzhůru po příkrých útesech tyčících se za městem.

„A co dostat se tam shora? A stejnou cestou odejít?“

Umar ten nápad zvažoval. „To by mohlo jít. Ale potřeboval bys provazy. Spoustu provazů. A ty nemáme,“ uzavřel.

Will pokýval hlavou. „Nejlepší tedy bude čekat, až Halta a ostatní z toho vězení vyvedou,“ řekl spíš sám pro sebe.

„Napadá mě jen jediný důvod, proč by to dělali," poznamenal Umar. „A sice ten, že by je vedli na popravu."

Will na něj několik vteřin beze slova hleděl. „Nu, to je tedy velká útěcha," prohlásil.

* * *

Největší a nejpohodlnější dům ve městě zabral Júsal pro sebe. Bydlel v něm vládce města a Júsal ho i s rodinou přinutil, aby jeho i jeho tělesné strážce obsluhovali. Muž i žena měli ze zahaleného kočovnického vůdce velký strach a Júsal z toho měl požitek. Líbilo se mu, když jiným naháněl hrůzu. A líbilo se mu ponižovat lidi, jako byl vládce a jeho žena, podrývat jejich důstojnost a vážnost tím, že je nutil, aby pro něj jako sluhové vykonávali podřadné práce. Pohodlně se rozvalil na hromadě tlustých polštářů v hlavní světnici domu.

Vládce místnost právě obešel a v houstnoucím šeru rozsvěcel olejové lampy a svíčky. Júsal si poručil, aby lamp i svíček svítilo dvakrát až třikrát víc, než bylo zapotřebí. Ve městě, jako bylo toto, byly svíčky i olej drahé a těžko se sháněly. Júsal se zalíbením sledoval, jak žalostně se starý muž tváří při takovém plýtvání. Během několika týdnů Júsal spotřebuje až tříměsíční zásobu. Vůdce Tualagů to však nezajímalo. Až olej, svíčky a jídlo dojdou, odtáhne jinam.

Vstoupila žena, aby mu podala kávu. Vlezla dovnitř po kolenou, jak vyžadoval, a nabídla mu misku. Vzal si ji od ní a pak se na ženu upřeně díval, dokud nesklopila oči. Potom nadzvedl modrý závoj, který mu zakrýval ústa, a ochutnal kávu. Ženu odstrčil podrážkou boty, takže se svalila na hliněnou podlahu.

„Moc slabá," řekl.

S odvrácenou tváří se žena po rukou a po kolenou plazila ven z místnosti. Rychle se naučila nedívat se na tualažského válečného vůdce ve chvíli, kdy nadzvedne modrý závoj, aby pojedl nebo se napil. Když napoprvé odvrátila oči pomalu, nechal ji krutě zbičovat.

Na kávě ve skutečnosti nebylo nic špatného. Žena byla vynikající kuchařka a všechny aridské ženy se učily připravovat dobrou kávu už jako děti. Jenže pro Júsala to byla záminka, jak dát najevo svou moc, a to dělal rád.

Dobrá nálada ho opustila, když se otevřely hlavní dveře a vešel Toskjak.

Správně by obhroublý seveřan měl počkat, dokud nebude ohlášen a potom k asejchovi uveden. Júsal ho probodl pohledem a chvatně si upravoval závoj na ústech a nose.

„Měl bys počkat," řekl. „Měl bys být ohlášen a měl bys počkat na svolení, že můžeš vstoupit."

Toskjak lhostejně pokrčil rameny. „Budu si to pamatovat," prohlásil ledabylým tónem, který Júsalovi sděloval, že mu na tom ani za mák nezáleží. „Řekni mi," dodal zvědavě, „sundáváš si někdy ten závoj?"

Když vcházel, všiml si rychlého pohybu. Modrý závoj, který Tualagové nosili, ho zajímal. Júsal byl jediný, kdo ho zřejmě nikdy neodkládal.

„Ano," příkře odpověděl Júsal a jeho tón Toskjakovi oznamoval, že víc se o tom nebude mluvit. Žádný skutečný důvod, proč Júsal nosil závoj nepřetržitě, vlastně neexistoval. Někteří se domnívali, že má strašně znetvořenou tvář, jiní že to není tvář lidská. Nechával si závoj nasazený, aby dohady a nejistotu přiživoval. Přispívalo to k ovzduší moci a tajemství, které ho obklopovalo a pomáhalo mu udržovat lidi ve strachu.

Toskjak pustil závoj z hlavy, pochopil, že Júsal to nehodlá dál rozebírat. Zpod kazajky vytáhl malý předmět a hodil ho asejchovi.

„Podívej se, co mám," řekl. „Nechal jsem tam pár mužů, aby prohledali tábořiště cizinců. Právě se vrátili s tímhle."

Júsal tu věc obracel v ruce. Byla to malá schránka, která obsahovala hledanou Evanlyninu pečeť.

„Myslel jsem si, že ji určitě měla s sebou, ale nikde u sebe ani ve věcech ji neměla. Takže zbyla jediná možnost: schovala ji předtím, než se vzdali. Bylo to dost pusté místo, takže nebylo až tak těžké ji najít."

Júsal se pod závojem usmíval v hlubokém uspokojení. Rozhodl se, že seveřanovi odpustí jeho neotesané způsoby.

„To je skvělé. Dobrá úvaha," prohlásil.

„Teď můžeme opatřit příkaz k výplatě peněz pečetí," připomněl Toskjak. „To je šedesát šest tisíc rílů stříbra."

„Pro každého třicet tři tisíc," tiše řekl Tualag a vychutnával si slova i částku. K jeho překvapení však Toskjak zavrtěl hlavou.

„Šedesát šest tisíc pro tebe," řekl. „Já nic z toho nechci. Ber to jako odměnu."

„Odměnu? Za co? Co chceš, abych udělal?" zeptal se Júsal. Nebyl zvyklý, že by mu někdo dával tak velkou sumu peněz. Ale Toskjak usoudil, že se mu to vyplatí. Bude z něj oberjarl a to za třiatřicet tisíc rílů stálo.

„Zapomeň na výkupné," řekl Toskjak. „Chci, aby všichni zajatci zemřeli."

Júsal překvapeně vytřeštil oči. „Úplně všichni?"

Skandijec kývnutím přisvědčil.

Júsal ten nápad zvažoval. Za Seleje el'Tína by dostal hodně peněz, pomyslel si. Ale zdaleka ne šedesát šest tisíc rílů. A vakír byl Júsalovi už pár let trnem v oku. Bez něj bude svět mnohem příjemnější. Jeho nástupce třeba nebude Tualagy tak usilovně pronásledovat, když si vyrazí na výpravu.

Ano, pomyslel si, bez Seleje el'Tína bude svět lepším místem. Pokud šlo o Skandijce a mladého Araluence, žádné výčitky ho netrápily. Ale zabít tu dívku by byla škoda.

„Proč tu dívku?" zeptal se. „Na trhu s otroky by měla velkou cenu."

„Chci, aby byli všichni mrtví, protože to potřebuju dotáhnout do konce," odpověděl Toskjak. „Ta dívka má v Araluenu vlivné přátele a Araluenci se přátelí s Erakem. Otroci můžou uprchnout, nebo být prodáni dál, a až budu oberjarl, nechci, aby se šířily nějaké zvěsti, že mám něco společného s Erakovým zmizením. Když bude mrtvá, nic takového nehrozí."

Júsal zamyšleně pokýval hlavou. Uvědomil si, že to zní rozumně. Pravděpodobnost, že dívka by mohla jednoho dne

uprchnout a dostat se zpátky do Araluenu, byla mizivá. Ale existovala. Za takových okolností je vždy lepší mít jistotu. Navíc, pomyslel si, hromadná poprava bude pro obyvatele Mašaby dobrou lekcí. Posílí legendy o Júsalovi a jeho záhadnosti, podobně jako modrý závoj.

„Nu dobrá," souhlasil nakonec. „Ale jestli je máme zabít všechny, tak bychom z toho mohli udělat významnou událost."

Toskjak pokrčil rameny. „Dělej, jak myslíš," řekl. „Událost neudálost, když budou všichni mrtví, já budu spokojený."

Čtyřicet

„Oni je chtějí zabít – úplně všechny?“ nevěřícně se ptal Will.

Byli s Umarem zpátky v bedullinském táboře v úzkém slepém údolí severně od Mašaby.

Šarík, bedullinský zvěd, který za polorozpadlými mašabskými hradbami strávil celý den, kývnutím přisvědčil.

„Říkají to všichni Tualagové, které jsem viděl. Rozhlašují to mezi obyvateli města. Očividně z toho dělají velkou událost.“

Umar zamyšleně semkl rty. „Přesně to by se od Júsala dalo čekat,“ prohlásil. Will obrátil vyděšený pohled k asejchovi.

„Ale říkal jsi, že na nich bude chtít vydělat!“ připomněl a Umar pokrčil rameny.

„To by nejspíš udělal. Ale možná že ten Toskjak mu za to něco nabídl.“

Šarík jim rovněž sdělil, že v tualažském táboře je jeden Skandijec – muž, který se podle všeho svým postavením rovná Júsalovi. Will pochopil, že to musí být Toskjak. Svengal jim tehdy v Araluenu sdělil, že Erak má podezření, že tím zrádcem je Toskjak.

Umar hovořil dál: „A Júsal využije každou příležitost, aby ukázal, jak nemilosrdný umí být. Pomáhá mu to udržovat oběti

v poslušnosti. Hromadnou popravu si tady budou pamatovat spoustu let. Rozhlásí se to a příště bude pro Júsala snadnější podrobit si nějakou vesnici.“

Will horečně přemýšlel. Co mohl Toskjak nabídnout Tualagovi, aby ho přesvědčil, ať se vzdá peněz za výkupné? Pochopil, že může být jen jedna odpověď.

„Našel příkaz k výplatě a Evanlyninu pečeť,“ řekl spíš sám k sobě. Umar se Šaríkem na něj zvědavě pohlédli.

„Příkaz k výplatě?“ zeptal se Umar a Will rychle vysvětlil, jak je to s placením výkupného, které zařizovali pro Eraka. Bedullinský vůdce souhlasně přikyvoval.

„Tak by to mohlo být. To je dost velká částka, aby Júsala přesvědčila.“

Will opět pohlédl na Šaríka. „Víš něco o tom, kdy se bude poprava konat?“

„Bude to v šestý den,“ odpověděl zvěd. „Jestli to má být slavnostní poprava, obvyklá doba je mezi devátou a desátou hodinou.“

Šestý den sedmidenního týdne se nepracovalo. Předcházel sedmému dni, který byl zasvěcen náboženským obřadům, a náměstí vždy zaplnili trhovci s potravinami a obchodním zbožím. Lidé odpočívali a bavili se. Will si pomyslel, že tak to nejspíš bývá v době, kdy město není obsazené kočovnými válečníky.

„Zbývají nám tedy dva dny,“ podotkl. Pak ho něco napadlo. „A co trh? Nezruší ho?“

Umar zavrtěl hlavou. „Vůbec ne. Čím víc lidí přijde a uvidí popravu, tím lépe pro Júsala.“

Will si mnul rukou bradu a myšlenky stíhaly jedna druhou. „Trh by se dal využít,“ prohlásil zamyšleně. „Čím víc lidí se sejde, tím jednodušeji tam nepozorovaně pronikne někdo z našich.“

„Už jsem ti to přece říkal,“ skočil mu do řeči Umar. „Jakmile mí muži promluví, pozná se, co jsou zač.“

„Tví muži snad,“ odpověděl Will. „Ale nezapomínáš, že s sebou máme pětadvacet aridských vojáků?“ Poznal Umarovi

na očích, že mu svitlo, a rychle mluvil dál a myšlenky se hrnuly ven, jakmile ho napadly. „Každý by mohl utvořit dvojici s některým z tvých mužů. Mohli by se vmísit mezi rolníky přinášející úrodu na trh. Někteří by dokonce mohli projít i večer předtím. Všechno mluvení by obstarali Aridové, takže nikdo z obyvatel by neslyšel bedullinský přízvuk. Tak bychom měli ve městě padesát mužů."

„To by mohlo vyjít," souhlasil Umar. „Dobrá práce, Šaríku," řekl, protože si uvědomil, že zvěd je unavený a není třeba ho dál zdržovat. „Teď jdi, najez se a odpočiň si." Potom pohlédl na Hasana – seděl poblíž a pozorně naslouchal rozhovoru. „Běž a najdi aridského poručíka," nařídil mu. „Přiveď ho sem."

* * *

Když plán vysvětlili Alúmovi, nadšeně souhlasil. Poručík slíbil Seleji el'Tínovi, že on i jeho vojáci v poušti přežijí a že ho přijdou zachránit. Nyní se jim nabízela příležitost a on se jí okamžitě chopil.

Také se nemohl dočkat, až se opět setká s Júsalem – tentokrát se zbraní v ruce. Byla tu však jedna maličkost, kterou Will s Umarem přehlédli. Alúm ukázal na Umarovu kufíji.

„Tohle budeš muset vyměnit," řekl. „Vy všichni nosíte žlutě a bíle kostkované kufíje. Lidé v Mašabě nosí čistě bílé."

Byl to dobrý postřeh. Bedullini byli tak zvyklí na své šátky, že je ani nevnímali. Umar několikrát pokýval hlavou a připomínku ocenil.

„Vyrobíme si bílé," prohlásil. „Můžeme použít pláště mužů, kteří do města nepůjdou. Bílé látky máme dost."

„Myslím, že bys měl jít do města večer předem," řekl Will Alúmovi. „Já půjdu s tebou. Potřebuju si město prohlédnout a najít výhodné stanoviště, odkud se dá střílet. Kdyby se nás někdo vyptával, řekni, ať drží jazyk za zuby."

„Mohl bys taky navrhnout, že až začne boj, můžou klidně pomáhat,“ suše poznamenal Umar. Alúm při odpovědi zavrtěl hlavou.

„Pochybuji,“ řekl. „Místní lidé nezvednou ani prst na svou obranu. A vládní úředníci nejsou oblíbení v městech, jako je tohle. Je pravděpodobné, že se na popravu těší.“

„Kde mám být já?“ zeptal se Umar. Bezděčně se v této věci podřizoval Willovu vedení. Umarovy válečnické zkušenosti spočívaly v rychlých útocích jízdy v otevřené krajině. V plánování boje zblízka a potyček v ulicích města se nevyznal a vycítil, že mladý cizinec ví, o čem mluví.

„Ty přivedeš ostatní bojovníky do města, až ti dáme znamení.“ Špičkou saxonského nože Will rychle vyryl na zem přibližnou mapu. „Na sever od města je malá rokle – viděli jsme ji dnes ráno.“

Pohlédl na Umara a asejch přikývl. Pamatoval si ji. „Večer předem ukryjeme tvoje muže tam. Je to asi sto kroků od města. Počkáme, až vyvedou Halta a ostatní ven…“ Odmlčel se a pohledem se obrátil k Alúmovi o radu. „Jak to obvykle dělají? Všechny najednou, nebo jednoho po druhém?“

„Všechny najednou,“ odpověděl Alúm. „Vyvedou je ven něco před devátou hodinou.“

„Mimochodem,“ zeptal se Will a na chvilku pocítil morbidní zvědavost, „jakým způsobem je budou popravovat? Pověsí je?“

Umar zavrtěl hlavou. „To tady není zvykem. My používáme meč. Júsal jim nechá setnout hlavy.“

Když asejch ta slova vyřkl, Willovi se děsem sevřely útroby. Přestavil si, jak Halt, Horác a Evanlyn klečí před popravčím mečem. Evanlyn! Žaludek se mu při tom pomyšlení zhoupl. Zrychleně dýchal a ve snaze zaplašit takovou hrůzu zavřel oči. Co když to nedokážu? Otázka mu ozvěnou zněla v hlavě. Co když to nedokážu?

Ucítil na ruce pevný stisk a otevřel oči. Umar se k němu nahnul a držel mu ruku.

„Nedopustíme, aby k tomu došlo," prohlásil. Přesvědčivost jeho hlasu zmírnila náhlý záchvat děsu, který Willa přepadl. Dýchání se zpomalilo, Will se uklidnil a vděčně souhlasil s pouštním bojovníkem. Umar viděl, že do mladíkových očí se vrací sebedůvěra, a stisk povolil.

„Napadá tě, kde zaujmeš postavení ty sám?" zeptal se Umar.

Will přikývl. „Uvažuju o jedné ze strážních věží na severních hradbách."

Potřeboval stanoviště s dobrým výhledem na náměstí a trh, kde se měla konat poprava. A potřeboval vyvýšené místo, aby mu nic nepřekáželo při střelbě z luku. Júsal své muže pravděpodobně soustředí v bezprostřední blízkosti popraviště, aby zabránil potížím. Nebude čekat, že přijdou ze vzdálenosti zhruba sto třiceti kroků.

„Dobrý nápad," souhlasil Umar. Oba s Alúmem mladíka se zaujetím sledovali. Umar viděl, jak přesně Will střílí. Alúm byl svědkem Haltovy a Gilanovy zručnosti. Jestli je mladý hraničář z poloviny tak dobrý jako jeho druhové, bude to zajímavé dopoledne, pomyslel si.

„Máš tedy v plánu zastřelit Júsala?" zeptal se Alúm. Ve skutečnosti doufal, že třeba dostane příležitost vypořádat se s vůdcem Tualagů, ale uvědomil si, že by mu nijak zvlášť nevadilo, kdyby to s Júsalem skoncovala rána šípem. Will si zamyšleně kousal ret a upíral oči na plán města načrtnutý v písku.

„Možná," připustil. „Nejdůležitější pro mě bude kat. Do blízkosti mých přátel se nedostane. Chci, aby se našich padesát mužů vmísilo do davu co možná nejblíž k místu popravy. Jakmile kat padne k zemi, zaměstnají Tualagy, dokud nepřijede Umar a jeho bojovníci. Já budu krýt Halta a ostatní pro případ, že by se někdo jiný rozhodl zkusit svoje štěstí jako kat. Pokud tam ještě bude Júsal, můžu zařídit, aby měl zkažený den."

„Budu potřebovat znamení, abych věděl, kdy mám zaútočit," připomněl Umar.

„Jeden z mých vojáků je trubač naší posádky," řekl Alúm. „Jakmile uvidí, že Will střelil kata, může zatroubit."

„To by bylo všechno," prohlásil Will. „Ale ještě zbývá pár věcí, které ušetří čas. Pořád sleduj věž. Jakmile uvidíš, že šplhám nahoru, začni se svými muži vycházet z rokle. Tím směrem se nikdo nebude dívat. Všichni budou sledovat, co se děje na tržišti."

„Dobrá." Všichni tři upřeně hleděli na hrubě načrtnutou mapu a v duchu probírali podrobnosti. Will si pomyslel, že plán je dost jednoduchý, a to bylo dobře. U jednoduchých plánů je méně pravděpodobné, že selžou.

Umar zvedl oči a prohlížel si tvář hraničářského mladíka.

„Jestli tam půjdeš večer předem, bude možná zapotřebí udělat ti trochu tmavší obličej," řekl. Palcem a ukazovákem uchopil Willa za bradu, otáčel mu hlavou ze strany na stranu a v měsíčním světle si ho prohlížel. Za dobu strávenou v Aridě se Will opálil, ale zdaleka neměl kůži tak snědou jako Bedullini. Hnědé vlasy a tmavé oči by obstály, ale kůže ne.

„Asi vezmeme trochu kahvy a tvář ti ztmavíme," zauvažoval nahlas a potom se usmál a dodal: „Škoda že nemáš větší nos."

Will se také usmál a vzpomněl si na neúmyslnou urážku, které se dopustil, když se na poušti probral k vědomí a zjistil, že se nad ním sklání Umar. Poté se asejch obrátil k Alúmovi.

„Kapitáne, měl bys to oznámit svým vojákům. Já vyberu pětadvacet nejlepších bojovníků, kteří půjdou s nimi. Zítra můžou začít tvořit dvojice a navzájem se seznámit."

Alúm se začal zvedat, ale potom se zarazil. „Kapitáne?" podivil se. „Já jsem poručík."

Umar potřásl hlavou. „Právě jsem tě povýšil. Mezi lidmi ve městě se možná budeš muset opřít o svoji hodnost. A poručíka nikdo neposlouchá."

Alúm se nad tím pousmál. „To je velká pravda," řekl posmutněle. „Velká pravda."

Čtyřicet jedna

Celý den vězni poslouchali tlučení kladiv. Pochopili, že jejich věznitelé něco staví na tržním náměstí.

Nebo přesněji řečeno nutí aridské obyvatele města, aby to postavili, a sami stojí opodál s rukama na zbraních. Ale hlavní dveře zůstaly celou dobu zavřené a zamčené, takže nebyla žádná možnost, jak se dovědět, co se děje. Ta záhada přiváděla Gilana téměř k šílenství. Za normálních okolností by se pro něj ten zvuk pravděpodobně nestal posedlostí. Jenže Gilan neměl čím zaměstnávat mysl, když hodinu po hodině jen seděli ve starém skladišti. Takže otázka, co se tam venku staví, ho trápila čím dál víc.

„Uvolni se," nabádal ho už podesáté Halt. Mladý hraničář rázoval po písčitém dně jeskyně a napětí z něj přímo sálalo.

„Já se nemůžu uvolnit," odpověděl. „Já chci vědět, co chystají." Zastavil se u svého bývalého učitele a podíval se na něj. „Ty nemáš dojem, že něco chystají?" zeptal se.

Halt pokrčil rameny. „Určitě ano. Ale protože nemám jak zjistit, co to je, nebudu se kvůli tomu trápit."

Gilan se rozhlédl po spoře osvětleném skladišti a hledal podporu jinde. Erak se Svengalem seděli na zemi se

zkříženýma nohama a hráli s kamínky nějakou složitou obměnu hry v kostky o neexistující peníze.

„Vám dvěma to nevadí?“ zeptal se.

Erak zvedl hlavu a pokrčil rameny. „Asi staví stánky na trhu,“ řekl.

Gilan zničeně zavrtěl hlavou. „Asi! A to ti stačí?“

Erak o jeho otázce chvíli uvažoval a potom přikývl. „Jo,“ řekl prostě.

Gilan rozhořčeně rozhodil rukama. „A nechceš to vědět?“

„Ne.“

Pravděpodobně to jsou stánky, domníval se Erak. Ať tak nebo tak, Erak měl právě teď v hlavě něco jiného. Průběžně v duchu sčítal částky, které vyhrával a prohrával při hře se Svengalem. Člověk potřeboval mít bystrou hlavu, protože Svengal občas docela rád zapomínal, kolik prohrává.

„Počítám, že zatím jsem na tobě vyhrál sedmnáct tisíc tři sta korun,“ řekl nyní svému zástupci.

„Správně. A proti tomu je sedmnáct tisíc dvě stě korun, co jsem vyhrál já na tobě,“ neprodleně odpověděl Svengal.

Erak se zamračil. „Určitě jsi vyhrál tolik?“

Svengal kývl. „Naprosto určitě,“ prohlásil.

Erak pokrčil rameny. Svengal měl pravdu, ale bylo lepší se zeptat pro případ, že by zapomněl na ty čtyři stovky, které vyhrál právě ve chvíli, kdy jim donesli polední jídlo. Škoda že nezapomněl.

„Takže celkem mi dlužíš dvě stovky,“ prohodil bezelstně. Sáhl po kamenech a všiml si, jak dotčeně se Svengal tváří.

„Eraku, já vím, že oberjarlové mají svý podřízený škubat jako slepice. Ale mohl bys to radši dělat na daních než špatným počítáním?“ zeptal se. „Sedmnáct tisíc tři sta bez sedmnácti tisíc dvou set je jedno sto.“

„Je to tak,“ souhlasil Erak, jako kdyby si právě teď uvědomil svou chybu. Svengal posměšně zasupěl a hmátl po kamenech zavřených ve velitelově ruce.

„A teď házu já. Ne ty,“ prohlásil.

„Je to tak," znovu řekl Erak. Svengal obrátil oči v sloup, vzal si kameny a chystal se hodit.

„Další věc…," začal Gilan.

„Ach bože," povzdechl si Halt.

Ale Gilan na něj jen chvíli zíral a pak pokračoval. „Další věc," zopakoval. „Všimli jste si někdo, jak divně se po nás dívají strážní? Když nám nesou jídlo, jako by se… kvůli něčemu usmívali."

„Jsou to prosťáčci," odtušil Halt.

Gilan zavrtěl hlavou. „Pošklebují se nám. Něco visí ve vzduchu. Já to cítím."

„Příteli," oslovil ho Seletin, „nemá smysl se vyčerpávat takovými starostmi. Jen se uklidni."

Gilan tvrdošíjně zavrtěl hlavou. „Až se to stane, chci na to být připravený," prohlásil. Evanlyn na něho zvědavě pohlédla.

„Jak na to můžeš ‚být připravený', když nevíš, ‚co' to bude?"

„Tak budu připravený na všecko," prohlásil mladý hraničář.

„Což je stejné jako nebýt připravený na nic," zamumlal Halt pod vousy. Dal si přitom záležet, aby mumlal dost hlasitě a Gilan ho slyšel.

Mladší z hraničářů se nadechl k odpovědi, ale rachocení klíče v zámku odvedlo jejich pozornost. Hlavní dveře se otevřely až na doraz a strašlivé skřípání, které přitom zrezivělé veřeje vydaly, drásalo nervy. Dovnitř vešli dva strážní s večerním jídlem. Venku nad městem se smrákalo. Protože za sebou měli pásmo hor, které bránilo světlu ze západu, šero tu přicházelo dřív než jinde na otevřené pláni.

Vzhledem ke Gilanovým slovům sledovala Evanlyn strážce, když pokládali na zem studenou kávu, chlebové placky a hrstičku datlí. Jeden z nich zachytil její pohled a usmál se na ni. Ano, pomyslela si, Gilan má pravdu. Nebyl to přátelský úsměv, spíše jí sděloval *čeká tě něco nepříjemného a já vím, co to je.*

Pak se podezření potvrdilo, protože strážný zvedl palec ke krku, přejel po něm posunkem neomylně naznačujícím podříznutí a v odpudivém napodobení smrti obrátil oči v sloup.

Horác, nepozorován strážemi ani svými druhy, se přitočil k otevřeným dveřím a vyhlédl ven na město dole pod nimi. Oba strážci ale už byli na odchodu, takže si všimli, kde stojí, a hrubě ho odstrčili zpět k ostatním.

„Nelíbí se mi to," ustaraně řekla Evanlyn.

Horác váhal. Pak si uvědomil, že jeho společníci si zaslouží vědět, co viděl.

„Bude se ti to líbit ještě míň, až uslyšíš, co stavějí. Je to velká vyvýšená plošina na konci náměstí – asi sedm stop nad zemí a nahoru vedou schůdky."

„Něco jako jeviště?" napadlo Eraka. „Třeba bude divadlo."

„Nebo poprava," řekl Horác.

* * *

Will s Alúmem se přidali k zástupu rolníků, kteří se vraceli zpátky do města. V bráně samozřejmě stály tualažské stráže, ale aridských rolníků proudících kolem nich si moc nevšímali. Za ty roky, co se Tualagové násilím usazovali ve městech a vesnicích v odlehlých oblastech, se nikdy nesetkali se skutečným odporem. Vždy si dali pozor, aby místním obyvatelům nechali právě tolik, aby přežili a po odjezdu Tualagů se znovu vzpamatovali. A když nějaké město vyrabovali, obvykle se do něj několik let nevraceli. V důsledku toho Aridové přijímali občasné nájezdy jako nedílnou součást života. Nebyla příjemná, ale nevyplatilo se kvůli ní umírat.

V davu kolem sebe poznal Will nejméně tři dvojice Aridů a Bedullinů. Pohlédl na Alúma a zjistil, že i poručík si toho všiml.

„Najdeme nějaké místo, kde prodávají kávu," navrhl. „Už mě bolí záda."

Oba měli na zádech naloženou velkou otep dříví. Celé odpoledne ho sbírali po okolních roklích a stržích. Úpatí severního masivu bylo na rozdíl od pouště, kde žádné stromy nerostly, řídce porostlé vytáhlými stromy a křovisky. Podzemní

proudy, jimiž byly hory prostoupené, poskytovaly porostu potřebné množství vody.

Otepi dříví byly užitečné. Daly se prodat v některém hostinci ve městě, kde je vítali s radostí. Dříví na otop potřebovali Aridové pořád. A když Will procházel kolem tualažských strážných, pomohla mu otep zamaskovat jeho mírně cizokrajný zevnějšek. Kráčel s hlavou schýlenou a zády sehnutými pod nákladem a oči upíral k zemi.

Otepi měly ještě mnohem důležitější roli. V té Willově se ukrýval uvolněný luk a toulec se šípy.

Přešli přes náměstí, kde si Will pokradmo prohlédl velkou plošinu, která se stavěla na západním okraji. Její účel byl jednoznačný.

„Vypadá to, že jsou připraveni," zašeptal a Alúm kývl na souhlas.

„Pojďme odsud pryč. Na náměstí jsme moc na očích."

Zapadli do jedné z úzkých ulic, která vedla od tržiště s hrozivou plošinou. Ani jeden z nich neměl představu, kam jdou. Ale oba věděli, že je to lepší než vypadat bezradně. Vytrvale kráčeli klikatící se ulicí. Will si uvědomil, že zvolna stoupají do kopce.

Ucítil, že ho Alúm tahá za rukáv, a podíval se do postranní uličky, kam aridský poručík ukazoval.

Asi čtyřicet kroků od nich stál jednoposchoďový dům, větší než okolní stavení. Do uličky visel vývěsní štít s vybledlým nápisem v aridském písmu.

„Tady je hostinec," řekl Alúm a jako první k němu zamířil.

Rozhodli se, že stráví noc v nějakém hostinci. Další dvojice se rozptýlí po městě, zamíří do dalších hostinců a podobných zařízení. Samozřejmě že jich nebude tolik, aby se v nich ubytovalo padesát mužů navíc. Ale ve městech, kde se konaly trhy jako tady, bylo obvyklé, že z domů přímo na náměstí se vysunuly plátěné stříšky a rolníci a obchodníci, kteří přišli do města na trh, se na noc ukládali pod těmito přístřešky. Stejně tak to udělá mnoho dvojic Aridů a Bedullinů.

Druhý den ráno tak budou po ruce hned na tržišti, kde je Will chtěl mít, až začne boj. Alúm s Willem se však chtěli držet v blízkosti hradeb a strážní věže, kterou si Will vybral za své stanoviště.

Vedle hlavní části domu byla přistavěna stáj. Vešli dovnitř a složili otepi na zem. Will do své rychle sáhl, vytáhl dlouhý luk s toulcem a ukryl zbraně do žlabu z poloviny zaplněného starým senem. Ve stáji bylo několik zvířat – dva koně a starý sešlý osel. Zvířata se na návštěvníky zvědavě podívala a potom se vrátila k chroustání sena.

„Zjevně tu příliš mnoho hostů nemají," poznamenal Alúm. „Mohl by se tu pro nás najít pokoj." Opět si nahodili na ramena otepi dřeva a zamířili ke vchodu do hostince.

Vešli do hlavní místnosti. V Araluenu nebo Galice by to byl šenk, kde pravidelní hosté popíjeli pivo nebo víno. Jenže většina Aridů se kvašeným nápojům vyhýbala a místo toho pila silnou hořkou kávu. Will složil otep a rozhlédl se po místnosti. U nízkých stolků sedělo osm nebo devět mužů, většinou po dvou nebo po třech. Podívali se na nové příchozí, a když viděli, že je neznají, vrátili se zpět k hovoru. Jeden muž seděl stranou. Byl otylý a pořád na Willa a Alúma zíral, když šli k pultu a smlouvali o jídlo a pokoj na přespání výměnou za dřevo a trochu peněz.

„Vás jsem tady ještě neviděl," řekl hostinský, jakmile byla dohoda uzavřena. Vyznělo to tázavě. Alúm bez mrknutí čelil jeho pohledu.

„Možná proto, že se společnosti vyhýbám," prohlásil. Jeho tón nebyl vůbec přátelský a nevybízel k žádnému dalšímu hovoru. Venkované v Aridě, řekl předtím Willovi, se velice snažili chránit si své soukromí – naproti tomu ale nesmírně rádi strkali nos do cizích věcí.

Hostinský přijal odmítnutí s nadhledem. Naplnil dvě misky kávou a postavil je na dřevěný podnos, přidal mísu s čerstvou chlebovou plackou, trochou kořeněné omáčky a čtyřmi porcemi rožněných kousků jehněčího masa.

Alúm přinesl jídlo a pití ke stolu, který Will vybral, a pustili se do jídla.

Will celou dobu cítil, že tlustý muž z něj nespouští oči.

„Ten člověk nás pozoruje," řekl tiše Alúmovi. Aridský důstojník zvedl hlavu a zadíval se tlouštíkovi do očí.

„Něco tě trápí, kamaráde?" zeptal se ostře.

Muže to do rozpaků nepřivedlo. „Jste tu cizí," řekl.

Alúm přikývl. „To proto, že jsme slyšeli, že ty jseš tu hodně často," řekl hrubě.

„Tak odkud jste?" zeptal se tlouštík. Alúm na něj upřel nepřátelský pohled. Posunul se na polštáři a z opasku vytáhl dýku, ještě v pouzdře. Položil zbraň před sebe na stůl.

„Mám dojem, že tobě po tom nic není," prohlásil. Potom prohodil k Willovi, ale tak hlasitě, aby to bylo slyšet kolem: „Obyčejný šťoura z malého města. Vždycky se starají o záležitosti jiných."

Will něco zabručel, nabral si plnou pusu chleba a horkého masa a vyhnul se tak odpovědi.

„Mluví tvůj přítel vůbec někdy?" zeptal se tlusťoch. Alúm odložil kus chleba, do něhož právě zabalil několik kousků masa, a dopáleně si povzdechl.

„Jednou jsem ho slyšel říct *jejda,* když uřízl uši jednomu, co se moc vyptával." Někteří z ostatních hostů zvedli hlavy a souhlasně pokyvovali. Tlusťoch zřejmě nebyl v hostinci oblíben.

„Saúde, nech toho!" zavolal někdo z druhého konce místnosti. „Nech je v klidu najíst."

Ozvalo se sborové přitakání a tlustý muž se rozhlédl kolem sebe s neskrývanou nelibostí nad chováním ostatních pravidelných hostů. Ušklíbl se na všechny a konečně se usadil na svém polštáři a věnoval se kávě. Cizince však nespouštěl z očí.

Když dojedli a zamířili nahoru do poschodí, kde byl jejich pokoj, Will stále cítil, jak se mu tlouštíkův pohled zavrtává do zad. Nevěděl, jestli by s tím neměli něco dělat.

Alúm jeho pochybnosti vycítil. „Neboj se,“ řekl, když vystoupali po schodech, „do rána na nás dočista zapomene. Bude klevetit zase o něčem jiném.“

Will si tak jistý nebyl. Doufal, že má Alúm pravdu.

Čtyřicet dva

V zámku skladiště zarachotil klíč. Vězni netečně vzhlédli. Bylo ráno, pár hodin po úsvitu, a oni byli zvyklí, že zhruba v tuto dobu dostávají první denní jídlo. Zvykli si na pravidelnost. Den byl rozdělený třemi jídly, která jim dávali. Jídlo bylo jednotvárné a mdlé – zpravidla včerejší chléb, okoralý a bez chuti, a hrst datlí – ne dost, aby se z nich někdo skutečně najedl.

Alespoň však měli kávu, a i když ji v nejlepším případě dostávali vlažnou, Horác, Halt a Gilan byli rádi. Svengal s Erakem pochopitelně bolestně a hlasitě postrádali silné pivo. Svengal občas toužebně vzpomínal na nedopitý soudek, který před několika týdny zanechal na *Vlčím větru.* Uvažoval, jak se stravují jeho druhové v Al Šabě. Nejspíš o moc lépe než on tady, pomyslel si mrzutě.

Ostatní se zaobírali svými vlastními myšlenkami. Gilan stále přemítal o plošině, kterou zahlédl Horác. Poprava, řekl mladý bojovník. Gilanovi bylo jasné, že jeho s Haltem si jejich věznitelé rozhodně nemohli oblíbit. Jestli má být někdo popraven, uvažoval, budou to oni dva. Čelil však té myšlence s nadhledem. Hraničáři byli zvyklí, že se dostávají do potíží. Byli zvyklí i na to, že jsou pro nepřátele hlavním terčem. S

možností, že dojde k něčemu podobnému, žil Gilan roky. Teď mohl dělat jediné – čekat na příležitost k útěku.

Pochopil, že Haltův zdánlivý nezájem je přetvářka. Starší z obou hraničářů nechtěl přenést na Evanlyn nejistotu nebo strach. Jakmile si to Gilan uvědomil, litoval, že nadělal tolik řečí, jak je „připravený na všecko“. Kdyby se nějaká příležitost naskytla, bude připraven. Stejně tak Halt. Řeči by jim v tom nepomohly. Jenže Evanlyn mohly vystrašit.

Horác zůstával klidný. Věřil Haltovi a Gilanovi. Pokud z jejich nesnází vedla nějaká cesta, věděl, že ti dva ji najdou. Podobně jako Gilan prohlédl Haltovu zdánlivou nečinnost. Věděl, že hraničář je odhodlaný něco podniknout a že usilovně přemýšlí.

Všechny je překvapila skutečnost, že věznitelé pro ně přišli v době, kdy jim obvykle dávali snídani. Čekali, že do skladiště vejdou dva muži obtěžkaní podnosem s jídlem a konvicí kávy, a zaskočilo je, když se otevřenými dveřmi dovnitř vhrnul tucet bojovníků s obnaženými meči a obklíčil je.

Halt seděl opřený zády o stěnu, takže se začal zvedat. Zabránil mu v tom ale hrot zahnutého meče, nešetrně přitlačený ke krku.

„Zůstaň sedět,“ zahrozil mu tualažský kapitán a nespouštěl oči z jeho tváře. „Natáhni ruce před sebe,“ přikázal. Když to Halt provedl, kapitán poručil jednomu ze svých mužů: „Svaž ho.“

Haltovy ruce byly hbitě svázány. Když se k tomu Tualag chystal, Halt se nejprve pokusil napnout svaly na pažích a zápěstí v naději, že je pak uvolní a provazy trochu povolí. Jenže tualažský kapitán starou lest prohlédl. Prudce Halta klepl tupou stranou čepele po kloubech ruky.

„To stačilo,“ nařídil nevrle. Halt pokrčil rameny a ruce uvolnil. Za pokus to stálo. Viděl, že i ostatní mají ruce svázané podobně. Zamračil se. Proč všichni? On s Gilanem, to by pochopil. Možná i Horác. Ale ostatní byli cenná rukojmí. Žaludek se mu sevřel, když sledoval, jak jsou všichni přinuceni

vstát. Potom kapitán uchopil provaz, který poutal Haltovy ruce, a vytáhl na nohy i jeho.

„Kam jdeme?“ domáhal se odpovědi, ale muž se jen zasmál a postrčil ho směrem ke dveřím.

„Tohle nevypadá dobře,“ prohodil Horác, když ho postrkovali za Haltem.

* * *

Will s Alúmem dost dlouho vyspávali. Většina z ostatních hostů vstala, posnídala a opustila hostinec krátce po svítání.

Ti dva se však vzhledem k tomu, že museli počkat do deváté hodiny, rozhodli, že nemá smysl vstávat časně a pak budit podezření bloumáním kolem strážní věže v chátrajících hradbách. Proto vešli do hlavní místnosti hostince hodinu poté, co už byla většina ostatních hostů pryč.

Většina. Tlustý muž ze včerejšího večera byl stále ve svém pokoji. Škvírkou v pootevřených dveřích pozoroval oba mladé muže, když scházeli dolů po schodech. Saúd byl domýšlivý člověk. Byl to zámožný obchodník s látkami a na tržišti mu patřilo několik stánků, v nichž pracovali lidé, které najímal za peníze. Vlastní prodej zákazníkům už Saúd považoval pod svou úroveň. Na tak podřadnou práci byl přece příliš bohatý a významný. Raději trávil čas v hostincích a očekával, že s ním budou všichni zacházet s úctou, jaká náleží muži, který zbohatl vlastním přičiněním.

Tím spíše se mu nelíbilo Alúmovo hrubé, neuctivé chování předchozího večera. Saúd se pokládal za muže, který si zaslouží úctu, dokonce nejvyšší úctu od lidí, které potká. Nebyl zvyklý na téměř nezastírané výhrůžky, jaké včera slyšel od Alúma. A nelíbilo se mu ani to, že ostatní se přidali na stranu cizince.

Zdálo se mu, že na těch dvou je něco podezřelého. A on znal lidi, které zřejmě potěší, až o tom uslyší.

Když Alúm s Willem sestupovali dolů po schodech, tiše vyšel ze svého pokoje. Opatrně zavíral dveře, a když západka s cvaknutím zapadla, trhnul sebou. To přece museli slyšet.

Ale ne. Ze schodiště k němu stále doléhaly jejich hlasy, mluvili nerušeně dál a nezastavili se. Opatrně se přikradl ke schodům a držel se blízko u stěny, aby pod ním prkenná podlaha nezavrzala.

Zastavil se, když zaslechl, že hlavní dveře hostince se otevřely a zase zavřely. Na chvíli si myslel, že ti dva odešli. Pak uslyšel, jak starší z nich mluví s hostinským. Takže ten mladší šel pro něco ven, napadlo ho. Ale pro co?

Sešel ještě o několik schodů níž a natahoval uši, aby mu neušel žádný náznak, že sledovaná osoba se vrací. Potom znovu uslyšel vchodové dveře a mladší z cizinců opět prošel kolem schodiště a šel dozadu, kde se podávala káva.

Tentokrát nesl v pravé ruce něco, co vypadalo jako dlouhá hůl zabalená v plátně. Saúd svraštil čelo. Nikdy předtím žádnou takovou hůl neviděl. Opatrně sešel zbytek schodů a postranními dveřmi vyšel ven.

Několik kroků napravo byla další ulička, ještě užší než ta, v které stál. Spěchal do ní, vděčně zapadl do stínu a pak tiše čekal, až oba muži budou odcházet.

O pár minut později vyšli z hostince a zahnuli doleva, směrem k severu. Saúd je zvědavě pozoroval a potom se vydal za nimi. Bylo už půl deváté a většina lidí v Mašabě mířila na tržní náměstí. I když proti vězňům, kteří měli zemřít, vlastně nic neměli, poprava byla zajímavá podívaná a většina lidí ji chtěla vidět.

Proč tedy tihle dva mířili opačným směrem? Na severní straně města nebylo nic zajímavého – jenom nepřehledná hromada chatrčí na spadnutí zamořených krysami. A staré polorozpadlé hradby, samozřejmě, se zchátralými strážními věžemi.

Obchodník s látkami se prudce otočil a vracel se zpět. Talib si to možná se zájmem poslechne, napadlo ho. Talib byl jeden z nižších tualažských velitelů a obvykle se pohyboval ve

společnosti dvou pochopů, kteří plnili jeho příkazy. Mezi obyvateli aridského města si rychle vybudoval pověst zloděje a vyděrače. Vždycky nějak vytušil, kam bohatí aridští kupci ukryli peníze nebo nejlepší zboží. Ve skutečnosti mu to prozrazoval právě Saúd. Dal se s třemi Tualagy do spolku. Na oplátku za to, že nechají na pokoji jeho stánky a sklady, jim dodával zprávy o svých sousedech a obchodních konkurentech.

Často navštěvovali jeden hostinec na kraji tržního náměstí. Saúd přidal do kroku a tlusté tělo se mu natřásalo, jak pospíchal úzkými ulicemi, aby našel tualažské zloděje. Kdyby se zdálo, že Taliba ti dva muži nezajímají, řekne mu, že mají měšce plné zlata. To si jeho zájem rozhodně získá.

Později mohl Saúd vždycky tvrdit, že cizinci je nejspíš ztratili nebo schovali. Kdyby Taliba rozhněvalo, že žádné zlato nenašel, vylije si zlost na cizincích. A to by podle Saúda bylo jen dobře.

* * *

Will s Alúmem se prodírali mezi haldami smetí a spadaného zdiva. Severní část města byla zchátralá nejvíc. Domy se rozpadaly a hroutily a obsazovali je noví obyvatelé – chudí lidé bez práce a se sklony k zločinnosti. Čas od času zahlédli hlavu nenápadně vykukující z rozpadlých vchodů. Jakmile si nějakého pozorovatele všimli, stáhl se do temného úkrytu domu.

Uličky byly úzké a náhodně se klikatily, aby se vyhnuly domům, které už spadly a postupně se proměňovaly v beztvaré hromady suti. Will už před časem ztratil směr. Doufal, že Alúm ví, kudy jít. Aridský poručík ho však vedl celkem jistě.

Když konečně vyšli z křivolaké, nepřehledné uličky a Will spatřil zbytky severních hradeb, oddechl si úlevou.

Podél vnitřní strany hradeb vedla původně široká cesta a domy směly stát až pět kroků od ní. V posledních letech se však chatrče a přístavky opíraly přímo o zeď a lidé při stavbě

temných nuzných příbytků často používali nepálené cihly spadlé z hradební zdi.

Cestou mezi zbořenými domy byli nuceni postupovat oklikami, takže se dostali víc na východ, než měli v úmyslu. Will zjistil, že strážní věž, kterou si vybral za stanoviště, je vzdálená asi dvě stě padesát kroků. Poznal ji podle spadlého střešního trámu, zachyceného v zábradlí pozorovacího ochozu. Zůstal tam zaklíněný v ostrém úhlu.

Will zvedl hlavu ke slunci. Stoupalo po východním nebi a věž byla daleko předaleko. Jiná věž stála blíž, ani ne šedesát kroků od nich. Než by našel cestu mezi přístavky a hromadami spadlé suti, dostal by se k původní věži možná už pozdě. Projít pobořenou částí města jim zabralo víc času, než předpokládali.

Ukázal k bližší věži.

„Bude to muset stačit," řekl a Alúm přikývl. Jeho tvář prozrazovala obavy.

„Je moc hodin," řekl. „Začne to každou chvíli."

Poklusem se prodírali změtí spadaného zdiva mezi chatrčemi k bližší z obou strážních věží.

Čtyřicet tři

Umar se krčil za velkým žulovým balvanem v ústí rokle a přimhouřenýma očima sledoval strážní věž, kterou s Willem včera vybrali. Díky napůl spadlému trámu bylo snadné rozeznat ji od ostatních.

Něco se za ním pohnulo a on se otočil a uviděl Hasana. Mladík přišel ze zadní části rokle, kde tiše čekala hlavní část bedullinské jednotky.

„Viděl jsi ho, asejchu?“ zeptal se Hasan.

Umar zavrtěl hlavou. „Teď už by měl být na místě. Je skoro devět.“

„Co když popravu odložili?“ napadlo Hasana. Umar se zamyšleně poškrábal ve vousech.

„Možná. Ale neumím si představit, že ďábel Júsal se vzdá takové příležitosti, jak na místní lidi udělat dojem.“ Zvedl ruku, aby byl Hasan zticha, a nachýlenou hlavou se zaposlouchal. Mírný ranní větřík přinášel hluboké, rytmické dunění bubnů.

„Ne,“ prohlásil. „Poprava se koná. Co se k čertu stalo Willovi a Alúmovi?“

„Asejchu, mám přivést bojovníky?“ zeptal se Hasan.

Umar se rozmýšlel. Bylo pravděpodobné, že jejich směrem se nebude nikdo dívat, a tak by mohli vyrazit prašnou cestou k

městu. Hned však nápad zavrhl. Stačilo, aby je zahlédly jedny zvědavé oči, a spustí se poplach.

„Počkáme na hraničáře," rozhodl.

* * *

Sedm vězňů obklíčených strážemi scházelo po dlouhém kamenitém svahu od skladiště k ulicím města.

Pod ranami a šťouchanci klopýtali po hrbolaté zemi. Byli svázaní v řadě za sebou a měli zakázáno spolu mluvit. Obyvatelé aridského města je většinou sledovali se směsicí lhostejnosti a zvědavého soucitu. Přesto, jak to obvykle u davu bývá, se našli i tací, kteří se vězňům pošklebovali a házeli po nich kamení, hroudy hlíny a odpadky. Halt rozzlobeně sledoval tlupu asi dvacetiletých mladíků. Na rozdíl od většiny Aridů předtím očividně popíjeli silnou pálenku, které se říkalo arariki. Vrávorali a naráželi do sebe, oči měli zarudlé a ztěžklými jazyky na řadu vězňů chrlili urážky. Halt otočil hlavu a přes rameno pohlédl na Seletina, který kráčel za ním.

„Myslel jsem, že vaše náboženství opojné nápoje zakazuje," poznamenal.

Seletin se znechuceně podíval na pokřikující a pískající hlouček a pokrčil rameny.

„V každé společnosti se najde spodina," řekl. „Lidi jako tihle jsou prostě moc rádi, že to nejsou oni, koho dnes vedou k popravčímu špalku."

Jeden ze strážců k nim přikročil a šlehl je oba karabáčem.

„Ticho!" zařval. „Řekli jsme žádné mluvení!"

Vyšli na náměstí. Bylo přeplněné lidmi a stráže, které je vedly, musely prorážet cestu. Halt viděl, že polovina přihlížejících jsou Tualagové. Dobře se bavili a doufali, že vězňové v posledním okamžiku dostanou strach a budou křičet a žadonit o milost.

Ne že by mohli být vyslyšeni. Soucit a milosrdenství byly pro Tualagy neznámé pojmy.

Z druhého konce náměstí, od vyvýšené dřevěné plošiny, kterou teď poprvé zřetelně spatřili, se začalo ozývat hluboké dunění bubnů. Pokračovalo v pomalém rytmu jako tlukot nějakého ohromného srdce. Pro dav shromážděný kolem to bylo znamení, aby zdvojnásobil křik.

Zástup vězňů byl postrkován davem, až stanul u schůdků vedoucích na plošinu.

Halt pohlédl nahoru. Nad nimi stál Júsal oblečený v tmavomodrém splývavém hábitu s nohama ve vysokých botách rozkročenýma a s rukama v bok. Tvář jako obvykle ukrýval za tmavomodrým závojem. Byly vidět pouze jeho oči, studené jako vždy. Stál čelem k davu, obhlížel tváře před sebou a čekal, až všichni ztichnou.

Všeobecný halas postupně přešel v ojedinělé výkřiky. I ty byly umlčeny, protože tualažští vojáci v davu uhodili každého, kdo by chtěl jejich vůdce v proslovu rušit. Na náměstí se rozhostilo nepřirozené ticho.

„Vyveďte vězně nahoru," nařídil Júsal a jeho pronikavý hlas zřetelně dolehl do všech koutů náměstí.

Stráže pobídly zajatce do kroku a Halt jako první vystoupil po hrubých schůdkách na plošinu. Cítil, jak se schody pod nohama otřásají, když na ně jako druhý vstoupil Seletin a za ním následoval Svengal.

Když chtěl Halt pokračovat dál po plošině, aby udělal místo ostatním, Júsal ho popadl za rameno.

„Ty zůstaneš tady," prohlásil Tualag. „Budeš první."

Tualažští bojovníci v davu to zlostným bručením schvalovali. Poprava ostatních zajatců pro ně představovala rozptýlení a zábavu. Oba hraničáře však nenáviděli.

Hrozivé dunění bubnů, které předtím na chvíli ustalo, se opět rozeznělo.

Když na plošinu za Erakem a Evanlyn vystoupil Gilan, Júsal mu ukázal, ať si stoupne vedle Halta. Z řad přihlížejících Tualagů se opět ozvalo radostné mumlání.

Zástup dole se náhle rozvlnil a vpřed si razil cestu Toskjak. Zašklebil se na Halta.

„Tady dostaneš, co ti patří, hraničáři!“ vykřikoval.

Halt si ho nevšímal, hleděl jinam, pátral očima v davu, a i když žádná naděje už téměř nezbývala, doufal, že třeba někde zahlédne Willa. Stále slepě věřil, že jeho učeň přežil a že nedopustí, aby zemřeli, aniž by se nějak pokusil je zachránit.

Kdyby se ho někdo zeptal, proč tomu tak věří, nedokázal by dát rozumnou odpověď. Byla to víra. Víra v chytrost a odvahu mladíka, jehož vychoval a miloval, jako kdyby byl jeho vlastním synem. Will by tu měl být, protože ho tu potřebovali. A Will nikdy v minulosti nezklamal.

Matně vnímal, že Erak Toskjakovi odpovídá a zve ho nahoru.

„Toskjaku, vím jistě, že i se svázanýma rukama bych ti dokázal zakroutit tím tvým zrádným krkem!“ prohlásil. Toskjak se zlostně zachechtal.

„Odvezu tvou hlavu zpátky do Skandie, Eraku,“ sliboval. „Budu tvou lebku používat místo džbánu na pivo.“

Júsal upřel zrak na oba seveřany. Měl smysl pro divadelní výstup v pravou chvíli i cit pro napětí. Pro takové hrubé, hlasité hašteření tu ale nebylo místo.

„Buďte zticha!“ nařídil. Toskjak na něj pohlédl, lhostejně pokrčil rameny a opřel se o jeden z kůlů podpírajících plošinu. Júsal, spokojený, že je konec vyrušování, zvedl ruku.

„Nechť předstoupí Hasún!“ zakřičel. Tualagové všude na náměstí začali sborově skandovat.

Hasún! Hasún! Hasún!

Výkřiky se odrážely od domovních průčelí a držely rytmus s neutuchajícím duněním bubnů. Někteří Aridové podlehli síle okamžiku a ke skandování se přidali. Předtím už popravy viděli a dovedli si živě představit, co se bude dít. Pokřik nabíral na síle a hlasitosti.

Pak se na jedné straně náměstí objevila mohutná postava – tyčila se vysoko nad hlavami přihlížejících. Chvíli se zdálo, že se vznáší ve vzduchu, potom Halt pochopil, že muž stojí na velkém dřevěném štítu, který na ramenou nesli čtyři Tualagové a razili si davem cestu k popravišti.

Víření bubnů zrychlilo a spolu s ním i pokřik. Hasún byl obrovský, oblečený celý v černém. Dlouhý splývavý oděv povlával v ranním vánku a cípy černé kufíje se mírně pohupovaly. Dolní polovinu obličeje zakrýval všudypřítomný tmavomodrý tualažský závoj.

Hasúnovy ruce, zkřížené na prsou, spočívaly na jilci velkého obouručního meče s černou čepelí.

* * *

Will s Alúmem dorazili k bližší věži ve chvíli, kdy se spustilo hluboké a zvučné víření bubnů.

„Už to začíná!“ vykřikl Alúm. „Pospěš! Nemáme moc času!“

Will mlčel. Z plátna vybalil dlouhý luk, ohnul ho za lýtkem pravé nohy a přidržoval levým kotníkem, provlékl tětivu zářezem a trochu přitom hekl námahou, protože musel překonat tah, který se téměř rovnal tomu, kolik sám vážil.

Odhrnul plášť a na rameni se objevil toulec se dvěma tucty šípů. Zavěsil luk vedle něj a začal šplhat nahoru po trouchnivějící dřevěné stavbě.

Šlo to pomalu. Přestože ho Alúm pobízel ke spěchu a i on sám cítil stále větší nutkání pospíchat, věděl, že oporu pro ruce i nohy musí hledat velmi pečlivě. Věž byla v horším stavu, než očekával, a bylo velmi pravděpodobné, že při prudkém pohybu se může zřítit.

Dostal se do výšky patnácti stop nad úroveň hradeb – ještě opatrně vystoupit na poslední příčný trám a pak už bude na pozorovatelně.

Bubnování mezitím na pár minut utichlo, ale teď ho z dáli opět slyšel, bylo rychlejší a rychlejší. Pak k němu dolehlo skandování stovek hlasů: *Hasún! Hasún! Hasún!*

„Kdo je u všech všudy Hasún?“ zamumlal si pro sebe a opatrně se posunoval podél očividně zrádné dřevěné podpěry.

Visel ve vzduchu, nohama hledal nějakou pevnou oporu a váha těla spočívala pouze na rukou, takže když zdola uslyšel ten hlas, byl zcela bezmocný.

„Kdo k čertu jste? A co tu provádíte?“

Podíval se dolů. Pod ním stál Alúm, čelem obrácený k cestě, kterou přišli. Ze vzdálenosti patnácti kroků je podezíravě sledovali tři Tualagové. Za nimi se pomstychtivě usmíval tlustý kupec, kterého včera večer potkali v hostinci.

Čtyřicet čtyři

Obrovský kat nehybně stál na štítu, který na ramenou nesli čtyři tualažští bojovníci směřující přeplněným tržním náměstím k popravišti. Když procházeli davem, shromáždění Tualagové zvedáním rukou a máváním zbraněmi dávali najevo obdiv k mohutné postavě.

Čtyři nosiči zastavili vedle popravčí plošiny a Hasún zlehka vystoupil nahoru. Jakmile to provedl, strhl se opět pokřik.

Když Halt nyní kata viděl zblízka, uvědomil si, že je to skutečně obr. Měřil bezmála sedm stop a jeho ramena a tělo byly rozložité ve správném poměru. Máchnutím vztyčil velký dvouruční meč nad hlavou a obešel s ním plošinu – vězňů si nevšímal a mával mečem před shromážděným davem.

Znovu se ozvalo sborové vyvolávání jeho jména.

Hasún! Hasún! Hasún!

Kat se otočil a přešel do středu plošiny, opojený bezuzdným obdivem davu. Když se zastavil uprostřed, zvedl meč co nejvýš nad hlavu, švihem mohutného zápěstí ho obrátil a se zaduněním spustil hrotem k zemi.

O krok ustoupil a meč, zabodnutý do dřeva, nechal pomalu dokmitat.

Pak trhnutím rozvázal tkanici, která mu přidržovala svrchní šat, a rozmáchlým pohybem odhodil oděv dozadu na zem.

Nyní měl na sobě pouze široké kalhoty stažené v pase a u kotníků, černou kufíji a tmavomodrý závoj tualažských mužů. Obnažený trup se leskl olejem a zřetelně byly vidět svalnaté paže, vypracovaný hrudník a břicho.

Vykročil vpřed, bez sebemenší námahy vytrhl meč ze dřeva a mával s ním kolem sebe a nad hlavou v ohromujícím sledu rychlých oblouků a kruhů. Ovládal obrovský meč, jako by to byla hračka, ale každý, kdo se ve zbraních vyznal a dovedl odhadnout hmotnost dlouhé, těžké, zužující se čepele, to vnímal jako působivou ukázku, která je přesvědčivým důkazem síly a obratnosti těla, paží a zápěstí. Černá, nablýskaná čepel odrážela paprsky ranního slunce, leskla se, oslňovala oči a míhala se tak rychle, že chvílemi vytvářela dojem pevného černého kotouče.

Hasún! Hasún! Hasún!

Znovu se zvedaly výkřiky a tentokrát se přidalo více Aridů, podmaněných silou a osobním kouzlem tualažského obra. Konec konců, šest ze sedmi zajatců stojících na plošině byli cizinci a Aridové neměli žádný důvod truchlit kvůli jejich popravě. A pokud šlo o sedmého, rozneslo se, jaký úřad Selej el'Tín zastává, a lidé ze zapadlých měst v řídce osídlených oblastech, jakým byla Mašaba, neměli žádný důvod mít v oblibě emrikíra nebo vakíry, kteří v jeho zastoupení vládli aridským provinciím. Halt už před pár dny vypozoroval, že úředníci v Aridě jsou úplatní, a pokud jednají s lidmi v nižším postavení, mají sklon vyžadovat úplatky. Seletin představoval výjimku z tohoto všeobecného pravidla, jenže to Mašabané nemohli vědět. Vládl ve vzdálené provincii, takže žádné zprávy z první ruky o něm neměli.

Kromě toho, obyčejní lidé obvykle přicházívali do styku s vládci v době placení daní, kdy museli obyvatelé měst odevzdat podíl ze všeho, co během roku vydělali nebo vypěstovali. V té době měli vládci pramálo porozumění pro

město, které bylo před nedávnem přepadeno a vydrancováno loupeživými Tualagy.

„My hladovíme, zatímco v Mararoku tloustnou," znělo staré rčení a lidé v Mašabě cítili, že je hodně pravdivé. Má-li tedy přijít o hlavu dobře placený a dobře živený vládní úředník, nevzbuzovalo to v nich mnoho zármutku. S typickou odevzdaností rolníků usoudili, že se vždycky najde někdo jiný, kdo dychtivě nastoupí na jeho místo.

Takže teď, tváří v tvář divošsky vzrušující vyhlídce na hromadnou popravu, provedenou takovým umělcem, jako je Hasún, začali jásat a povzbuzovat ho k dalším kouskům.

Hasún s radostí vyhověl. Začal tančit ze strany na stranu, předváděl s mohutným mečem seky z boku i shora a hluboké výpady a meč kmital a švihal tak rychle jako hadí jazyk. Hasún přecházel zpředu dozadu, zleva doprava a zase zpátky.

Potom vyskočil vysoko do vzduchu a předvedl sek velikým obloukem směrem k zemi v napodobení stínání hlavy klečící oběti. Hrot meče se dunivě zabodl do dřevěných prken a Hasún ho opět pustil a nechal kmitat silou úderu.

Nato uchopil dvouruční rukojeť, znovu meč vytrhl a začal v polodřepu přecházet ze strany na stranu. Při každém kroku poklesl na koleno a meč celou dobu vířil, blýskal a sekal. Skandování Hasúnova jména se stupňovalo a rytmem se přizpůsobovalo katovým pohybům.

Z polohy v podřepu vyskočil vysoko do vzduchu, a když začal klesat, prudce se otočil k řadě zajatců a dvěma šikmými máchnutími naznačil ve vzduchu velký kříž. Pak se znovu rychle otočil čelem k davu. Navzdory své mohutnosti a síle měl obdivuhodně lehké nohy. Dal znamení jednomu z mužů, kteří ho přinesli k plošině, a bojovník natáhl ruku k nejbližšímu prodejnímu stánku a uchopil meloun. Vyhodil ho vysoko do vzduchu nad obra.

Meč se zablýskl dvěma protilehlými šikmými seky. První rozťal meloun na dvě části a druhý přesekl horní část dřív, než všechny kusy pleskavě dopadly na prkna plošiny.

Voják už bez vyzvání vyhodil obloukem do vzduchu další meloun – tentokrát ho Hasún rozdělil vodorovným švihem a horní polovinu poté rozsekl shora ještě jednou na čtvrtiny.

Dav uchváceně řval.

Hasún odpověděl přehazováním meče z ruky do ruky, rytmickými pohyby ho posílal z levé do pravé a zase zpět, chytal ho za dlouhý jilec těsně u záštity a ovládal ho jen silou ruky a zápěstí.

Vyhodil roztočený meč vysoko do vzduchu, a když se vracel k zemi, uchopil ho za jilec. Pak ve vysokém výskoku provedl otočku v půlkruhu a divoce sekl po zajatci, který stál právě před ním.

Shodou okolností to byl Horác.

Když obr vyskočil, prudce se zatočil a sekl, dav náhle ztichl. Čekali, že uvidí, jak cizinci přinejmenším rozsekne hlavu až po ramena. Jenže Hasún v obdivuhodné ukázce síly a mistrovství v posledním okamžiku sek shora zadržel, a tak se mohutná čepel pouze dotkla Horácových vlasů.

Dav ječel a pak náhle ztichl, když si všichni uvědomili, že mladý cizinec se nepohnul, že neuskočil. Nepokusil se zvednout svázané ruce v marném pokusu strašlivou ránu zadržet. Jenom stál, pevný jako skála, a s pohrdavým výrazem ve tváři kata sledoval.

Horácovi se zrychlil tep a tělo měl napjaté. Ale nebylo to na něm znát. Když velký muž před ním vyskočil a zatočil se, Horác nějak pochopil, co se blíží. Spojení rozmachu s otočkou ho varovalo. Vycítil, co přijde, a rozhodl se, že až úder dorazí, ani se nehne. K tomu byla zapotřebí nesmírná síla vůle, ale Horác to zvládl. Nyní se usmíval.

Kamaráde, tancuj a skákej, jak chceš, myslel si, já ti ukážu, z jakého těsta je araluenský rytíř.

Hasún se zastavil. Podmračeně zíral na smějícího se mladíka před sebou. V minulosti tento výstup spolehlivě končil tak, že vybraná oběť se vrhla k zemi a s rukama nad hlavou žadonila o smilování. Tenhle mládenec se zdvořile usmíval. A co bylo neuvěřitelné, napřáhl svázané ruce dlaněmi vzhůru.

„To bylo vážně moc dobré,“ řekl. „Mohl bych to zkusit taky?“

Vypadalo to, jako by skutečně čekal, že Hasún mu meč podá. Užaslý kat ustoupil o krok. Měl pocit, že věci se mu začínají vymykat z rukou. Pak si ještě ke všemu přisadili ti dva vousatí lotři ze Skandie.

„Dobrá práce, Horáci,“ prohlásil Erak a pobaveně se zachechtal.

Svengal jeho názor potvrdil. „Bravo, chlapče! Teď jsi hrozivýho Hasúna pěkně usadil!“

Se zuřivým výkřikem se Hasún obrátil k oběma rýpavým Skandijcům. Zatočil mečem nad hlavou a pak s ním švihl, tentokrát obloukem vedeným vodorovně, přímo na Erakův krk. Stejně jako u Horáce zadržel ránu v poslední chvíli. Ale Erak, podobně jako Horác, se ani nehnul.

Místo toho se obrátil ke svému krajanovi a uznale prohodil: „Zvládnul to pěkně, Svengale. Ten chlap má dobrý zápěstí. Docela rád bych ho viděl s bojovou sekerou v rukou.“

Svengal svraštil čelo, tak docela nesouhlasil.

„To já bych ho rád viděl s bojovou sekerou v hlavě, veliteli,“ prohlásil a oba se opět zachechtali, naprosto uvolněně, naprosto bez obav.

Hasún vycítil rostoucí netrpělivost a rozpaky davu. Přestal vyvolávat jeho jméno a projevil tak úctu k odvaze cizinců. Arida byla drsná země a násilná smrt byla na denním pořádku. Aridové i Tualagové obdivovali ty, kdo jí tak vyrovnaně dokázali čelit. Hasún věděl, že potřebuje opět získat úctu davu. Přecházel podél řady zajatců a hledal slabý článek.

A spatřil dívku.

Ta nedokáže snášet ohrožení velkým mečem, usoudil. Během několika vteřin ji promění v roztřesený, uplakaný uzlíček. A potom, myslel si, se ostatní zajatci už nebudou k němu chovat tak drze a přezíravě, až se ji budou snažit upokojit.

Zuřivost se v něm hromadila jako voda v přehradě. Pak ji s dlouhým nenávistným výkřikem vypustil a se zdviženým

mečem skočil po dívce. Čepel se míhala a sekala před ní, vedle ní, nad ní, dunivě jí dopadala k nohám, až se prkna plošiny pod silou úderů otřásala. Sekal kolem ní, meč se stále pohyboval těsně u jejího těla. Byla to strašlivá, hrůzyplná přehlídka síly a zuřivosti.

Dívka se ani nepohnula.

Evanlyn stála jako socha, věděla, že se nesmí pohnout, nesmí se přikrčit, uhnout ani mrknout, i když kolem ní svištěla hrozivá zbraň a jen o vlásek míjela její hlavu a tělo. Uvědomovala si, že každý z těch úderů by ji mohl přeseknout v půli. A přece se opanovala a nedala najevo žádný strach. Srdce jí tlouklo a tep se hnal spolu s ním, ale Evanlyn to skryla hluboko v sobě. Mlhavě uvažovala, jak to, že Horác vydržel takovou těžkou zkoušku beze strachu, a potom jí svitlo. Nevydržel. Jenom strach ovládl, protože to byla možnost, jak se pomstít tomu hlupákovi, který se teď předváděl a natřásal před ní.

A rozhodla se, že se mu pomstí stejným způsobem. Rozum jí říkal, že celý Hasúnův výstup je pouhé divadlo. Několikrát zaznělo, že Halt zemře jako první. Takže všechno tohle švihání a sekání ji má prostě jen vystrašit. Přitom, jak si uvědomovala, by sebemenší Hasúnova chybička byla osudová. Kdyby ho bezmocná zuřivost přemohla a minul by třeba jen o čtvrt palce, Evanlyn by byla mrtvá.

A tak stála, oči měla otevřené, ale upřené do prázdna, a pět stop dlouhá čepel ostrá jako břitva jí svištěla a hvízdala kolem obličeje, krku a celého těla.

A nakonec to byl Hasún, kdo byl poražen. Ustoupil a sklonil meč. Tělo se mu lesklo potem. Oči nad maskou prozrazovaly naprostou bezradnost. A dav mlčel.

Potom se ozval jeden hlas odněkud zprostřed náměstí.

„Pusťte ji!“

A přidal se další a ještě další. Stejný názor vyjadřovala stále větší část davu. Většinou to byli Aridové. Když ale Júsal spatřil, že několik jeho mužů mává rukama a požaduje, aby byla Evanlyn osvobozena, zúžily se mu oči hněvem.

Rozzuřeně vykročil vpřed a tasil meč, aby jeho slova měla větší váhu.

„Už dost!“ zařval. „Dost!“

Júsalův mrazivý pohled přejížděl po zástupu a volání po propuštění Evanlyn utichalo. Halt za Júsalovými zády si uvědomil, že tohle je pro Evanlyn chvíle nejvyššího nebezpečí.

Júsal se klidně mohl rozhodnout, že s ní rychle skoncuje hned teď, aby překazil všechny další projevy odporu kvůli ní. Halt musel odvést pozornost od dívky a soustředit Júsalův hněv na sebe. Vykročil vpřed, nasadil tón přetékající nudou a pohrdáním a hlasitě oslovil tualažského vůdce: „Júsale, začíná to být hrozná nuda. Prosím tě, můžeme s tím trochu pohnout?“

Júsal se obrátil k němu a na Evanlyn zapomněl. Věděl, že právě tohoto muže jeho vojáci nenávidí. Nabízel se mu způsob, jak se opět stát rychle pánem situace. Haltovo propuštění nebude požadovat nikdo. Ukázal mečem na postavu s šedivými vousy a rozcuchanými krátkými vlasy.

„Zabij ho!“ poručil Hasúnovi. „Zabij ho hned teď!“

Dva z Júsalových mužů dovlekli Halta k okraji plošiny, kam třetí dopravil popravčí špalek – kus rozšířeného kmene vysoký něco přes tři stopy. Klečící odsouzenec byl přinucen sehnout trup k zešikmenému okraji, který poskytl podklad pro úder katova meče. Muž postavil špalek na místo a druzí dva stlačili Halta na kolena. Halt se ohlédl a spatřil Gilanův vyděšený výraz. Pochmurně se usmál.

„Will si dává na čas,“ řekl. „Budu mu muset domluvit.“

„Ticho!“ zaječel Júsal tak důrazně, že mu přeskočil hlas. „Otoč ho dopředu!“ pokračoval už zvládnutým hlasem k jednomu ze svých vojáků. Tualag oběma rukama uchopil Halta za hlavu a obrátil ho čelem k náměstí.

Halt přejížděl očima po obličejích před sebou – po tvářích davu. Byly tiché a nehybné. Žádnou lítost však nevyjadřovaly – jen zvrácené okouzlení z pohledu do očí člověka, který má brzy zemřít. Pak se Halt u jedné tváře zastavil, připadala mu vzdáleně povědomá. Muž mu pohlédl do očí a zvolna kývl. Halt usilovně vzpomínal a uvědomil si, že toho muže už

předtím viděl – byl to jeden z aridských vojáků, které Júsal zanechal v poušti napospas smrti. Bylo to jisté!

Dav hlasitě zašuměl, když Hasún předstoupil, nakročil pravou nohou a zvedl meč vysoko nad pravé rameno.

Na chvíli všechno ztichlo. Pak Halt uslyšel zasvištění, cosi velkou rychlostí procházelo vzduchem. Bylo mu to mlhavě povědomé. Při podivně nezaujaté úvaze usoudil, že je to svist meče, který se řítí dolů, aby ukončil jeho život.

Občas uvažoval, jak k tomu asi dojde a jaký to bude pocit. Pomyslel si, že ani ne za vteřinu se to dozví.

Čtyřicet pět

Tualažský lupič Talib pohlédl vzhůru, spatřil Willa, jak s lukem a toulcem navlečeným přes rameno visí na dřevěné strážní věži, a podezření se změnilo v jistotu.

Tualag nepoznal mladíka, ale poznal zbraně. Luky jako tenhle viděl už předtím – když se svými druhy útočil na aridský tábor.

„To je jeden z těch cizinců!“ zařval a vytasil meč. „Na něj!“

Oba jeho pochopové se vrhli vpřed spolu s ním a jejich meče s řinčením vyjely z pochvy. Alúm odstoupil od hradeb, odhodil plášť a tasil zbraň, aby je zadržel.

„Wille, lez dál!“ volal. „Já se o ně postarám!“

Jenže oni byli tři, všichni ostřílení rváči, sesypali se na něj a útočili, meče blýskaly, zvedaly se a dopadaly. Alúm se tvrdošíjně bránil, ale bojoval předem prohranou bitvu. Stál zády k hradební zdi a zoufale odrážel smršť úderů dopadajících ze všech stran. Pak, nevyhnutelně, jeden z mečů Alúmovu obranu prorazil a ošklivě ho poranil v nadloktí paže, která držela meč. Další úder ho sekl do stehna a Alúm zavrávoral a vzpamatoval se právě včas, aby se vyhnul ráně vedené na hrdlo.

Will bezmocně visel nad ním a bylo vyloučené, aby stačil včas sejmout z ramene luk. I kdyby to byl dokázal, nemohl by střílet, protože visel na rukou. Viděl však, že jeho druh může být během několika vteřin mrtev. Alúm odrážel údery stále neobratněji a chaběji, byl opět zraněn, tentokrát na čele, takže krev mu stékala do očí a oslepovala ho.

Will slyšel, jak dav na náměstí vyvolává stále hlasitěji a hlasitěji, rychleji a rychleji.

Hasún! Hasún! Hasún! Hasún!

Výkřiky vycházely ze stovek hrdel, valily se městem, jako když burácí hrom, a ozvěnou se odrážely od okolních roklí a hor.

Will kratičce váhal. Jestli Alúmovi nepomůže, zemře. Křik davu však napovídal, že události na náměstí se blíží k vyvrcholení. Halt ho potřebuje…

Jenže Alúm byl tady a teď, a zoufale bojoval, aby ho chránil. Bylo naprosto jasné, co by měl udělat. Odhadl vzdálenost, pustil se a rovnýma nohama skočil do nevyrovnané bitvy pod sebou.

Dopadl nohama na ramena vůdce Tualagů. Muž vykřikl leknutím i bolestí a pod tíhou těla, které se na něj zřítilo z výšky třinácti stop, se zhroutil. Will slyšel praskání kostí a pak strašnou dutou ránu, když lupičova hlava prudce dopadla na tvrdou, kamenitou zem. Will se překulil vpřed, aby náraz při dopadu byl co nejlehčí, i když pád z největší části ztlumilo Tualagovo tělo.

Vyskočil na nohy a oba další lupiči se k němu otočili. V překvapení nad jeho zásahem na vteřinu zaváhali – a už byli o vteřinu pomalejší. Will se k nim skokem vrhl a ocitl se tak na dosah meče bližšího z obou mužů.

Vždycky postupuj vpřed, když máš na vybranou.

Halt mu tu poučku stokrát vtloukal do hlavy. *Ten, kdo postupuje vpřed, může v boji získat převahu.* Will bez rozmýšlení vyrazil. Saxonský nůž syčivě vyjel z pouzdra a jedním hladkým a plynulým pohybem zasáhl bližšího muže do břicha.

Tualag krátce vykřikl, napůl překvapením, napůl bolestí, narazil zády na zeď, meč mu vypadl z ruky a zařinčel na kamení.

Will slyšel z náměstí ohlušující jásot a potom znovu přišel hlasitý pokřik a dav skandoval jméno Hasún. Pak náhle nastalo ticho. Nelíbilo se mu to. Času ubývalo a ještě pořád tu byl jeden Tualag, o něhož bylo potřeba se postarat.

Když Will skočil z věže na ramena prvního zlosyna, Alúm se vděčně opřel zády o zeď a snažil se zastavit krev prýštící z četných ran na rukou, nohou i trupu. Sledoval, jak se mladý hraničář během několika vteřin vypořádal se dvěma protivníky, viděl, že třetí Tualag je na dosah, a zkusil přispěchat na pomoc.

Klekl si a sekl po něm, ale úder byl slabý a špatně vedený. Tualag si všiml, že se blíží, snadno ho odvrátil a vyrazil Alúmovi meč z ruky. Pak se jeho meč zvedl do výše, aby s Aridem skoncoval. Tualag byl zkušený bojovník a věděl, že má čas na jeden rychlý smrtící úder a potom se musí otočit a utkat s cizincem.

Will vrhl saxonský nůž spodním obloukem, švihl s ním bez rozmýšlení, pohybem, který mu byl v uplynulých pěti letech znovu a znovu vštěpován.

Tualag měl ruku napřaženou k smrtícímu úderu a byl naprosto bezbranný proti saxonskému noži, který obloukem přelétl vzdálenost mezi ním a Willem. Muž ucítil silný náraz do boku a zapotácel se.

Pak v místě nárazu ucítil prudkou bolest a žasl, co to…

Pak už nic.

Will vyrazil k Alúmovi, ale hned se zastavil. Na náměstí opět křičely hlasy. Nejdřív ojediněle, ale potom se přidávaly další a další. Will svraštil čelo a snažil se rozeznat slova.

Pusťte ji! Pusťte ji!

Uvědomil si, že jde určitě o Evanlyn, a na chvíli ho zaplavila vlna naděje. Jeho přátelé budou propuštěni. Pak volání davu přerušil Júsalův tvrdý a neústupný hlas.

Už dost! Dost!

Dav ztichl. Alúm, s tváří zkroucenou bolestí, chabými posunky pobízel Willa, aby znovu vyšplhal na strážní věž.

„Pospěš! Pospěš! Rychle! Není čas!“

Zakašlal a šat mu potřísnila rudá krev. Ale nepřestával ukazovat na věž a Will pochopil, že má pravdu. O Alúma se mohl postarat později, ale teď musel zachránit své přátele a dát znamení Umarovi, aby se svými zbývajícími bojovníky vyrazil do útoku.

Šplhal na věž a neohlížel se na to, jestli pod ním trouchnivějící dřevo vrže a praská. Zatímco předtím lezl pomalu a opatrně, teď se pohyboval rychlostí blesku – soudil, že čím kratší dobu se bude držet rukou nebo opírat nohou, tím spíše sníží riziko, že věž se pod ním zřítí. Několik trámů skutečně prasklo a rozpadlo se, jakmile zvedl nohu a šlápl na další. Kusy dřeva s rachotem padaly na zem.

Zabij ho hned teď! Will uslyšel Júsalův hlasitý rozkaz a Will prostě vycítil, že mluví o Haltovi.

Pak se ocitl na poměrně pevném věžním ochozu. Setřásl luk z ramene do levé ruky. Pravá ruka sama od sebe vytáhla šíp z toulce a vložila ho do tětivy dřív, než Will zaznamenal, že něco takového dělá.

Ze svého stanoviště měl přes nízké ploché domy v této části města dobrý výhled na náměstí. Za stovkami hlav hemžícího se davu diváků vytáhli Halta vpřed a přinutili ho pokleknout u popravčího špalku. Jeho druhové stáli v řadě za ním. Z jedné strany špalku stála Júsalova ponurá postava v dlouhém temném oděvu a se zahalenou tváří. Z druhé strany stál nějaký netvor, obrovský Tualag vysvlečený do půli těla se zakrytou hlavou a tváří. Mohutný svalnatý trup se mu leskl olejem a oběma rukama třímal ohromný meč.

Kat. Hasún, došlo Willovi.

Viděl, jak Halt klečí, pak se obrací a něco říká Gilanovi, viděl Júsalův posunek a dva muže, kteří přistoupili a otočili Haltovi hlavu dopředu.

Přistoupil kat. Meč se začal zvedat nad jeho hlavu.

Will napínal luk, dokud se špička pravého ukazováčku nedotkla koutku úst. Ve zlomcích vteřiny jeho smysly a rozum vyhodnotily podmínky střelby. Vzdálenost? Něco málo přes sto padesát kroků. Hrot šípu se při míření nepatrně zvedl. Vítr? Nijak významný.

Kat už měl ruce s mečem téměř vzpřímené, vyměřoval si úder, než meč zamíří dolů. Will věděl, že tahle rámusí být přesná. Na druhý pokus nezbude čas. Zaplašil nejistotu, která za myšlenkou následovala a nahlodávala sebedůvěru.

Dělej si starosti, že možná netrefíš, a skoro určitě mineš, naučil ho Halt.

Uslyšel táhlé nedočkavé zašumění davu, pustil z hlavy obavy a nejistotu, nechal tětivu luku vyklouznout z prstů, jako by to provedla z vlastní vůle, a šíp vylétl na svoji dráhu.

Čtyřicet šest

Gilan ochromeně sledoval, jak mohutný meč, sevřený oběma Hasúnovýma rukama, stoupá vzhůru. Tvář mladého hraničáře se zkroutila bezmocnou hrůzou. Přihlížel, jak se jeho přítel a učitel chystá na smrt, a přemohl ho žal a pomyšlení, že nedokáže udělat nic, aby tomu zabránil. Snažil se zavolat Haltovo jméno, ale hlas mu uvízl v hrdle a cítil, jak mu po tvářích stékají slzy.

Meč stále stoupal vzhůru. Gilan věděl, že každým okamžikem zahájí sestup a sekne.

Jenže meč se z nevysvětlitelného důvodu zvedal dál, překonal svislou polohu a minul bod, kdy měl popravčí zahájit smrtící úder.

V davu to na několika místech překvapeně zašumělo. Gilan svraštil čelo. Co to Hasún dělá?

Meč stoupal stále dál za hlavu a kat, s rukama vzpaženýma, se pomalu zhroutil na záda, až se pod ním bytelná prkna otřásla. Ti, kdo stáli na plošině, teprve potom spatřili to, co viděl dav z náměstí: šedě opeřený šíp pohroužený hluboko v katově hrudi. Hasún narazil na prkna, dočista mrtvý, a obrovský meč mu vypadl z rukou.

„To je Will!“ vykřikl Gilan a horečně pátral pohledem v davu, aby zjistil, kde se jeho přítel skrývá.

Halt v pokleku u špalku zvedl hlavu, zavřel oči a zašeptal modlitbu díků.

Kolem věžňů vypukla vřava. Júsal ohromeně sledoval, jak se kat před jeho očima kácí mrtev. Pak si všiml šípu a instinktivně vytušil, kam bude zacílená příští střela. S mečem v ruce vteřinu váhal, byl v pokušení popravu dokončit a klečící postavu zabít. Jenže věděl, že nemá čas. Obrátil se vpravo a chtěl se dát na útěk.

Druhý šíp byl na cestě ještě dřív, než první srazil Hasúna. V okamžiku, kdy vypustil první střelu, Will s instinktem mistrovského střelce věděl, že je dobrá. Dřív, než by to stihl vyslovit, vložil další šíp, natáhl, pohlédl na černě oděnou Júsalovu postavu a vystřelil.

Júsalovi zachránilo život právě to, že se otočil doprava. Šíp mířil do srdce. Místo něj zasáhl rameno levé paže. Júsal zařval bolestí a hněvem, upustil meč a pravou rukou sevřel poraněné místo. Klopýtal po plošině dozadu, aby uprchl, bolestí se ohýbal a svíral krvácející paži.

Will ho z výšky svého stanoviště viděl a pochopil, že minul. V tuto chvíli však měl důležitější starosti. Júsal už byl mimo hru, ale všude na plošině byli pořád ozbrojení Tualagové a ohrožovali jeho přátele. Willovy ruce se míhaly v sledu pohybů – vložil šíp, natáhl, vystřelil, vložil, natáhl, vystřelil, dokud náměstím obloukem neproletělo půl tuctu šípů a strážci na plošině se nezačali hroutit s výkřiky děsu a smrti.

Čtyři ze strážců klesli zranění nebo mrtví dřív, než se ostatní stačili vzpamatovat. Kdyby zůstali na plošině, vystavovali by se smrtonosné střelbě neviditelného lukostřelce, a tak se rozhodli pro útěk a seskakovali z plošiny dolů na náměstí.

Tam už vypukla řada potyček, protože dvojice bedullinských bojovníků a aridských vojáků, které na náměstí pronikly, odhodily pláště, vytasily zbraně a vrhly se na nejbližší Tualagy. Náměstí se záhy stalo obrovským chumlem bojujících mužů. Obyvatelé Mašaby se pokoušeli z bojiště

uniknout, ale mnozí byli zraněni, protože Tualagové netušili, odkud náhlý útok přišel, a tak sekali naslepo kolem sebe.

Na plošině zbylo několik strážců. Ne však na dlouho. Erak se Svengalem spojenými silami jednoho zvedli ze země a mrštili s ním na tři další. Všechna čtyři těla se srazila a skutálela se přes okraj plošiny dolů mezi bojující dav. Gilan mezitím uchopil Júsalův odhozený meč a čepelí ostrou jako břitva přeřezával Evanlynina pouta.

Horác pochopil, co se stalo, a jednal s rychlostí správně vycvičeného válečníka. Vrhl se vpřed k Haltovi. Ten se pokoušel osvobodit od popravčího špalku, zvedal se na nohy a spoutané ruce provlékal kolem špalku vzhůru. Horác mu pomohl vstát a potom ho otočil směrem ke Gilanovi – stál několik kroků od nich a právě zbavoval Eraka a Svengala pout.

„Gilan provazy přeřízne," řekl Horác a postrčil hraničáře vpřed. Potom mladý rytíř pečlivě obhlížel náměstí a blízké okolí a pátral po kamarádovi. Vysoko na strážní věži spatřil nějakou postavu. Oblečení nepoznával, ale dlouhý luk v ruce se nedal s ničím splést. Horác se zhluboka nadechl a zakřičel jediné slovo: „Wille!"

Horácův hlas by vycvičený k tomu, aby uměl překřičet rámus bitevního pole. Will ho zřetelně slyšel. Horác viděl, jak krátce zamával. Horác zvedl svázané ruce na chvíli nad hlavu a pohlédl na ně. Pak se sehnul, položil ruce na vzdálenější okraj popravčího špalku a odtahoval je co nejdál od sebe, aby nastavil provaz, který mu poutal zápěstí. Odvrátil hlavu, zavřel oči a usilovně si přál, aby kamarád pochopil, co se po něm chce.

Sssss–Prask!

Horác ucítil, že pouta trochu povolila, otevřel oči a spatřil, jak se v dřevě popravčího špalku chvěje šíp. Will přeťal jeden ze tří pramenů, které Horáce držely v zajetí. Další dva zůstaly nepoškozené.

„Trochu ti to ujelo," zamumlal si pro sebe Horác. Řešením se stal široký a ostrý hrot šípu. Přeřezat o něj zbývající části provazu a vysvobodit ruce trvalo Horácovi jen pár vteřin.

Dole na náměstí se seskupilo půl tuctu Tualagů, utvořili klín a probíjeli se ke schodům vedoucím na plošinu. Horác se nevesele usmál, sáhl k zemi, zvedl mohutný dvojruční popravčí meč a několikrát jím máchl, aby vyzkoušel, jak je těžký a vyvážený.

„Není to špatné," poznamenal.

Když první dva Tualagové vystoupili po schodech na plošinu, čekal na ně výjev podobný nejhorší noční můře. Vysoký mladý cizinec na ně zaútočil a obrovský meč kroužil a hučel bručivou píseň smrti. Prvnímu se podařilo zachytit úder štítem. Mohutná čepel drtivě narazila do kruhu z kovu a dřeva a ohnula mu ho kolem ruky. Ohromující síla úderu smetla muže zpátky na schody, kde vrazil do dalších dvou, kteří mu šli v patách.

Druhý Tualag, mírně vpravo, napřáhl meč k útoku na Horáce. Jenže Horácův odvetný úder už byl na cestě, zachytil Tualagovu čepel asi palec pod jilcem a odsekl ji. Tenhle kočovník byl z tužšího těsta než jeho kumpáni. Ani se nezastavil, aby se zabýval rozsáhlou škodou napáchanou na jeho zbrani, pustil ji a prudce zaútočil. Když se Horácův dvouruční meč rozmáchlým švihem vracel zpět, sehnul se pod ním, zároveň vytáhl z opasku dýku a bodnutím zespoda zasáhl Horáce do ramene.

Okamžitě se objevila tenká červená linka a začínala se rozpíjet, jak krev vytékala z rány. Dotyk čepele Horác skoro necítil, ale cítil, že mu po paži stéká teplá krev, a věděl, že je zraněný. Neměl tušení, jak zlé to zranění je, a v žádném případě nebyl čas starat se o to teď, když Tualag pronikl pod obloukem obřího meče.

Ale meč měl i něco jiného než jen dlouhou čepel a Horác ho jednoduše trochu stáhl a masivním jilcem s mosaznou hruškou krátce a prudce udeřil muže do hlavy. Kufíje sice ránu trochu ztlumila, ale ne dost. Tualag obrátil oči v sloup, a když do něj Horác šťouchl ramenem, sletěl z plošiny a přistál na hromadě, která se válela pod schody.

Horác stál s nohama rozkročenýma nahoře na schodech a mečem mával sem a tam v hrozivých obloucích. Ostatní Tualagové viděli, jak dopadla skupina bojovníků, kteří se pokusili po schodech vystoupit, takže nikdo další neměl zájem zkusit své štěstí.

Halt a Seletin stáli v zadní části plošiny. Obyvatelé města Mašaby prchali z náměstí postranními ulicemi a uličkami a náměstí se postupně vyprazdňovalo. Brzy na něm zůstaly jen bojující hloučky Aridů, Bedullinů a Tualagů. A početní převaha Tualagů začínala být zřejmá.

„Domácí nám pěkně pomáhají," zamumlal Halt. Spolu s vakírem se ozbrojili meči, které upustili strážci. Meč měl i Gilan a oba Skandijci se oháněli kopími – rovněž bývalým majetkem stráží. Evanlyn zápolila se širokým koženým pásem na svém oděvu, vyplétala dlouhý kožený řemínek, který na něm vytvářel ozdobný křížový vzor. Halt na ni letmo pohlédl a přemýšlel, k čemu se asi chystá. Potom Seletin odpověděl na jeho poznámku a Haltova pozornost se od dívky odvrátila.

„Jsou zvyklí podrobit se, ne bojovat. Myslí jenom na sebe," řekl vakír. Nic víc od obyvatel Mašaby nečekal. Slyšel, jak někteří nad jeho nadcházející popravou dokonce jásali.

Aridští a bedullinští bojovníci se podle předem dohodnutého plánu stahovali a vytvořili kruh kolem popravčí plošiny. Seletin se s ustaraným výrazem ve tváři rozhlédl po náměstí.

„Není jich víc než padesát," odhadl. „Odkud se vzali?"

„Přivedl je Will," odpověděl Halt. Ukázal na polozbořenou strážní věž, kde konečně objevil malou postavu stojící mezi zkříženými trámy, s lukem připraveným v ruce. Halt zamával a srdce mu poskočilo, když postava jeho pozdrav opětovala. Will neměl žádné bezprostřední cíle, po nichž by pátral. Doufal, že ještě zahlédne Júsala.

„Will?" opáčil Seletin a zatvářil se zmateně. „Tvůj učeň? Kde by našel bojovníky na naši záchranu?"

Halt se usmál. „Umí si poradit."

Seletin svraštil čelo. „Škoda že si neporadil i s tím, aby jich sem dostal víc."

„Neměli bychom jít dolů a přiložit ruku k dílu?“ Halt ukázal na řadu odhodlaných bojovníků, kteří se dole stavěli do kruhu kolem základu plošiny. Seletin na něj pohlédl, cvičně švihl mečem vzad a vpřed, aby poznal, jak je vyvážený, a kývl.

„Myslím, že je na čase to udělat,“ řekl.

* * *

Hasan stiskl Umarovi rameno a ukázal doleva od věže, kterou pozorovali.

„Tamhle!“ zvolal. „Je tam na té druhé věži!“

Slyšeli, jak město po Hasúnově smrti náhle ztichlo – i když nemohli tušit, proč k tomu došlo. Potom uslyšeli třesk zbraní a křik davu. Boj zřejmě začal, ale žádné znamení od cizince z věže nepřicházelo. Ani Alúmův trubač nezatroubil. Naneštěstí ho zabili hned v prvních vteřinách bitvy, skoro náhodou. Jak každý voják dříve či později zjistí, může-li se něco pokazit, tak se to pokazí.

Když Will zahájil rychlou palbu šípů, Hasan si všiml pohybu na vedlejší věži a upozornil na to Umara.

„Je na špatné věži!“ namítl asejch. Hasan potřásl hlavou.

„No a co? Je na věži. Tak na co čekáme?“

Umar cosi zabručel a vytasil meč. Otočil se k mužům přikrčeným vzadu v rokli.

„Kupředu!“ zvolal a s válečným pokřikem vyrazil v jejich čele na prašnou cestu, která vedla do Mašaby.

* * *

Gilan se přesunul ke skrovné řadě obránců obklopující plošinu a začal se ohánět cizím zahnutým mečem, jako kdyby byl zvyklý ho používat celý život. Díky rychlosti a síle prudkých útoků procházel tualažskou obranou jako nůž máslem. Muži před ním padali nebo vrávorali na stranu, drželi si rány a zvolna klesali k zemi. Navzdory okolnímu zmatku

však Gilan pátral po jednom určitém zahaleném obličeji – po muži, který ho s takovým požitkem bil na cestě do Mašaby.

Nyní ho spatřil a viděl mu na očích, že i on Gilana poznává. Protlačoval se klubkem bojujících mužů, aby se s mladým hraničářem utkal. Gilan se na něj usmál, ale byl to úsměv zcela bez vlídnosti nebo humoru.

„Doufal jsem, že na sebe narazíme," prohodil hraničář. Tualag neříkal nic. Upíral na Gilana oči nad modrým závojem. Byl plný nenávisti k cizím lukostřelcům a dnes dopoledne byl opět svědkem, jak jejich šípy usmrtily další z jeho druhů. Teď se chtěl pomstít. Než se stačil pohnout, Gilan opět promluvil.

„Myslím, že je na čase, abych se podíval na celý tvůj šeredný obličej, ne?" prohlásil. S rychlostí útočícího hada se zahnutý meč v jeho ruce nepatrně mihl šikmo vzhůru a přeťal modrý závoj po straně, v místě, kde byl připevněn ke kufíji. Modrá látka spadla a visela jen na jednom konci.

Na obličeji, který se objevil, nebylo nic pozoruhodného – až na to, že dolní polovina, obvykle zakrytá závojem, byla o několik odstínů světlejší než hnědá, větrem ošlehaná a sluncem opálená horní polovina. Ale oči, už předtím plné zášti ke Gilanovi a jemu podobným, teď zaplály ještě větší zuřivostí, Tualag skočil vpřed a rozmáchl se mečem ke smrtícímu úderu.

Meč s třesknutím narazil na Gilanův kryt a Tualag se stáhl zpět k dalšímu útoku, tentokrát přímému. Jenže Gilan zachytil čepel záštitou své zbraně, potom kroužívým pohybem zápěstí odchýlil útočníkův meč stranou a přešel do neuvěřitelně rychlého protiútoku. Opakovaně vyrážel proti nepříteli, údery jako by přicházely ze všech stran najednou. Meč se mu v ruce míhal v rychlém sledu seků zleva i zprava, střech a bočních seků.

Tualag byl zkušený šermíř. Měl však proti sobě šermířského mistra. Gilan ho tlačil před sebou a pohyboval se s mečem tak, aby protivník nemohl provést boční výpad z jedné ani druhé strany. Tualag prudce oddychoval. Snažil se uhýbat kmitající blýskavé čepeli a Gilan si všiml, jak je v obličeji zpocený. Pak jeho bdělost na chvíli polevila, Gilan prudce vykročil pravou

nohou a vyrazil v tradičním výpadu, otočením zápěstí vedl zahnutý meč vzhůru a pohroužil hrot hluboko do Tualagových plecí.

Protivníkovi vypadl z ruky meč a Gilan vytáhl čepel. Z rány se začala řinout krev a prosakovala černým oděvem. Gilan sklonil meč. Boj kolem na chvíli ustal, jako kdyby se všichni tiše smluvili a přihlíželi.

„Jestli chceš, můžeš se vzdát," řekl hraničář klidně. Tualag jednou kývl hlavou, ale oči mu stále hořely nenávistí.

„Vzdávám se," pronesl hlasem stěží silnějším než šepot. Gilan kývl. Ustupoval zpět a jednou nohou klopýtl, protože stoupl na paži bedullinského bojovníka, který už dříve v bitvě padl. Gilan se podíval na zem. Odvrátil oči nanejvýš na zlomek vteřiny, ale přemoženému Tualagovi to stačilo. Levou rukou vytáhl z opasku zahnutý nůž a skočil po mladém hraničáři.

Ozvalo se mocné zasvištění a potom hlasité *vžum!*

Tualag znehybněl uprostřed skoku a vypadalo to, jako by se zlomil v pase přes čepel obrovského meče, jímž se Horác rozmáchl ve vodorovném švihu. Horác přitáhl meč k sobě a tualažský bojovník se zhroutil na kamennou dlažbu náměstí se stejně malým vzdorem a sveřepostí, jaké projevovalo jeho oblečení nasáklé krví.

„Nikdy je nespouštěj z očí," připomněl Horác Gilanovi. „Copak ti to mistr MacNeil nikdy neřekl?"

Gilan místo slovního poděkování kývl. Přestávka v boji, která začala, když Gilan zranil svého protivníka, trvala dál a obě nepřátelské skupiny stály proti sobě tváří v tvář. Byl to okamžik, kdy by aridsko-bedullinská strana mohla vyhlásit vítězství, ale náměstím zazněl pronikavý hlas a ten okamžik byl pryč.

Júsal svolával vojáky k poslednímu útoku.

Čtyřicet sedm

„Jezdci modrého závoje! Tualažští jezdci! Slyšte mě!“

V tichu, které přestávku v boji provázelo, se náměstím rozezněl Júsalův řezavý, pronikavý hlas. Tualagové, Aridové i Bedullini se všichni naráz otočili k němu.

Promlouval z východní strany náměstí, kde stál na jednom z tržních stánků. Halt si všiml hrubého obvazu, který měl omotaný kolem paže. Loupeživý válečný vůdce se z popravčí plošiny dostal ve chvílích zmatku, který nastal poté, co Will zahájil střelbu. Teď se mu podařilo znovu se vzchopit. Kolem sebe měl oddíl dvaceti mužů s připravenými zbraněmi a tvářemi zahalenými neodmyslitelnými modrými závoji.

Domácí obyvatelé už náměstí opustili – kromě těch, kdo se připletli k boji mezi oběma stranami a nyní bezvládně leželi na dláždění.

Asejchova slova slyšel z vyvýšeného stanoviště na strážní věži i Will. Výhled na Júsala mu však zakrývaly domy na severní straně náměstí.

„Rozhlédněte se kolem sebe! Pohlédněte na nepřítele! Je jich sotva čtyřicet!“ pokračoval Júsal. A měl pravdu. Útočný oddíl v bitvě těžce utrpěl, mnozí padli a už se nezvedli. Ostatní

se odhodlaně seskupili před plošinou, na níž měli být předtím Halt a jeho společníci popraveni.

„Máme přesilu! Když budeme postupovat společně, můžeme je rozdrtit!“

Z hrdel tualažských bojovníků se ozvalo zarputilé souhlasné mručení. I oni v těžkém boji ztratili své druhy. Na počátku však měli převahu čtyři na jednoho a tento poměr udrželi. Jakmile Júsal vyřkl svá slova, začali si uvědomovat, že je v jejich silách, aby malý houf protivníků smetli.

„Seleji el’Tíne! Dám ti šanci. Jenom jednu. Odhoďte zbraně a vzdejte se!“

Seletin se drsně zasmál. „Vzdát se? Júsale, ty si myslíš, že věříme, že bys s námi zacházel milosrdně? Chtěl jsi nás všechny zabít!“

Júsal rozhodil rukama. „Nabízím vám milosrdenství rychlé smrti,“ odpověděl. „Jinak vás čeká dlouhé utrpení. Ty víš, že mí lidé jsou v pomalém mučení mistři.“

Seletin se podíval úkosem na Halta. „To je pravda,“ řekl tiše. „Myslím, že by pro nás bylo lepší zemřít se zbraní v ruce.“

Halt se chystal odpovědět, pak se zarazil. Někde nablízku uslyšel slabé hučení – a postupně nabíralo na výšce a síle. Netušil, co to je. Potřásl hlavou a pustil ten zvláštní zvuk z hlavy.

„Rozumím,“ řekl. „Budeme bojovat dál. Člověk nikdy neví, kdy se něco může změnit.“

Júsal čekal několik minut na Seletinovu odpověď. Když pochopil, že žádná nepřijde, zvedl ruku nad hlavu a chystal se dát svým mužům znamení k závěrečnému, zdrcujícímu útoku na hlouček nepřátel.

„Dobrá tedy. Odmítl jsi mou nabídku. Teď zaplatíš. Tualažští jezdci, vzhůru –“

Jeho slova přetrhlo bolestné heknutí a Júsal se oběma rukama chytil za čelo. Náměstím jasně zazněl pleskavý úder. Pak Júsalovy ruce klesly a ukázalo se, že oči a horní část obličeje mu zalévá krev, stéká dolů a vpíjí se do modrého

závoje. Zatápal nohou vpřed, minul okraj stánku, na němž stál, a zřítil se dolů na tvrdou dlažbu, kde zůstal nehybně ležet.

Mezi Tualagy to neklidně zašumělo. Jejich vůdce se skácel uprostřed věty. Ale nikde očividně nebyla žádná zbraň, která ho mohla srazit – jenom ten ošklivý pleskavý zvuk a po něm potok krve stékající Júsalovi po obličeji.

Pouštní jezdci byli pověrčiví. Věřili, že ve zdejším starém pohoří žijí džinové, ďáblové a duchové. Zdálo se, že jeden z nich strašlivou silou srazil jejich vůdce nějakým kouzlem. Tualagové začali ustupovat od obranné linie aridských a bedullinských bojovníků a tlumeně se dohadovali, co se asi Júsalovi stalo. Jeden z poručíků, udatnější než ostatní, vyskočil na stánek na vůdcovo místo a pokusil se je znovu povzbudit.

„Bojovní Tualagové!“ křičel přeskakujícím hlasem. „Teď nastal čas, aby –“

Opět se ozvalo vydatné plesknutí a poručíkovy ruce, podobně jako předtím Júsalovy, vylétly vzhůru k překvapivé a ošklivé ráně, která se mu objevila na čele. Muž se zakymácel, natáhl ruku po plátěné stříšce stánku, sáhl do prázdna a spadl na dlažbu. Tam klečel schoulený, držel se rukama za hlavu a naříkal bolestí.

Tentokrát Halt zahlédl, jak Evanlyn vzadu na plošině pomalu spouští ruku s prakem. Zachytila jeho pohled a odhodlaně se usmála. Halt si všiml, že náhrdelník z těžkých mramorových kamenů už nemá kolem krku.

„Nu, to jsou mi věci,“ poznamenal.

Tualagové, zničení, zmatení a naplnění pověrčivým strachem, se začali stahovat.

Pak se ozval bojový pokřik a třesk zbraní a na náměstí vtrhl Umar se svým oddílem. Bedullinští bojovníci se rychle rozestoupili do půlkruhu a Tualagové se octli v obklíčení: za zády měli Umara a jeho muže a před sebou čtyřicítku odhodlaných obránců.

Tualagové byli v podstatě zloději a rváči. Bojovali bez slitování, ale jen když se cítili ve slušné výhodě. Přesila čtyři na jednoho byl poměr, který jim při bitvě vyhovoval. Když byl

počet v podstatě vyrovnaný a oni bez vůdce, který by je hnal vpřed, chuť k boji mizela.

Zbraně Tualagů začaly nejprve ojediněle a pak ve stále větším množství padat na zem.

* * *

„Ještě je zapotřebí vyřídit jednu maličkost…," prohlásil Erak.

Umarovi vojáci odzbrojili zbývající Tualagy, svázali jim ruce za zády a nařídili jim usednout se zkříženýma nohama na dlažbu náměstí. Júsal byl spoután a v doprovodu stráží odveden do skladiště, které předtím používal jako vězení. Asejch byl stále napůl omráčený a stěží při smyslech. Těžký mramorový kámen z Evanlynina praku mu způsobil těžký otřes mozku.

„Toskjak?" dopověděl Svengal Erakovu větu.

Erak přikývl. „Toskjak. Ten ničemný zrádce se vtom zmatku někam vytratil."

„Když to celé začalo, byl dole pod plošinou," připomněl Halt.

„To ano," potvrdila Evanlyn, „ale když Will začal střílet, vydal se směrem k podloubí." Rozhlédla se kolem. „Kde je vlastně Will? Co ho zdrželo?"

* * *

Will klečel v suti pod věží, luk se šípy odložil a na koleni mu spočívala Alúmova hlava. Aridský poručík umíral. Ztráta krve z četných ran byla příliš velká. Když Will zlehka seskočil z věže, aby se o Alúma postaral, letmo se rozhlédl a spatřil tlustého udavače, který tam pořád stál jako přimrazený a hleděl na ně.

„Sežeň ranhojiče," zavolal na něj Will, a když muž zaváhal, znovu příkaz zopakoval. „Běž! Přiveď ranhojiče! Rychle!"

Tlusťoch uhnul očima a to ho zradilo. Když se otočil k odchodu, Willův mrazivý hlas ho zadržel.

„Počkej!“

Muž se znovu obrátil, ale stále se očima vyhýbal pohledu mladého hraničáře.

„Podívej se na mě,“ poručil Will a muž pomalu zvedl zrak. „Jestli utečeš, jestli se nevrátíš, spolehni se, že si tě najdu,“ varoval ho. „A slibuju, že se ti to nebude líbit.“

Will viděl, jak strach z jisté odplaty zvolna přemáhá proradnost v kupcových očích. Chvatně přikývl, potom se otočil a zapadl do úzké uličky kdesi vzadu.

Alúm horečně něco mumlal. Will mu z opasku odvázal malou láhev a opatrně mu nalil do úst trochu vody. Alúmovy oči se na chvíli vyjasnily a upřely se na Willa.

„Vyhráli jsme?“ zeptal se.

Will přikývl. „Vyhráli,“ ujistil ho. Spatřil v jeho očích úlevu. Potom se poručík namáhavě pokoušel posadit, ale Will mu v tom jemně zabránil.

„Odpočívej,“ řekl. „Ranhojič je na cestě.“

„Vakír?“ zeptal se Alúm. Pak zmlkl a několikrát se trhaně nadechl, jako kdyby ho obyčejné mluvení vysilovalo. „Je v pořádku?“

Will opět přikývl.

„Je v pořádku. Viděl jsem ho s Haltem, když bylo po všem. Júsalovi se něco stalo,“ dodal nesouvisle, protože se stále snažil pochopit, co se na náměstí přihodilo. Slyšel, jak Júsalův hlas náhle přerušil bolestný výkřik. Věděl ale, že ani jeden z jeho přátel u sebe nemá luk.

Alúma opět opouštělo vědomí, jako by mu zpráva, že velitel je v pořádku, stačila. Ruce i nohy se začaly škubat v křeči, dýchání bylo přerývané.

Will zaslechl tlumený zvuk kroků přibližujících se uličkou a sáhl po jilci saxonského nože. Vyprostil ho z těla mrtvého Tualaga, než podruhé vylezl na věž. Ze stínu uličky se vynořily dvě postavy a Will poznal tlustého kupce. Vedle něj šel starší muž s koženou brašnou přes rameno.

„To je ranhojič,“ řekl kupec a jeho společník přistoupil a poklekl vedle mumlajícího poručíka. Rozhlédl se, viděl, že

nedaleko leží odhozený Willův plášť a smotal ho. Potom s ním podložil Alúmovi hlavu a Will mohl narovnat koleno. Muž rychle prohlédl zraněného a podíval se na Willa.

„Tvůj přítel?“ zeptal se.

Will přikývl. Znal ho sice jen pár dní, ale Alúm se postavil proti třem bojovníkům, aby měl Will možnost zachránit ostatní. Od žádného přítele byste nemohli žádat víc.

Ranhojič zavrtěl hlavou.

„Můžu mu dát něco pro zmírnění bolesti – nic víc,“ řekl. „Ztratil příliš mnoho krve.“

Will smutně pokýval hlavou.

„Udělej to,“ řekl a sledoval, jak ranhojič vytáhl z brašny malou lahvičku a pár kapek čiré tekutiny nechal skanout do Alúmových úst, přímo na jazyk. Za několik vteřin začal Alúm dýchat volněji. Hruď se mu zvedala a klesala rovnoměrněji. Pak bylo dýchání stále pomalejší, až nakonec ustalo.

Ranhojič pohlédl na Willa.

„Zemřel,“ řekl a Will smutně kývl. Zvedl hlavu a viděl, že kupec ho ustrašeně sleduje. Určitě myslel na to, jak oba cizince udal Tualagům. Teď byl jeden z nich mrtvý a druhý dal najevo, že i když je ještě mladý, není radno si s ním začínat. Kupec sepjal ruce, přistoupil blíž a prosil o slitování. Klesl na kolena.

„Prosím, pane… já netušil, kdo jste…,“ spustil.

Will ho přerušil pohrdavým mávnutím ruky. Věděl, že kupec je udal. Ale také přivedl ranhojiče. Will měl náhle pocit, že zabíjení bylo ten den už dost.

„Jdi pryč,“ řekl tiše. „Prostě… zmiz.“

Muž vytřeštil oči. Nemohl uvěřit svému štěstí. Zvolna vstal a otočil se. Potom zaváhal, ujišťoval se, že si to Will nerozmyslí. Nakonec se uklidnil a chvatně prchal do uličky. Will ještě několik minut slyšel, jak jeho měkké boty škorbtají po kamenné suti. Pak bylo ticho. Ranhojič na Willa soucitně pohlédl a složil Alúmovi ruce na prsou. Will si vzal svůj plášť – Alúm už ho potřebovat nebude. Přehodil přes poručíkovo tělo jeho vlastní plášť a zakryl i tvář. Potom sáhl do váčku s penězi a podal ranhojičovi stříbrnou minci.

„Zůstaneš u něj?“ požádal ho. „Hlídej ho, dokud se nevrátím.“

Sehnul se, zvedl luk a toulec a zamířil uličkou k tržišti.

Čtyřicet osm

Toskjak opatrně vyhlížel zpoza rohu jedné úzké uličky vedoucí na náměstí. Začátek hlavní ulice, která vedla k hlavní bráně, byl od něj padesát kroků. Spatřil, že Erak a jeho přátelé míří k podloubí na opačné straně náměstí. Pomyslel si, že ho nejspíš někdo zahlédl, jak tím směrem utíká.

Škodolibě se usmál. Původně tam skutečně běžel. Ale pak se otočil, prošel spletí uliček a vrátil se k náměstí z druhé strany. V jedné stáji, pár domů od náměstí, měl připraveného a osedlaného koně. Teď jeho nepřátelé odcházeli a uvolňovali mu cestu k úniku. A hraničáři, jak si s uspokojením všiml, u sebe neměli ty proklaté luky. Zbývalo jen vyzvednout si koně, dovést ho sem na roh, nasednout a ujíždět jako o život.

Až bude pryč z Mašaby, kdo ví? Bude mít náskok, čerstvého koně a spoustu vody. Pojede na pobřeží, které bylo od Mašaby vzdálené pětatřicet mil. Jeho loď, *Vlčí dráp,* kotvila v malé zátoce a on se uměl řídit podle hvězd. Na pobřeží hodlal jet v noci, aby ho ti zpropadení hraničáři nemohli stopovat. Za dva dny mohl být na palubě.

Jenže napřed se musel dostat z Mašaby. A nyní se mu naskytla velká příležitost. Pomalu se stáhl několik kroků od

rohu ulice, potom se otočil a lehkým krokem se rozběhl ke stáji.

* * *

„Potíž je v tom, že jakmile se dostal až sem, mohl se vydat kamkoli," podotkl Horác. Halt přikývl a zamyšleně si kousal ret. Za podloubím, které ohraničovalo náměstí, se nacházela spleť úzkých, klikatých uliček mezi natěsnanými domy.

„Budeme zkrátka muset hledat dál, dokud ho nenajdeme," prohlásil. „Alespoň že není těžké ho přehlédnout."

„Co znamená ten křik?" vložila se do hovoru Evanlyn. Z náměstí k nim doléhaly rozrušené hlasy volající na poplach. V hloučku proběhli zadními dveřmi hostince, který právě opustili, a vyběhli opět na náměstí.

„To je Toskjak!" zakřičel Svengal.

Na protějším konci náměstí seděl skandijský zrádce na vzpínajícím se koni a bojovou sekerou sekal nalevo napravo po skupince bedullinských vojáků, kteří se ho pokoušeli zadržet.

Probil se přes ně, dva nechal za sebou ležet zlověstně ztichlé, a zamířil s koněm k širokému ústí ulice vedoucí k hlavní bráně. Svengal několik kroků popoběhl a mrštil za prchajícím jezdcem kopí, ale byl to jen marný pokus, protože zbraň se zařinčením dopadla na dlažbu pětadvacet kroků před cílem.

Potom Halt opět uslyšel to podivné hučení, které bylo čím dál pronikavější. Ohlédl se a spatřil Evanlyn, jak s nohama rozkročenýma točí nad hlavou koženým prakem stále vyšší rychlostí.

„Má na hlavě helmici," upozornil. Toskjak byl připravený probojovat se z města. Byl plně ozbrojený a Halt věděl, že proti těžké železné helmici prak nic nezmůže.

„Já vím," řekla stručně Evanlyn a soustředěně se zamračila.

Pak se ozvalo zasvištění, když za prchajícím Toskjakem vrhla mramorovou kouli. Ta přelétla náměstí tak rychle, že ji

oči nestačily sledovat, a bolestivě udeřila do cíle, který Evanlyn zvolila – do koňského zadku.

Po náhlém palčivém nárazu se kůň vzepjal a uklouzl na dlažbě náměstí. Klopýtal na zadních nohou a pokoušel se znovu získat rovnováhu. Nečekaně prudký pohyb a změna směru, to bylo na Toskjaka příliš. Sklouzl přes koňský zadek a s třeskem dopadl na dláždění.

„Dobrá rána," pochválil Halt Evanlyn. Princezna se usmála.

„Počítala jsem s tím, že nebude sedět na koni lépe než většina Skandijců," řekla.

Toskjak měl vyražený dech, vyhrabal se na nohy a zjistil, že je obklíčen kruhem pomstychtivých Bedullinů. Pouštní bojovníci ho obezřetně obstoupili, ale drželi se mimo hrozivý dosah mohutné bojové sekery. Toskjak jako pravý Skandijec nepustil při pádu sekeru z ruky. Teď pozoroval kruh nepřátel a byl odhodlán nedat svou kůži lacino. Toskjak byl možná zrádce, ale nebyl zbabělec.

„Dobrá," prohlásil. „Kdo bude první?"

„Myslím, že to budu já."

Erak se protlačil mezi bedullinskými bojovníky a stanul svému nepříteli tváří v tvář. Toskjak několikrát pokýval hlavou a usmál se. Věděl, že ho čeká smrt, ale aspoň mu bude dopřáno vzít nenáviděného oberjarla s sebou. S opovržením pohlédl na tualažskou šavli, kterou Erak držel. V mohutné oberjarlově pěsti nevypadala větší než dýka.

„Chceš proti sekyře bojovat párátkem, Eraku?" posmíval se. Erak upřel pohled na zbraň a semkl rty. Rozhlédl se po kroužku přihlížejících a uviděl něco lepšího. Sundal kufíji a omotal si s ní dlaň a prsty levé ruky. Potom položil šavli a natáhl ruku k Horácovi.

„Horáci, myslíš, že bych si od tebe mohl půjčit ten tvůj bodec?" zeptal se.

Horác vykročil, otočil velký popravčí meč a vložil ho jilcem do Erakovy napřažené dlaně.

„Jen si poslož," řekl.

Erak několikrát máchl mečem sem a tam a pak s uspokojením kývl.

„To půjde," prohlásil. „Teď všichni uhněte stranou. Mám tu práci."

Kroužek přihlížejících spěšně o několik kroků ustoupil. Erak se vrhl na Toskjaka a švihl mečem shora dolů úderem, který by dokázal zrádce rozseknout vedví.

Ozvalo se mocné zařinčení, protože Toskjak zachytil ránu horní hranou bojové sekery s oboustranným břitem. Otočil zápěstím, srazil meč stranou a byla řada na něm. Rozmáchl se sekerou doširoka kolem sebe.

Erak v poslední chvilce uskočil a těžké dvojité ostří zasvištělo vzduchem jen malý kousek od jeho žeber. Vzápětí už Erak s mečem vyrážel do protiútoku, ale i Toskjak se výpadu vyhnul. Obří čepel projela těsně kolem jeho boku a se zajiskřením dopadla na kamennou dlažbu.

Toskjak zkusil sek shora a Evanlyn pochopila, proč si Erak omotal ruku kufíjí. Sevřel čepel meče levou rukou a jilec pravou, aby sílu úderu zadržel. Držet pouze jilec by na zastavení mohutné sekery nestačilo, uvědomila si.

Oba muži se pár vteřin přetlačovali se zbraněmi zaklesnutými do sebe. Oba byli mohutní a měli sílu jako býk. Jenže Erak byl už nějaký čas v zajetí a vzhledem k bídné stravě a častému bití od věznitelů mu sil ubylo. V přímém boji hrubou silou byl Toskjak ve výhodě a začal oberjarla krok za krokem zatlačovat.

Erak si uvědomoval, že prohrává, a prudce Toskjaka kopl plochou chodidla do stehna. Zrádce po nárazu zakolísal a Erak se mohl otočit a rychle uskočit, aby se vyhnul bleskovému úderu sekery hned poté, co Toskjak znovu získal rovnováhu.

Opět se hnali jeden na druhého, stáli těsně proti sobě a navzájem se zasypávali údery. Odráželi rány, kryli se, uhýbali před protivníkovou zbraní a tloukli jeden do druhého v rozhodujícím souboji síly a rychlosti. Nešlo o zručnost ani um. Každý využíval výhodu, kterou mu poskytovala jeho zbraň –

Erak dlouhý dosah meče, Toskjak velkou hmotnost bojové sekery.

A právě hmotnost sekery se začínala projevovat, když na Eraka pršely rány jedna za druhou a zatlačovaly oberjarla do obrany.

Svengal s trýznivým znepokojením sledoval, že jeho vůdce začíná ustupovat, nejdřív tu a tam o kousek, postupně pak čím dál víc. Toskjak viděl, že oberjarl ochabuje, vnímal, že ustupuje, a oči se mu rozsvítily radostí z vítězství. Zdvojnásobil sílu vkládanou do úderů, cítil, že Erakův odpor slábne, viděl, jak se mu po každé ráně podlamují kolena. Na každý Erakův úder nyní Toskjak odpovídal dvěma. Rozhodnutí boje záleželo na něm a zdálo se, že je to jen otázka času.

Erak měl uštvaný pohled a ztěžka oddychoval. Čepelí meče zachytil poslední mocný úder sekery a síla, která úder vedla, mu podlomila kolena a srazila ho na záda.

Přihlížející zaúpěli, když viděli, že oberjarl upadl. Toskjak s vítězným zavrčením přiskočil, obrovská sekera v jeho rukou stoupala vzhůru a rozmachovala se k smrtícímu úderu. Potom spatřil něco strašného.

Erak se smál.

Toskjak si příliš pozdě uvědomil, že byl obelstěn. Erak zdaleka nebyl tak vyčerpaný a ochablý, jak se zdálo. A třímal zbraň s mnohem větším dosahem, než měla jakákoli sekera. S mohutným zařváním se Erak levou rukou odrazil od dlažby a vehnal meč do Toskjakova nekrytého těla. Pak ho vytáhl a zároveň ukročil stranou před úderem sekery, který se o půl vteřiny opozdil. Pozoroval, jak se protivník potácí, pouští z rukou sekeru a padá na dlažbu, probodnutý hrozivým mečem.

Toskjak měl oči vytřeštěné bolestí a strachem. Jeho prsty bezmocně hrabaly po dlažbě a rty něco neslyšně říkaly Erakovi. Oberjarl porozuměl a špičkou boty postrčil sekeru k nepřítelově tápající ruce. Prsty ovinuly násadu a Toskjak slabě kývl.

Skandijci, jak Horác věděl, věřili, že pokud zemřou v boji bez zbraně v ruce, jejich duše bude na věky neklidně bloudit. To si nezasloužil ani Toskjak.

„Děkuju… ti…," zasípal Toskjak téměř neslyšně. Pak zavřel oči a zemřel.

„Měls ho nechat bloudit," bezcitně prohlásil Svengal. Erak na něj pohlédl a povytáhl obočí.

„Ty bys to udělal?" zeptal se a Svengal zaváhal. Konec konců, Toskjak bojoval dobře a to u Skandijců hodně znamenalo.

„Ne," připustil Svengal.

Čtyřicet devět

Dlouhý zástup se pomalu vinul pouští a mířil do oázy, kde tábořili choreští Bedullini.

Bedullinští jezdci před sebou hnali řadu spoutaných tualažských zajatců. Lupiči museli jít po svých, zatímco jejich věznitelé se vezli. Tualagové už nebyli bičem pouště, ale ubohým unaveným stádem, spíše žebráci než někdejší obávaní nájezdníci. Jako rozhodující symbol tualažské prohry jim Seletin a jeho tři důstojníci strhali z tváří modré závoje a hodili je na zem. Vakír nezapomněl, jakým způsobem zacházeli s jeho osobní stráží, takže jim sebral boty a nechal je, ať se belhají pouští s odřenými a rozbitými chodidly.

Na rozdíl od Júsala jim však poskytl dostatek vody.

Než výprava opustila Mašabu, Seletin svolal obyvatele města na tržní náměstí. Z plošiny, která byla původně určena pro jeho popravu, hřímal k davu lidí, připomínal, jak před pouhými několika dny volali po jeho krvi. Obyvatelé městečka provinile klopili hlavy a rozpačitě přešlapovali. Seletin je ujistil, že se spojí s vakírem zdejší provincie a že na ně budou uvaleny těžké daně. Oznámil jim, že jako první přijde na řadu požadavek, aby Mašaba opravila hradby a strážní věže a postavila silnou jednotku na svou obranu. Lidé sklíčeně

přikyvovali. Hradby byly v bídném stavu a jejich oprava bude znamenat měsíce perné práce. Ale přijímali vakírova slova odevzdaně. Konec konců, měl pravdu. Do budoucna by měli být lépe připraveni na obranu proti případným nájezdníkům.

Přinejmenším jedna drobná zpráva zlepšila obyvatelstvu náladu. Seletin rozhodl, že na těžkou práci zde ponechá třicet tualažských zajatců.

„Budou to mít těžké," řekl Erak vakírovi, když o tom opatření slyšel. Seletin k němu obrátil nemilosrdný pohled.

„Zavraždili vojáky, kteří tě převáželi, pamatuješ?" připomněl ledově a Erak kývl. Tualagů mu skutečně nijak zvlášť líto nebylo.

Ostatní zajatci budou z oázy Džaspar odvedeni do Mararoku, kde budou přiděleni na těžkou práci. Seletin vyjednal s Umarem doprovod bedullinských bojovníků, který je tam dopraví. Umar ochotně souhlasil. Byl rád, že z pouště zmizí tolik nepřátel a budou pod dozorem. Podobně jako Erak je vůbec nelitoval.

* * *

Válečná výprava i její dodateční členové byli po příjezdu do oázy hlučně a nadšeně uvítáni. Když bedullinští muži zvolna vjížděli do rozlehlého háje, bedullinské ženy stály ve špalíru a zdravily je zvláštním pronikavým a kvílivým zpěvem.

Tualažské zajatce uvítalo hrozivé ticho. Se svěšenými hlavami a sklopenýma očima se belhali uličkou mezi mlčícími ženami. Nebyli ještě zvyklí ukazovat světu celé obličeje a až příliš dobře si uvědomovali, že jejich životy visí na vlásku.

Júsala, bývalého vůdce Tualagů, za sebou na nosítkách vlekl velbloud. Dosud se nevzpamatoval z následků prudkého úderu, který mu zasadila Evanlynina mramorová koule. Ve vzácných okamžicích, kdy byl při vědomí, cosi rozzuřeně blekotal. Někdy bylo dokonce vidět, jak mu po tvářích stékají slzy. Evanlyn s jistými obavami sledovala výsledek svého zásahu.

„Myslíš, že se z toho dostane?“ zeptala se ranhojiče, který doprovázel jednotku bedullinských válečníků. Postarší muž se dotkl velké modro-žluté boule, která hyzdila Tualagovo čelo, a pokrčil rameny.

„Zranění hlavy jsou ošidná,“ řekl jí. „Možná mu zítra bude líp. Možná za rok. Možná nikdy.“ Usmál se na ni. „Moc se tím netrap, mladá dámo. Ten si žádnou lítost nezaslouží.“

Evanlyn přikývla. Ale úplně klidná nebyla. Nelíbilo se jí pomyšlení, že ze zdravého člověka – bez ohledu na to, jak zlého – udělala slintajícího ubožáka.

Trochu pookřála, když choreští Bedullini dalšího večera uspořádali v oáze slavnost na uvítanou.

K jídlu bylo jehněčí maso pečené na koření a papriky, které se nejprve nechaly na ohni změknout, aby se daly oloupat, a potom byly naplněny ochucenou směsí obilovin, které Bedullini říkali kuskus – byla měkká a nadýchaná, kořeněná šafránem, kmínem a kardamomem a dochucená hrozinkami a lupínky pražených mandlí.

Byly tu i jiné pokrmy ze skopového nebo drůbežího masa uvařené ve zvláštních zúžených hliněných hrncích zvaných tažiny a smíchané s dalším kořením, datlemi, fíky a kořenovou zeleninou. Zúžené poklopy tažinů zadržovaly páru, která při vaření vznikala, a proto bylo maso šťavnaté a měkké a samo se oddělovalo od kostí.

Jedlo se rukama a pokrmy se nabíraly kusy chlebových placek. Byl to nádherný večer, kdy se s prsty potřísněnými tukem najedli dosyta – měli pocit, že po útrapách prožitých v poušti si takový požitek zaslouží.

V kruhu kolem velikého ohně bylo Haltovi, Gilanovi, Evanlyn, Horácovi a oběma Skandijcům přiděleno významné místo. Na hlavních čestných místech, vedle Umara a jeho ženy Kijelímy, však byli usazeni Seletin a Will. Evanlyn se usmála na Horáce a palcem ukázala na nejmladšího hraničáře, právě zabraného do živého hovoru s bedullinským vůdcem a jeho ženou. Postarší dvojice se srdečně smála něčemu, co jim

vyprávěl, a Will se s hlavou skloněnou radostně usmíval, že je pobavil.

„Umí s jistotou ustát úplně všechno, že?“ poznamenala trochu zamyšleně Evanlyn. Horác pohlédl přes oheň na svého dlouholetého kamaráda a pokýval hlavou.

„Lidi ho mají rádi,“ odpověděl. Potom dodal: „Konec konců, mají proč.“

„Ano,“ řekla Evanlyn a zadívala se na Willa. Horác na ni zkoumavě pohlédl a všiml si, že jí po tváři přeběhl stín smutku. Šťouchl do ní loktem s trochu větším nadšením, než by odpovídalo dobrým mravům.

„Mrskla bys po mně broskev?“ zeptal se. Povytáhla jedno obočí a zasmála se.

„Nemyslíš to doslova, že ne?“ řekla. Věděl, že narážce na prak neodolá, a byl šťastný, že ji přešla zádumčivá nálada. V předstírané hrůze zvedl ruce a chránil si obličej.

„Prosím! Ušetři mě!“ prosil a oba se zasmáli.

Bedullini obvykle nepili opojné nápoje, ale z úcty k oběma Skandijcům zde bylo několik lahví arariki, pálenky vyrobené z kvašených datlí a broskví. Erak se Svengalem nyní trvali na tom, že zazpívají námořnickou píseň pro pobavení a poučení všech shromážděných. Postavili se na poněkud nejisté nohy a začali vyřvávat košilatý příběh o tučňákovi, který se beznadějně zamiloval do zpívající velryby.

Jelikož obyvatelé pouště ani jednoho z obou živočichů nikdy neviděli a netušili, jak odlišná je jejich velikost, většina vtipů se minula účinkem. A z podstatné části i nápěv. Ale všichni tleskali nadšení zpěváků a délce vystoupení a oba mořští vlci se opět posadili, přesvědčení, že pozvedli slávu Skandie.

Gilan si uvědomil, že Halt je zticha. Ale co, při takových příležitostech byl vždycky zticha. Halt upíral oči na veselou mladou tvář svého učně, sledoval, jak se zaujetím hovoří a směje se s bedullinským asejchem a jeho ženou.

„Vedl si dobře,“ poznamenal Gilan a Halt se k němu otočil a ve vousaté tváři se mihl jeden ze vzácných úsměvů.

„To ano,“ souhlasil.

„Říkal jsem ti to,“ připomněl mu Gilan a zazubil se.

Halt kývnutím přitakal. „Ano. Říkal. Měls pravdu.“

Gilan se posunul, aby na Halta lépe viděl. Vzpomněl si na něco, co Halt před pár dny řekl.

„Ale tys to věděl, že? Když jsme byli v Mašabě, říkal jsi, že Júsal zapomněl, že je tu ještě Will. Takže jsi věděl, že přežil. Jak to?“

Halt se nad otázkou zamyslel a tvář mu zvážněla. „Myslím, že věděl je příliš silné slovo. Vycítil jsem to. Vždycky jsem cítil, co se s Willem děje. Ten kluk má v sobě něco osudového. Vnímám to od prvního dne, co je u mě.“

„A teď je skoro čas vypustit ho z hnízda,“ tiše řekl Gilan. Viděl Haltovi na očích, jak v něm zápasí smutek s pýchou. Pak si prošedivělý hraničář povzdechl.

„Ano, to je,“ připustil.

* * *

Když slavnost skončila, Evanlyn a její společníci seděli s Umarem a Seletinem kolem malého ohně. Kijelíma podávala kávu.

„Možná je na čase, abychom si promluvili trochu obchodně,“ začal Seletin s očima upřenýma na Evanlyn. „Je tu ještě ta drobná záležitost s výkupným za Eraka.“

Vyčkávavě se odmlčel, předpokládal, že Evanlyn vytáhne příkaz k vyplacení peněz a pečeť. Obojí získali od Júsala zpět. Evanlyn se však k ničemu takovému neměla.

„Výkupné za Eraka?“ opáčila a Seletin netrpělivě kýval hlavou.

„Ano. Souhlasili jste, že ho zaplatíte. Jsem si jistý, že si na to vzpomínáš,“ dodal trochu jedovatě.

Evanlyn několikrát pokývala hlavou, chystala se něco říct a pak se s rukou zdviženou zarazila. Poté, jakoby váhavě, řekla vakírovi: „Prosím, buď tak laskav a vysvětli mi pojem výkupné.“

Seletin svraštil čelo. Doufal, že tuto záležitost vezmou zkrátka a že bude vyřízená dřív, než se nad ní někdo příliš zamyslí. Zdálo se, že mu to nevyjde.

„Myslím, že všichni víme, co je výkupné," pronesl vyhýbavě. Evanlyn se na něj usmála. „Prosím, vyhov mi. Já jsem taková popleta."

Kijelíma na druhé straně ohně skrývala úsměv v dlani. Umar, kterému Will předtím vysvětlil, jak to s Erakem vlastně bylo, se úslužně předklonil.

„Jestli můžu pomoct, výkupné platí jedna strana, když druhá strana drží třetí stranu jako rukojmí."

„To je nějak moc stran," pošeptal Horác Willovi a mladý hraničář se usmál.

„Takže…," prohlásila Evanlyn, „kdybych já byla první strana, zaplatila bych dohodnutou částku druhé straně, která drží třetí stranu jako rukojmí? Je to správně?"

„Správně," procedil Seletin. Evanlyn se na něj zamračila a zatvářila se rozpačitě.

„Ty přece nečekáš, že zaplatím šedesát šest tisíc rílů stříbra Júsalovi, že ne?"

„Júsalovi!" zvolal vakír a málem se zalkl kávou. „Pro všechno svaté, proč bys platila Júsalovi?"

Evanlyn bezelstně rozhodila rukama. „Nu, on byl druhá strana, ne? To on držel Eraka v zajetí, když jsme ho našli. Ne ty," dodala po významném odmlčení.

„To je pouhá maličkost," rozhořčil se Seletin. Ale sevřel ho nepříjemný pocit. Chtějí ho přechytračit. Pomyslel si, že by neškodilo odvést řeč jinam a k otázce výkupného se vrátit později. „Vlastně je ještě potřeba rozhodnout, co bude s Júsalem," prohlásil.

„To je dobrá otázka," připojil se Halt. „Co se s ním stane?"

Seletin pokynul k Umarovi. „Řekl bych, že o tom rozhodnou Bedullini. Co s ním hodláš udělat, asejchu Umare?"

Umar pokrčil rameny. „Já ho nechci. Jestli ho chceš ty, můžeš ho mít."

Seletin se usmál, poprvé od chvíle, kdy jednání začalo.

„Ale ovšem, chci ho. Je to vrah a vzbouřenec a v Mararoku už je pro něj připravené místo v žaláři. Otravuje nám život už příliš dlouho. Když ho odklidíme z cesty, s Tualagy se bude jednat mnohem snáz. Vlastně za něj emrikír nabízí značnou od –“

Zarazil se o zlomek vteřiny později, než bylo třeba, a uvědomil si, že řekl příliš. Předstíral záchvat kašle, aby chybu zamaskoval.

Evanlyn počkala, až dokašlal, pak ho zatahala za rukáv a přiměla ho, aby jí pohlédl do očí.

„Značnou ‚od‘,“ řekla a napodobila jeho váhání. „Chystal ses říct ‚odměnu‘?“

„Ano.“ Slovo se přes Seletinovy náhle sevřené rty muselo prodrat.

„Dovol, abych si něco ujasnila,“ zamyšleně řekla Evanlyn. „Kdo vlastně Júsala zajal? Myslím, kdo ho skutečně přemohl?“ Zahleděla se na hvězdy, obočí hloubavě stažené. Pak se obočí srovnalo a dívka šťastně prohlásila: „Jé, už si vzpomínám! To já! A můj malý prak!“

„Má pravdu,“ řekl Umar a pousmál se. „Jestli má někdo právo rozhodnout o jeho osudu, tak je to ona.“

„Takže já bych měla nárok na tu ‚značnou odměnu‘, o které ses zmínil?“

Seletin byl v nepříjemném postavení. Kdyby se jednání odehrávalo v Al Šabě nebo v Mararoku, byl by ve výhodě, protože jeho názor by byl podepřen velkým počtem ozbrojenců. Jenže tady byli jedinou významnou silou Bedullini a jejich vůdce se podle všeho stavěl na Evanlyninu stranu. Vakír navíc musel uznat, že všechny její požadavky jsou jistým způsobem oprávněné. V době, kdy byl Erak zachráněn, nebyl v jeho moci – a tím, kdo srazil Júsala, byla araluenská princezna. Přísně vzato, tualažský válečný vůdce byl jejím zajatcem. Přísně vzato, princezna nedlužila Seletinovi nic a on jí byl dlužen odměnu. Rozhovor se ani zdaleka nevyvíjel podle jeho představ.

„Dobrá, dejme se do toho," prohlásila Evanlyn. Odložila chování malé holčičky a náhle byla rázná. „Seletine, domnívám se, že ti přece jen něco dlužíme. Ale ne šedesát šest tisíc rílů. A rozhodně jsme dlužní Umarovi a jeho Bedullinům, protože bez nich by Erak byl pořád Júsalovým zajatcem."

„My jsme to nedělali pro peníze, ale z přátelství," namítl Umar, a když zmínil přátelství, ukázal na Willa. Evanlyn přikývla na souhlas.

„Vždycky to můžeš vzít zpátky, jestli budeš chtít," řekla, a když si Umar pospíšil s odmítavým posunkem, usmála se. „Takže tady je nabídka: Jsem ochotná zaplatit Umarovi a jeho lidem za jejich pomoc dvacet tisíc rílů."

Odmlčela se a rozhlédla se po souhlasných a pochvalných výrazech kolem ohně. Pokračovala: „Stejnou částku zaplatím tobě, Seletine. Dvacet tisíc. Myslím, že něco bys dostat měl." Než stačil vakír cokoliv říct, dodala: „A vzdám se ‚značné odměny' za Júsala. Máš ho mít. Nech si ho. Uřízni mu uši. Hoď ho do studny, jestli se ti zlíbí. Já ho nechci. Je to čestné jednání?"

Seletin váhal, ale pak se prosadil jeho smysl pro spravedlnost. Nabídka ve skutečnosti znamenala víc než čtyřicet tisíc. Princezna nemusela nabídnout nic a uspěla by s tím.

„Je to čestné. Rád přijímám," prohlásil.

Také Erak souhlasně přikyvoval. Napadlo ho, že Evanlyn celou záležitost vyřešila jako moudrý vládce. Vládkyně, opravil se.

„Jsi velice šlechetná, princezno," řekl a mile se na ni usmál. Evanlyn na něj pohlédla, s jedním obočím povytaženým.

„Ne, to nejsem," řekla. „To ty. Nezapomeň, že těch čtyřicet tisíc splatíš mému otci."

„Ach, ano… samozřejmě," řekl Erak. Měl pocit, že ho píchá u srdce. Když Skandijci přicházeli o peníze, mívali takový pocit často. Najednou už mu vůbec nebylo do smíchu.

* * *

Jednání krátce nato skončilo a Evanlyn odcházela do svého stanu. Zlehka se přidržovala Haltovy paže, a když byli mimo doslech bedullinských i aridských uší, obrátila se k němu s mírnou obavou.

„Halte, jak jsem to zvládla?“

Napadlo ji, že stejně jako ostatní i ona chce slyšet uznání především od Halta. Otočil k ní svoji stále vážnou vousatou tvář a pomalu kroutil hlavou.

„Bůh mi odpusť, stvořil jsem netvora,“ řekl.

Pak se usmál a jemně ji poplácal po ruce. „A jsem na tebe moc pyšný.“

Epilog

Will s Haltem seděli naproti sobě u prostého dřevěného stolu v Haltově chatě na kraji lesa.

Will se popáté v posledních pěti minutách pohledem přesvědčoval, že stejnokroj, který má na sobě, je čistý a upravený, že kožený opasek i dvojité pouzdro na nože jsou navoskované a nablýskané. Tak nenápadně, jak to jen šlo, zvedl ruku a přihladil si vlasy. Pak si prohlédl nehty, aby se ujistil, že během čtyřiceti vteřin od poslední prohlídky se za ně nedostala špína nebo mastnota.

„Nejdeš na módní přehlídku," usadil ho Halt. Vypadal naprosto uvolněně. Jenže Halt tak vypadal vždycky. Naproti tomu Will byl jako na jehlách. Za jednu věc byl vděčný – že si nemusí obléct nový slavnostní stejnokroj, který Crowley vymyslel na Haltovu svatbu. Tradice stanovila, že v Den vyřazení nosili učňové všední stejnokroj. Will pochyboval, že bílou košili a halenu z jemné kůže by dnes dokázal udržet v čistotě. Určitě by se mu podařilo je něčím pobryndat.

„Zajímalo by mě, co Crowleyho zdrželo?" prohodil Halt. A jako na zavolanou se z malé verandy před chatou ozvaly kroky. Dveře se rázně otevřely a dovnitř se vhrnul Crowley, s hlavou skloněnou a s koženými deskami zastrčenými pod paží.

„Já vím! Já vím! Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat! Cestou jsem se zdržel, ale teď už jsem konečně tady, že?“

Když se znenadání objevil velitel sboru, Will vyskočil ze židle a postavil se do pozoru. Teď se divil, proč to udělal, protože nikdy předtím neměl pocit, že je to v Crowleyho přítomnosti nutné. Crowley na něj trochu rozpačitě pohlédl a pokynul mu, aby se zase posadil.

„Wille, sedni si, jsem přece starý známý. Vždyť víš, že na formality si moc nepotrpíme.“

„Ano, pane,“ odpověděl Will.

Halt povytáhl na Crowleyho jedno obočí. „Mně pane v životě neřekl,“ prohlásil.

Crowley pokrčil rameny. „Možná si mě chce naklonit. Abych třeba nezměnil názor a nenechal ho v učení ještě jeden rok.“

Halt moudře pokýval hlavou. „To by mohlo být ono.“

Will se díval z jednoho na druhého a neklidně si olízl rty. Nebyl si jistý, co by měl ode Dne vyřazení očekávat. Předpokládal, že bude trochu slavnostnější. Něčím výjimečný. Jenomže, jak pravil Crowley, byli hraničáři. Možná že Den vyřazení je jako každý jiný den. Pokud se ovšem nejedná o vaše vyřazení.

Crowley si přitáhl ke stolu židli, posadil se a vysypal z kožených desek papíry. Vytáhl psací brk a kalamář s inkoustem. Otevřel kalamář, začal listovat papíry a při pročítání úředních listin si pro sebe mumlal.

„Dobrá! Dáme se do toho! Tak… ty… Will… jsi se uplynulých pět let cvičil jako učeň hraničáře Halta z Redmontského léna a tak dále a tak dále. Prokázal jsi potřebnou úroveň dovedností při zacházení se zbraněmi, jaké hraničář používá – luk, saxonský nůž, vrhací nůž.“

Odmlčel se a pohlédl na Halta. „Takové dovednosti prokázal, že ano? Jistě že ano,“ pokračoval dřív, než Halt stačil odpovědět. „Dále jsi důstojníkem ve službách krále a tak podobně…“ Opět zvedl hlavu. „Ty papíry jsou trochu upovídané, že? Ale já se musím tvářit, že je čtu. A tak dále a

tak podobně.“ Odmlčel se, několikrát pokýval hlavou a pokračoval.

„Takže, v podstatě…,“ prolétl několik dalších stránek, objevil tu, kterou hledal, a navázal, „jsi po všech stránkách připravený převzít jmenování a plnou moc samostatného hraničáře v království Araluenu. Správně?“

Opět zvedl oči a povytáhl obočí. Will pochopil, že očekává odpověď.

„Správně,“ odpověděl chvatně a potom pro případ, že by to nestačilo, dodal: „Ano. Tedy… jsem. Ano.“

„Tak to bychom měli. Tedy… ještě jedna maličkost. Potřebujeme ti dát delší jméno než hraničář Will, protože ve sboru jsou ještě tři další Willové. Něco takového se Halta pochopitelně netýká, protože ten je jenom jeden. Za běžných okolností by se použilo tvé příjmení, ale ty jsi sirotek. Takže v tvém případě jsme hledali jméno, které by poukazovalo na tvé úspěchy v uplynulých pěti letech. Uvažovali jsme o Willovi Kancobijci.“ Zatvářil se znechuceně. „Nelíbilo se mi to. Někdo navrhoval Will od Mostu na památku zničení Morgarathova mostu. Jenže to by se pletlo s Willem od Hvozdu, takže jsme to taky zamítli.

Nakonec tady tvůj učitel,“ kývl směrem k Haltovi, „navrhl jméno, které je spojené s jedním z tvých nejvýznamnějších skutků ve prospěch království. Připomněl, že jsi jeden z těch, kdo se zasloužili o vznik dohody mezi Araluenem a Skandií – což je v dějinách naší země velmi významná událost. Návrh je tedy takový, že od nynějška budeš Will Dohoda. Jak se ti to líbí?“

Will pomalu kývl. „Líbí se mi to moc. Děkuju, Crowley… pane,“ opravil se, jelikož měl pocit, že taková příležitost vyžaduje obřadnost.

„Výborně! Takže budeš Will Dohoda!“ Crowley vepsal jméno do spodní části jedné listiny, postrčil ji před Willa a podával mu brk. „Ještě se tady dole podepiš a je to.“

Sledoval, jak Will naškrábal svůj podpis dolů na listinu, a potom spokojeně plácl oběma rukama do desky stolu.

„Tak, všechno je hotovo! Blahopřeji, Wille, teď jsi hraničář. Výborně! Máte tu něco k pití?“ Poslední větou se obracel na Halta.

Will užasle seděl. To bylo všechno? Očekával… nevěděl, co přesně očekával, ale rozhodně nečekal, že to půjde takhle ráz na ráz stylem „Tady to podepiš a je z tebe hraničář“.

„To je všechno?“ vyhrkl.

Crowley s Haltem si vyměnili mírně nechápavé pohledy. Pak se Crowley zamyslel.

„Ehm… zdá se, že ano… Zmínit výcvik, uvést několik významných skutků, ověřit, že víš, na kterém konci je šíp ostrý… rozhodnout o novém jméně… já myslím, že to je…“ Pak vyvalil oči, jako kdyby mu najednou svitlo.

„No jistě! Musíš dostat stříbrný… tento, viď?“ uchopil do ruky řetízek, na němž mu kolem krku visel jeho vlastní stříbrný dubový list, a lehce s ním zakýval. Byl to odznak plně vycvičeného hraničáře. Pak začal rozčileně hledat po kapsách.

„Vždyť jsem ho měl! Kam jsem ho jen… počkej. Když jsem vcházel dovnitř, slyšel jsem, jak mi něco upadlo! Určitě jsem ho tam vytrousil. Wille, mohl by ses po něm za dveřmi podívat?“

Ohromený Will se nezmohl na slovo, vstal a šel ke dveřím. Když položil ruku na kliku, ohlédl se na oba hraničáře, stále usazené za stolem. Crowley ho máváním ruky popoháněl za dveře. Will, stále ještě otočený k nim, otevřel dveře a vykročil na verandu.

„BLAHOPŘEJEME!“

Mohutné zvolání vyšlo přinejmenším ze čtyřiceti hrdel. Will se polekaně otočil a zjistil, že venku na palouku jsou kolem slavnostně prostřeného stolu shromážděni všichni jeho přátelé a tváře jim září úsměvy. Byli tam baron Arald, sir Rodney, lady Paulina i mistr Chubb. Také Jenny a George, jeho bývalí kamarádi z opatrovny. Byl tam i tucet mužů v hraničářských stejnokrojích – s nimi se seznámil a spolupracoval v posledních pěti letech. A světe div se, byli tam Erak se Svengalem, hulákali Willovo jméno a na jeho počest mávali nad hlavou

obrovskými sekerami. Vedle nich stáli Horác a Gilan, i oni mávali nad hlavou meči. Kolem nich bude v tom davu dost nebezpečno, napadlo Willa.

Po prvním společném zvolání začali všichni jásat, vykřikovat Willovo jméno, smát se a mávat.

Na verandě se k nim přidali Halt s Crowleym. Velitel se smíchy ohýbal v pase.

„Páni, kdyby ses tak mohl vidět!“ zajíkal se. „Ten obličej! Ten výraz! To byla taková nádhera! ‚To je všechno?‘“ napodobil Willův žalostný hlas a znovu se zlomil v pase.

Will se vyčítavě obrátil k Haltovi. Učitel se na něj smál od ucha k uchu.

„Tvůj výraz neměl chybu,“ sdělil mu.

„Děláte tohle všem svým učňům?“ zeptal se Will.

Halt horlivě kýval. „Úplně všem. Aby jim na poslední chvíli moc nenarostl hřebínek. Musíš přísahat, že to tajemství žádnému učni nikdy neprozradíš.“

Jemně zatahal Willa za rukáv a někam ukazoval.

„Ale tohle zažije jenom ten nejšťastnější, nebo nejlepší.“

Will pohlédl směrem, kam Halt ukazoval, a cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Přes palouk k němu bok po boku zvolna přicházely Alyss a Evanlyn a společně nesly malou červenou hedvábnou podušku.

Alyss, vysoká, důstojná, popelavě plavá a krásná v slušivém diplomatickém stejnokroji.

Evanlyn, uličnická, usměvavá, medová plavovláska, krásná svým jedinečným způsobem.

A na podušce mezi nimi ležel a v paprscích dopoledního slunce se třpytil jednoduchý stříbrný dubový lístek navlečený na řetízku – symbol veškerého Willova snažení v uplynulých pěti letech. Teď mu konečně patřil.

Dívky ho společně zvedly z podušky a navlékly Willovi přes skloněnou hlavu. Shromážděný dav jásal do ochraptění. Obě dívky Willa políbily – Alyss na levou tvář, Evanlyn na pravou – obě ze stejného důvodu.

A potom se navzájem probodly očima.

„Oslava začíná!“ chvatně zvolal Crowley. A uchopil Willa za loket a táhl ho dolů ke skupině přátel, kteří čekali, aby mu mohli blahopřát.

* * *

Byla to oslava, která se zapíše do kroniky hradu Redmontu. Když začalo vycházet slunce, poslední hosté ještě slavili. Will a jeho nejstarší kamarád Horác seděli na malé verandě a sledovali, jak poslední tanečníci klopýtají pryč z palouku a míří k domovu.

„Cítíš se konečně jako hraničář?“ zeptal se Horác.

Will smutně zavrtěl hlavou. „Mám pocit, že mě to všechno úplně zavalilo,“ řekl. „Vždyť víš, ještě před pár týdny jsem si myslel, že na tohle nejsem připravený.“

„A teď?“ dotíral Horác.

„Teď vím, že pokud člověk bude čekat, až bude připravený, bude čekat celý život.“

Mladý rytíř pokýval hlavou. „Nedokázal bych to říct líp,“ prohlásil. „Přesně takový pocit jsem měl, když jsme se vrátili ze Skandie a Duncan mě pasoval na rytíře. Pořád se mi chtělo říkat ‚Ještě nejsem připravený‘.“

„Jenže jsi byl,“ řekl Will.

Horác kývl. „Ano. Možná že učitelé přece jen vědí, co dělají. Ty víš, že Halt si o tobě myslí jen to nejlepší. Když jsme byli ve vězení v Mašabě, věděl, že se objevíš a dostaneš nás z toho. Určitě byl moc pyšný, když včera viděl tvoje vyřazení. Jdeš v jeho stopách.“

„Ty stopy jsou hrozně velké,“ podotkl Will. „Řekl bych, že právě proto jsem si myslel, že ještě vůbec nejsem připravený. Věděl jsem, že nikdy nebudu tak moudrý, schopný nebo odvážný jako Halt. Nikdy nemůžu být jako on. Crowley to přece řekl také: Halt je jenom jeden.“

Horác se na něj velmi vážně a pozorně zadíval, vzpomínal, co všechno o tomto pozoruhodném mladíkovi za posledních pět let zjistil.

„Možná nebudeš nikdy *přesně* jako on,“ řekl. „Ale moc ti do něj chybět nebude.“

Potom se oba přátelé opřeli zády a sledovali, jak slunce stoupá mezi stromy.

„Tohle je nejhezčí část dne,“ prohodil Will.

„Ano,“ souhlasil Horác. „Co bude k snídani?“

O autorovi

Série dobrodružných příběhů *Hraničářův učeň* australského autora Johna Flanagana vznikla z původních dvaceti povídek, které John napsal proto, aby svého dvanáctiletého syna Michaela přilákal ke čtení. Od té doby tyto příběhy urazily dlouhou cestu. Vydávají se v mnoha zemích světa, objevují se na seznamu bestsellerů a pravidelně figurují v užším výběru při udělování cen za literaturu pro děti a mládež v Austrálii i jinde.

John, někdejší televizní a reklamní autor, žije se svou ženou Leonií v Manley, přímořském předměstí Sydney, a pracuje na dalších románech ze série *Hraničářův učeň.* Na motivy Willových příběhů se připravuje celovečerní film. Navštivte webovou stránku Johna Flanagana, www.rangersapprentice.com, a dozvíte se víc.